

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Goethe, Johann Wolfgang von.; oversat af K. L. Rahbek.

Titel | Title:

Wilhelm Meisters Læreaar : en Roman

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3-4

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Arntzens og Hartiers Forlag,
1801-1802

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-4 i 2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

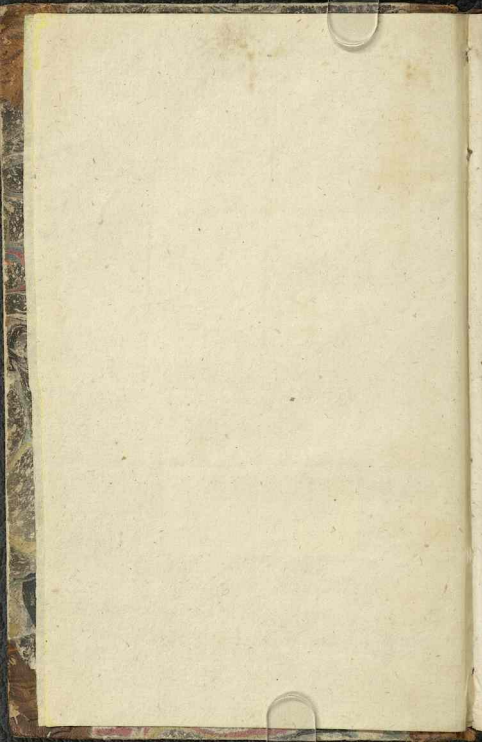
57.-417.-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019096018

Wilhelm Meisters

L e a r e.

En Roman

af

G ö t t e.

Oversat af

R. L. Rahbek,

Professor.

Tredie Bind.

København, 1802.

Trykt paa Arntzens og Hartiers Forlag
hos B. Breum.

Wissenschaftliche

Abhandlungen

von

Dr.

W. G. S. S.

1801

Printed and Published by
J. G. S. S.

Wilhelm Meisters

L e r n e r.

Femte Bog.

EX LIBRIS

1000

1000

Første Kapitel.

Saaledes havde Wilhelm til sine to neppe lægste Saar igjen et friskt tredie, der var ham ikke lidet til Uleilighed. Ruvelia vilde ikke tillade, han maatte betiene sig af en Saarlæge, hun forbandt ham selv under alle slags underlige Taler, Ceremonier, og Sprog, og satte ham derved i en meget pinlig Forsatning. Dog ikke han allene, men alle Personer, der befandt sig i hendes Nærværelse, leed ved hendes Uroe og Cærvhed; men ingen mere, end den lille Felix. Det levende Barn var høist utaalmodigt under saadant Tryk, og viiste sig stedse uartigere, jo mere hun badlede det, og satte det i rette.

Drengen fandt Behag i visse Egenheder, som man ogsaa pleier at kalde Vartigheder, og som hun ingenlunde var findet at bære over med ham. Han drak f. Ex. heller af Flasken, end af Glasset, og aabenbar smagte Mæden af Fadet ham bedre, end af Tallerkenen. En saadan Ufsik blev ikke overseet, og naar han nu ovenikøbet lod Døren staae aaben, eller slog den i, og, naar noget blev ham besalet, enten ikke rørte sig af Stedet, eller hastig løb bort, maatte han høre en lang Vectie, uden at han nogeninde lod spore mindste Bedring derved. Tvertimod syntes hans Godhed for Aurelia Dag for Dag mere at tage af; i hans Tone var intet kiærligt meere, naar han kaldte hende Moder, tvertimod hængte han lidenskabelig ved den gamle Amme, der rigtig nok ogsaa lod ham i Alting have sin Villie.

Men ogsaa hun var paa nogen Tid blevet saa syg, at man havde maattet skaffe hende ud af Huset i et stille Logement, og Felix vilde seet sig

ganske eene, havde ikke Mignon ogsaa villet sig for ham, som en klærlig Skytsaand. De to Børn morede sig overmaade artig sammen; hun lærte ham Smaaaviser, og han, der havde en meget god Hukommelse, reciterede dem tit Til Hørerne til Forundring. Ogsaa vilde hun forklare ham Landkortene, hvorved hun dog ikke gik frem efter den bedste Methode. Thi egentlig syntes hun ikke at have anden Interesse ved Landene, end om de vare kolde eller varme. Polen, den skrækkelige Jis der, den tiltagende Varme, jo længere man kom fra den, vidste hun meget godt at giøre Regnskab for. Naar nogen reiste, spurgte hun blot, om han tog mod Norden eller mod Syden, og gjorde sig Umage for at udfinde Veiene paa sine smaa Kort. Især naar Wilhelm talte om at reise, var hun meget opmærksom, og syntes altid at græmme sig meget, saasnart Samtalen gik over paa en anden Materie. Saalibet man kunde overtale hende til, at paatage sig en Rolle, eller engang at gaar paa Theatret, naar

der spiletes, saa gierne og flittig lærte hun Ode og Sange udenad, og opvakte, naar hun tit usformodentlig ligesom ud af Hovedet declamerede saadant et Digt gemeenlig af det alvorlige og høitidelige Slags, Forundring hos enhver.

Serlo, der var vant til at agte paa ethvert Spor af et fremspirende Talent, søgte at opmuntre hende; men især anbefalede hun sig hos ham ved en meget artig, mangfoldig, og tit endog munter Sang, og paa samme Wei havde Harpespilleren erhvervet sig hans Gunst.

Serlo, uden selv at have Genie til Musik, eller spille noget Instrument, vidste at sætte Priis paa Musikens høje Værd; han søgte saa tit mueligt at skaffe sig denne Nydelse, der ikke kan sættes i Vælgning med nogen anden. Han havde Concert eengang om Ugen, og nu havde der ved Mignon, Harpespilleren, og Taertes, der ikke var nogen flit Violinspiller, dannet sig et underligt lidet Huuskapel for ham.

Han pleiede at sige: Mennesket er saa tilsløjeligt til at give sig af med det meest Hverdags, Mand og Sandser sløves saa let for Indtrykkene af det Skionne og Fuldkomne, at man paa alle Maader skulde vedligeholde den Ævne hos sig, at se det. Thi en saadan Nydelse kan ingen ganske undvære, og kun Ubevantheden til at nyde noget Godt er Aarsag i, at mange Mennesker alt finde Fornøielse i det flaaue og urimelige, naar det kun er nyt. Man skulde, sagde han, hver Dag i det mindste høre een liden Sang, læse eet godt Digt, see eet ypperligt Materie, og, naar det lod sig gjøre, tale nogle fornuftige Ord.

Ved denne Tænkemaade, der paa en vis Maade var Gerlo naturlig, kunde de Personer, der omgav ham, ikke fattes behagelig Moroe. Midt i denne fornøielige Tilstand bragte man Wilhelm en Dag et Brev med sort Lak for. Berners Segl tilkiændegav et Sørgebudskab, og han forstrækkedes ikke lidet, da han blot med nogle Ord fandt sin Faders Død maeldet. Efter

en uventet kort Sygdom var han 'gaet ud af Verden, og havde efterladt sine Ting i bedste Orden.

Den uventede Esterretning' traf Wilhelm i hans Jnderste. Han sølte dybt, hvor sølesløs man ofte forsømmer Venner og Krænder, saa længe de nyde det jordiske Opholdsted med os, og først angrev Forsømmelsen da, naar dette skionne Forhold i det mindste for den Gang er hævet. Ogsaa kunde Smerten over den brave Mand's tidlige Afgang kun lindres ved den Kælelse, at han havde elsket lidet, og ved den Overtydning, at han havde nydt lidet paa Jorden.

Wilhelms Tanker vendte sig nu snart til hans egne Forhold, og han sølte sig ikke lidet foruroeliget. Mennesket kan ikke sættes i nogen farligere Stilling, end naar der ved udvortes Omstændigheder virkes en stor Forandring i hans Tilstand, uden at hans Følelser og Tankemaade forberedes derpaa. Der gives da en Epøke uden Epøke, og der opstaaer saameget des større Mod-

sigelse, jo mindre Mennesket mærker, han endnu ikke er uddannet til denne ny Tilstand.

Wilhelm saae sig fri i et Dieblif, hvor han endnu ikke kunde blive enig med sig selv. Hans Tænkemaade var ædel, hans Hensigter rene, og hans Forsætter syntes ikke forkastelige. Alt det torde han med nogen Tillid tilstaae sig selv; men han havde havt Leilighed nok til at mærke, at han fattedes Erfaring, og han tillagde derfor andres Erfaring, og de Resultater, de med Overbeviisning afledede deraf, en overdreven Vardie; og vildledes derved blot bestandig mere. Hvad han fattedes, troede han snarest at erhverve, naar han paatog sig at bevare og samle alt Mærkværdigt, der i Bøger eller Samtaler kunde komme ham for. Han opskrev derfor fremmede og egne Meninger og Ideer, ja hele Samtaler, der vare ham interessante, og holdt desværre paa denne Maade ligesaavel fast paa det Falske, som paa det Sande; blev meget forlænge hangende ved een Idee, ja man kunde sige, ved een Sentents, og

forlod derved sin naturlige Tænke; og Handlemaade, i det han tit fulgte fremmede Lys, som Ledestierne. Aurelias Bitterhed, og hans Ven Laertes kolde Foragt for Menneffene, bestat hans Dom oftere, end billigt var; men ingen havde været ham farligere end Jarno, en Mand, hvis lyse Forstand fældte en rigtig streng Dom om nærværende Ting, men derhos havde den Feil, at han affagde disse enkelte Domme med en Slags Almeenhed, da dog Forstandens Kiendelser egentlig kun giælde een gang, og det i det bestemteste Tilfælde, og alt blive urigtige, naar man anvender dem paa det næste.

Saaledes bortskjernede Wilhelm, i det han stræbte at blive eenig med sig selv, sig stedse mere fra den gavnlige Frihed, og ved denne Forvirring blev det hans Lidenffaber des lettere at bruge alle Tilrustninger til deres Fordeel, og kun endnu mere at forvirre ham ihenseende til det, han havde at gjøre.

Serlo nyttede Dødsposten til sin Fordeel, og virkelig havde han og daglig mere Aarsag at tænke paa en anden Indretning af sit Skuespil. Enten maatte han fornye sine gamle Contracter, som han ingen stor Lyst havde til, da adskillige Medlemmer, som ansaae sig for uundværlige, blev daglig utaaleligere, eller han maatte, som ogsaa hans Ønske var, give Selskabet en ganske ny Stikkelse.

Uden selv at trænge paa Wilhelm, fik han Aurelia og Philine i Bevægelse, og de øvrige Kammerater, der længtes efter Engagement, lod ligeledes vor Ven ingen Noe have, saa at han med temmelig Forlegenhed stod paa en Korsvei. Hvo skulde tænkt, at et Brev fra Werner, der var skrevet i ganske modsat Aand, endelig skulde drive ham til en Beslutning? Vi udelode blot Indgangen, og meddele Brevet forresten med lidt Forandring.

Andet Kapitel.

— "Saaledes var det, og saaledes maae det vel være ret, at enhver ved enhver Leilighed gaar efter sin Dont, og viser sin Virksomhed. Den gode Gamle var neppe hensovet, førend alt i næste Kvartal intet meere skeede i Huset efter hans Sind. Venner, Bekjandte, og Slægtninge trængte sig til, men især alle de Slags Mennesker, der ved saadanne Leiligheder have noget at vinde. Man bragte, man bar, man betalte, skrev, og regnede; nogle hentede Wiin og Rager, andre spiste, og drak; men ingen saae jeg alvorligere sysselsat, end Fruentimmerne, da de søgte Sørgeto i ud.

Du vil altsaa forlade mig, min Ven! naar jeg ved denne Leilighed ogsaa tænkte paa min Fordeel, vilste mig saa virksom og tjenstagtig mod din Søster, som mueligt; og saasnart det kun nogenlunde fik sig, gjorde hende begribeligt, at det

nu var vor Sag, at skynde paa en Forbindelse, som vore Fædre af alt for stor Omstændelighed hidtil havde forhalet.

Men nu maae du for Alting ikke tanke, at det er faldet os ind, at tage det store tomme Huus i Besiddelse. Vi ere beskeednere og forsnuftigere. Vor Plan skal du høre. Din Søster tager efter Brylluppet strax over til vores, og din Moder endog med.

Hvor er det mueligt? vil du sige: I har jo knap selv Plads i den Neebe. Det er just Kunsten, min Ven. Den snilde Indretning gjør Alting mueligt, og du troer ikke, hvor megen Plads man finder, naar man kun bruger lidet Rum. Det store Huus sælge vi, hvortil der strax frembyder sig en god Leilighed. De Penge, vi faae ud deraf, skal bære hundredefold Renter.

Jeg haaber, du er eenig med, og ønsker, du maae ikke have arvet noget af din Faders og Bedstefaders ufrugtbare Lykshaverier. Denne satte sin højeste Lykosalighed i et Antal Kunsts

værker, der saae ud efter ingen Ting, og som ingen, jeg tør nok sige, ingen, kunde nyde med ham: hiin levede i en kostbar Indretning, som han lod ingen nyde med sig. Vi vil bære os anderledes ad, og jeg haaber med dit Samtykke.

Det er sandt, jeg beholder selv ikke nogen anden Plads i heele vort Huus, end ved mit Skriverpult, og endnu indseer jeg ikke, hvor man i Tiden skal sætte en Bugge; men derfor er Rummet uden Huset desstørre. Kaffehusene og Klubberne for Manden, Spadseregangene og Lystourene for Konen, og de skionne Lyststeder paa Landet for begge. Derved er den største Fordeel, at ogsaa vort runde Bord er heelt besat, og at det bliver Kader ganske umueligt at see gode Benner, der holde sig kun des letfærdigere op over ham, jo større Umage han har givet sig for at beværte dem.

Kun intet overflødig i Huset! Kun ikke formeget Boeskab, og Huusgeraad, kun ingen Hest og Vogn! intet andet end Penge, og saa

paa en fornuftig Maade giøre hver Dag, hvad man behager; kun ingen Garderobe, altid det nyeste og bedste paa Kroppen; lad Manden slide sin Kiøle op, og Konen sælge sin til Marchandiseren, saasnart den bare gaaer noget af Moden. Mig er intet utaaleligere, end saadant gammelt Kram til Eje. Om man vilde forære mig den kostbareste Edelsteen, paa Bilkkaar, at jeg bestansdig skulde gaae med den paa Fingeren, vilde jeg ikke tage imod den; thi hvor lader der sig ved en død Capital nogen Slags Glæde tænke? Det er altsaa min lystige Trocsbekiendelse: passe sine Forretninger, fortjene Penge, giøre sig lystig med Sine, og ikke bekymre sig om den øvrige Verden, uden for saavidt man kan nytte den.

Men nu vil du sige: hvorledes er der i Eders vakke Plan tænkt paa mig? hvor skal jeg blive af, naar I sælge mit fædrene Huus, og ikke mindste Rum bliver tilovers i Eders?

Det er rigtig nok Hovedpunktet, Broers lille! og paa den kan jeg strax være til Tjeneste,

naar jeg først har ydet dig den tilbørlige Tros
for din saa fornødtlig anvendte Tid.

Slig mig kun, hvorledes har du baaret
dig ad i saa saa Uger at blive en Kiander af
alle nyttige og interessante Gienstande? Saa
mange Væner jeg kiander hos dig, havde jeg
dog ikke tiltroet dig saadan Opmærksomhed og saas-
dan Glid.

Din Dagbog har overtydet os, med hvad
Nytte du har gjort Reisen. Beskrivelsen af Bern
og Kaaber, Bærkerne er fortreffelig, og vidner om
megen Indsigt i den Sag. Jeg har ogsaa engang
besøgt dem, men naar jeg holder min Beretning
derimod, seer den meget fufferagtig ud. Det
heele Brev om Lærredsfabrikationen er lærerigt,
og Anmærkningen om Concurrencen meget træf-
fende. Nogle Stæder har du begaaet Feil i Ud-
deringen, som midlertid ere meget tilgivelige.

Men hvad der mest og inderligst glæder
mig og min Fader, er dine grundige Indsigter i
Landhuusholdningen, og især i Landgodfers For-

bedring. Vi have Haab om at klobe et stort Gods, som ligger under Sequestration, i en meget frugtbar Egn. Dertil anvende vi de Pensge, der komme ud af vor Faders Huns; en Deel laanes, og en Deel kan blive staaende, og vi gjøre Regning paa dig, at du tager derhen, og forrestaaer Forbedringen, og saa kan, for ikke at sige formeget, Godset i nogle Aar stige en Trediedeel i Værdie; man sælger det igien, søger et større, forbedrer, og handler igien, og det er du Manden til. Vore Penne skal midlertid ikke være ørkesløse hjemme, og vi vil snart sætte os i en misundelseværdig Tilstand.

Du lev vel! Nyd Livet paa Reisen, og tag hen, hvor du finder det fornøjeligt og nyttigt. I det første Halvaar behøver vi dig ikke her; du kan altsaa see dig om i Verden efter Behag; thi den bedste Dannelse finder et fornuftigt Menneske paa Reisen. Lev vel, jeg glæder mig, at være saa nær forbundet, og nu ogsaa i Virksomheds-aanden foreenet med dig."

Saa godt dette Brev var skrevet, og saa mange oekonomiske Sandheder det indeholdt, mis-
 hagede det dog Wilhelm paa mere end een Maas-
 de. Den Noes, han fik for sine foregivne statis-
 tiske, technologiske og ruralske Kundskaber var
 ham en stille Vebreidelse, og det Ideal, hans
 Svoger skildrede ham for af det borgerlige Livs
 Held, fristede ham aldeles ikke; meget meere
 blev han ved en hemmelig Modsigelses Aand med
 Hæstighed drevet paa den modsatte Side. Han
 overtydede sig, at han eene paa Skuepladsen kun-
 de fuldkomne den Dannelsse, han ønskede at give
 sig, og syntes kun desmeere at bestyrkes i sin Bes-
 lutning, jo meere levende Werner, uden at vide
 det, var blevet hans Modstander. Han samlede
 derpaa alle sine Argumenter, og stadfæstede sin
 Mening saameget meere hos sig, jo meere han
 troede at have Aarsag til at fremstille den for den
 kloge Werner i et gunstigt Lys, og paa denne
 Maade blev et Svar til, som vi ligeledes indrykke.

Tredie Kapitel.

"Dit Brev er saa velskrevet, og saa forstandig og klogt udtænkt, at der intet lader sig tilføje. Men du vil forlade mig, naar jeg siger dig, at man kan netop meene, paaftaae, og giøre det modsatte, og dog ogsaa have Ret. Din Maade at tænke og være til, gaaer ud paa en uindskrænket Besiddelse, og en let lystig Maade at nyde, og jeg behøver knap at sige dig, at jeg deri intet kan finde, der fristede mig.

Først maae jeg desværre beklaunde dig, at min Dagbog, af Nød for at søge min Fader, ved en god Vens Hjælp er sammenskreven af adskillige Bøger, og at jeg nok veed de deri indeholdne Ting og endnu meer af samme Slags, men paa ingen Maade forstaaer det, eller gider givet mig af dermed. Hvad hjælper det mig, at fabrikere godt Jern, naar mit eget Indvortes er fuldt af

Skul? og hvad at bringe et Landgods i Orden, naar jeg bestandig er uenig med mig selv?

Med eet Ord at sige dig, at uddanne mig selv, gandske som jeg er, var mørkt fra Ungdom af mit Ønske og min Hensigt. Endnu er jeg af samme Sindelag; kun at de Midler, der vilse gjøre mig det mueligt, ere noget tydeligere for mig. Jeg har seet meere af Verden, end du tænker, og nyttet det bedre, end du troer. Stikent derfor, hvad jeg siger, nogen Opmærksomhed, om det endog ikke skulde være saa gandske efter dit Hoved.

Var jeg en Adelsmand, saa var vor Strid snart afgjort; men da jeg kun er en Borger, maae jeg tage min egen Vej, og jeg ønsker, du maatte forstaae mig. Jeg veed ikke, hvorledes det er i fremmede Lande, men i Tydskland er en vis almeen, om jeg saa tør sige, personlig Uddannelse, kun Adelsmanden muelig. En Borger kan erhverve sig Fortieneste, og i højest Nødsfald uddanne sin Aand; men hans Person

lighed tabes, han maae bære sig ad, som han
 vil. I det det bliver Adelsmanden, der omgaaes
 med de fornemste, en Pligt, at give sig selv en
 fornem Anstand, i det denne Anstand, da hver-
 ken Dør eller Port er ham lukket, bliver til en
 fri Anstand, da han maae betale med sin Figur
 og sin Person, enten det nu er ved Hoffet eller
 ved Armeen, har han Marsag at sætte nogen
 Priis paa den, og vise, han sætter nogen Priis
 derpaa. En vis højtidelig Gratie ved sædvanlige
 Ting, en Slags letsindig Ziirlighed ved alvorlige
 og vigtige, flader ham vel, da den lader see, at
 han overalt er i Ligevægt. Han er en offentlig
 Person, og jo meere uddannede hans Bevægel-
 ser, jo meere sonor hans Stemme, jo meere bes-
 stemt og passende hans heele Væsen er, jo fulds-
 komnere er han, og naar han mod Høje og Lave,
 mod Venner og Fjender bestandig bliver den sams-
 me, er intet paa ham at udsætte; man maae
 ikke ønske ham anderledes. Han være kold, men
 forstaaelig! forstilt, men klog! Naar han veed

i hvert Øieblik af sit Liv udvortes at beherske sig, har ingen videre Fordring at gøre paa ham, og alt, hvad øvrigt, han har hos og om sig, Due-
lighed, Talent, Riigdom, Alt synes kun Tilgift.

Tænk dig nu een eller anden Borger, der blot agtede at gøre nogen Fordring paa hine For-
trin; nedvendig maae det mislykkes ham; og han maatte blive des uslykkeligere, jo meere hans Natur havde givet ham Evne og Drift til hiin Tilværelsesmaade.

Naar Adelsmanden i det daglige Liv al-
deels ingen Grændser kender, naar man af ham kan skabe Konger eller kongelige Figurer, saa tør han overalt med en stille Bevidsthed træde for sine Liige; han tør trænge frem overalt; istæ-
den for intet klæder Borgeren bedre, end den reene, stille Følelse af den Grændselinie, der er draget for ham. Han tør ikke spørge: hvad er du? men blot: hvad har du? hvad Indsigt? hvad Kundskab? hvad Duelighed? hvormegen Formue? Naar Adelsmanden ved at fremstille

sin Person giver Alt, giver Borgeren ved sin Personlighed Intet, og skal intet give. Hiin maae og skal synes: denne skal kun være, og hvad han vil synes, er latterligt eller urimeligt. Hiin skal gjøre og virke, denne skal frembringe og skaffe; han skal uddanne enkelte Væner, for at blive brugbar, og det sættes alt forud, at i hans Væsen ingen Harmonie er, eller maae være, da han for at gjøre sig paa een Maade brugbar, maae forsamme alt det øvrige.

I denne Forstiaal er ingenlunde Adelsmændenes Fordring og de borgerliges Eftergivenhed, men selve Samfundets Forsatning Skyld; om ens gang noget deri vil forandre sig, og hvad der vil forandre sig, bekymrer mig lidet; nok, jeg har, som Tingene nu staae, at tænke paa mig selv, og hvorledes jeg redder og opnaaer mig selv, og det, der er mig en uopgivelig Fornødenhed.

Jeg har nu eengang en umodstaaelig Tilbøielighed til denne Uddannelse af min Natur, som min Fødsel nægter mig. Jeg har, siden jeg

forlod dig, vundet meget ved Legemsøvelser; jeg har aflagt meget af min sædvanlige Forlegenhed, og stiller mig saa temmelig frem. Ligeledes har jeg uddannet mit Sprog og min Stemme, og jeg tør uden Forsængelighed sige, at jeg i Selskaber ikke mishager. Du nægter jeg dig ikke, at min Drift hver Dag bliver uovervindeligere til at blive en offentlig Person, og behage, og virke i en videre Kreds. Dertil kommer min Tilbøjelighed til Digtelkunst, og alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, og den Trang, at uddanne min Aand og min Smag, paa det, jeg efterhaanden ogsaa ved den Nydelse, jeg ikke kan undvære, virkelig kun holder det gode for godt, og det skionne for skiont. Du seer vel, at alt det er kun for mig at finde paa Theatret, og at jeg i dette eneste Element efter Ønske kan røre, og uddanne mig. Paa Theaterbrædderne sees det danske Menneſke, ligesaa godt personlig i sin Glæde som i de høiere Classer. Aand og Legeme maae ved hver Bestræbelse gaae med lige Skridt, og

jeg vil ligesaavel der kunde være og synes, som noget andet Sted. Soger jeg endnu Systersoruden, saa gives der mechaniske Plagearbeider nok, og jeg kan skaffe min Taalmodigheds daglig Øvelse.

Disputeer ikke med mig herom; thi inden du skriver mig til, er det Skridt alt gjort. For de herskende Dommes Skyld vil jeg forandre mit Navn, da jeg desuden skammer mig ved at træde frem som Mester. Lev vel! Vor Formue er i saa gode Hænder, at jeg skal ikke bekymre mig om den; hvad jeg behøver, forlanger jeg ved Leilighed af dig; det bliver ikke meget, thi jeg haaber, min Kunst skal ogsaa føde mig."

Brevet var neppe sendt bort, førend Wilsheim paa Stedet holdt Ord, og til Serlos og de øvriges store Forundring erklærede sig med eet: at han gav sig til Skuespiller, og vilde indgaae en Contract paa billige Billaar. Man var snart

eenig herom; thi Gerlo havde alt i Forveien erklæret sig saaledes, at Wilhelm og de øvrige vel kunde være tilfreds dermed. Det heele forulykkede Selskab, vi saa længe have sysselsat os med, blev paa eengang antaget, uden at dog, Laertes maarskee undtagen, nogen eeneste havde viist sig taknemmelig derfor. Ligesom de havde fordrer uden Tillsid, saaledes modtog de uden Tak. De fleste vilde hellere tilskrive Philines Indflydelse, at de vare antagne, og vende deres Taksigelser til hende. Midlertid blev de udstædede Contracter underskrevne, og ved en uforklarlig Forbindelse af Ideer opkom for Wilhelms Indbildningskraft i det Øieblik, da han undertegnede sit opdigtede Navn, Billedet af hiin Stueplads, hvor han havde ligget i Philines Skiod. Da en graa Hest kom den elskværdige Amazone ud fra Bussen, nærmede sig ham, og stod af. Hendes menneskevenlige Omhyggelighed gjorde, at hun kom, og gif; endelig stod hun for ham. Rappen faldt af hendes Skuldre, hendes Ansigt, hendes Skabs

ning begyndte at skinne, og hun forsvandt. Saar
ledes underskrev han ganske mechanisk sit Navn,
uden at vide, hvad han gjorde, og folte først,
efterat han havde underskrevet, at Mignon stod
ved hans Side, faldt ham i Armen, og havde
prøvet sagte at trække hans Haand bort.

Fjerde Kapitel.

En af de Betingelser, under hvilke Wilhelm gik paa Theatret, havde Gerlo ikke uden Indskrænkning tilstaaet. Hiin forlangte, at Hamlet skulde opføres heel og ubeskåret, og denne samtykkede kun i denne underlige Begjæring, for saavidt den Ting var muelig. Nu havde de hidtil havt mangen Strid derom; thi hvad der var mueligt og ikke mueligt, og hvad man kun de udelade af Stykket uden at forstærke det, vare begge af meget forskellige Meninger om.

Wilhelm befandt sig endnu i de lykkelige Dage, da man ikke kan begribe, at noget hos en elsket Pige, og en beundret Skribent kan være Feil. Vor Følelse af dem er saa heel, saa overeensstemmende med sig selv, at vi ogsaa i den maae tænke os en saadan fuldkommen Harmonie. Gerlo derimod drøftede gierne, og næsten for gierne; hans skarpe Forstand vilde i et

Kunstværk sædvanlig kun erkiende et mere eller mindre usuldkomment Heelt. Han troede, som man fandt Stykkerne, havde man liden Harsag til at omgaaes saa overmaade betænksom med dem, og saa maatte ogsaa Shakspear, saa maatte især Hamlet lide meget.

Wilhelm vilde slet ikke høre, naar hiin talte om at adskille Kernerne fra Hveden. Det er ikke Kerner og Hvede mellem hinanden, raabte denne; det er en Stamme, Grene, Kviste, Knopper, Blomster og Frugter. Er ikke det ene med det andet, og ved det andet? Hiin paaastod, man bragte ikke hele Stammen paa Bordet, Kunsten neren maatte byde sine Gæster Guldæbler i Sølvskaalet. De udtømte dem i Pignesser, og deres Meninger syntes alt at komme længere fra hinanden.

Heent vilde vor Ven fortvivle, da Gerlo engang efter lang Striid raadde ham det simpleste Middel, at beslutte sig kort, tage Pennen, og sætte ud, hvad der i Sargespillet ikke vilde

eller kunde gaae, trække flere Personer sammen i een; og isald han endnu ikke var bekendt nok med denne Maade, eller ikke havde Hierte til det, skulde han overlade ham Arbeidet, og han skulde snart være færdig.

Det er ikke efter vor Aftale, svarte Wilhelm. Hvor kan De med saamegen Smag være saa lettsindig?

Min Ven! raabte Gerlo, De bliver det endnu ogsaa. Jeg kiander kun altfor vel det Afstykelige i denne Manceer, der maaskee endnu aldrig har fundet Sted paa noget Theater i Verden. Men hvor er og et Theater saa forfømt som vort? Til denne væmmelige Lemlæstning tvinge Forfatterne os, og Publikum tillader det. Hvor mange Stykker have vi da, som ikke overskride Maalet af Personer, Decorationer og Theaterrmechanik, Elid, Dialog, og Skuespillernes physiske Kræfter? og dog skal vi spille, og spille bestandig, og bestandig spille nyt. Skal vi ikke der betiene os af vor Fordeel, da vi udrette lige

saameget med lemlæstede Stykker som med hele? Publikum sætter os jo selv i Fordelen? saa tydske, og maaskee kun saa Mennesker blandt alle nyere Nationer have Følelse for et æsthetisk Heelt; de rose og dadle kun stykkeviis, de henrykkes kun stykkeviis; og for hvem er det større Lykke, end for Skuespillerne, da Theatret bestandig dog kun bliver et sammenlappet, og stykret Væsen.

Er! svarede Wilhelm, men maae det ogsaa da blive det, maae da alting blive, hvad det er? overtyd De mig endelig ikke, at De har Ret; thi ingen Magt i Verden vilde kunde bevæge mig til, at holde en Contract, som jeg kun i den groveste Vildfarelse havde sluttet.

Cerlo gav Tingen en lystig Vending, og bad Wilhelm endnu engang at betænke, hvad de saa ofte havde talt sammen om Hamlet, og selv udtænke Midlerne til en lykkelig Bearbejdelse.

Efter nogle Dage, som han havde tilbragt i Eensomhed, kom Wilhelm tilbage med glad Blik. Jeg maatte tage meget fejl, raabte han,

Hvis jeg ikke skulde have fundet, hvorledes det Hele var at hjælpe; ja jeg er overtydet, at Shakspear vilde selv gjort det saaledes, hvis ikke hans Genie havde været saameget henvendt paa Hovedsagen, og ikke maaskee forført ved de Noveller, han arbejdede efter.

Lad høre! sagde Serlo, i det han satte sig gravitetisk i Canopeen; jeg vil lytte roelig til, men og domme des strængere.

Wilhelm svarte: jeg er ikke bange! her De kun! Jeg skælner efter nøjeste Undersøgelse to Slags i dette Stykkes Composition; det første er Personernes og Begivenhedernes store indvortes Forhold, de magtige Virkninger, der flyde af Hovedfigurerne's Caracteer og Handlinger, og disse ere enkelte fortreffelige, og i den Følge, de ere opstilte, usorbedelige. De kunne ved ingen Slags Behandling forstyrres, ja neppe forhudles. Disse er det, som enhver forlanger at see, som ingen vover at angribe, som præge sig dybt ind i Sielen, og som man, hører jeg, har bragt

nærsten alle paa det tydske Theater. Kun har man, troer jeg, feilet deri, at man har anseet det andet, der ved dette Stykke er at mærke, jeg mener Personernes udvortes Forhold, hvors ved de bringes fra eet Sted til et andet, eller paa den eller den Maade forbindes ved visse tilfældige Begivenheder, for alt for ubetydeligt, kun i Forsbigaaende talt derom, eller reent udeladt dem. Vist nok ere disse Traade kun tynde og løse; men de gaae dog giennem hele Stykket, og sammensholde, hvad der ellers faldt fra hinanden, og ogsaa virkelig falder fra hinanden, naar man skærer dem bort, og troer at have gjort mere end nok, naar man lader Enderne blive.

Til disse udvortes Forhold regner jeg Uroelighederne i Norge, Krigen med den unge Fortinbras, Gesandtskabet til den gamle Farbroder, den hilagte Tvistighed, den unge Fortinbras Tog til Polen, og hans Igentkomst til Slutning. Ligeledes Horatios Tilbagekomst fra Wittenberg, Hamlets Lyst at gaae derhen, Laertes Reise til

ning; derimod vil Moderen ikke samtykke i, at Hamlet, som han ønsker, maae gaae til Søes med Horatio.

Gud være lovet! raabte Gerlo, saa slippe vi ogsaa Wittenberg og Høiskolen, der altid var mig en slem Anstødssteen. Jeg finder Deres Tanke ret god; thi paa de to eeneste fjerne Villes der nær, Norge og Flaaden, behøver Tilskueren intet at tænke sig; alt det øvrige seer han, alt det øvrige foregaaer, istæden for hans Indbildningskraft ellers blev jaget om hele Verden over.

De seer let, svarede Wilhelm, hvorledes jeg nu ogsaa kan holde det øvrige sammen. Naar Hamlet aabenbarer Horatio sin Stedsfaders Mielgierning, raader denne ham at gaae med til Norge, forsikre sig Almeen, og komme med væbnet Haand tilbage. Da Hamlet bliver Kongen og Dronningen for farlig, have de intet nærmere Middel til at blive ham qvit, end at sende ham til Flaaden, og give ham Rosenkrands og Gylden-

stjerne til Oppassere; og da Laertes midlertid kommer tilbage, skal denne indtil Stimandsmord ophidsede Yngling sendes efter ham. Flaaden bliver liggende for Modvind; Hamlet kommer nok engang igien; hans Vandring over Kirkegaarden kan maaskee lykkelig motiveres; hans Møden med Laertes ved Ophelias Grav er et stort uundværligt Øieblik. Herpaa maae Kongen betænke, at det er bedre at blive af med Hamlet paa Stædet. Afskeds: Festen, til den tilsyneladende Forsoning med Laertes, holdes nu højtidelig, hvorved der holdes Ridderespil, og Hamlet og Laertes ogsaa fægte. Uden de 4 Liig kan jeg ikke slutte Stykket; der maae ingen blive tilbage. Hamlet giver, da Folkets Valgret nu igien gaar i Kraft, Horatio døende sin Stemme.

Kun hurtig! svarte Cerlo, sæt De Dem hen, og arbejd det Stykke ud; Ideen har fuldkommen mit Bisald, kun at Lysten ikke duns-
ter bort.

Femte Kapitel.

Wilhelm havde alt længe sysselsat sig med en Oversættelse af Hamlet: han havde dertil betient sig af det fortienestefulde vielandske Arbejde, hvorefter han overalt først lærte at kende Shakspear. Hvad deri var udeladt, føjede han til, og saaledes var han i Besiddelse af et fuldstændigt Exemplar i det Øieblik, da han var saa temmelig blevet eenig med Serlo om Behandlingen. Han begyndte nu efter sin Plan at tage ud, og sætte ind, slette ad, og forblinde, forandre, og tit igien at sætte det gamle; thi saa tilfreds han endog var med sin Idee, forekom det ham dog bestandig ved Udarbejdelsen, som Originalen blot blev fordærvet.

Saa snart han var færdig, læste han det for Serlo, og det øvrige Selskab. De vilste sig alle meget tilfreds, især gjorde Serlo mangen gunstig Anmærkning.

De har, sagde han blandt andet, meget rigtig følt, at udvortes Omstændigheder maae ledsage dette Stykke, men være simplere, end den store Digter har givet os dem. Hvad der foregaaer uden for Theatree, hvad Tilskueren ikke ser, er som en Baggrund, som de spillende Figurer bevæge sig for. Den store eenlige Udsigt til Floden og Norge vil gjøre Stykket meget godt; tog man den reent bort, saa er det kun en Familiescene, og det store Begreb, at her et heelt kongeligt Huus ved indvortes Forbrydelser og Uordener gaaer tilgrunde, fremstilles ikke i hele sin Værdighed. Men blev hiin Baggrund selv mangfoldig, bevægelig, confus; saa gjorde den Indtrykket af Figurerne Skade.

Wilhelm tog nu igien Shakspears Partie, og vilste, at han havde skrevet for Insulanere, for Engelskmænd, der selv kun ere vant i Baggrunden at see Skibe og Søreiser, Frankrigs Kyst og Kapere, og at det, der var hine noget ganske sædvanligt, alt adspredte og forvirrede os.

kan ikke skade, de seer godt ud, og jeg skal pynte, og afrette Dufferne, saa det skal være en Lyst.

Philine glædede sig overordentlig, at hun skulde spille Hertuginde i den lille Komædie. Det vil jeg giøre saa naturlig, sagde hun, hvorledes man i Hast ægter en anden, naar man ganske overordentlig har elsket den første. Jeg haaber at erhverve mig det største Bisald, og hver Mand skal ønske at blive den tredje.

Aurelia gjorde et fortrædeligt Ansigt ved disse Ytringer; hendes Uvillie mod Philine tog til med hver Dag.

Det er ret Skade, sagde Serlo, at vi ingen Ballet har, ellers skulde De dondse mig en *Pas de deux* med Deres første og anden Mand, og den Gamle skulde falde i Sovn efter Tacten, og Deres smaabitte Fodder og Lægge vilde paa det lille Theater tage sig ganske allerkiæreste ud.

Mine smaabitte Lægge veed De jo vel ikke meget af, svarte hun knipst, og hvad mine smaabitte Fodder angaar, raabte hun, i det hun hørte

tig rakte under Bordet, tog sine Smaa Pantosler frem, og satte ved Siden af hinanden for Serlo, her er de to Smaastylter; og jeg vil see, om De skal finde dem nydeligere.

Det var Alvor! sagde han, i det han betragtede de ziirlige Halvstoe. Sikkerlig! man kunde ikke let see noget artigere.

Det var parisist Arbeid. Philine havde faaet dem til Foræring af Grevinden; en Dame, der var berømt for sin smukke God.

En fortryllende Gienstand! raabte Serlo: Hiertet hopper i mig, naar jeg seer paa dem.

Hvilke Contorsjoner! sagde Philine.

Intet overgaaer et Par Pantosler af saa fint skönt Arbeid, raabte Serlo: dog er Deres Klang endnu mere fortryllende, end deres Syn. Han tog dem op, og lod dem nogle Gange efter hinanden vexelviis falde paa Bordet.

Hvad skal det sige? kom kun hid med dem igien! raabte Philine.

Tor jeg sige det, svarte han med forstilt Beskeedenhed, og skalkagtig Alvor, vi andre Ungkarle, som er meest eene om Natten, og dog ere bange som andre Menneffer, og i Mørke langes efter Selskab, især paa Værts-huse og andre Stæder, hvor det ikke er ganske rigtigt, vi finde des særdeels trosteligt, naar et godhiert Pige-barn vil være os til Selskab og Bistand. Det er Nat, man ligger i Sengen, det rasler; man gyser; Døren gaaer op; man erklaender en klar lille hvissende Stemme, der kommer noget listende, Gardinerne rasler, Klip klap, Tøserne falde, og vips! man er ikke mere alleene. Ak, den klare, den mageløse Klang, naar de smaae Hæle slaar ned mod Gulvet. Jo zjirligere de ere, jo finere klinger det. Man snakke mig om Philomeler, om sprudlende Bække, om susende Vinde, om alt, hvad nogen Tiid er blevet spilt og støjet; jeg holder mig til det Klip Klap! — Klip Klap! er det skønneste Thema til en Rondeau, som man bestandig ønsker at høre forfra igien.

Philine tog ham Pantoflerne af Hænderne, og sagde: hvor jeg har traad dem krumme! de er mig meget for viide. Saa legede hun med dem, og gneed Saallerne mod hinanden. Hvad det bliver heedt! raabte hun, i det hun holdt den ene Saall flad paa Rinden, hun gneed igien, og rakte den til Serlo. Han var godmodig nok til at sele efter Varmen: og Klip Klap! raabte hun, i det hun gav ham et dygtigt Slag med Hælen, saa han skreg, og tog Haanden til sig. Jeg skal lære eder at tænke noget andet ved mine Pantofler, sagde Philine leende.

Og jeg skal lære dig, at narre gamle Folk, som Børn! raabte Serlo derimod, sprang op, greb hende med Hæftighed, og rovede hende mangt et Kys, som hun med alvorlig Modstand meget kunstig lod sig aftringe. Ved den Bryden faldt hendes lange Haar ned, og slyngede sig om Gruppen, Stolen faldt om, og Aurelia, der inderlig fornærmedes ved dette Uvæsen, stod fortrydelig op.

Siette Kapitel.

Stiøndt ved den nye Bearbejdelse af Hamlet mange Personer vare bortfaldne, blev Antallet dog bestandig stort nok endnu, og snart vilde Selskabet ikke staae til.

Naar det gaaer saaledes, sagde Seylo, kommer vor Souffleur ogsaa endnu til at komme op af sit Hul, vandre iblandt os, og blive en Person.

Alt ofte har jeg beundret ham paa sin Plads, svarede Wilhelm.

Jeg troer ikke, der gives en fuldkomnere Tilfiger. Ingen Tilskuer skal nogensinde høre ham; vi paa Theatret forstaae hver Stavelse. Han har ligesom gjort sig et eget Organ dertil, og er som en Genius, der forstaaelig tilhvisker os i Nøden. Han føler, hvilken Deel af Rollen Skuespilleren har fuldkommelig inde, og aner længe forud, hvor Hukommelsen vil forlade ham.

I nogle Tilfælde, da jeg knap kunde faae Rols-
len læst igiennem, og han sagde mig den til Ord
for Ord, spille jeg den med Lykke; kun har han
Særheder, som vilde gjøre enhver anden ubruge-
lig. Han tager saa hiertelig Deel i Stykkerne,
at han vel ikke just declamerer, men dog med
Affect reciterer pathetiske Stæder. Med denne
Ufsik har han meer end eengang forvildet mig.

Ligesom han, sagde Aurelia, ved en anden
Besynderlighed eengang lod mig ved et meget
farligt Sted være i Stikken.

Hvorledes var det med hans Opmærksomhed
mueligt? spurgde Wilhelm.

Han bliver, svarte Aurelia, ved visse Stæ-
der saa rørt, at han sælder heede Taarer, og
kommer nogle Øieblikke ganske ud af sig selv; og
det er egentlig ikke de saakaldte rørende Stæder,
der bringe ham i denne Tilstand; det er, saas-
fremt jeg udtrykker mig tydelig, de skønneste
Stæder, hvoraf Digterens rene Aand ligesom
fluer frem af lyse aabne Øine, Stæder, som vi

andre i det højeste kun glæde os ved, og som mange Tusende overseer.

Og hvorfor kommer han med denne samme Siæl ikke paa Skuepladsen?

Et højt Organ, og et stift Væsen udelukke ham fra Skuepladsen, ligesom hans hypochondriske Natur fra Selskabet. Hvormegen Umage har jeg ikke gjort mig for at vænne ham til mig? men forgiæves: Han læser fortreffelig, som jeg aldrig har hørt læse; ingen holder som han den fine Grændselinie mellem Declamation og affectsfuld Recitation.

Gunden! raabte Wilhelm: funden! hvilken lykkelig Opdagelse! nu have vi den Skuespiller, der skal declamere os det Sted om den haarde Pyrrhus.

Man maae have saamegen Lidenkab, som De, svarede Gerlo, for at nytte Alting til sit Maal. —

Tilforladelig, jeg var overmaade bekymret, raabte Wilhelm, for, at maaskee dette Sted maatte udelades, og hele Stykket vilde lemlæstes derved.

Det kan jeg dog ikke indsee, sagde Aurelia.

Jeg haaber, De skal snart være af min Værelse, sagde Wilhelm. Shakspear bringer de ankommande Skuespillere ind til et dobbelt Piemeed. Først gior den Mand, der med saamegen egen Bevægelse declamerer Priami Død, dybt Indtryk paa Prindsen selv; han skærper den unge vakkende Mands Samvittighed; og saaledes bliver denne Scene Præludiet til hiin, hvor det lille Skuespil gior saa stor Virkning paa Kongen. Hamlet føler sig bestæmmet af den Skuespiller, der tager saa stor Deel i fremmede digtede Lidelser; og den Tanke, paa samme Maade at giøre et Forsøg paa sin Stedsfaders Samvittighed, opvæktes strax derved hos ham. Hvad det er for en herlig Monolog, der slutter anden Act! hvor glæ

der jeg mig til at recitere den: "O hvilken Mids-
 ding! hvilken nedrig Træl jeg er! — er det ei
 uhyre, at denne Skuespiller her kun ved Opdige-
 telse, kun ved en Drøm om Lidenſkab ſaaledes
 tvinger ſin Siæl efter Tykke, at dens Virkning
 bringer hele hans Anſigt til at blegne — Taarer
 i hans Øie, Forvirring i hans Adfærd, Stem-
 men brudt! hans hele Væſen giennemtrængt af
 een Følelſe! og alt det for intet — for Hekuba!
 — hvad er da Hekuba for ham, eller han for
 Hekuba, at han ſkulde græde for hende?"

Kan vi kun ſaae vor Mand paa Scenen,
 ſagde Aurelia.

Vi maae, ſvarede Gerlo, lidt efter lidt føre
 ham ind. Ved Prøverne kan han læſe Stædet,
 og vi ſige, vi vente en Skuespiller, der ſkal spille
 det, og ſaaledes ſee vi, hvorledes vi komme ham
 nærmere.

Efterat de vare eenige herom, vendte Sam-
 talen ſig paa Aanden. Wilhelm kunde ikke
 overtale ſig til, at overlade den levende Konges

Rolle til Debanten, for det Bulderbassen kunde spille Manden, og troede for, man skulde vie noget endnu, da dog endnu nogle Skuespillere havde mældt sig, og den rette Mand torde kunde findes mellem dem.

Man kan derfor tænke sig, hvor forundret Wilhelm var, da han under sit Theaternavns Adresse om Aftenen fandt følgende Sæddel med underfulde Træk forseglet paa sit Bord.

"Du er, o syndelige Yngling! vi vide det, i stor Forlegenhed. Du finder neppe Mennesker til din Hamlet, end lige Manden. Din Iver forstærker et Underværk; Underværker kunne vi ikke giere; men noget underligt skal skee. Har du Tillsid, skal til rette Time Manden lade sig see. Hav Mod, og bliv fattet. Der behøves intet Svar; din Beslutning vil blive os bekendt."

Med dette sælsomme Blad iilte han tilbage til Gerlo, der læste det, og læste det nok engang, og endelig med betænkelig Mine forsikrede, Sa

gen var af Vigtighed, man maatte vel overlægge, om man torde, og kunde vove det. De talte meget frem og tilbage; Aurelia var stille, og smilte af og til, og da der nogle Dage derefter blev talt om det igien, gav hun ikke utydelig at forstaae, at hun holdt det for en Spøg af Serlo. Hun bad Wilhelm at være fuldkommen ubekymret, og taalmodig vente paa Aanden.

Overalt var Serlo i det bedste Lune; thi de afgaaende Skuespillere gjorde sig al muelig Umagge for at spille godt, at man ret skulde savne dem, og af Nydsgerigheden efter det nye Selskab kunde han og vente den bedste Indtægt.

Endog Wilhelms Omgang havde havt nogen Indflydelse paa ham. Han begyndte at tale mere om Kunsten; thi han var altid dog en Tydsker, og denne Nation gjør sig gierne Regnskab for, hvad den gjør. Wilhelm skrev sig mangan saadan Samtale op; og, da Fortællingen her ikke saa tit maatte afbrydes, ville vi forelægge dem af

vore Læsere, som interessere sig derfor, siige dras
maturgiske Forsøg ved en anden Leilighed.

Især var Cerlo en Aften meget lystig, da
han talte som Volontios Rolle, hvorledes han agt-
tede at tage den. Jeg lover, sagde han, denne
Gang at give en ret værdig Mand til Priis; jeg
skal ret ziirlig fremstille den vedbørlige Noe og
Sikkerhed, Tomhed og Betydenhed, Behageligs-
hed og smagløst Væsen, Frihed og Oppasserie,
troehiertig Skalkagtighed og løjet Sandhed, der
hvor de henhøre. Paa det allerhøffligste skal jeg
forestille og foredrage saadan en graa, redelig ud-
holdende Halvskielm efter Tidernes Leilighed, og
dertil skal vor Rutors noget raare og grove Pens-
selfrøg giøre mig god Tieneste. Jeg vil tale,
som en Bog, naar jeg har forberedet mig, og
som en Daare, naar jeg er ved god Lune. Jeg
vil være urimelig, for at snakke enhver efter
Munden, og altid saa fin, ikke at mærke, naar
Folk have mig til Nar. Ikke let har jeg paa-

taget mig nogen Rolle med saadan Lyst og Skalkagtighed.

Kunde jeg kun haabe ligesaa meget af min, sagde Aurelia. Jeg har hverken Ungdom eller Blodhed nok til at flikke mig i denne Character. Kun eet veed jeg desværre, den Gølle, der forsykker Ophelias Hjerne, vil ikke forlade mig.

Vi vil endelig ikke regne det saa nøje, sagde Wilhelm; thi egentlig har mit Ønske at spille Hamlet ved alt mit Studium af Stykket ført mig aldeles vild. Jo mere jeg studerer mig ind i Rollen, desmere seer jeg, at der i min hele Skabning ikke er noget Træk af det Physiognomie, som Shakspear fremstiller sin Hamlet. Naar jeg ret overveier, hvor nøie Alting hænger sammen i Rollen, troer jeg mig neppe til at frembringe en taalelig Virkning.

De træder meget samvittighedsfuld ind paa Deres Bane, svarede Serlo: Skuespilleren passer sig til Rollen, som han kan, og Rollen retter sig efter ham, som den maae. Men hvorledes har

da Shakspear skildret sin Hamlet for? Er han Dem da saa aldeles ulig?

For det første er Hamlet blond? svarte Wilhelm.

Det, maae jeg tilståae, er langt søgt, svarte Aurelia: hvoraf slutter De det?

Som Dansk, som Nordboe, er han blond af Oprindelse, og har blaa Øine.

Skulde Shakspear have tænkt paa det?

Bestemt finder jeg det ikke udtrykt; men i Forbindelse med andre Stæder synes det mig umodsigeligt. Det falder ham tungt at søgte, Sveden løber ned af Ansigtet, og Dronningen raaber: han er feet! lad ham komme til Aande! Kan man da forestille sig ham andet end blond og vel ved Magt; thi brune Mennesker ere i deres Ungdom sælden i dette Tilfælde. Passer ikke og hans vakklende Melancholie, hans bløde Sorg, hans virksomme Ubestemthed bedre til en saadan Gestalt, end naar de tænke dem en rank bruun:

lokket Yngling, af hvem man venter mere Beslemthed og Besindelse.

De fordærver mig Imaginationen! raabte Aurelia, bort med Deres feede Hamlet! forestil os for alting ikke Deres Belvedmagts Prinds. Giv os heller et eller andet *Quiproquo*, der vakser, der rører os. Autors Hensigt ligger os ikke saa nær, som vor Fornøjelse, og vi forlange en Pirring, der er os homogen.

Syvende Kapitel.

En Aften tvistedes Selskabet, om Romanen eller Dramaet fortiente Fortrin: Serlo forsikkrede, det var en forgjæves misforstaaet Striid. Begge kunde i deres Slags være fortreffelige, kun maatte de holde dem inden Slagsets Grændser.

Jeg er ikke selv endnu ganske i det Reene dermed, svarte Wilhelm.

Hvem er heller det? — sagde Serlo, — og dog var det Umagen værd, man kom den Sag nærmere. De talte meget frem og tilbage, og endelig var følgende omtrent Resultatet af deres Samtale:

I Romanen, som i Dramaet, see vi menneskelig Natur og Handling. Forskjellen mellem begge Digtarter ligger ikke blot i den udvortes Form, ikke deri, at Personerne tale i det ene, og at i den anden der gemeenlig fortælles om dem. Desværre ere mange Dramer dialogiserede

Romaner, og det var ikke umueligt at skrive et Drama i Breve.

I Romaner skulle fornemmelig Tanker og Begivenheder forestilles, i Dramaet Characterer og Handlinger. Romanen maae gaae langsom frem, og Hovedfigurens Tankelag maae, paa hvad Maade det saa skeer, opholde det Heles Fremtiden til Udvikling. Dramaet skal ile, og Hovedfigurens Character maae trænge sig frem ad Enden, og kun opholdes. Romanhelten maae være lidende, i det mindste ikke i høj Grad virkende; af den dramatiske forlanger man Virkning og Handling. Grandison, Clarisse, Pamela, Landsbypræsten i Wakefield, Tom Jones selv, ere, om ikke lidende, dog sinkende Personer, og alle Begivenheder blive i en vis Maade formede efter deres Sindelag. I Dramaet forner Helten intet efter sig, alt modstaaer ham, og han vømmer eller rydder Hindringerne af Vejen, eller ligger under for dem.

Saaledes eenedes man ogsaa om, at man fuldvel kunde tilstaae Tilfældet sit Spil i Romanen; men at det stedse maatte læmpes og ledes ved Personernes Sindelag; at derimod Skæbnen, der trænger Menneskene uden deres Medsvirkning ved usammenhængende udvortes Omstændigheder til en usforudset Catastrophe, kun har Sted i Dramaet; at Tilfældet vel maae frembringe pathetiske, men aldrig tragiske Situationer; Skæbnen maae derimod altid være frygtelig, og bliver i højeste Betydning tragisk, naar den bringer Skyldige og uskyldige af hinanden uafhængige Hindringer i en ulykkelig Forbindelse.

Disse Betragtninger førte igien til den underlige Hamlet, og til dette Stykkes Egenheder. Helten, sagde man, har egentlig kun Sindelag: det er kun Begivenheder, der tilstaae ham, og derfor har Stykket noget af Romanens langtrukne. Men fordi Skæbnen har affruklet Planen, fordi Stykket gaaer ud fra en frygtelig Handling, og Helten altid drives fremad til

en frygtelig Handling, er det i højest Betydning tragisk, og taaler ingen anden end en tragisk Udgang.

Du skulde de holde Læseprøve, som Wilhelm egentlig anstaae som en Fæst. Han havde i Forveien confereret Rollerne, saa der alisaa fra dens Side ingen Anstød kunde være. Samtlige Skuespillere vare bekendte med Stykket, og han søgte blot, inden de begyndte, at overtøye dem om Vigtigheden af en Læseprøve. Ligesom man forlanger af enhver Musikus, at han til en vis Grad skal kunde spille af Bladdet, saa skal og enhver Skuespiller, ja ethvert velopdraget Menneske øve sig i at læse af Bladdet; strax ubfinde et Dramas, et Digts, en Fortællings Caracteer, og foredrage den med Færdighed. Al Memorering hialp ikke, naar Skuespilleren ikke i Forveien var trængt ind i den gode Skribents Aand og Mening, Bogstaven kunde intet virke.

Serlo forsikrede, at han vilde see igiennem Fingre med enhver anden Prøve, ja med Gene-

ralproven, saasnart Læseproven var fæet sin Ret: thi sædvanlig, sagde han, er intet loierligere, end naar Skuespillere tale om at studere; det kommer mig for, som naar Frimurerne tale om Arbeider.

Proven løb af efter Ønske, og man kan sige, at Selskabets Roes og Indtægt grundede sig paa disse saa velanvendte Timer.

De gjorde vel i, min Ven! sagde Cerlo, da De igien vare allene, at De talte vore Vædsarbeidere saa alvorlig til, hvorvel jeg er bange for, de neppe opfylde Deres Ønsker.

Hvorfor det? svarte Wilhelm.

Jeg har fundet, sagde Cerlo, at saa let man kan sætte Menneskenes Imagination i Bevægelse, saa gierne de lade dem fortælle Eventyr, ligesaa staldent er det, at finde en Slags productiv Imagination hos dem. Hos Skuespillerne er dette meget paafaldende. Enhver er meget vel tilfreds med, at paatage sig en skøn roesværdig glimrende Rolle; men stalden gjør nogen mere, end med Selvbehag sætte sig i Heltens Sted, uden

i mindste Maade at bekymre sig, om ogsaa nogen vil holde ham derfor. Men med Kyriighed at omfatte, hvad Forfatteren har tænkt sig ved Stykket, hvad man maae bortgive af sin Individualitet for at fyldestgjøre en Rolle, hvorledes man ved egen Overtydning, at man er et ganske andet Væsen, ligeledes henriver Tilskuerne til Overtydning; hvorledes man ved indvortes Sandhed af Fremstillingskraft forvandler disse Bredder til Tempel, disse Papper til Stove, er kun saa givet. Denne indvortes Aandsstyrke, hverved ganske eene Tilskuerne kuffes, denne digtede Sandhed, hvorved ganske eene Illusionen opnaaes, hvo har Begreb derom?

Lad os derfor ikke trænge for meget paa Aand og Følelse. Det sikreste Middel er, naar vi med Stolighed først forklare vore Venner Bogstaverns Mening, og aabne deres Forstand. Den, der har Anlæg, iver da selv det aanderige og følelsesfulde Udtryk imøde; og hvo der ikke har

det, vil dog i det mindste aldrig spille, og recitere ganske falsk. Men jeg har aldrig hos Skuespillere, som overalt, fundet nogen værre Formastelse, end naar nogen gjør Fordringer paa Mand, saa længe Bogstaven endnu ikke er ham noksom tydelig og vedhaanden.

Ottende Kapitel.

Wilhelm kom meget tidlig til den første Theaterprobe, og fandt sig eene paa Brædderne. Lokalet overraskede ham, og gav ham de underligste Erindringer. Skov- og Bondeby-Decorationen stod netop ligesaadan, som paa hans Fædres Hyses Theater, ogsaa ved en Probe, da paa hin Morgen Mariane levende tilstod ham sin Kiærlighed, og tilfagde ham den første lykkelige Nat. Bondehusene lignede hinanden paa Theatret, som paa Landet; den sande Morgensøel saldt ind igien, nem et halvaabent Vinduesstød, og befinnede en Deel af Bænken, der var giort meget fast ved Siden af Døren, kun desværre finnede den ikke, som dengang, paa Marianes Skød og Bryst. Han satte sig, eftertænkte denne underlige Overeenstemmelse, og troede at ane, at han maaskee snart igien skulde see hende paa samme Sted. At, det var ikke andet, end at et Esterstykke, dens

ne Decoration horte til, den Tiid meget ofte blev givet paa det tydske Theater.

I disse Betragtninger forstyrredes han af de øvrige Skuespillere, der kom til, og med hvem tillige to Theater; og Garderobe: Venner traadde ind, og hilste paa Wilhelm med Enthusiasmus. Den eene var paa en vis Maade Madam Melina attachert; men den anden en fuldkommen reen Ven af Skuespilkunsten, og begge af det Slags, som ethvert godt Selvfab skulde ønske sig Venner af. Man kunde ikke sige, om de kiændte eller elskede Theatret meest. De elskede det for meget til at kiænde det ret, de kiændte det nok til at sætte Priis paa det Gode, og forsøge det Glette. Men med deres Tilbøjelighed var det middelmaadige dem ikke utaaaleligt, og den herlige Nydelse, hvormed de så og siden smagte det Gode, var over ethvert lidtryk. Det Mechaniske gjorde dem Glade, det Aandige henrykte dem, og deres Tilbøjelighed var saa stor, at selv en søndret Prøve satte dem i en Slags

Illusion. Manglerne forekom dem altid at træde langt tilbage, det Gode berørte dem, som en nær Gienstand. Kort sagt, de vare Kunstelskere, som hver Kunstner ønsker dem i sit Fag. Deres kiæreste Vandring var fra Coulisserne i Parterret, fra Parterret i Coulisserne; deres ivrigste Syssel at sætte noget i Lave paa Skuespillerens Stilling, Klædning, Recitation, og Declamation; deres meest levende Samtale var om den Effekt, man havde frembragt, og deres stadigste Bestræbelse, at holde Skuespilleren opmærksom, virksom og noiagtig, giøre ham noget til Gode eller til Glæde, og uden Ødselhed skaffe Selskabet mangen Nydelse. De have begge skaffet sig den udelukkende Ret, ved Prøver og Opførelser at møde paa Theatret. De vare, hvad Forestillingen af Hamlet angik, ikke alle Stæder eenige med Wilhelm; hist og her gav han efter, men for det meste stod han paa sin Mening, og i det Hele tjente denne Samtale meget til at danne hans Smag. Han lod de to Venner see, hvor

Højt han agtede dem, og de spaaede igien af disse forenede Bestræbelser intet mindre, end en ny Epoke for det tydske Theater.

Disse to Mænds Nærværelse var meget nyttig ved Proverne. Især overtydede de vore Skuespillere, at man ved Proven bestandig maatte forbinde Stilling og Action, som man agtede at vise dem ved Forestillingen, med Tacten, og ved Banen mechanisk forene alt sammen. Især med Hænderne skulde man for alting ved en Tragedieprøve ikke foretage nogen gemeen Bevægelse; en tragisk Skuespiller, der tog Tobak paa Proven, gjorde dem altid bange; thi heist sandsynlig vilde han ved saadant et Sted ved Opførelsen savne sin Priis. Ja! de holdt endog for, at ingen skulde prøve i Støvler, naar Rollen skulde spilles i Skoe; men intet, forsikrede de, smertede dem mere, end naar Fruentimmerne paa Proverne gienste deres Hænder i Kiolesolde.

Desuden virkede disse Mænd ved deres Tilskyndelser endnu een meget god Ting, at nemlig alle Mandspersoner lærte at exercere. Da der kommer saamange Militaïrrokker for, sagde de, saae ingen Ting ynkeligere ud, end at see Mennesker, der ikke have mindste Dressur, slingre omkring paa Theatret i Captains og Majors Uniform.

Wilhelm og Lærtes vare de første, der underkastede sig Underofficerens Pædagogik, og fortsatte derhos deres Fagteøvelser med megen Iver.

Saa megen Umage gav de to Mænd sig ved at uddanne et Selskab, der saa lykkelig var truffet sammen. De sørgede for Publikums tilkommende Tilfredshed, medens dette ved Leilighed opholdt sig over deres afgjorte Lysthaverie. Man vidste ikke, hvormegen Narfag man havde at være dem taknemmelig, især da de ikke forsømte tit at indskærpe Skuespillerne den Hovedpunkt, at det nemlig var deres Pligt at tale ty-

delig og forstaaelig. De fandt herved mere Modstand og Fortrydelse, end de i Begyndelsen havde tænkt. De fleste vilde høres, som de talte, og saa gjorde sig Umage for at tale, saa man kun de høre dem. Nogle gav Bygningen Skyld, andre sagde, man kunde dog ikke sraale, naar man skulde tale naturlig, hemmelig, eller ømt.

Bore Theatervenner, der havde usigelig Taalmodighed, søgte paa alle Maader at løse denne Forvirring, at forekomme denne Egenindighed. De sparte hverken Grunde eller Smiggrevier, og naaede dog tilsidst deres Maal, hvorved Wilhelms gode Exempel især kom dem til Fordeel. Han udbad sig af dem at sætte dem ved Prøverne i de fjerneste Vraer, og saasnart de ikke fuldkommen forstod ham, at banke med en Nogle paa Bænken. Han articulerede godt, talte med Maade, lod Tonen gradviis stige, og overstreg sig ikke i de hæftigste Stæder. De bankens de Nøgler høretes ved hver Prove mindre; lidt efter lidt fandt de andre sig i samme Operation,

og man kunde haabe, at Stykket endelig i alle
 Braaer af Huset vilde blive forstaaet af enhver.

Man seer af dette Exempel, hvor gierne
 Menneffene ville naae deres Maal blot paa der-
 res egen Maade; hvor Ondt man har ved at
 giøre dem begribeligt, hvad egentlig forstaaer sig
 selv, og hvor tungt det er, at bringe den, der
 onsker at frembringe noget, til at erklaende de
 første Betingelser, under hvilke hans Forehavens
 de eene bliver mueligt.

Niende Kapitel.

Man blev nu ved, at føje de fornødne Anstalter til Decorationer, Klæder, og hvad ellers behøvedes. I Henseende til nogle Scener og Stæder havde Wilhelm egne Griller, som Serlo gav efter for, deels i Hensyn paa Contracten, deels af Overbeviisning, og fordi han haabede at vinde Wilhelm ved denne Fæielighed og siden desbedre at læmpe ham efter sine Hensigter.

Saaledes skulde f. Ex. Konge og Dronning ved første Audients sees siddende paa Theatret, med Hoffolkene ved Siderne og Hamlet staae ubetydelig iblandt dem. Hamlet, sagde han, maae forholde sig roelig; hans sorte Klædning udmærker ham allerede nok. Han maae forstaae sig, end komme tilsyne. Kun da, naar Audientsen er forbi, og naar Kongen taler med ham som Søn, da kan han træde til, og Scenen gaae sin Gang.

Endnu een Hovedvanskelighed gjorde de to Malerier, som Hamlet i Scenen med sin Moder saa heftig beraaber sig paa. Efter mine Tanker, sagde Wilhelm, maane de begge i Legemsstørrelse være synlige i Zonden af Værelset ved Siden af Hoveddøren, og maae den gamle Konge i fuld Rustning, ligesom Nanden, hænge paa den Side, hvor denne kommer frem. Jeg ønsker, at Figuren med den højre Haand antager en befalende Stilling, er noget vendt, og ligesom seer over Skulderen, at den ganske kan ligne Nanden i det Øieblik, denne gaaer ud af Døren. Det vil gjøre en meget stor Virkning, naar i dette Øieblik Hamlet seer efter Nanden og Dronningen efter Billedet. Stiffaderen kan da være forestilt i Kongesmykke, men af mindre Anseende end hos den anden.

Saaledes gaves der endnu forskiellige Punkter, som vi maaskee saae Leilighed at tale om.

Er De og saa ubevægelig, at Hamlet maae see til Slutning? spurgde Serlo.

Hvor kan jeg holde ham i Live, sagde Wilhelm, da det heele Stykke trykker ham til døde. Vi har jo alt talt saa vidtløftig derom.

Men Publikum ønsker ham levende.

Jeg vil gierne vise det enhver anden Følelighed, kun denne Gang er det umueligt. Vi ønske og, at en brav nyttig Mand, der deer af en epidemisk Sygdom, maatte leve længere. Familien græder, og besværger Lægen, der ikke kan holde paa ham: og ligesaaalidet, som denne formaade at modstaae en Naturnødvendighed, saalidet kunne vi hyde over en erkendt Kunstnødvendighed. Det er en falsk Estergivenhed mod Mængden, naar man vækker dem de Følelser, de vil, og ikke dem de skal have.

"Den der giver Pengene, kan forlange Bærene efter sit Hoved."

I visse Maader; men et stort Publikum fortienner, at man skal agte det, at man ikke skal behandle det, som Børn, man vil stille af med

deres Penge. Man bibringe det lidt efter lidt ved det Gode — Følelse og Smag for det Gode, og det vil give sine Penge med dobbelt Fornøielse, da Forstanden, ja Fornuften selv, har intet at bebreide det ved denne Udgift. Man kan kiale for det, som for et elsket Barn, kiale for det for at forbedre det, for at oplyse det med Tiden; ikke som for en fornem og riig Mand, for at forevige den Bildefarelse, man har Fordeel af.

Saaledes afhandlede de endnu mange Ting, som især gif ud paa det Spørgsmaal: hvad man vel endnu kunde forandre ved Stykket, og hvad man maatte lade være uort. Vi indlade os ikke videre herpaa, men fremlægge maaskee med Tiden den nye Bearbejdelse af Hamlet selv, for den Deel af vore Læsere, der maaskee kunde interessere sig derfor.

Tiende Kapitel.

Generalproven var forbl. Den havde været over al Maade lange. Serlo og Wilhelm fandt endnu mangehaande at besørge, thi uagtet den megen Tiid, de havde anvendt paa Tilberedelsen, vare dog meget nødvendige Anstalter blevne udsatte til det sidste Dieblif.

Saaledes var f. Ex. Portrætterne af de to Konger endnu ikke færdige, og Scenen mellem Hamlet og hans Moder, som man haabede saa stor Effekt af, saae endnu meget mager ud, da hverken Manden eller hans malede Billede var tilstæde derved. Serlo spogte ved denne Leilighed og sagde: vi var dog i Grunden ret ilde narrede, hvis Manden udeblev, Bagten virkelig maatte sægte med Lusten, og vor Souffleur fra Coulissen supplere Mandens Foredrag.

Vi ville ikke ved vor Bantro kysse den under:

fulde Ben bort, svarede Wilhelm; han kommer sikkerlig til rette Tid, og vil overraske os ligesaa vel som Tilskueren.

Sikkerlig, raabte Gerlo, jeg vil være glad naar Stykket i Morgen er spilt, det gjør os flere Omstændigheder, end jeg havde ventet.

Men ingen i Verden skal være glattere end jeg, naar Stykket er spilt i Morgen, svarte Philine, saa lidt min Rolle trykker mig. Thi altid og evig at høre tale om een Ting, som der dog ikke kommer andet ud af end en Forestilling, der, som saamangehundred andre, vil blive forglemt, det vil min Taalmodighed ikke forstaae til. Gjør dog for Himlens Skyld ikke saa mange Omstændigheder! Gæsterne, der staae fra Bordet, have siden noget at sætte ud paa hver Dret; ja naar man hører dem snakke sammen, saa kan de knap begribe, hvor de har kunnet holde saadant Kram ud.

Lad De mig bruge Deres Lignelse til min Fordeel, min Smukke! svarede Wilhelm, betænk De, hvad Natur og Kunst, hvad Handel,

Haandværk, og Haandtering maae skaffe sammen, inden et Gæstebud kan gives. Hvor mange Aar maae Hiorten tilbringe i Skoven, Bissen i Floden eller Soen, førend den er værdig at komme paa vort Bord, og hvad har ikke Huusmoderen, Kottepigen alt at gjøre i Klokkenet; med hvilken Stiadesløshed søber man den fierneste Vinsgaardsmands, Skipperens, Kieldermesterens Sorg ned ved Deserten, ret som det skulde saa være. Og skulde derfor alle disse Menn-ker ikke arbeide, ikke skaffe, og tillige skulde Huusherren ikke bringe og holde alt det omhyggelig sammen, fordi Nydelsen tilsidst kun er forbigaaende! men ingen Nydelse er forgængelig, thi det Indtryk, den efterlader, er varigt, og hvad man gjør med Flid og Anspænding, meddeler Elskeren selv en kiult Kraft, som man ikke kan vide om, hvor langt den virker.

Alt det kommer mig paa eet ud, sagde Phyllene, kun maae jeg ogsaa denne Gang erfare, at Mandfolkene altid er i Modsigelse med sig selv.

Med al' eders Samvittighedsfuldhed for ikke at vilde lemlæste den store Forfatter udelade I dog den skionneste Tanke af Stykket.

Det skionneste! raabte Vilhelm.

Sikkert den skionneste, som Hamlet selv gjør sig noget tilgode paa.

Og det var! raabte Serlo.

Havde De en Paryk paa, svarte Philene, vilde jeg tage den ganske pent af Dem; thi det synes, som De har nødig, at man aabner Forstanden paa Dem.

De andre tænkte efter, og Samtalen gik istaae. Man var staaet op, det var silde, man lod til at vilde gaae fra hinanden. Som man stod der saa raadvild, begyndte Philene at synge en lille Vise paa en meget nydelig og behagelig Melodie.

Synger ei saa sørgelige

Nattens skionne Gensomhed!

Nei den er, o hulde Pige

Den er skabt til Selskab med.

Kvinden blev til Manden givet,
 Som hans bedste Halvedeel,
 Saa er Natten halve Livet,
 Og dens bedste Halvedeel.

Kan du dig ved Dagen glæde,
 Som kun bryder Glæder af
 Den er god sig at adsprede,
 Andet har man ei deraf.

Men naar Lampens Skumring flyder
 Sod i nattelige Stund,
 Og naar Spøg og Omhed gyder
 Sig fra Mund til næste Mund.

Naar den raske Anse, der tiler
 Ellers fyrig, faad og vild,
 Ved en liden Gave hviler
 Dvæler tit ved Leeg og Spil.

Og naar Philomele flyder
 Med sin Sang de Eftende,

Skiondt for mangen Sorgfuld lyder
Sangen kun som af og vee.

Af med hvor bevæget Hjerte,
Lytte J til Klokkens Slag,
Som tolv Gange repeterede
Love Sikkerhed og Mag.

Derfor paa de lange Dage
Mærk dig dette, kiære Siæl:
Haver hver en Dag sin Plage
Haver Natten Fryd og Held.

Hun gjorde et flygtig Anix, da hun holdt
op, og Gerlo tilraabte hende et lydeligt Bravo.
Hun sprang ud af Døren, og iiste bort med
Latter. Man hørte hende ned af Trappen synge,
og klappre med Hælene.

Gerlo gik ind i Sideværelset, og Aurelia
blev endnu nogle Øieblik staaende for Wilhelm,
som bad hende god Nat; hun sagde:

Hvor hun er mig modbydelig; ret mit Janderste modbydelig! indtil de mindste Tilfældigheder. Det høje brune Pienbryn til det blonde Haar, som min Broder finder saa indtagende, gider jeg ikke seet for mine Pene, og den Skramme paa Panden har mig noget saa modbydeligt, noget saa gemeent, at jeg altid gad traadt ti Skridt tilbage fra hende. Hun fortalte nylig som Løier, hendes Fader havde i hendes Barndom kastet hende en Tallerken i Hovedet, som hun havde det Mærke af endnu. Vel er hun ret mærket paa Pande og Pøie, at man skal tage sig iagt for hende.

Wilhelm svarte intet, og Aurelia syntes med foreget Uvillie at blive ved: Det er mig næsten umuelig at tale et venligt høfligt Ord med hende, saameget hader jeg hende, og dog er hun saa paahængende. Jeg vilde ønske, vi vare hende qvit. Ogsaa De, min Ven, har en vis Følelighed imod dette Kreatur, en Opførsel, som fræn-

fer mig i Siælen, en Opmærksomhed, der grænder
 til Afgjælt, og som hun ved Gud ikke fortjener.

Saadan som hun er, er jeg hende Tak skyld
 dig, svarte Wilhelm, hendes Opsørsel er at laste,
 hendes Karakter maade jeg lade vederfares Ret.

Karakter! rabbte Aurelia, troer De, at
 saadant et Kreatur har en Karakter? O J Mand!
 det kiender jeg eder paa. Saadanne Fruentim-
 mer fortjener J.

Skulde De have mig mistænkt, Veninde?
 svarte Wilhelm. Jeg vil giøre Regnskab for hver
 Minut, jeg har tilbragt med hende.

Nu nu! sagde Aurelia, det er silde, vi vil
 ikke trættes. Alle som een, een som Alle! god
 Nat min Ven! god Nat min vakke Paradisfugl!

Wilhelm spurgte, hvor hun kom til denne
 Ørestitel?

En andengang, svarte Aurelia, en anden-
 gang. Man siger, de har ingen Fodder, de
 svæver kun i Luften, og nære sig af Ether;
 men det er kun et Eventyr, blev hun ved, en-

poetisk Fiction. God Nat! drøm noget smukt,
om I har Lyst.

Hun gik paa sit Bærelse, og lod ham være
eene; han ilte paa sit.

Halv uvillig gik han op og ned. Aurelias
spøgende, men bestemte Tone havde fornærmet
ham; han søgte dybt, hvor meget hun havde
gjorde ham Uret. Philine kunde han ikke bege-
ne uartig, ikke uvenlig; hun havde intet for-
brudt imod ham, og desuden søgte han sig saa
langt fra en hver Tilsielighed for hende, at han
kunde bestaae ret stolt og standhaftig for sig selv.

Just var han i Begreb med at klæde sig af,
gaae til sin Seng, og laae Gardinerne tilsides,
da han til sin store Forundring blev et Par
Bruentimmertøfler vaer udenfor Sengen; den ene
stod, den anden laae. — Det var Philines Tøf-
ler, som han kun kiendte alt forvel; han troede
ogsaa at see en Uorden paa Gardinerne, ja det
lod, som de bevægede sig; han stod, og saae til
med usvævende Øine,

En ny Sindsbewægelse, som han holdt for Fortrydelse, tog Bæret fra ham; og efter en kort Pause, hvori han var kommet til sig selv, raabte han fattet:

Staae op, Philine! hvad skal det sige? hvor er Deres Klogskab? Deres gode Opførsel? Skal vi i Morgen blive en Gabel for heele Huset.

Der rørte sig intet.

Jeg spøger ikke, blev han ved, dette Gias er ilde anbragt hos mig.

Ingen Lyd, ingen Bewægelse!

Bestemt og fortrydelig gik han endelig til mod Sengen, og rev Gardinerne fra hinanden. Staae op, sagde han, saafremt jeg ikke skal overlade Dem Bærelset i Nat.

Med stor Forundring fandt han sin Seng tom, Duder og Teppe i skønneste Roe. Han saae sig om, han søgte alting igiennem, og fandt intet Spor af Skalken. Bag Sengen, bag Rastelovnen, bag Skabene, var intet at see; han søgte ivrigere og ivrigere, ja en ondskabs

fuld Tilskuer torde have troet, han søgte for at finde.

Ingen Søvn indfandt sig; han satte Tøflerne paa sit Bord, gik op og ned, blev mangengang staaende ved Bordet, og en skielmsk Genius der belurede ham, vil forsikre, han havde selsat sig en stor Deel af Natten med de allerfinessreste Smaaestylter; han havde med en vis Interesse beseet dem, haandteret dem, leget med dem, og først mod Morgen i sine Klæde kasted sig paa Sengen, hvor han under de sælsomste Phantasier slumrede ind.

Og virkelig sov han endnu, da Serlo traadte ind, og raabte: hvor er De? Endnu i Sengen? Umuelig! jeg søgte Dem paa Theatret, hvor der endnu er saa mangehaande at gjøre.

Ellevte Kapitel.

For og Eftermiddag henrandt hastig. Huset var alt fuldt, og Wilhelm skyndte sig at klæde sig paa. Ikke med den Velbehagelighed, hvormed han prøvede Dragten første Gang, kunde han nu tage dem paa; han klædte sig paa for at blive færdig. Da han kom ned til Fruentimmerne i Samlingsstuen, raabte de eenstemmig til ham, at ingen Ting sad rigtigt; den heilige Federbust var skudt galt, Spændet passede ikke; man begyndte igien at sprette op, at sye, at stikke sammen. Symphonien begyndte, Philine havde noget at indvende mod Kraven, Aurelia havde noget at indvende mod Rappen. Lad mig være, I Værn! raabte han, denne Skideelsøshed vil først gjøre mig til Hamlet. Fruentimmerne slap ham ikke, og blev ved at pynte paa ham. Symphonien var forbi, og Stykket begyndte. Han saas

sig i Speilet, trykkede Hatten dybere ned i Ansigtet, og lagde ny Sminke paa.

I samme Øieblik styrtede man ind, og raabte: Manden! Manden! Wilhelm havde heele Dagen ikke havt Stunder at tanke paa den Hovedsorg, om Manden ogsaa vilde komme. Nu var denne Sorg recent bortryddet, og man havde Feie at vente den underligste Glæsterolle. Theatersmesteren kom og spurgde om eet og andet. Wilhelm havde ikke Tiid at see sig om Gienfærdet, og skyndte sig kun at indfinde sig ved Thronen, hvor alt Konge og Dronning omgævnede af deres Hof glimrede i al deres Herlighed; han horte kun endnu de sidste Ord af Horatio, der over Mandens Komme talte ganske forvirret, og syntes næsten at have glemt sin Rolle.

Mellemdagget gik i Været, og han saae det fulde Huus for sig. Efter at Horatio havde holdt sin Tale, og var affærdiget af Kongen, trængte han sig frem til Hamlet, og ligesom han forestille

lede sig for ham, sagde han: Dæmolen er i Hav-
nisset, han har jaget Frygt i os alle.

I Mellemtiden saae man kun to store
Mandsfolk i hvideKapper og Hatter staae i Kouli-
serne, og Wilhelm, som i den Forvirring, Uroe,
og Forlegenhed troede, den første Monolog var
mislykket ham, traadde, skøndt et levende Vis-
sald havde fulgt ham, da han gik ud, i den kol-
de Vinternat virkelig ret utilfreds frem. Dog
samlede han sig, og sagde det saa hensigtsaasende
anbragte Sted om Nordboernes Sæns og Drif
med den vedberlige Ligegyldighed, glemte, liger
som Tilskueren, Aanden derover, og forstrækkedes
virkelig, da Horatio raabte: see der, den kom-
mer! Han soer omkring med Hæftighed, og den
ædle store Gestalt, det sagte uhorlige Trin, den
lette Bevægelse i den tungladende Røstning, giør-
de saa stærkt et Indtryk paa ham, at han stod
der som forsteenet, og kun med halv Stemme
kunde raabe: Beskytter os Engle og himmelske
Aander! Han stirrede paa ham, trak nogle Gans

ge Væiret, og fremsførte Tilstalen til Manden
saa forvirret, stykket, og tvunget, at den største
Kunst ikke kunde have udtrykt den saa fortreffelig.

Hans Oversættelse af dette Sted kom ham
meget tilpas. Han havde holdt sig nær til Ori-
ginalen, hvis Ordstilling syntes ham ulignelig at
udtrykke et overrasket, forstrækket, af Rædsel
grebet Sindes Forsætning.

”Vær du en god Mand, vær en fordømt!
bring Himmeldufter eller Helveddampe med,
Godt eller Ondt være din Tid, du kommer i saa
værdig en Gestalt; ja jeg taler til dig, kalder
dig Hamlet, Konge, Fader! svar mig!”

Man sporede i Publikum den største Virk-
ning. Manden vinkede, Prindsen fulgte ham
under det lydeligste Bisald.

Theatret forvandledes, og da de kom paa
den affides Plads, standsede Manden uventet, og
vendte sig om; derved kom Hamlet til at staae
ham noget for nær. Med Længsel og Nysgiers-
righed saae Wilhelm stirre ind mellem det nedlagte

ne Bist, men kunde kun sene dybtliggende Dine
 og en veldannet Nase. Frygtsom speidende stod
 han for ham; men da de første Toner trængte
 frem af Hielmen, da en velsklingende, kun lidt
 ruc Stemme lod sig høre med de Ord: jeg er
 din Faders Mand! traadte Wilhelm gysende nogle
 Skridt tilbage, og heele Publikum gios. Stems
 men syntes enhver bekiendt, og Wilhelm syntes
 i den at finde nogen Lighed med sin Faders Stems
 me. Disse undersulde Følelser og Erindringer,
 Beglærligheden efter at opdage den sølsomme Ven,
 og Frykten for at fornærme, selv det upasselige i
 at træde ham som Skuespiller for nær i denne
 Situation, bevægede Wilhelm til modsatte Si
 der. Han forandrede under Mandens lange For
 tælling sin Stilling saa ofte, syntes saa ubestemt,
 og forlegen, saa opmærksom og saa bespændt, at
 hans Spil opvakte almeen Beundring ligesom
 Manden almeen Rædsel. Denne talte meere med
 dyb Følelse af Fortrydelse end af Sammer, men
 en aandelig langsom uoverstuelig Fortrydelse. Det

var en stor Støls Mismod, der er skilt fra det jordiske, og dog ligger under for uendelige Lidelser, Tilsidst sank Anden, men paa en besynderlig Maade; thi et let, graat, giennemsigtigt Flor, der syntes at stige som en Damp op fra Synkningen, lagde sig hen over ham, og trak sig ned med ham.

Nu kom Hamlets Venner tilbage, og svor paa Sværdet. Der var den gamle Muldværp saa dristig under Jorden, at han, hvor de saa stod, bestandig raabte under Kedderne paa dem: sværg! og at de, som Jorden brændte under dem, hurtigt ilte fra et Sted til det andet. Ogsaa kom der, hvor de stod, hvergang en liden Lue op af Jorden, forøgede Virkningen, og efterlod det dybeste Indtryk hos Tilskueren.

Nu gik Stykket uden Standsning sin Gang, intet mislykkedes, alt var heldigt; Publikum tilskendegav sin Tilfredshed; Skuespillernes Lyst og Mod syntes ved hver Scene at tiltage.

Tolvte Kapitel.

Forhængefaldt, og det meest levende Bisald lød fra alle Sider og Kroger. De fire fyrstelige Pigs sprang behændig i Væiret, og omsavnede hinanden af Glæde. Polonius og Ophelia kom ogsaa frem af deres Grave, og hørte endnu med levende Fornøjelse, hvorledes Horatius, da han traadte ud at annoncere, blev paa det hæftigste beklaget. Man vilde ikke lade ham komme til at annoncere noget andet Stykke, men begjærte med Hæftighed Dagsstykket igien.

Nu have vi vundet Spil, raabte Gerlo, men nu heller ikke et fornuftigt Ord meer i Afsten. Alting kommer an paa det første Indtryk. Man skal for Alting ikke tage nogen Skuespiller ilde op, om han er forsigtig og egensindig ved sine Debuter.

Kassereven kom, og leverede ham en tung

Kasse. Vi har debutert godt, raabte han, og
 Fordommen vil komme os til Gavn. Hvor er da
 nu det belovede Aftensmaaltid? I Dag have
 vi Lov til at lade det smage os.

De havde aflagt, at de vilde blive sammen i
 deres Dragter, og holde dem selv en Fest. Vil-
 helm havde paataget sig at besørge Localet, og
 Madam Melina Maden.

Et Bærelse, hvor man ellers plejede at
 male i, var gjort godt reent, og besadt rundtens-
 om med alle slags smaae Decorationer, og pyntet
 op, saa det saa halv ud, som en Gange, halv
 som en Støttegang. I det de traadde ind, blændes
 Selskabet af Glansen af mange Lys, der
 udbredte et høitideligt Skær giennem Dampen af
 den sødeste Røgelse, som man ikke havde sparet
 paa, over et vel pyntet og besat Bord. Med
 Udraab roste man Anstalten, og tog virkelig
 Plads med Anstand, det saa ud, som en konge-
 lig Familie kom sammen i Aandernes Rige. Vil-

helm sad mellem Aurelia og Madam Melina. Serlo mellem Philine og Emilie; ingen var misfornøjet med sig selv eller med sin Plads.

De to Theatervenner, der ligeledes havde indfundet sig, forøgede Selskabets Lykke. De var under Forestillingen nogle Gange kommet op paa Theatret, og kunde ikke sige nok om Publikums og deres egen Tilfredshed; men nu gik det i det enkelte, og hver blev rigelig belønnet for sin Deel.

Med en utrolig Oprigtighed blev en Fortieneste efter den anden, et Sted efter det andet, trukket frem. Souffleuren, der beskeeden sad ved nederste Bordende, fik megen Roes for sin haarde Pyrrhus, Hamlets og Laertes Fægtsevelse kunde man ikke noksom berømme. Ophelias Sorg var skøn og ophøjet over al Beskrivelse; Polonios Spil maatte man slet ikke tale om; hver tilstedeværende hørte sin Roes i den anden og med ham.

Men ogsaa den fraværende Mand fik sin Deel
 Noes og Bøundring. Han havde sagt Rollen
 med et meget lykkeligt Organ, og i en stor Mand,
 og man undrede sig meest, at han syntes underrettet
 om alt, hvad der foregik ved Skabet. Han
 lignede fuldkommen Skilderiet, som han havde
 siddet for det, og de to Theatervenner kunde ikke
 noksom rose, hvor gyseligt det havde seet ud, da
 han traadte frem ikke langt fra Skilderiet, og
 freed forbi sit Billede. Sandhed og Viltsfa-
 relse havde derved blandet sig saa besynderlig, og
 man havde virkelig overtydet sig, at Dronningen
 ikke saae den ene Figur. Madam Melina blev
 ved denne Beslighed meget roest, at hun ved dette
 Sted havde stirret i Bivret paa Billedet, medens
 Hamlet vilste nedad paa Munden.

Man erklyndigede sig, hvorledes Manden hav-
 de kundet liste sig ind, og fik vide af Maskinme-
 steren, at der ad en Dør, der ellers altid stod De-
 corationer for, men som den Aften var blevet frie,
 da man brugte den gothiske Sal, var kommet to

store Figurer i hvide Kapper med Hætter, og som man ikke havde kundet skille fra hinanden, og ligeledes var de rimeligvis efter, at tredje Aft var forbi, ogsaa gaaet ud igjen.

Serlo roeste især hos ham, at han ikke havde samlet saa skrædderagtig, og endog tilsidst anbragt et Sted, der bedre anstod saa stor en Helt til at opflamme sin Søn. Wilhelm havde beholdt Stedet i Hukommelsen, og lovede at føre det til i Manuskriptet.

Man havde i Gjaæstebudets Glæde ikke lagt Mærke til, at Børnene og Harpespilleren fattedes, men snart lode de sig paa en meget behagelig Maade see. Thi de traadde ind sammen meget eventyrlig udpyntede; Felix slog Trianglen, Mignon Tambourinen, og den Gamle havde hængt den tunge Harpe om, og slog den, i det han bar den. De trak om Bordet, og sang allehaande Viser. Man gav dem at spise, og Gjaæsterne troede at vise Børnene en Godhed, naar de gav dem saamegen sød Wiin, som de kun vilde drikke.

Thi Selskabet havde selv ikke skaaet de koste-
 lige Glaster, der denne Aften var kommet i nogle
 Kurve, som en Foræring fra Theatervennerne.
 Bornene sang og sprang fort, og især var Mige-
 non overgiven, som man aldrig havde seet hende.
 Hun slog Tambourinen med al muelig Hurtighed
 og Livlighed, da hun snart med trykkende Fing-
 ger snurrede frem og tilbage ad Skindet, snart
 pillede derpaa med Bagen af Haanden, snart
 med Knoerne; ja i afveklende Rhytmer snart slog
 Pergamentet mod Knæerne, snart mod Hovedet,
 snart rystede Vielderne, og lod dem lyde allene,
 og saaledes af det simpleste Instrument fremslokke-
 de saare forskellige Toner. Da de længe havde
 stœiet, satte de dem i en Lænestol, der just liges
 over for Wilhelm var bleven staaende ledig ved
 Bordet.

Blev fra den Stool, raabte Gerlo: den
 staaer formodentlig til Nanden; kommer han,
 kan det gaae Eder ilde.

Edil med gløid ved

Jeg er ikke bange for ham, raabte Mignon, kommer han, staae vi op. Det er min Farbroder; han gjør mig ikke noget. Denne Tale forstod ingen, uden hvem der vidste, at hun havde kaldt sin formeente Fader den store Diavol.

Selskabet saae paa hinanden, og bestyrkedes endnu mere i den Mistanke, at Serlo have vidst af Aandens Komme at sige. Man fladdrede, og drak, og Pigerne saae nu og da frygtfommene til Døren.

Børnene, der i den store Sal, hvor de sad, kun stak frem over Bordet, som Polichinelbukker af Kisten, begyndte paa denne Maade at føre et Stykke op. Mignon eftergiorde meget artig den snævrrende Tone, og tilsidst stødte de Hovederne saaledes mod hinanden, og mod Bordkanten, som egentlig kun Træbukker kunde holde det ud. Mignon blev lystig indtil Wildhed, og saameget Selskabet i Begyndelsen havde leet af den Spøg, maatte de gjøre en Standsning i den tilsidst. Men det hjalp kun lidt, at man talte hende til,

thi nu sprang hun op, og raske med Bieldetrommen i Haanden rundt om Bordet. Hendes Haar fløi, og da hun kastede Hovedet tilbage, og alle sine Lemmer ligesom i Lusten, lignede hun en Manade, hvis vilde og næsten umuelige Stillinger paa gamle Monumenter endnu tit sætte os i Forundring.

Opmuntrede ved Børnenes Talent og deres Stoi søgte hver at bidrage noget til Selskabets Moroe. Fruentimmerne sang nogle Canonner, Laertes lod en Nattergal høre, og Pedanten gav en Concert pianissimo paa Mundharpe. Midlertid leegede Naboer og Naboersker alle Slags Lege, hvorved Hænder mødes og blandes, og mangt et Par fattedes ikke paa Udtryk af en haabefuld Omhyed. Især syntes Madam Melina ikke at dølge en levende Tilhøielighed til Wilhelm. Det var seent ud paa Natten, og Aurelia, der næsten var den eeneste, der havde beholdt noget Herredom over sig selv, formanede de øvrige, da hun stod op, at gaae hver til sit.

Serlo gav endnu til Afsked et Fyrværkerie, da han paa en næsten ubegribelig Maade forstod at gjøre Lyden af Raketter, Sværmere og Ild: hiul efter med Munden. Man behøvede blot at lukke Pinene, saa var Bedraget fuldkomment. Midlertid var alle staaet op, og man gav Fruens timmerne Armen for at følge dem hjem. Wilhelm gik tilsidst med Aurelia. Paa Trappen mødte de Machinmesteren, der sagde: her er det Slør, Anden forsvandt i, det er blevet hans gende i Faldlugen, og vi fandt det just nu. En underlig Reliquie! raabte Wilhelm, og tog det.

I samme Øieblik følte han, noget tog ham i venstre Arm, og tillige en meget hæftig Smer: te. Mignon havde forstøkket sig, taget ham fat, og bidt ham i Armen. Hun sløi ham forbi ned ad Trappen, og forsvandt.

Da Selskabet kom i frie Luft, mærkede næ: sten enhver, at man i Aften havde nydt formeget af det Gode. Uden at tage Afsked forsvandt man fra hinanden.

Wilhelm havde neppe naaet sin Stue, før
 han kastede sine Klæder af, slukkede sit Lys, og
 skyndte sig i Seng. Sønnen vilde strax bemestre
 sig ham; men en Allarm, der syntes at reise sig
 bag Raskelovnen i hans Værelse, gjorde ham op-
 mærksom. Just svævede for hans Phantasie den
 harnisseklædte Konges Villedde, han reiste sig for
 at tiltale Spøgelseset, da han følte sig omslynget af
 sine Arme, sin Mund lukket med levende Kys,
 og ved sit Bryst et Bryst, han ikke havde Mod
 til at bortstøde.

Trettende Kapitel.

Wilhelm soer anden Morgen med en ubehagelig Følelse i Veiret, og fandt sin Seng tom. Hans Hoved var mørkt af den ikke ret udsovede Natts, og Erindringen om det ubekiendte Nattes besøg gjorde ham uroelig. Hans første Mistanke faldt paa Philine, og dog syntes den yndige Krop, han havde sluttet i sine Arme, ikke at være hendes. Under levende Kiærtegn var vor Ven faldet i Søvn ved Siden af dette sølsomme stumme Besøg, og nu var intet videre Spor deraf at opdaage. Han sprang op, og i det han klæbde sig paa fandt han sin Dør, som han ellers pleiede at lukke i Laas, kun paa Klem, og vidste ikke at erindre sig, om han Aftenen før havde luftet den i.

Men underligst forekom ham Mandens Slør, som han fandt paa sin Seng. Han havde bragt det op med sig, og rimeligviis selv kastet det der

hen. Det var et graat Flor; og i Sømmen saae han en Skrift udsyet med sorte Bogstaver. Han bredte det ud, og læste de Ord: Første og sidste Gang! fly Ungling! fly! Han var overrasket, og vidste ikke, hvad han skulde sige.

I samme Øieblik traadte Mignon ind, og bragte ham Frokosten. Wilhelm studsede over at see Barnet; ja man kan sige, han blev forstræffet. Hun syntes paa den Nat at være bleven større, hun traadde med en høj ædel Anstand hen for ham, og saae ham meget alvorlig i Øinene, saa han ikke kunde udholde hendes Øiekast. Hun rørte ikke ved ham, som hun pleiede, da hun gierne trykte hans Haand, og kyskede ham paa Kind, Mund, Arm eller Skulder, men saasart hun havde bragt hans Ting i Orden, gif hun taus igien.

Tiden kom, der var ansat til en Læseprøve; man samlede sig, og alle vare forstemte ved Gaarødagshøitiden. Wilhelm samlede sig saa

godt, som han kunde, for ikke strax i Begyndelsen at støde an mod sine saa levende praktede Grundsætninger. Hans store Øvelse hjalp ham igiennem; thi Øvelse og Bane maa i hver Kunst udfylde de Gab, Genie og Lune saa tit vilde lade være aabne.

Men egentlig kunde man ved denne Leilighed finde den Anmærkning ret sand, at man ikke maa begynde nogen Tilstand, der skal være længere, ja der egentlig skal blive et Kald, en Levemaade, med en Høidelighed. Man høitideligholde blot, hvad der er lykkelig fuldbragt; alle Ceremonier i Begyndelsen udtømme Lyst og Kræfter, som skulle frembringe Bestræbelsen, og staae os bi ved en fortsat Væie. Blandt alle Høitider er Bryllups høitiden den upasseligste; ingen burde mere holdes i Stilhed, Ydmyghed, og Haab, end denne.

Saaledes sneeg nu Dagen sig videre, og aldrig var nogen forekommet Wilhelm saa hverdags. Istdensfor den sædvanlige Moroe om Aftenen

Begyndte man at gabe. Interressen for Hamlet var udtømt, og man fandt det snarere umageligt, at den næste Dag skulde spilles andengang. Wilhelm foreviiste Kændens Glor; man maatte deraf slutte, at han ikke kom igien. Serlo var især af denne Mening. Han syntes at være meget fortroelig med den underfulde Skikkelses Raad; men derimod lod de Ord: fly Ungling! fly! sig ikke forklare. Hvor kunde Serlo være enig med nogen, der syntes at have til Hensigt, at bortskjerne den ypperste Skuespiller i hans Selskab?

Nu var det nødvendigt, at give Bulderbassen Kændens, og Pedanten Kongens Rolle. Begge erklærede, de vare alt indstuderede, og det var intet Under; thi ved de mange Prøver, og den vidtløstige Behandling af dette Stykke, vare alle blevene saa bekjendte dermed, at de samtlig meget let kunde have skiftet Roller. Dog prøvede man eet og andet i Hurtighed, og da man silde nok gik fra hinanden, hvidskede Philine ved Afskeden til Wilhelm. Sæg man hente mine Baboucher;

du slaar dog ikke Slaaen for? Disse Ord satte ham, da han kom paa sit Bærelse, i temmelig Forlegenhed; thi den Formodning, at den forrige Nats Gæst havde været Philine, blev bestyrtet derved; og vi ere ogsaa nødsagede at slaae os til denne Meening, især da vi ikke kunne aabene have de Aarsager, der gjorde ham tvivlsaaelig herom, og maatte indskyde ham en anden besynderlig Mistanke. Han gik uroelig nogle Gange op og ned af sit Bærelse, og havde virkelig endnu ikke fludt Slaaen for.

Med eet styrtede Mignon ind i Bærelset, greb i ham, og raabte: Meister, red Huset, det brænder. Wilhelm sprang ud af Døren, og en voldsom Røg trængte sig ned af den øverste Trappe ham imøde. Paa Gaden hørte man alt raabe Brand, og Harpespilleren kom med sit Instruement i Haanden aandeløs giennem Røgen ned ad Trappen. Aurelia styrtede ud af sit Bærelse, og fastede den lille Felix i Wilhelms Arme.

Med De Barnet! raabte hun: vi ville gribe
 efter Resten.

Wilhelm, der ikke holdt Faren for saa stor,
 tænkte først paa at trænge sig hen, hvor Ilden
 kom fra, for maaskee endnu at faae den qvael i
 Begyndelsen. Han gav den Gamle Barnet, og
 befalte ham at skynde sig ned af den Steenvindels-
 trappe, der giennem en lille Haugebygning førte
 ud i Haugen, og at blive i den frie Luft med Bør-
 nene. Mignon tog et Lys for at lyse ham. Wils-
 helm bad derpaa Aurelia at redde hendes Ting ad
 samme Wei. Han selv trængte op igiennem Røs-
 gen; men forgiæves udsatte han sig for denne
 Fare. Lucien syntes at bryde derover fra Nabohu-
 set, og havde allerede taget fat i Træværket paa
 Loftet, og en let Trappe; andre, der iilte til for
 at redde, leed som han af Qualme og Ild. Dog
 satte han Mod i dem, og raabte efter Wand;
 han besvoer dem, kun Skridt for Skridt at vige
 for Lucien, og lovede at blive hos dem. I det
 Dieblis sprang Mignon op, og raabte: Meistere!

red din Felix; den Gamle er rasende; den Gamle tager Livet af ham! Wilhelm sprang uden at betænke sig ned af Trappen, og Mignon fulgte ham i Hælene.

Paa det sidste Trin, der førte ind i Hauges bygningen, blev han med Forstrækkelse staaende. Store Knipper Halm og Riisbrænde, som man der havde opdyngtet, brændte i lys Lue. Felix laae paa Gulvet, og streg; den Gamle stod med nedslaaet Hoved ved Væggen. Hvad gjør du, Ulykksalige? raabte Wilhelm. Den Gamle taug; Mignon havde løftet Felix op, og slæbte ham med Møie ud i Haugen, medens Wilhelm stræbte at træde Ilden ud, og dæmpe den; men blot derv ved forøgede Luens Magt og Liv. Endelig maatte han med sine dne Pienbryn og Haar ogsaa flye ud i Haugen, og rev den Gamle ud giennem Luen, der med svedet Skrig endelig fulgte ham.

Wilhelm skyndte sig strax at søge Børnene op i Haugen. Han fandt dem paa Dørrintrinnet af et lidet affides Lysthuus, og Mignon gjorde

sin yderste Flid for at faae den Lille roelig. Wilhelm tog ham paa Skiodet, spurgte ham ud, besøgte ham, og kunde ikke faae noget sammenhængende ud af de to Børn.

Midlertid havde Ilden grebet voldsom om sig i flere Huse, og oplyste heele Strøget. Wilhelm besøgte Drengen ved Luens røde Skiar; han kunde ikke blive noget Saar, noget Blod, ja ikke engang nogen Bule vaer. Han besøgte det oversalt; det gav ikke noget Tegn til Smerte; tværtimod blev det lidt efter lidt roeligt, og begyndte at forundre sig over Luen, ja at glæde sig over de skionne Lægter og Bælker, der brændte saa ordenlig som en Illumination.

Wilhelm tænkte ikke paa, hvad Klæder og andet han kunde have mistet, han søgte stærkt, hvor dyrebare disse to menneskelige Skabninger vare ham, som han saae undslupne fra saa stor en Fare. Han trykkede den lille med en ganske ny Følelse til sit Hjerte, og vilde ogsaa med glad Omhyed omfavne Mignon, men hun afværgede

det blidelig, tog ham ved Haanden, og holdt den fast.

Meister! sagde hun (endnu havde hun aldrig før denne Aften givet ham dette Navn; thi i Begyndelsen plejede hun at kalde ham Herre, og siden Fader) Meister! vi ere undgaade en stor Fare; din Felix var nær Døden.

Ved megen Spørgen fik endelig Wilhelm at vide, at Harpespilleren, da han var kommen i Haugehuset, havde revet hende Lysen af Haanden, og strax sat Ild i Halmten. Derpaa havde han sat Felix ned, med underlige Gebærder lagt Hænderne paa Barnets Hoved, og trukket en Kniv, som han vilde offere ham. Hun var sprunget til, og havde revet ham Kniven af Haanden; hun havde skreget om Hielp, og een af Huset, der havde reddet noget Tøi hen i Haugen, var kommet hende til Hielp; men han maatte i den Forvirring være gaaet igien, og ladt Barnet og den Gamle være ene.

To til tre Huse stode i Flamme. I Hausgen havde ingen fundet reddet sig for Ilden i Hausgebygningen. Wilhelm var forlegen for sine Venner, mindre for sit Ei. Han troede sig ikke til at forlade Vornene, og saae Ulykken bestandig tage til.

Han tilbragde nogle Timer i en ængstlig Forsætning. Felix var faldet i Sovn paa Skindet af ham, og holdt fast paa hans Haand. Endelig havde de seiede Anstalter standset Ilden. De udbrændte Bygninger styrtede sammen, Morsgenen kom, Vornene begyndte at fryse, og ham selv var i hans lette Paaklædning den faldende Dug næsten utaalelig. Han førte dem til Ruinerne af den sammenstyrtede Bygning, og de sandt ved Siden af en Kule og Aske/hob en meget behagelig Varme.

Den frembrydende Dag bragde nu alle Venner og Bekjendte lidt efter lidt sammen. Enhver havde reddet sig. Ingen havde mistet meget.

Vilhelms Ruffert fandtes ogsaa igien, og
 Gerlo drev, da Klokken gik mod ti, til Præve
 paa Hamlet, i det mindste af nogle Scener, der
 vare besatte med nye Personer. Han havde des
 paa endnu nogle Debatter med Politiet. Geists
 ligheden forlangte, at efter en saadan Guds Strafs
 fedom Skuespilhuset skulde være lukket; og Gerlo
 paastrød: at deels til Erstatning for, hvad han hav
 de mistet den Nat, deels til Opmuntring for de
 forstrækkede Gemytter, var det mere end nogens
 sinde passende at opføre et interessant Stykke. Den
 sidste Meening trængte igiennem, og Huset var
 fuldt. Skuespillerne spillede med en ualmindelig
 Ild, og mere lidenskabelig Frighed end første
 Gang. Tilskuerne, hvis Følelse ved den skæk
 kelige Natscene var forhoiet, og ved en adspredt
 og spildt Dags Reedsomhed endnu mere spændt ef
 ter en interessant Underholdning, havde mere
 Aabenhed for det Overordentlige. Den største
 Deel var nye ved Stykkets Ny sammentrukne Til
 skuere, der ingen Sammenligning med første Afs

ten kunde anstille. Bulderbassen spille ganske i den ubekiendte Nands Tanke, og Pedanten havde ligeledes passet godt paa sin Forgænger; derhos kom hans Jammerlighed ham meget tilpas, saa Hamlet virkelig ikke gjorde ham Uret, naar han trods hans Purpurkaabe og Hermelins Krave skældte ham for en sammenlappet Dialektonge.

Synderligere end han var maaskee ingen kommen til sin Throne, og hvorvel de Øvrige, men især Philine, gjorde sig overmaade lystige over hans nye Værdighed, lod han sig dog mærke med, at Greven, som en stor Kiænder, havde ved første Øiekast sagt det og endnu meget mere forud om ham. Derimod formanede Philine ham til Ydmyghed, og forsikrede, hun ved Leilighed skulde pudde hans Kiøleærmer, at han kunde erindre sig hiin ulykkelige Nat paa Slottet, og bære sin Krone med Beskeedenhed.

Siortende Kapitel.

Man havde i Hast seet sig om Værelser, og Selskabet var derved blevet meget adspredt. Wilhelm havde faaet Godhed for det Lysthuus i Hagen, som han havde tilbragt Natten ved; han fik lettelig Nøglerne dertil, og indrettede sig der; men da Aurelia boede meget knapt i sin nye Boeslig, maatte han beholde Felix hos sig, og Mignon vilde ikke forlade Drengen.

Børnene havde et artigt Værelse ovenpaa; Wilhelm havde indrettet sig i Haugestuen. Børnene sov, men han kunde ingen Rolighed finde.

Med Siden af den yndige Hauge, som den nye opgaaede Suldmaane herlig oplyste, stod de sørgelige Ruiner, hvoraf hist og her Dampen opsteeg. Luften var behagelig, og Natten oversmaade Skon. Philine havde, i det hun gik ud af Theatret, stødt ham sagte med Albuen, og hvistet ham nogle Ord, men som han ikke havde

forstaaet. Han var forvirret og fortræden, og vidste ikke, hvad han skulde vente, eller gjøre. Philine havde nogle Dage skyet ham, og kun denne Aften igien givet ham et Tegn. Desværre var den Dør brændt, han ikke skulde lukke, og Dametøserne vare gaaede op i Nøg. Hvorledes den Smukke vilde komme i Haugen, om det var hendes Hensigt, vidste han ikke. Han ønskede ikke at see hende, og dog vilde han nok saa gierne have en Forklaring med hende. Men hvad der endnu laae ham tungere paa Hjerte, var Harpespillerens Skiebne, hvem man ikke siden havde seet. Wilhelm var bange for, man vilde, naar man kom til at rydde op, finde ham under Grusset. Wilhelm havde dulgt enhver den Mistanke, han gik med, at den Gamle var Skyld i Ildløsen. Thi han var den første, der kom ham imøde fra det brændende og røgende Loft, og Fortvivlelsen i Haugehuset syntes at være Følgen af en saadan ulykkelig Begivenhed. Dog var det ved den Undersøgelse, Politiet strax anstillede,

blevet sandsynligt, at Iblesen ikke var omkommet i det Huus, hvor de boede, men i det tredie derfra, og havde strax sneget sig videre under Tagene.

Wilhelm overlagde alt dette stiltiende i en Lovhytte, da han horte en liste sig hen af en nærliggende Gang. Paa den sorgmodige Sang, der strax istemtes, erkjendte han Harpespilleren. Visen, som han ret vel kunde forstaae, indeholdt en Ulykkelige Trost, der finder sig ganske nær ved Vanvittighed. Desværre har Wilhelm kun beholdt den sidste Strophe i Hukommelsen

Dor fra Dor jeg mig vil snige,
 Stille, arbar vil jeg staae;
 Frommes Haand vil Naaring række,
 Og jeg længere vil gaae.
 Hver sig lykkelig vil finde,
 Naar mit Villed for ham staaer,
 Han vil da en Taare sælde
 Og jeg fatter ei, hvorfor.

Ved disse Ord var han kommet til Hanges
 døren, som gik ud til en affides Gade, han vilde
 de, da han sandt den lukket, krybe over paa Es-
 paliererne, men Wilhelm holdt ham tilbage, og talte
 venlig til ham. Den Gamle bad ham at lukke
 op, da han vilde og maatte flye. Wilhelm for-
 restillede ham, at han vel kunde komme ud af
 Hagen, men ikke af Byen, og viiste ham, hvor
 mistænkelig han gjorde sig ved et saadant Skridt;
 men forgiæves! Den Gamle blev ved sit Fors-
 sæt; Wilhelm gav ikke efter, og drev ham endes-
 lig halv med Magt ind i Haugehuset, lukkede
 sig derinde med ham, og førte en underlig Sam-
 tale, men som vi, for ikke at piine vore Læsere
 med usammenhængende Ideer, og ængstelige Fø-
 lelser, hellere vil fortie end udførlig meddeele.

Femtende Kapitel.

Af den store Forlegenhed, Wilhelm befandt sig i, hvad han skulde tage sig for med den ulykkelige Gamle, der viste saa tydelige Spor til Banevittighed, hjalp Laertes ham endnu samme Morgen. Denne, der efter sin gamle Bane plejede at være overalt, havde paa Kassehuset seet en Mand, der for nogentid siden leed de hæftigste Anfald af Melankolie. Man havde betroet ham til en Landsbypræst, der gjorde sig en egen Sysselsel af at behandle deslige Folk. Ogsaa denne Gang lykkedes det ham; endnu var han i Byen, og den helbrededes Familie gjorde megen Ære af ham.

Wilhelm ilste strax at søge denne Mand op, betroede ham Tilfældet, og blev eenig med ham. Man vidste under visse Paaskud at overgive ham den Gamle. Skilsmissen smertede Wilhelm dybt, og kun det Haab, igjen at see ham

helsbredet, kunde giøre ham denne nogenlunde saaselig, saa vant var han til at see Manden om sig, og høre hans aanderige og hiertelige Toner. Harepen var brændt med; man søgte en anden, som man gav ham med paa Reisen.

Ogsaa havde Ilden fortæret Mignons liden Garderobe, og da man igien vilde skaffe hende noget Nyt, gjorde Aurelia det Forslag, at man dog omfæder skulde klæde hende som Pige.

Du slet ikke! raabte Mignon, og paastod med megen Fyrighed sin gamle Dragt, hvori man endelig ogsaa maatte seie hende.

Selskabet havde ikke megen Tid til at tænke sig om; dets Forestillinger gik deres Gang.

Wilhelm lyttede ofte i Publikum, og kunielden mødte ham en Stemme, som han ønskede at høre den; ja oftere hørte han, hvad der be-
drøvede eller fortrod ham. Saaledes fortalte f.
Ex. et ungt Menneske med megen Fyrighed strax
efter den første Forestilling af Hamlet, hvor han
den Aften havde fornøiet sig paa Skuespilhuset.

Wilhelm lyttede efter, og hørte til sin store Beskæmmelse, at den unge Mand til Uergrelse for dem, der stod bag ham, havde beholdt Hatten paa, og haardnakketheden igiennem ikke taget den af, hvilken Heltegierning han med største Fornøjelse erindrede sig.

En anden forsikkrede: Wilhelm havde spillet Laertes Rolle meget godt; derimod den Skuespiller, der havde taget sig Hamlet paa, kunde man ikke være saa fornøjet med. Denne Forbyrdning var ikke ganske unaturlig; thi Wilhelm og Laertes lignede hinanden, skiondt temmelig langt ude.

En tredje roste hans Spil, især i Scenen med Moderen, meget levende, og beklagede blot: at just i dette fyrige Øieblik et hvidt Vaand havde fæget frem under Vesten, hvorved Illusionen høilig var bleven forstyrret.

I det Indre af Selskabet foregik imidlertid allehaande Forandringer. Philine havde siden hin Aften efter Branden ikke givet Wilhelm det allerringeste Tegn til Nærmelse. Hun havde,

som det lod, forsættlig, leiet et fiernere Logis, forligtes med Elmire, og kom sældnere til Serlo, hvormed Aurelia var vel tilfreds. Serlo, der bestandig blev hende gunstig, besøgte hende undertiden, især da han haabede at finde Elmire hos hende, og tog een Aften Wilhelm med sig. Begge blev, i det de kom ind, meget forundrede, da de i det andet Værelse saae Philine i Armene paa en ung Officeer, der havde en rød Mundering og hvide Underklæder paa, og der vendte Ansigtet bort, saa de ikke kunde see det. Philine kom sine besøgende Benner imøde i det yderste Værelse, og lukkede det andet i. De overraster mig ved et underligt Eventyr, raabte hun.

Saa underligt er det ikke, sagde Serlo, lad De os see den vakkre unge misundelseværdige Ben; De har saa rettet os saaledes af, at vi ikke tør være flinskyge.

Jeg maae endnu en Tid lade Dem beholde denne Mistanke, sagde Philine spøgende: dog

kan jeg forfikkre Dem, at det kun er en god Veninde, der vil opholde sig nogle Dage ukjendt hos mig. De skal faae hendes Skiebne at vide med Tiden, ja maaskee selv lære at kiende denne interessante Pige, og jeg vil rimeligviis da faae Aarsag til, at øve min Vesteedenhed og Overbærelse; thi jeg er bange for, Herrerne over deres nye Bekjendtskab vil glemme deres gamle Veninde.

Wilhelm stod der forsteeenet; thi strax ved første Niekast havde den røde Mundering erindret ham om Marianes saa elskede Kiøle; det var hendes Skiebning, hendes blonde Haar; dog syntes ham denne Officeer noget større.

For Himlens Skyld! raabte han: lad De os vide mere om Deres Veninde, lad De os see den forklædte Pige. Vi ere nu eengang deelagtige i Hemmeligheden; vi vil love, vi vil spørge; men lad De os see Pigen.

O hvor han er i Fyr! raabte Philene: kun rolig, taalmodig; i Dag bliver der engang ikke af-

Saa lad De os blot vide hendes Navn!
raabte Wilhelm.

Saa var det en deilig Hemmelighed! svarte
Philine.

I det mindste kun Fornavnet.

Giættet De det, saa for mig gierne; tree
Gange maae De giætte, men ikke tiere; De kunde
de ellers føre mig heele Almanacken igiennem.

Godt! sagde Wilhelm; altsaa Cecilie!

Ikke Cecilie.

Henriette!

Vist ikke! tag Dem i Aagt. Deres Nys-
giærrighed kommer til at sove paa det.

Wilhelm dvælede, og lævede; han vilde
aabne Munden; men han kunde ikke faae Ordet
frem. Mariane! stammede han endelig; Ma-
riane!

Bravo! raabte Philine; truffet; og dreiede
sig efter sin Vane om paa Hølen.

Wilhelm kunde ikke faae et Ord frem, og Cerlo der ikke mærkede hans Sindsbevægelse, blev ved at plage Mariane, at hun skulde lukke Døren op.

Hvor undredes derfor begge, da Wilhelm paa engang hæftig afbrød deres Talsen, kastede sig for Philines Fødder, og med Lidenffabens hæftigste Udtryk bad, og besvoer hende. Lad mig see Pigen, raabte han: hun er min, det er min Mariane; hun, som jeg alle mine Livs Dage længtes efter, hun som er mig endnu fædse over alle Fruentimmer i Verden! Gaae i det mindste ind til hende, sig hende, at jeg er her, at det Menneske er her, der knyttede sin første Kiærlighed og sin heele Ungdoms Lykke til hende. Han vil rets færdiggjøre sig, fordi han uventlig forlod hende; han vil bede hende om Forladelse, hvad hun end kan have forseet sig imod ham, han vil endog ingen Fordringer mere gjøre paa hende, naar han blot kan see hende endnu engang, blot see, at hun lever, og er lykkelig.

Philine rystede med Hovedet, og sagde: min Ven! tal sagte! tage vi ikke feil, og er det Fruens timmer virkelig Deres Veninde, saa maae vi skaae hende; thi hun venter sig aldeles ikke at see Dem her. Ganske andre Ansliggender førte hende hid, og saameget veed De dog, at man tit hellere vilde see et Spøgelse end en gammel Elsker til urette Tid for Pline. Jeg vil spørge hende, forberede hende, og vi vil overlægge, hvad der er at gjøre. Jeg skriver Dem en Seddel i Morgen, hvad Klokket De skal komme, eller om De maae komme; lyd De mig til Punkt og Prikk; thi jeg sværger Dem til, ingen skal mod min og min Venindes Villie see denne elskværdige Skabning med sine Pline. Mine Døre skal jeg holde bedre lukkede, og Øre og Brækkejern vil De dog ikke besøge mig med.

Wilhelm besvøer hende, Gerlo talte hende til; forgiæves! begge Venner maatte tilsidst give efter, romme Bærrelset og Huset.

Hvilken uroelig Nat Wilhelm tilbragte, kan enhver tænke sig. Hvor langsom Dagens Timer hengleed, hvori han ventede paa Philines Seds del, lader sig begribe. Til Ulykke maatte han spille samme Aften; aldrig havde han udstaaet større Pine.

Da Stykket var forbi, skyndte han sig til Philine, uden engang at spørge, om hun var blevet indbudet. Han fandt hendes Dør lukket, og Huusfolkene sagde: Gomsenen var i Morges tidlig kiørt bort med en ung Officer; hun havde vel sagt, hun kom igien om nogle Dage, men man troede det ikke, da hun havde betalt, og taget sit Toj med.

Wilhelm var ude af sig selv over denne Efterretning. Han iilte til Laertes, og foreslog ham at sætte efter hende, og, hvad det skulde koste, at faae Bished om hendes Ledfager. Laertes satte derimod sin Ben irette for hans Eidskab og Lettroenhed. Jeg vil vædde, sagde han, det ingen anden var end Fredrik. Drengen er af god

Familie, det veed jeg ret godt; han er affindig forelsket i Pigen; og har rimeligviis snakket sine Naarværende saamange Penge fra, at han igien kan leve en Tidlang med hende.

Bed disse Indvendinger blev Wilhelm ikke overtydet, men dog tvivlsraadig. Laertes foreskille ham, hvor usandsynligt det Eventyr var, Philine havde bundet ham paa Ermet, hvor Haar og Figur passede meget godt paa Fredrik, hvor de med tolv Timers Forspring ikke vilde være saa let at hente ind, og især hvorledes Serlo ingen af Dem begge kunde undvære ved Skuespillet.

Bed alle disse Grunde blev Wilhelm endelig bragt saavidt, at han opgav selv at sætte efter. Laertes vidste endnu samme Nat at skaffe en dygtig Mand, som man kunde overdrage det. Det var en sat Mand, der havde tient adskillige Herkesker paa Reiser, som Coureur og Conducteur, og just nu laae stille uden Tjeneste. Man gav ham Penge, man underrettede ham om heele Sagen,

med Commission, at han skulde indhente og opsøge Flygtningerne, derpaa ikke slippe dem af Sigte, og strax lade Bennerne vide, hvor og hvorledes han fandt dem. Han satte sig paa Tis men til Hest, og reed efter det tvetydige Par, og Wilhelm var ved denne Anstalt i det mindste i nogen Maade beroliget.

Sextende Kapitel.

Philines Vortgang gjorde ingen paafaldende Sensation hverken ved Theatret, eller i Publicum. Det var ikke synderlig hendes Alvor med nogen Ting; Fruentimmerne hadede hende overhoved, og Mændene havde hellere seet hende under fire Pine, end paa Theatret; og saaledes var hendes Skionne selv for Skuepladsen lykkelige Talerent tabt. De øvrige Lemmer af Selskabet gjorde sig desmere Umage; især udmærkede Madam Melina sig ved Flid og Paapassenhed. Hun mærkede, som forhen, Wilhelm hans Grundsætninger af, rettede sig efter hans Theorie og hans Exempel, og havde paa nogen Tid, noget, jeg veed ikke hvad, i hendes Væsen, der gjorde hende mere interessant. Hun fik snart et rigtigt Spil, og vandt Samtalens naturlige Tone fuldkommen, og Følelsens til en vis Grad. Hun vidste at stikke sig i Carlos Luner, og lagde sig

ham til Behag efter at synge, hvori hun da ogsaa snart kom saavidt, som man til selskabelig Moroe har behov.

Ved nogle nyankomne Skuespillere var Selskabet blevet endnu fuldstændigere, og medens Wilhelm og Gerlo virkede hver paa sin Maade, hiin ved hvert Stykke blev paa det Heeles Aand og Gang; denne samvittighedsfuld giennemarbejde de enkelte Deele, bestaaede en roesværdig Gver ogsaa Skuespillerne, og Publikum tog levende Deel i dem.

Vi ere paa en god Vei, sagde Gerlo engang, og naar vi blive saaledes ved, kommer og Publikum snart paa rette Vei. Man kan meget let ved galne og usammelige Forestillinger forvirre Menneskene, men man forelægge dem paa en interessant Maade det fornuftige og sammelige, og de vil sikkerlig gribe derefter.

Hvad især fattes vort Theater, og hvorfor hverken Skuespillere eller Tilskuere komme til Besindelse, er, at det i det heele seer saa broget ud

derpaa, og at man ingensteds har en Grændse, hvortil man kunde hælde sin Dom. Det synes mig ingen Fordeel at være, at vi have udvidet vort Theater ligesom til en uendelig Naturstues plads; dog kan nu hverken Directeur eller Skuespiller trække sig igien inden snævrere Grændser, førend maaskee Nationens Smag i Tiden selv betegner den rette Kreds. Hvert godt Samfund er kun til under visse Betingelser, saaledes ogsaa et godt Theater. Visse Manerer og Talemaader, visse Gienstande og Hændelsemaader maa være udelukkede. Man bliver ikke fattigere, fordi man indskrænker sin Huusholdning.

Herom var de mere eller mindre eenige og uenige. Wilhelm og de fleste vare paa det engelske, Serlo og nogle andre paa det franske Theaters Side.

Man blev eenig, i arkeløse Tider, som en Skuespiller desværre har saamange af, i Selskab at giennemgaae de Berømteste Skuespil fra begge Theatre, og anmærke det bedste og efterligneværd-

dige deri. Man gjorde og virkelig en Begyndelse med nogle franske Stykker. Aurelia gik hvers gang bort, saasnart Forelæsningen begyndte. I Begyndelsen holdt man hende for at være syg, men engang spurgte Wilhelm, som det var faldet paa, hende derom.

Jeg bliver ikke tilstede ved nogen saadan Forelæsnung, sagde hun, thi hvorledes skal jeg høre og domme, naar mit Hierte er sonderrevet? Jeg hader det franske Sprog af min hele Siel.

Hvorledes kan man være fiendtlig paa et Sprog, udbrod Wilhelm, som man skylder den største Deel af sin Dannelse, og som vi endnu komme til at skyldes meget, inden vort Væsen kan faae en Form.

Det er ingen Fordom! svarte Aurelia; et uhykkeligt Indtryk, en forhadet Erindring om min troeløse Ven, har rovet mig Lysten til dette Skionne og uddannede Sprog! Hvor jeg nu hader det af ganske Hierte! Medens vor venstabelige Forbindelse varede, skrev han tydsk, og hvilket hiere

teligt, sandt, kraftigt tydsk! nu da han vilde
 være mig qvit, begyndte han at skrive fransk, som
 han tilforn kun nu og da af Svæg havde gjort.
 Jeg følte, jeg mærkede, hvad det skulde betyde.
 Hvad han rødmede ved at sige i sit Moderss-
 maal, kunde han nu med god Samvittighed skre-
 ve hen. Til Reservationer, Halvheder og Løgne
 er det et fortreffeligt Sprog; det er et perfid Sprog;
 jeg finder Gudskelov intet tydsk Ord til at ud-
 trykke perfid i heele dets Omfang. Bort ude-
 troeløs er et uskyldigt Varn derimod. Perfid
 er troeløs med Nidelse, med Overmod, og Skaf-
 desfryd. O Uddannelsen er at misunde hos en
 Nation, der i eet Ord veed at udtrykke saa fine
 Skatteringer. Fransk er ret Verdens Sprog,
 værdt at være Almeensproget, paa det de ret alle
 indbyrdes kan bedrage og belyve hinanden. Hans
 franske Breve lod sig endnu bestandig vel nok læse.
 Naar man vilde bilde sig det ind, klang de varmt og
 endog lidenskabelig; dog noie beseet var det Phra-
 ser! fordomte Phraaser! han har fordærvet mig at

min Glæde af det heele Sprog, af den franske Litteratur, selv af ædle Sieles Kianne og kostelige Udtryk i dette Tungemaal; jeg gyser, naar jeg hører et fransk Ord.

Paa denne Maade kunde hun heele Timer blive ved at vise sin Fortrodenhed, og atjaskbryde eller forstemme enhver anden Moroe. Serlogiorde tidligere eller sildere Ende paa hendes lunnefulde Utringer med nogen Bitterhed; men gemeenlig var Samtalen for denne Aften forstyrret.

Overalt er det desværre Tilfældet, at alt, hvad der skal frembringes ved flere sammentræffende Mennesker og Omstændigheder, ikke kan holde sig lang Tid fuldkomment. Med et Theaterselskab, saa godt som med et Rige, med en Vennekreds, saa godt som med en Armee, lader i Almindelighed det Moment sig angive, da de staae paa den høieste Grad af deres Fuldkommenhed, deres Overeenstemmelse, deres Tilfredshed og Virksomhed; men tit forandrer Personalet sig i en Hast, nye Lemmer træde til; Personerne

passe ikke meer til Omstændighederne; Omstæn-
 dighederne ikke meer til Personerne; alt bliver
 anderledes, og hvad før var forbundet, falder
 nu snart fra hinanden. Saaledes kunde man
 sige, at Serlos Selskab en Tidlang var saa fuld-
 kommen, som noget i Tydskland kunde rose sig
 af at være. De fleste Skuespillere vare paa deres
 Plads; alle havde nok at gjøre, og alle gjorde
 gierne, hvad der var. Deres personlige Forhold
 vare taalelige, og enhver syntes i sin Kunst at
 love meget, fordi enhver gjorde de første Skridt
 med Ild og Munterhed. Men snart viste det
 sig, at endeel kun var Automater, der blot kun-
 de opnaae, hvad man uden Høielse kan komme
 til, og snart blandede Lidenskaberne sig deri, der
 gemeenslig staae enhver god Indretning i Veien,
 og saa let trække det fra hinanden, som fornustis-
 ge og veltænkende Mennesker ønske at holde sam-
 men.

Philines Afgang var ikke saa ubetydelig,
 som man i Begyndelsen troede. Hun havde med

stor Snildhed vidst at underholde Gerlo, og ægge de andre mere eller mindre. Hun bar Aurelias Hæstighed med stor Taalmodighed, og hendes eneste Forretning var at smigre Wilhelm. Saaledes var hun et Slags Bindingsmiddel for det heele, og hendes Tab maatte snart blive føleligt.

Gerlo kunde ikke leve uden en liden Elskovs-handel. Elmire, der paa en kort Tid var voret til, og man kunde næsten sige, var blevet deilig, havde alt længe vakt hans Opmærksomhed, og Philine var flog nok til at begunstige denne Lidskab, som hun mærkede. Man maa, pleiede hun at sige, itide lægge sig efter at kobbles, der bliver saa intet andet tilovers for os, naar vi bliver gamle. Derved havde Gerlo og Elmire saaledes nærmet sig hinanden, at de efter Philines Afsked snart blev eenige, og den liden Roman interesserede dem begge saa meget mere, da de havde al Marsag til at holde den hemmelig for den Gamle, der ingen Spøg havde forstaaet med en saadan Ustk. Elmires Søster var med i Hema-

meligheden, og Serlo maatte derfor see meget giennem Fingre med begge Pigerne. En af deres sterke Udyder var et umaadeligt Gnaskerie, ja om man saa vil, en utaalelig Udesyge, hvori de ingenlunde lignede Philine, der fik et nyt Skin af Elskværdighed ved det, hun ligesom levede af Lusten, spiste meget lidet, og med den sterke Ziirlighed bortsobede Skummet af et Glas Champsagne.

Men nu maatte Serlo, naar han vilde behage sin Smukke, forbinde Frokosten med Middagsmaaltidet, og ved en Mellemmad knytte Aftensmaaltidet til dette. Derhos havde Serlo en Plan, hvis Udførelse foruroeligede ham. Han troede at opdage en vis Tilbøielighed mellem Wilhelm og Aurelia, og ønskede, den maatte blive alvorlig. Han haabede at læsse heele den mechaniske Deel af Theateroeconomien paa Wilhelm, og i ham som i sin første Svoger at finde et troe og flittigt Redskab. Alt havde han lidt efter lidt umærkelig overdraget ham den største Deel at be-

førge, Aurelia førte Kassen, og Serlo levede igien som i tidligere Aar, ganske efter sit Sind. Dog var der noget, der lønlig krænkede saavel ham som hans Søster.

Publikum har en egen Maade at gaae frem mod Mennesker af erkiendte Fortienester; det begynder efterhaanden at blive ligegyldigt imod dem, og begunstiger langt ringere, men ny fremkommende Talenter, gjør de meest overdrevne Fordringer til hine, og lader sig alt behage af disse.

Serlo og Aurelia havde Leilighed nok til at anstille Betragtninger herover. De Nykomne, især de unge og velskabte, havde draget al Opmærksomheden, alt Bisfaldet til sig, og begge Sødsfende maatte den meeste Tid efter deres ivrigste Bestræbelser gaae bort uden den velkomne Klang af de klappende Hænder. Bist nok kom ogsaa dertil særdeles Aarsager. Aurelias Stoltshed var paafaldende, og om hendes Foragt for Publikum vare mange underrettede. Serlo smigrede vel enhver enkelt, men hans spidse Taler

om det heele blev dog tit bragt omkring, og giens-
tagne. De nye Lemmer derimod vare deels frem-
mede og ubekiendte, deels unge elskværdige og
trængende til Hielp, og havde altsaa og samtlig
fundet Belyndere.

Nu gaves der og snart indvortes Uroeligher-
der, og mangen Misfornøielse; thi neppe mær-
kede man, at Wilhelm havde paataget sig Regis-
seurforretningerne, før de fleste Skuespillere be-
gyndte at blive desmere uartige, da han efter sin
Naade ønskede at bringe nogen mere Orden og
Omgættelighed ind i det heele, og især drev paa,
at alt mechanisk for alting skulde gaae paa punktlig
og ordentlig.

Inden kort Tid blev heele Forholdet, som
virkelig en Tidlang havde næsten holdt sig idealt,
saa hverdags, som man kun nogenstunde kan finde
det hos noget omreisende Theater. Og desværre
i det Øieblik, da Wilhelm ved Moie, Glid og
Anspænding havde gjort sig kiendt med alle Mes-
sieurs Fordringer, og fuldkommen dannet saa vel

sin Person, som sin Driftighed dertil, forekom det ham endelig i mørke Tider, som om dette Haandværk mindre end noget andet fortiente den fornødne Opoffrelse af Tid og Kræfter. Arbeidet var byrdefuldt, og Belønningen ringe. Han havde heller foretaget sig nogen anden Ting, hvorefter man dog, naar det er forbi, kan nyde Sindets roe, end dette, hvor man efter overstaaede mekaniske Uøifommeligheder endnu ved den høieste Anspænding af Aand og Følelse først skal naae sin Virksomheds Maal. Han maatte høre paa Ausrelia's Klager over Broderens Ødselhed, han maatte misforstaae Serlos Bink, naar denne langt udefra søgte at lede ham til et Giftermaal med Søsteren. Han havde derhos sin Kummer at Fiule, som trykkede ham overmaade dybt, da det Gud, der blev sendt efter den tvetydige Officer, ikke kom igien, og ikke lod høre fra sig, og vor Ben derfor maatte frygte at have anden Gang mistet sin Mariane.

Paa samme Tid indtraf en almindelig Sorg, hvorved man blev nødt til at lukke Theatret nogle Uger. Han greb denne Mellemtid for at besøge den Geistlige, som Harpespilleren var i Kost hos. Han fandt ham i en behagelig Egn, og det første, han i Præstegaarden blev vaer, var den Gamle, der gav en Dreng Undervisning paa sit Instrument. Han vilste megen Glæde over at see Wilhelm igjen, stod op, rakte ham Haanden, og sagde: De seer, jeg dog endnu dner til noget i Verden; De tillader, at jeg bliver ved, thi her ere Timerne inddeelte.

Den Geistlige helste Wilhelm paa det venligste, og fortalte ham, at den Gamle tegnede sig alt ret godt, og at man havde Haab om, han skulde komme sig fuldkommen.

Deres Samtale faldt naturligviis paa Methodens at curere Banvittige.

Naar jeg undtager det physiske, sagde den Geistlige, der tit lægger os uovervindelige Banheligheder i Veien, og hvorefter jeg raadspørger.

en tænksomme Læge, finder jeg Midlerne til at curre for Vanvittighed meget simple. Det er de samme, hvorved man hindrer friske Mennesker fra at blive vanvittige. Man vække deres Selvs virksomhed, man vænner dem til Orden, man giver dem et Begreb om, at de have deres Tilværelse og Skæbne fælles med saa mange, at det overordentlige Talent, den største Lykke, og den største Ulykke ere blot smaa Afvigelser fra det sædvanlige; saa vil ingen Vanvittighed indsnige sig, og er den der, vil den efterhaanden igien forsvinde. Jeg har inddeelt den gamle Mands Tider, han underviser nogle Børn paa Harpe, han hjælper at arbejde i Haugen, og er allerede meget muntre. Han ønsker at nyde af den Aal, han planter, og ønsker ret ivrig at undervise min Søn paa Harpen, som han har skænket ham, isald han skulde døe, at Drengen saa ogsaa kunde bruge den. Som Geistlig søger jeg kun at sige ham lidet om hans underlige Skrupsler; men et virksomt Liv medfører saa mange Begivenheder, at

han snart maa se, at hvert Slags Tvivl kun kan hæves ved Virksomhed. Jeg gaaer sagte til værts; men kan jeg endnu faae hans Skiag og hans Hætte af ham, har jeg vundet meget; thi intet bringer os nærmere til Vanvid, end naar vi udmærke os fra andre, og intet bevarer saa meget den almindelige Forstand, som paa almindelig Viis at leve med mange Mennesker. Hvors meget er der desværre ikke i vor Opdragelse og vore borgerlige Indretninger, hvorved vi forberede os og vore Børn til Daarekisten.

Wilhelm opholdt sig hos denne fornuftige Mand nogle Dage, og fik de interessanteste Historier at vide, ikke blot om vanvittige Mennesker, men og om saadanne, som man pleier at holde for kloge, ja for viise, og hvis Egenheder grændser nær til Vanvid.

Men trefold oplivedes Samtalen, da Lægen kom ind, der pleiede at besøge sin Ven, den Geistlige, og staae ham bi ved hans mennesketierslige Bestræbelser. Det var en gammelagtig

Mand, der med en svagelig Helbred havde tilbragt mange Aar i Udøvelsen af de ædelste Pligter. Han var en stor Ven af Landlevnet, og kunde næsten ikke være uden i fri Lust; derhos var han overmaade selskabelig og virksom, og havde alt i mange Aar en synderlig Tilbøielighed til at indgaae Venskab med alle Landsbyepræster. Enhver, som han vidste, var nyttig sysselsat, søgte han paa enhver Maade at hjælpe; andre, der endnu vare ubestemte, søgte han at snakke et Lysthaverie paa; og da han tillige stod i Forbindelse med Herremændene, Amtsforvalterne, og Herredsfogderne, havde han i en Tid af tyve Aar i Stilhed bidraget meget til Kultur af mange Greene i Landhuusholdningen, og bragt alt, hvad der er Mark, Dyr, og Mennesker gavnligt, i Bevægelse, og saaledes fremmet den sandeste Oplysning. For Mennesket, sagde han, var eene det en Ulykke, naar een eller anden Idee satte sig fast hos ham, der paa det virksomme Liv ingen Indflydelse havde, eller vel endog drog ham

ud fra det virksomme Liv. Jeg har, sagde han, just nu saadant et Tilfælde med et fornemt og rigt Egtepar, hvor hidtil endnu al Kunst er mislykket mig; næsten hører dette Tilfælde til Deres Fag, kære Pastor, og denne unge Mand fortæller det ikke videre omkring.

I en fornem Mands Gravværelse forklæder man med en ikke ganske roesværdig Spøg, et ungt Menneske i Hverens daglige Klæder. Hans Gemalinde skulde fixeres derved, og hvorvel man blot har fortalt mig det, som et Gøglerie, er jeg dog meget bange for, man havde den Hensigt at bringe den ædle elskværdige Dame fra den rette Wei. Hendes Gemal kommer uventet tilbage, træder ind i sit Værelse, troer at see sig selv, og falder fra den Tid af i en Melancholie, hvori han nærer den Overbeviisning, han skal snart døe.

Han overlader sig til Personer, der smiggre ham med religiøse Ideer, og jeg seer ikke, hvorledes han er at holde fra, at gaar med sin Gemals

inde over til Herrnhuterne, og unddrage sine
 Paarørende den største Deel af sin Formue, da
 han ingen Børn har.

Med sin Gemalinde? brød Wilhelm, som
 denne Fortælling ikke lidet havde forkrækket, med
 Hæftighed ud.

Og desværre, vedblev Lægen, som i Wil-
 helms Udraab kun troede at høre menneskekærlig
 Deeltagelse, er denne Dame behæftet med en ends-
 nu dybere Kummer, der gjør hende det ikke mod-
 bydeligt at forlade Verden. Det samme unge
 Menneske tager Afsked fra hende, hun er ikke
 forsigtig nok til at dølge en fremspirende Tilboies-
 lighed; han bliver dristig, slutter hende i sine
 Arme, og trykker hendes Gemals store med Bril-
 lanter besatte Portrait voldsomt mod hendes Bryst.
 Hun føler en hæftig Smerte, der efterhaanden
 gaaer over, efterlader sig først en liden Rødme,
 og siden ikke mindste Spor. Jeg er som Mennes-
 ske overbevist, at hun intet videre har at bebrei-
 de sig; jeg er som Læge vis paa, at dette Tryk

ingen stemme Følger vil have; men hun lader sig ikke snakke af med, at der er en Haardhed, og naar man ved Følelsen vil betage hende denne Indbildning, saa paastraer hun, kun i dette Øieblik var der ingen Ting at føle; hun har fast indpræget sig, dette Onde vilde endes med en Kræftsskæde, og saaledes er hendes Ungdom, hendes Eftværdighed, fuldkommen tabt for hende og for andre.

Seg ulykksalige! raabte Wilhelm: i det han slog sig for Panden, og løb fra Selskabet ud i Marken. Han havde endnu aldrig befundet sig i saadan en Tilstand.

Lægen og den Geistlige, forundrede over dens sælsomme Opdagelse, havde nok at giøre med ham om Aftenen, da han kom tilbage, og ved den omstændeligere Bekjandelse af denne Begivenhed anklagede sig overmaade levende. Begge Mændene tog største Deel i ham, især da han nu også

saar malede dem sin øvrige Forsætning med Dies
Blikstønningens sorteste Farver.

Den anden Dag lod Lægen sig ikke længe
bede om at gaae med ham til Byen, og gjøre
ham Selskab, for at skaffe Aurelia, som hendes
Ven havde forladt i betænkelige Omstændigheder,
om mueligt nogen Hielp.

De fandt hende og virkelig settere, end de
formodede. Hun havde et Slags overspringende
Feber, som man saa meget mindre kunde komme
til, som hun efter sin Maade selv forsætlig under-
holdt og styrkede Ansaldene. Den fremmede blev
ikke indført som Læge, og førte sig meget artig og
flegt op. Man talte om hendes Aand og Legems-
Tilstand, og den nye Ven fortalte mange Histo-
rier, hvorledes Personer, uagter en saadan Syges-
lighed, kunde opnaae en høj Alder; men intet
var i slige Tilfælde skadeligere end forsætlig For-
nyelse af lidenskabelige Følelser. Især skint han
ikke, at han havde fundet Personer meget lykkel-
ge, der ved et ikke ganske afhielpeligt Sygeligheds

Anlæg, vare bestemte, at nære virkelig religiøse Tanker hos sig. Han sagde det paa en meget beskedden Maade, og ligesom historisk, og lovede derhos sine nye Venner at skaffe dem en meget interessant Lecture i et Manuscript, han havde faaet af en nu hensovet fortreffelig Benindes Hænder. Det er mig uendelig dyrebart, sagde han, og jeg betroer dem Originalen selv. Kun Titelen er fra min Haand: en skøn Siels Bekændelser.

Om den ulykkelige spændte Aurelias dødtiske og medicinske Behandling betroede Løgen end nu Wilhelm sit bedste Raad, lovede at skrive, og om mueligt selv at komme igien.

Midlertid havde der i Wilhelms Gravværelse forberedet sig en Forandring, som han ikke kunde formodet. Wilhelm havde i sin Regjeretid behandlet heele Tingen med en vis Frihed og Liberalitet; fornemmelig seet paa Tingen, og især ved Klæder, Decorationer, og Requisiter anstaaft alt rigelig og anstændig; ogsaa før at vedlige-

holde Folkens gode Villie smiggret deres Egen-
nytte, da han ikke kunde komme til dem ved æde-
lere Motiver, og han fandt sig saameget mere be-
rettiget dertil, som Serlo selv ingen Fordringer
gjorde paa at være en nøiagtig Huusholder, gier-
ne horte sit Theaters Glands rose, og var til-
freds, naar Aurelia, som førte heele Huusholde-
ningen, efter alle Omkostningernes Afdrag for-
sikrede, at han ingen Gield havde, og endnu
gav til, hvad der behøvedes at afbetale den Gield,
Serlo imidlertid ved overordentlig Gæmildhed til
sine Smukke eller paa anden Maade havde paa-
draget sig.

Melina, som imidlertid besørgebe Garderos
ben, havde kold og lumsk, som han var, seet til
i Stilhed, og vidste ved Wilhelms Fraværelse og
Aurelias tiltagende Sygdom, at giøre Serlo for-
leligt, at man egentlig kunde tage mere ind, give
mindre ud, og endnu lægge noget op, eller dog til-
sidst efter Godtbefindende endnu leve lystigere,

Det hørte Serlo gierne, og Melina vovede sig frem med sin Plan.

Jeg vil, sagde han, ingenlunde paaftaae, at nogen af Skuespillerne for nærværende Tid har formegen Gage; det er Folk af Fortienester, og de vilde ethvert Sted være velkomne, men for den Indtægt, de skaffe, faae de dog formeget. Mit Forslag var at indrette en Opera, og hvad Skuespillet angaaer, maa jeg sige Dem, De er Mand til, eene at udgiøre et heelt Skuespil. Maae De ikke nu selv erfare, at man ikke erkliender Deres Fortienester? Ikke fordi Deres Medspillere ere fortreffelige, men fordi de ere gode, lader man ikke mere Deres overordentlige Talent vederfares Ret.

Stil De Dem, som vel for er skeet, kun hen ganske eene, sэг De at trække middelmaadige, ja, jeg tør sige, flette Folk til Dem for ringsge Gage, studs De de Menneſter, som De ſaa godt forſtaaer, til i det Mechaniske, anvend Reſten paa Operaen, og De ſkal ſee, De med ſamme Umage og ſamme Omkoſtninger vil ſkaſſe

mere Tilfredshed, og tiene ulige mere Penge, end hidtil.

Serlo var for meget smiggret til, hans Indvendinger skulde have haft nogen Styrke. Han tilstod Melina gierne, at han med sit Lysthaverie til Musik for længe siden havde ønsket noget fligt; dog indsaae han rigtig nok, at Publikums Tilbøjelighed derved endnu mere lededes paa Afveje, og at ved saadan en Blanding af et Theater, der var ikke rigtig Opera, og ikke rigtig Skuespil, nødvendig den Rest af Smag for et bestemt og udførligt Kunstværk ganske maatte tabe sig.

Melina spogte ikke saa ganske fint over Wilhelm's pedantiske Idealer af dette Slags, over den Fordring at danne Publikum, istæden for at lade sig danne af det, og begge eenedes med stor Overtydning, at man skulde kunde tage Penge ind, blive rig, og gjøre sig lystig, og fulgte knap for hinanden, at de kun ønskede at være hine Personer quit, der stod deres Planer i Veien. Melina beklagede, at Aurelies skæbelige Helbred

ikke lovede hende nogen lang Levetid; med ved sig selv tænkte han lige det modsatte. Serlo syntes at beklage, at Wilhelm ingen Tænger var, og han gav derved at forstaae, han ansaae ham for snart undværlig. Melina traadde frem med et heelt Register af Besparelser, der var at giøre, saa Serlo saa i ham sin første Svoger trefold erstattet. De følte nok, at de om denne Samtale maatte love hinanden Taushed, blev derved blot endnu mere knyttede til hinanden, og tog Leilighed til, at tale hemmelig sammen om alt, hvad der faldt for, badle alt, hvad Aurelia og Wilhelm foretog, og i Tankerne bestandig mere udsarbejde deres nye Project.

Saa tause end dogge kunde være med deres Plan, og saalidet de forraadde sig med Ord, var de dog ikke politiske nok til at dølge deres Sindeslag i deres Handlemaade. Melina satte sig mod Wilhelm i mange Tilfælde, der laae i hans Sag, og Serlo, der aldrig havde omgaaedes værlig med sin Søster, blev blot bitterere, jo mere hen-

des Sygdelighed tiltog, og jo mere hun ved sine ulige lidenskabelige Luner havde fortient Skaansel.

Paa samme Tid tog man Emilia Galotti for. Dette Stykke var meget lykkelig besat, og alle kunde i dette Sørge-spils indskrænkede Kreds vise hele Mangfoldigheden af deres Spil. Serlo var som Marinelli paa sit Sted, Odoardo blev meget vel foredraget, Madam Melina spillede deres Rolle med megen Indsigt, Elmire udmærkede sig som Emilie til sin Fordeel, Laertes fremtraadde med megen Anstand, som Appiani, og Wilhelm havde anvendt flere Maaneders Studium paa Prindsens Rolle. Ved denne Leilighed havde han tit saavel med sig selv, som med Serlo og Aurelia afhandlet det Spørgsmaal: hvad Forskiel, der vilste sig mellem et ædelt og et fornemt Udsæd, og hvorvidt hiint behøvede at være indbefattet i dette; men dette ikke i hiint.

Serlo, der selv som Marinelli forestillede Hofmanden reen, uden Carrikatur, yttrede mangen god Tanke om denne Punkt. Den fornems

me Anstand, sagde han, er tung at efterligne, da den egentlig er negativ, og forudsætter en lang vedholdende Øvelse. Thi man skal ikke f. Ex. i sin Adfærd fremstille noget, der viser Værdighed, da man let derved falder i et stift stolt Væsen; men skal meget mere blot sige alt, hvad der er uværdigt og gemeent, man skal aldrig glemme sig, altid give Ngt paa sig og andre; ikke giøre for lidt, og ikke formeget af andre; ikke synes rørt ved noget, ikke bevæges ved noget, aldrig overile sig, i hvert Moment vide at fatte sig, og saaledes bevare en udvortes Ligevægt, det storme indvortes som det vil. Det ædle Menneske kan i Dieblikke forsømme sig, det fornemme aldrig. Denne er som en meget velklædt Mand, han lægger sig ikke op af noget, og enhver vil tage sig vare for, at stryge sig op af ham; han udmærker sig fra Andre, og dog tør han ikke blive staaende ene; thi som i enhver Kunst, skal ogsaa i denne det tungeste tilsidst udføres med Lethed, saaledes skal den Fornemme, uagtet al Grafskillelse,

stedse synes forbundet med andre, ingensteds synes stiv, allevegne smidig, stedse synes den første, og ingensteds paanøde sig som det.

Man seer altsaa, at man for at synes fornem, maa virkelig være det; man seer, hvorfor Fruentimmer i det heele for kan give sig dette Udseende, end Mandfolk, hvorfor Hoffolk og Soldater snarest naae denne Anstand.

Wilhelm mistvivlede nu snart om sin Rolle; men Serlo ophjalp ham igien, i det han meddeelte ham de fineste Anmærkninger over det Enkelte, og saaledes udstyrede ham, at han ved Forestillingen i det mindste i Mængdens Øine gav en ret fin Prinds.

Serlo havde lovet ham efter Forestillingen at meddele ham de Anmærkninger, han endnu i al Fald kunde have at gjøre over ham; men en ubehagelig Strid mellem Broder og Søster hindrede enhver kritisk Samtale. Aurelia havde spilt Orsinas Rolle paa en Maade, som man vel aldrig mere faaer at see. Hun var

overalt meget bekiendt med Rollen, og havde behandlet den ligegyldig paa Proverne; men ved Opførelsen selv aabnede hun, kunde man fristes at sige, alle sin individuelle Kammers Sluser, og det blev derved en Fremstilling, som ingen Digtter i Følelsens første Tid har kunnet tænke sig den. Et umaadeligt Bisald af Publikum lønnede hendes smertelige Bestræbelser; men hun laae og saa halv afmægtig i en Stool, da man efter Førestillingen søgte hende op.

Serlo havde alt givet sin Uvillie tilkiende over hendes overdrevne Epil, som han kaldte det, og hendes inderste Hjertes Blottelse for Publikum, der dog mere og mindre var bekiendt med hiin fatale Historie, og som han i Brede pleiede at gjøre, skaaret Tænder, og stampet i Gulvet: Lad hende være! sagde han, da han fandt hende omgivet af de øvrige i Stolen; hun kommer endnu med det første engang splitternogen paa Theatret; og da bliver først Bisaldet ret velkomment.

Utafnemmelige! raabte hun: Umenneskelig-
ge! snart skal man nogen bære mig did, hvor
intet Bisald kommer os mere for Øre! Med
disse Ord sprang hun op, og ilte til Døren. Pis-
gen havde glemt at bringe hendes Raabe; Portes
Chaisen var der ikke; det havde regnet, og en mes-
get skarp Vind trak giennem Gaderne. Man
talte forgiæves til hende, thi hun var overmaade
heed; hun gik forsættelig langsomt, og roste Kis-
lingen, som hun ret begiærlig syntes at indaande.
Knap var hun kommet hjem, før hun neppe kun-
de tale et Ord for Hæshed; men hun tilstod ikke,
at hun følte en fuldkommen Stivhed i Nakken
og langs ned ad Ryggen. Ikke længe efter overs-
faldt hende en Lamhed i Tungen, saa hun sagde
eet Ord for et andet, man bragde hende til Sengs;
ved hyppig anvendte Midler laae et Onde sig, mes-
dens et andet vilste sig. Feberen blev stærk, og
og hendes Tilstand farlig.

Anden Morgen havde hun en roelig Time.
Hun lod Wilhelm kalde, og flyede ham et Brev.

Dette Blad, sagde hun, bier alt længe paa dette Øieblik. Jeg føler, at dette Livs Ende snart nærmer sig; lov mig, De selv vil aflevere dette og ved faa Ord hævne mine Lidelser paa den Utrøe. Han er ikke følesløs, og i det mindste skal min Død smerte ham et Øieblik.

Wilhelm modtog Brevet, men trøstede hende dog, og vilde bortskyde Dødstanken fra hende.

Nei! svarte hun, betag mig ikke mit nærmeste Haab. Længe har jeg ventet Døden, og vil glad slutte den i mine Arme.

Kort derpaa kom det af Lægen lovede Manuskrift. Hun bad Wilhelm at læse hende for deraf, og hvad Virkning, det gjorde, vil Læseren bedst kunde bedømme, naar han har gjort sig bekendt med følgende Bog. Vor arme Venindes hæftige og trodsige Væsen blev med eet blodere. Hun tog Brevet tilbage, og skrev et andet, som det lod, i meget sagmodig Stemning; ogsaa opfordrede hun Wilhelm, saafremt hendes Ven i nogen Maade skulde blive bedrøvet ved Esterrets

ningen om hendes Død, da at trøste ham, forsikre ham, at hun havde tilgivet ham, og ønskede ham al Lykke.

Fra den Tid af var hun meget stille, og syntes kun at sysselsætte sig med saa Ideer, som hun søgte at giøre sig egne af Manuscriptet, hvorefter af Wilhelm Tid efter anden maatte forelæse hende. Hendes Kræfters Aftagende var ikke synligt, og usformodentlig sandt Wilhelm hende død en Morgen, da han vilde besøge hende.

Ved den Aftælse, han havde havt for hende, og den Bane, at leve med hende, var hendes Tab ham meget smerteligt. Hun var det eneste Menneske, der egentlig meente ham det godt; og Serlos Kulde havde han paa de sidste Tider alt for meget følt.

Han skyndte sig derfor at udrette det ham overdragne Budskab, og ønskede paa nogen Tid at tage bort. Paa den anden Side var denne Afreise Melina meget velkommen; thi han havde ved den vidtossige Brevveksling han førte, fra

indbladt sig med en Sanger og Sangerinde, der til videre ved Mellemspil skulde forberede Publikum til den tilkommende Opera. Aurelias Tab og Wilhelms Graværelse skulde i den første Tid saaledes bodes paa; og vor Ben var tilfreds med alt, hvad der lettede ham hans Forlov paa nogle Uger.

Han havde gjort sig en synderlig vigtig Ibee om sit Erinde. Hans Benindes Død havde rørt ham dybt, og da han saa tidlig saae hende træde af fra Skuepladsen, maatte han nødvendig være fiendsk sindet mod den, der havde forkortet hendes Liv, og gjort hende dette korte Liv saa marterfuldt.

Uagtet den Døendes sidste milde Ord foretog han sig dog ved at overgive Brevet at lade gaae en streng Dom over den utroe Ben, og da han ikke vilde betroe sig en tilfældig Stemning, tænkte han paa en Tale, der i Udarbejdelsen blev

mere pathetisk end billig. Efter at han fuldkommen havde overtydet sig om sit Arbejdes gode Composition, gjorde han Anstalter til sin Afreise, medens han lærte det udenad. Mignon var tilstæde, medens han pakkede ind, og spurgde ham om han reiste mod Syd eller mod Nord; og da hun hørte det sidste af ham, sagde hun: saa vil jeg oppebie dig her. Hun bad ham om Marianes Perlesnor, som han ikke kunde nægte den kiære Skabning; Halsklædet havde hun alt. Derimod puttede hun ham Andens Elor i hans Vadsæk, skiondt han sagde hende, at dette Elor var ham til ingen Nytte.

Melina paatog sig Regien, og hans Kone lovede at have et moderligt Die med med Børnene, som Wilhelm ugierner rev sig løs fra. Felix var meget lystig ved Afskæden, og da man spurgde ham, hvad han vilde have bragt med, sagde han: hør! bring mig en Fader med! Mignon tog den bortdragende ved Haanden, og i det hun løstede

sig paa Tæerne, og gav ham et trohvertigt og levende Kys, dog uden Omhed, sagde hun: Væster! glem os ikke, og kom snart igien.

Og saaledes labe vi vor Ven under tusend Tanker og Høiesser tiltræde sin Reise, og optegn endnu her til Slutning et Digt, som Mignon nogle Gange med meget Ildtryk havde fremsagt, og som vi ved saamange synderlige Begivenheders Trængen ere hindrede at meddeele tidligere.

Byd mig at tie, ei at tale;
 Thi Løndom er en Pligt for mig;
 Mit heele Indre vilde jeg dig male,
 Men det forbyder Skiebnen mig.

Til rette Tiid oplyses mørke Nat,
 Som Solens høje Himmelsgang fordriver;
 Selv Klippens haarde Varm opladt
 De dybt forborgne Væld til Jorden giver.

I Vennearm enhver sig søger Fred,
 Der Hiertet sig i Klager kan udøse.
 Men mine Læber bindes ved en Ted;
 Dem er ikkun en Gud istand at løse.

Ende paa femte Bog.

Wilhelm Meisters

Lehrjahre.

Sechste Bog.

THE LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO

1000

En skion Siæls Bekjendelser.

Indtil mit ottende Aar var jeg et ganske friskt og sundt Barn, men veed ligesaa tidet, at erindre mig fra den Tid, som fra min Fødselsedag. Med Begyndelsen af mit ottende Aar fik jeg en Blodsstyrning, og i det Øieblik var min Siæl idel Gselse og Hukommelse. De mindste Omstændigheder ved dette Tilfælde staae mig endnu for Øinene, som det var indtruffet i Gaar.

I det Nimaaneders Sygeleie, jeg med Taalsmodighed udholdt, blev, saavidt jeg synes, Grunden lagt til heele min Tænkemaade, da de første Hjælpemidler rakktes min Aand til at udvikle sig efter sin egen Maade.

Jeg leed og elskede, det var mit Hjertes egenlige Gestalt. I den hastigste Hoste og afsluttende Feber var jeg stille, som en Snegl, der trækker sig ind i sit Huus; saasnart jeg havde en Smule Lust, vilde jeg føle noget behageligt, og da al anden Nydelse var nægtet mig, søgte jeg ved Pline og Poren at holde mig skadesløs. Man bragte mig Duffetoy og Billedbøger, og den, der vilde have Plads ved min Seng, maatte fortælle mig noget.

Uf min Moder hørte jeg de bibelske Historier gierne; min Fader underholdt mig med Gienstande af Naturen. Han havde et artigt Naturalie Cabinet. Deraf bragte han mig ved Leilighed een Skuffe ind efter den anden, viiste mig Tingene og forklarede mig dem, som de vare. Torrede Planter og Insecter, og mange Slags anatomiske Præparater. Menneskehud, Been, Mumier, og deslige kom paa den lille Piges Sygeseng; Fugle og Dyr, som han fik paa Jagten, blev mig foreviiste, inden de kom til Kloaknet,

og paa det bog ogsaa Verdens Fyrste Skulde have Stemme i denne Forsamling, fortalte min Tante mig Kjærlighedshistorier og Fee-Eventyrer; alt blev antaget, og alt fæstede Rod. Jeg havde Timer, hvori jeg levende talte med det usynlige Væsen, jeg kan endnu nogle Vers, jeg dengang dikterte min Moder i Pennen.

Sit fortalte jeg min Fader igjen, hvad jeg havde lært af ham. Jeg tog ikke gierne nogen Medicin, uden at spørge, hvor vorer de Ting, den er lavet af? hvorledes seer de ud? hvad hedder de? Men min Tantes Fortællinger vare heller ikke falske paa en Steen. Jeg tænkte mig i smukke Klæder, og mødte den allerkiæreste Prinds, der ikke kunde enten have Noe eller Hvile, inden han vidste, hvo den ubekiendte Skionne var. Et lignende Eventyr med en indtagende liden Engel, der i hvid Dragt og med gyldne Vinger havde meget travelt omkring mig, fortsatte jeg saalænge,

at min Indbildningskraft næsten ophøiede Villes
det til et Syn.

Efter et Aars Forløb var jeg temmelig kom-
met mig igien; men jeg havde ingen Bidskab
beholdt tilbage af min Barndom. Jeg kunde
ikke engang lege med Duffer; jeg længtes efter
Bæskner, der giengiesdte min Kiærlighed. Hunde,
Ratte, og Fugle, som min Fader holdt alle Slags
af, fornøiede mig meget, men hvad havde jeg
ikke givet for at eie en Skabning, der i et af min
Lantes Eventyr spillede en meget vigtig Rolle. Det
var et lidet Lam, som en Bondepige havde fanget
i Skoven, og opfodt, men i dette vakkre Dyr,
var der skjult en forheret Prinds, der endelig
igien vliste sig som en skion Yngling, og beløn-
nede sin Belgiorerinde med sin Haand. Saadant
et Lam vilde jeg altfor gierne have havt.

Men nu vilde intet indfinde sig, og da al-
ting omkring mig gik saa ganske naturlig til,
maatte efterhaanden Haabet om saa kostelig en
Eiendom næsten forgaae mig. Midlertid trøstede

jeg mig, i det jeg læste saabanne Bøger, hvorefter underfulde Begivenheder bleve beskrevne. Blandt alle var den christelige tydske Herkules mig den Kjæreste; den andægtige Kjærlighedshistorie var ret efter mit Sind. Mødte der hans Valista noget — og der mødte hende græsselige Ting — saa gjorde han først sin Bøn, inden han ilte hende til Hielp, og Bønnerne stod udførlig i Bogen. Hvor vel behagede det mig! Mit Hæng til den Usynlige, som jeg altid søler paa en utydelig Maade, blev blot forøget derved; thi eengang for alle, skulde Gud og være min Fortroelige.

Da jeg vorte til, veed Gud, alt, hvad jeg læste mellem hinanden, men den romerske Octavia beholdt Prisen for alle. De første Christnes Forsølgelser indklædte i en Roman, opvakte den meest levende Interesse hos mig.

Du begyndte min Moder at Kiænde over den bestandige Læsning, af Kjærlighed til hende, tog min Fader Bøgerne fra mig den eene Dag og

gav mig dem igien den anden. Hun var flog nok til at mærke, at derved intet var at giøre, og drev blot paa, at Bibelen ogsaa blev læst ligesaa flittig. Det lod jeg mig heller ikke drive til, og jeg læste de hellige Bøger med megen Deels tagelse. Derhos var min Moder altid omhyggelig for, at ingen forferiske Bøger kom mig i Hænder, og jeg vilde selv have kastet ethvert skammeligt Skrift af Haanden; thi mine Prindser og Prindsesser vare alle overmaade dydige, og jeg vidste forresten mere af Menneskeslægtens Naturs historie, end jeg lod mig mærke med, og havde for det meeste lært det af Bibelen. Betænkelige Stæder sammenholdt jeg med Ord og Ting, der kom mig for Pine, og fik ved min Videlyst og Combinationsgave Sandheden lykkelig ud. Havde jeg hørt tale om Hexer, havde jeg ogsaa maattet blive kiendt med Hexerie.

Min Moder og denne hæftige Videlyst havde jeg at takke for, at jeg uagtet det hæftige Hæng til Bøger, dog ogsaa lærte at lave Mad. Derved

var meget at see. At fiære en Høne, en Grills op, var en Høitid for mig. Jeg bragte min Fader Indvoldene, og han talte med mig om det, som med en ung Student, og pleiede ofte med inderlig Glæde at kalde mig sin forulykkede Søn.

Nu havde jeg tilbagelagt det tolvte Aar. Jeg lærte fransk, at dandse og tegne, og fik den sædvanlige Religionsunderviisning. Ved denne sidste vakktes mange Tanker og Følelser, men intet, der havde havt Hensyn paa min Tilstand. Jeg hørte gierne tale om Gud, jeg var stolt af at kunde tale bedre om ham end mine Færvaaerige; jeg læste nu tvrigen mange Bøger, der satte mig istand til at staddre om Religion, men aldrig faldt det mig ind at tænke, hvorledes det da stod til med mig? om min Siæl ogsaa var saaledes beskaffen, om den lignede et Speil, hvors fra den evige Soel kunde straaale tilbage, Alt det havde jeg allerede forudsat eengang for alle.

Fransk lærte jeg med megen Begiærlighed. Min Sprogmeister var en brav Mand. Han

var ingen letsindig Empiriker, ingen tør Grasmatiker, han besad Videnskaber, han havde seet Verden. Tilligemed Sprogunderviisningen lærte han min Videlyst paa mangehaande Maader. Jeg holdt saameget af ham, at jeg altid med bankende Hjerte ventede paa hans Komme. Tegning kaldt mig ikke vanskeligt, og jeg vilde have bragt det videre, havde min Mester havt Hoved og Kundskaber, men han havde kun Hænder og Øvelse.

At dandse var i Begyndelsen det, der foranledigede mig mindst; mit Legeme var for ømfindeligt, og jeg lærte det blot i Selskab med min Søster. Men ved et Indfald af vor Dandsmester, at give alle sine Disciple og Discipelinder et Val, fik Lysten til denne Øvelse et ganske andet Liv.

Mellem mange Drenge og Piger udmærkede to Sønner af Hofmarschallen sig; den yngste saa gammel, som jeg, den anden to Aar ældre, Børn af en saadan Skionhed, at de efter den

almindelige Tilstaadelse lovgik Alt, hvad man nogenſinde havde ſeet af ſmukke Børn. Ogſaa havde jeg neppe ſeet dem, før jeg ingen mere ſaae af den hele Hob. I det Øieblik dandsede jeg med Opmærkſomhed, og onſkede at dandſe ſmukt. Hvor det kom, at ogſaa diſſe Drengene blandt alle andre fornemmelig lagte Mærke til mig? — Nok! i den første Time vare vi de bedste Venner, og den liden Forlyſtelse var endnu ikke forbi, før vi alt havde aftalt, hvor vi med det første vilde ſees igien. En ſtor Glæde for mig! men ganſke henrykt var jeg, da anden Morgen begge i en galant Sæddel, hvormed fulgte en Bouquet, ſpurgte til mit Befindende. Det ſolte jeg aldrig mere, hvad jeg ſolte da! Artigheder beſvaredeſ med Artigheder, Smaabreve med Smaabreve. Kirke og Promenader blev nu til Stevnemøder. Vore unge Bekiendte indbode os altid ſammen; men vi vare ſine nok til, ſaaledes at ſkiule Tingen, at Forældrene ikke indſaae mere deraf, end vi fandt for godt.

Nu havde jeg paa eengang faaet to Elskere. Jeg var ikke bestemt for nogen af dem; de stod mig begge an, og vi stod overmaade godt med hinanden. Med eet blev den Ældste overmaade syg, jeg havde selv alt tit været meget syg, og vidste at fornøie den Lidende ved at sende ham mange Artigheder og Lækkerheder, der passede for en Syg, saa hans Forældre taknemmelig erkjendte min Opmærksomhed, hørte den kære Søns Bøn, og indbød mig og mine Søstre til ham, saasnart han kun kunde være oven Senge. Den Ømhed, han modtog mig med, var ikke barnagtig, og fra den Dag af var jeg bestemt for ham, han advarede mig strax, at være hemmelighedsfuld mod hans Broder; men Ilden var ikke mere at bølge, og den Yngstes Skinsyge gjorde Romanen fuldkommen. Han spille os tusinde Stræger, med Lyst gjorde han vor Glæde til Intet, og forøgede derved den Lidenskab, som han søgte at forstyre.

Nu havde jeg virkelig fundet det ønskede Læm, og denne Videnskab havde, ligesom ellers en Sygdom, den Virkning paa mig, at den gjorde mig stille, og drog mig tilbage fra den sværmende Glæde. Jeg var eensom og rørt, og Gud faldt mig igien ind. Han blev min fortrolige, og jeg veed nok, med hvilke Taare jeg vedblev at bede for Drengen, der skrantede bestandig.

Saa meget barnagtigt der var i denne Besivenhed, saameget bidrog den til mit Hjertes Dannelsse. Vor franske Sprogmeister maatte vi daglig, istæden for den ellers sædvanlige Oversættelse, skrive Breve af vor egen Opfindelse til. Jeg bragte min Klarligheds-historie til Torvs under Navnene Phyllis og Damon. Den Gamles Øie trængte snart igiennem, og for at giøre mig ret trohvertig, roste han mit Arbeide overmaade. Jeg blev bestandig dristigere, udslod mig aabens Hjertig, og var indtil Smaaomstændigheder Sandheden troe. Jeg veed ikke mere, ved hvad Sted det engang var, han tog Leilighed til at sige mig:

hvor det er artig! hvor det er naturligt? Men den gode Phillis kan kun tage sig i Agt, det kan snart blive Alvor.

Det fortrød mig, at han ikke alt tog Tingen for Alvor, og jeg spurgte ham stødt, hvad han forstod ved Alvor? Det lod han sig ikke spørge to Gange om, og forklarede sig saa tydelig, at jeg neppe kunde dølge min Angest. Dog da strax derpaa Fortrødenheden indfandt sig hos mig, og jeg tog ham ilde op, han kunde have saadanne Tanker, fattede jeg mig, vilde retfærdiggjøre min Skionne, og sagde med blussende Kinder: men min Herre! Phillis er en ærbar Pige.

Nu var han ondskabsfuld nok til, at drille mig med min ærbare Heltinde, og da vi talte fransk, spille med dette honnøte, og føre Phillis Ærbarhed gennem alle Betydninger. Jeg fælte det latterlige, og var yderlig forvirret. Han der ikke vilde gjøre mig frygtsom, brød af, men bragte Historien ved andre Leiligheder igjen paa Bane. Skuespil og Smaa historier, som jeg læste

og oversatte hos ham, gav ham Anledning til at
viise, hvor svagt et Børn den saakaldte Dyd var
mod en Affekts Opfordringer. Jeg modsagde
ikke mere, men ærgrede mig hemmelig, og hans
Anmærkninger vare mig til Besvær.

Med min gode Damon kom jeg efterhaans
den ud af al Forbindelse. Den Yngstes Chicaner
havde afbrudt vor Omgang. Ikke længe derefter
døde begge de blomstrende Ynglinge. Det gjorde
mig ondt; men snart var de glemte.

Phyllis vorte nu hurtig til, var ganske frisk,
og begyndte at see Verden. Arveprindsen formaa
lede sig, og tiltraadte kort derpaa Regjeringen
efter sin Faders Død. Hof og Bye vare i levende
Bevægelse. Nu havde min Nyegiærrighed man-
gehaande Næring. Nu gaves der Comedier,
Baller, og hvad dertil hører, og hvorvel vore
Forældre holdt os tilbage saameget muligt, maatte
man dog lade sig see til Hove, hvor jeg var foret
stilt. De Fremmede strømmede til; i alle Huse
var stor Verden; til os selv vare nogle Cavalierer

recommanderte, og andre introducerede, og hos min Onkel var alle Nationer at træffe.

Min ærlige Mentor blev ved at advare mig paa en beskeden, og dog træffende Maade, og jeg optog ham det bestandig hemmelig ilde. Jeg var ingenslunde overtydet om Sandheden af hans Paas- stand, og maaskee havde jeg ogsaa den Gang Ret, maaskee havde han Uret i, at holde Fruentimmer under alle Omstændigheder for saa skrøbelige; han talte saa indtrængende, at jeg engang blev bange for, han torde have Ret, hvorpaa jeg sagde meget levende til ham, siden Faren er saa stor, og det menneskelige Hjerte saa skrøbeligt, vil jeg bede Gud, han vil bevare mig.

Det naive Svar syntes at fornøie ham; han roste mit Forsæt; men hos mig var det intet mindre end alvorlig meent, den Gang var det kun et tomt Ord; thi Følelserne for den Uhyrlige vare næsten ganske udsukkede hos mig. Den store Sværm, jeg var omgivet af, adspredte mig, og rev mig med sig, som en stærk Strøm. Det var

mit Livs tommeſte Aar. Hele Dage at tale om ingen Ting, ikke at have nogen fornuſtig Tanke, og blot ſværme om, det var min Sag; ikke engang de elſkede Bøger blev der tænkt paa. De Folk, jeg var omgivet med, havde ikke mindſte Tanke om Videnskaber; det var tydſke Hoffolk, og denne Claſſe havde den Gang ikke mindſte Cultur.

En ſaadan Omgang, ſkulde man have tænkt, maatte have ført mig til Fordærvellens Rand. Jeg levede i ſandſelig Munterhed ſaaledes hen, jeg ſamlede mig ikke, jeg bad ikke, jeg tænkte hverken paa mig eller paa Gud; men jeg anſeer det ſom en Gudsſtyrelſe, at ingen af de mange ſnukke rige og velklædte Mandfolk ſtod mig an. De vare liderlige, og dulgte det ikke, det kied mig tilbage; deres Samtale udsmykkede de med Tvertydigheder, der ſortørnede mig, og holdt mig fold imod dem; deres Hattighed overgik undertiden alt, hvad man kan troe, og jeg tillod mig at være grov.

Detuden havde min Gamle engang i For-
troelighed aabenbaret mig, at hos de fleste af
de Karle, ikke blot en Piges Dyd, men ogsaa
hendes Helbred var i Fare. Nu gik jeg først
for dent, og jeg var alt ængstelig, saasnart een
paa nogen Maade kom mig nær. Jeg vogtede
mig for Kopper og Glas, som for den Stoel,
een var staaet op af. Paa denne Maade var jeg
moralisk og fysisk meget isolert, og alle de Ar-
tigheder, de sagde mig, optog jeg stolt, som
Røgelse, der skyldtes mig.

Blandt de Fremmede, der dengang opholdt
sig hos os, udmærkede sig især en ung Mand,
som vi for Spøg kaldte Narcis. Han havde i
den diplomatiske Løbebane erhvervet sig et godt
Nytte, og haabede ved de forskellige Forandringer,
der foregik ved vort nye Hof, at blive fordeelagtig
ansat. Han blev snart kendt med min Fa-
der, og hans Kundskaber og hans Opførsel aab-
nede ham Veien til et fluttet Selskab af de vær-
digste Mænd. Min Fader talte meget til hans

Berømmelse, og hans skønne Skabning vilde endnu have gjort mere Indtryk, naar hans hele Væsen ikke havde vidnet om en Slags Selvtillidsfredshed. Jeg havde seet ham, og tænkte vel om ham, men vi havde endnu aldrig talt sammen.

Paa et stort Bal, hvor han ogsaa var, dandste vi en Menuet sammen, ogsaa det gik af uden nærmere Kiendskab. Da de voldsomme Dandse begyndte, som jeg af Kiærlighed til min Fader, der var bange for min Helbred, pleiede at flye, gik jeg ind i et Sideværelse, og talte med ældre Veninder, der havde sat sig til at spille.

Narcis, der en Stund var sprunget omkring med, kom ogsaa engang ind i det Værelse, hvor jeg var, og da han var kommet sig af en Næseblod, der var kommet over ham, gav han sig til at snakke med mig om mangehaande Ting. Inden en halv Time var Samtalen saa interessant, at, hvorvel intet Spor af Omhed blandede sig deri, kunde ingen af os mere dandse. Snart

Snart bleve vi drillede af de andre derover, men uden at lade os forvirre ved. Den anden Aften kunde vi knytte vor Samtale til igien, og skaaite meget vor Helsebred.

Nu var Bekjendtskabet gjort; Marcis gjorde mig og min Søster sin Opvartning, og nu først begyndte jeg igien at blive vaer, hvad Alt jeg vidste, hvad jeg havde tænkt over, hvad jeg havde følt, og hvorefter jeg forstod at udtrykke mig i Selskab. Min nye Ven, der bestandig havde været i det bedste Selskab, havde, foruden det historiske og politiske Fag, som han fuldkommen oversaae, meget udbredte litterariske Kundskaber, og intet Nyt, især hvad der udkom i Frankrig, blev ham ubekjendt. Han bragte og sendte mig mangen behagelig og nyttig Bog, dog maatte det holdes mere hemmeligt end en forbuden Kiærlighedshistorie. Man havde gjort de lærde Fruentimmer latterlige, og man vilde heller ikke lide de oplyste; rimeligviis fordi man ansaae det for uhøfligt, at giøre saamange vankundige Mand

til Skamme. Selv min Fader, hvem denne nye Leilighed, at uddanne min Aand, var meget ønskelig, forlangte udtrykkelig, at denne litterariske Mellemhandel skulde blive en Hjemmelighed.

Saaledes varte vor Omgang henved Aar og Dag, og jeg kunde ikke sige, at Narcis paa nogen Maade havde yttret Kiærlighed eller Ømhed imod mig. Han blev artig og forbindelig, men vilste ingen Lidenkab, tvertimod syntes min yngste Søsters Undigheder, da hun den Tid var overordentlig smuk, ikke at lade ham være ligegyldig. Han gav hende i Spøg alles haande venlige Navne af fremmede Sprog, hvoraf han talte adskillige meget vel, og blandede gierne deres egne Talemaader i den tydske Samtale. Hun besvarte ikke hans Kætligheder synderlig; hun var bundet med en anden Traad, og da hun overalt var meget fyrrig og han ømfindelig, blev de ikke sjælden ueenige om Smaaating. Med Moderen og Tanterne vidste han at holde sig i

godt Venſkab, og ſaaledes var han Tid efter anden blevet et Lem af Familien.

Hvo veed, hvor længe vi endnu havde levet hen paa denne Maade, havde ikke et ſynsderligt Tilfælde med eet forandret vore Forhold. Jeg blev bedet med min Søſter i et viſt Huus, hvor jeg ikke gierne kom. Selskabet var for blandet, og der indſandt ſig tit Menneſker, om ikke af det raæſte, ſaa af det ſlaueſte Slags; denne Gang var Narcis ogsaa budet med, og for hans Skyld havde jeg Lyſt til at tage dervs hen; thi jeg var dog ſikker paa at finde een, ſom jeg paa min Maade kunde underholde mig med. Alt ved Bordet havde vi adſkilligt at udholde; thi nogle Mand havde drukket ſtærkt; efter Bordet ſkulde og maatte der leges Junl. Det gik meget larmende og levende til derved. Narcis havde et Pant at løſe, man dømte ham, at hviſke hele Selskabet noget i Øret, der var hver iſær behageligt. Han opholdt ſig formodentlig vel længe hos min Naboerſke, en Kaps

tains Rone. Med eet gav Capita;nen ham et Ørefigen, saa Pudderet fløi i Øinene paa mig, der sad lige ved Siden. Da jeg havde tørt mine Øine, og nogenlunde forvundet min Stræk, saae jeg begge Mændene med dragen Kaarde. Marcis blødte, og den anden, der var ude af sig selv, af Biin, Brede og Skinsyge, kunde knap holdes tilbage af hele det øvrige Selskab. Jeg tog Marcis ved Armen, og førte ham ud af Døren en Trappe i Veiret op i et andet Værelse, og da jeg ikke troede min Ven i Sikkerhed for sin affindige Modstander, slog jeg strax Slaaen for Døren.

Vi ansaae begge ikke Saaret for alvorligt, thi vi saae kun et let Hug over Haanden; men snart blev vi en stor Strøm Blod vaer, der løb ham ned ad Ryggen, og vi saae et stort Saar i Hovedet. Nu blev jeg bange. Jeg løb ud for at sende efter Hielp, men kunde ikke saae Øie paa nogen; thi alle vare blevne nede for at styre det rasende Menneske. Ens

delig kom en Datter af Huset springende op, og hendes Munterhed ængstede mig ikke lidet, da hun var særdig at see sig ihjel over det gale Spectakel, og den fordamte Comedie. Jeg bad hende indstændig at skaffe mig en Saarlæge, og hun, efter sin vilde Maneer, sprang strax ned ad Trappen, at hente een selv.

Jeg gik igjen til min Kvæstede, bandt ham mit Tørklæde om Haanden, og et Haandklæde, der hang ved Døren, om Hovedet. Han blødte endnu bestandig stærkt, ingen Saarlæge kom, den Kvæstede blegnede, og lod til at besvime: Der var ingen i Nærheden, der kunde staae ham bi, jeg tog ham meget utvungen i min Arm, og søgte ved at klappe og kisse for ham, at muntre ham. Det syntes at virke som en Spiritus; han blev ved sin Samling, men sad bleeg som et Liig.

Nu kom endelig den dristige Frue i Huset; og hvor blev hun ikke forstræffet, da hun saae Vennen i denne Skikkelse ligge i mine Arme, og

os begge overblødte; thi ingen havde forestilt sig, at Narcis var saaret; alle stod i den Tanke, jeg havde faaet ham lykkelig ud.

Nu var Wiin, vellugtende Vand, og alt, hvad der kan quæge og styrke, i Overflod tilrede, nu kom ogsaa Saarlægen, og jeg kunde gierne gaaet til Side, men Narcis holdt mig i Haanden, og jeg var blevet staaende uden at være holdt paa. Jeg blev ved, medens han blev forbunden, at gnide ham med Wiin, og bekymrede mig lidet om, at hele Selskabet nu stod omkring os. Saarlægen var færdig; den Saarede tog en stum forsvindtlig Afsked med mig, og blev baaret hjem.

Nu førte Fruen i Huset mig ind i sit Sovesværelse; hun maatte klæde mig reent af, og jeg maa ikke fortie, at jeg, da man toede hans Blod af mig, første Gang tilfældigviis blev vaer i Speilet, at jeg ogsaa uden Dække kunde ansee mig for smuk. Jeg kunde ingen af mine Klæder igien tage paa, og da alle der i Huset enten var mindre eller syldigere end jeg, kom jeg i en sølsom

Forklædning til mine Forældres største Forundring
 hjem. De vare høist fortrædelige over min Stræf,
 over vor Vens Saar, over Capitainens affindige
 Opførsel, over den hele Begivenhed. Der seilede
 kun lidet i, at min Fader havde, for at hævne
 sin Ven paa Stædet, selv fordret Capitainen ud.
 Han skældte de tilstædeværende Herrer, at de
 ikke paa Stedet havde revset saadant et Stiemands
 Adfærd; thi det var kun alt for siensynligt, at
 Capitainen, i det samme han havde slaaet, havde
 trukket Raarden, og saaret Marcis bagfra; Hugs-
 get over Haanden var først skeet, da Marcis selv
 greb til Raarden. Jeg var ubeskrivelig altereret
 og afficeret, eller, hvorledes skal jeg udtrykke det?
 den Affekt, der laae i Hjertets dybeste Grund,
 var med eet brudt løs, som en Lue, der faaer
 Luft. Og hvis Lyst og Glæde ere meget skikkede
 til at avle og i Stilhed nære Kiærligheden,
 da bliver denne, som af Naturen er behiertet,
 ved Skræk lettest drevet til at bestemme, og er-
 klære sig. Man gav den lille Datter Medicin,

og bragte hende til Sengs. Ganske tidlig om Morgenen ilte min Fader til den saarede Ben, der laae ret syg af en meget stærk Bundefeber.

Min Fader sagde mig intet om, hvad han havde talt med ham, og søgte at berolige mig i Henseende til de Følger, denne Begivenhed vilde have. Spørgsmaalet var, om man kunde nøies med en Afvig, om Sagen maatte for Retten, og saa videre. Jeg kiendte min Fader for vel til, jeg skulde troet ham, at han ønskede at see denne Sag tilendebragt uden Tvækamp; men jeg holdt mig roelig; thi jeg havde tidlig lært af min Fader, at Fruentimmer ikke havde at blande sig i sige Sager. I øvrigt lod det ikke til, der mellem de to Benner var foresaldet noget mig vedkommende, dog snart betroede min Fader Indholdet af sin videre Samtale til min Moder. Narcis, sagde han, var overmaade rørt over den Vistand, jeg havde viist ham, havde omsavnet min Fader, erklæret sig for min evige Gældner, bevidnet, at han ingen Lykke forlangte, naar han

ikke Kulde bese den med mig, havde udbedet sig Tilladelse, at torde ansee ham som Fader. Mama sagde mig troehiertig alt dette igien, men soiede den velmeente Erindring til, at sigt, der blev sagt i første Bevægelse, maatte man ikke agte saameget paa. Vist ikke! svarte jeg med paatagen Kulde, og faelte, Himlen veed, hvad og hvore meget derved!

Marcis blev syg i to Maaneder, kunde for Saaret i den høire Haand ikke engang skrive, men bevidnede mig inderlig sin Erindring ved den forbindeligste Opmærksomhed. Alle disse mere end sædvanlige Høfligheder sammenholdt jeg med, hvad jeg havde erfaret af min Moder, og bestandig var mit Hoved fuldt af Griller. Hele Byen snakkede om denne Begivenhed. Man talte med mig i en egen Tone derom, man uddrog Følger deraf, der, saameget jeg søgte at bortskyde dem, bestandig gik mig meget nær. Hvad der før havde været Fias og Bane, blev nu Alvor og Tilbøielighed. Den Uroe, jeg levede i, var

saameget hæftigere, jo omhyggeligere jeg søgte at følge den for alle Mennesker. Tanken om at tabe ham skrækkede mig, og Mueligheden af en nær Forbindelse bragte mig til at zittre. Tanken om Egestand har for en halvklod Pige sikkert lig noget Skrækkeligt.

Ved disse hæftige Rystninger erindredes jeg igien om mig selv, Et adspredt Livs brogede Billeder, der ellers Dag og Nat svævede mig for Øie, vare paa engang bortveirede. Min Siæl begyndte igien at være sig; men det meget afbrudte Bekjendtskab med den usynlige Ven var ikke saa let at oprette igien. Vi blev endnu bestandig i temmelig Frastand; det var igien noget, men en stor Forskiæl mod ellers.

En Tvekamp, hvori Capitainen blev stærkt saaret, var forbi, uden at jeg havde faaet noget derom at vide, og den offentlige Mening var i enhver Betydning paa min Elskedes Side, som endelig igien kom tilsyne. Fremfor alting lod

han sig med forbundet Hoved og indsvøbt Haand
bære hen til vores; hvor bankede mit Hjerte ved
dette Besøg? heele Familien var nærværende;
det blev paa begge Sider blot ved almindelige
Taksigelser og Høfligheder, dog fandt han Leiligh-
hed til at give mig nogle hemmelige Tegn paa sin
Omhyed, hvorved min Uro kun alt formeget for-
øgedes. Efter at han fuldkommen var kommet
sig igien, besøgte han os hele Vinteren paa selvs-
amme Sted, som forhen, og med alle sagte Tegn
paa Følelse og Kiærlighed, han gav mig, blev
dog alt uafgjort.

Paa denne Maade holdtes jeg i bestandig
Øvelse. Jeg kunde ikke betro mig til noget Mens-
neske, og Gud var jeg for langt fra. Ham havde
jeg i disse fire vilde Aar reent glemt, nu tænkte
jeg meget paa ham; men Kiendskabet var tiølnet;
det var kun Ceremonievisiter, jeg gjorde ham,
og da jeg desuden, naar jeg lod mig see for ham,
altid tog smukke Klæder paa; med Tilfredshed
foreviste ham min Dyd, Ærbødighed, og de Fors

trin, jeg troede at have fremsfor andre, syntes han i den Bynt slet ikke at lægge Mærke til mig.

En Hofmand vilde foruroeliges meget, naar hans Hjerste, som han ventede sin Lykke af, teede sig saaledes mod ham. Men jeg var ikke ilde tilmode derved, jeg havde, hvad jeg behøvede, Helse, Fred og Magelighed, vilde Gud lade sig min Erindring behage, var det godt, hvis ikke, troede jeg dog at have gjort min Skyldighed.

Saaledes tænkte jeg rigtig nok ikke den Gang om mig; men det var dog min Stærks sande Skikkelse. Men til at forandre og rense min Tankes maade vare og alt Anstalterne giorte.

Naaren kom, og Marcis besøgte mig uanset mælbet paa en Tid, da jeg var ene hjemme. Nu vilste han sig som Elsker, og spurgte mig, om jeg vilde skænke ham mit Hjerste, og engang, naar han fik en ærefuld vel afslagt Post, ogsaa min Haand?

Vel havde man antaget ham i vor Tjeneste; men til Begyndelse, holdt man, da man var bange for hans Uergerlighed, ham mere tilbage, end man skulde hurtig hjulpet ham i Veiret, og lod ham, da han selv havde Formue, staae paa liden Løn.

Med al min Tilbøielighed for ham vidste jeg, at han ikke var den Mand, man kunde handle ganske ligesrem med. Jeg samlede mig derfor, og henviiste ham til min Fader, paa hvis Samtykke han ikke syntes at tvivle, og først paa Stær det vilde være eenig med mig. Endelig sagde jeg Ja, men gjorde mine Forældres Samtykke til en nødvendig Betingelse. Han talte formelig med dem begge, de viiste dem tilfreds, man gav hinanden sit Ord, i det Tilfælde, der snart var at haabe, at man vilde forfremme ham videre. Søstre og Tanter bleve underrettede derom, og dem paa det strængeligste anbefalet at holde det hemmeligt.

Nu var Elskeren blevet til en Brudgom. Forstiaalligheden mellem begge viiste sig meget stor. Kunde man forvandle alle velstænkende Pigers Elskere til Brudgomme, var det en stor Velgierning for vort Rien, selv om intet Ægteskab skulde følge paa denne Forbindelse. Kiærligheden mellem de to Personer tager ikke af derved, men den bliver fornuftigere. Utallige smaa Daarffaber, alle Coqvetterier og Luner falde bort. Vestrer Brudgommen os, at vi behage ham mere i et Morgensæt, end i det heiligste Hovedtøj, bliver sikkerlig Frisuren en velstænkende Pige ligegyldig; og intet er naturligere, end at han ogsaa tænker solid, og hellere ønsker at danne sig en Husstrue, end Verden en Pynteduffte. Og saaledes gaaer det giennem alle Tæg.

Har ensaadan Pige derhos den Lykke, at hendes Brudgom besidder Forstand og Kundskaber, saa lærer hun mere, end Høiskoler, og fremmede Lande kunde give. Hun antager ikke blot gierne al Dannelse, han giver hende; men hun søger

ogsaa at bringe sig saaledes ast videre paa denne
 Wei. Klærlighed gior mange umuelige Ting muel-
 lige, og endelig begynder den for Qvindekjønnet
 saa fornødne og sammelige Undergivenhed strax;
 Brudgommen hersker ikke som Egtemanden; han
 beder kun, og hans Elskede søger at mærke ham
 af, hvad han onsker, for at fuldbringe det, endan
 inden han beder derom.

Saaledes har Erfaring lært mig, hvad jeg
 ikke for Meget vilde savne. Jeg var lykkelig, virs-
 telig lykkelig, som man i Verden kan være det,
 det er, for en kort Tid.

En Sommer hengik i disse stille Glæder.
 Narcis gav mig ikke den mindste Leilighed til Be-
 sværing; han blev mig stedse klærere, min hele
 Siæl hang ved ham; det vidste han nok, og
 vidste at sætte Priis derpaa. Midlertid spandt
 der sig af tilsyneladende Smaating noget sammen,
 der efterhaanden blev vort Forhold til Skade.

Narcis omgikkes med mig som Brudgom,
 og aldrig vovede han at begiære af mig, hvad

endnu var os forbudet. Men om Dydens og Sædelighedens Grændser vare vi af høistforskjellig Mening. Jeg vilde gaae sikker, og tillod aldeles ikke nogen Frihed, som ikke den hele Verden maatte vide. Han vant til Gnaskerie, fandt denne Diet meget stræng; her gaves nu bestandig Modsigelser; han roste mit Forhold, og sagte at undergrave min Beslutning.

Mig faldt min gamle Sprogmeesters Tale alvorlig ind igien, og tilføjede det Hielpemiddel jeg dengang havde angivet derimod.

Med Gud var jeg igien blevet en Smule mere bekendt. Han havde givet mig saa tiær en Brudgom, og derfor var jeg ham taknemmelig. Den jordiske Kiærlighed concentrerte min Aand, og satte den i Bevægelse, og min Syden med Gud modsigde den ikke. Ganske naturlig klagede jeg for ham, hvad der gjorde mig bange, og lagde ikke Mærke til, at jeg selv ønskede og begiærte det, der gjorde mig bange. Jeg forekom mig selv meget stærk, og bad ikke: leed mig

ikke i Fristelse; Fristelsen var jeg i mine Tanker langt over. I dette løse Glimmerstads af egen Dyd vilste jeg mig dristig for Gud; han stødte mig ikke bort; paa den ringeste Bevægelse til ham efterlod han et blidt Indtryk i min Siæl, og dette Indtryk bevægede mig stedse til at søge ham op igien.

Hele Verden, paa Marcis nær, var mig bød, intet uden for ham havde Tilløkkelse for mig. Selv min Riærlighed til Pynt havde det Piemed at behage ham; vidste jeg, at han ikke fik mig at see, kunde jeg ingen Umage anvende derpaa. Jeg bandste gierne, men naar han ikke var tilstade, kom det mig for, som jeg ikke kunde taale Bevægelsen. Til en brillant Fest, hvor han ikke var med, kunde jeg hverken anskaffe mig noget Nytt, eller pudse det gamle op efter Moden. Een var mig saa kjær som den anden; dog kunde jeg snarere sige, een var mig saa besværlig som den anden. Jeg troede at have tilbragt min Aften ret vel, naar jeg med ældre Personer kunde gjøre

et Spillepartie, hvortil jeg ellers ikke havde mindste Lyst, og naar en gammel god Ven handelsvis i Spøg fixerede mig dermed, smilte jeg maaskee første Gang den hele Aften. Saaledes gik det med Promenader og alle selskabelige Forlystelser, der lade sig tænke:

Ham havde jeg allene mig udfaaaret;

Jeg syntes mig for ham kun fød og baaaret;

Begierde intet uden blot hans Gunst.

Saaledes var jeg tit i Selskab eensom, og den fuldkomne Eensomhed var mig for det meste kjærere. Men min travle Hånd kunde hverken sove eller drømme; jeg søgte, og tænkte, og opnaaede efterhaanden en Færdighed i at tale om mine Følelser og Tanker med Gud. Da udviklede sig et andet Slags Følelser i min Siæl, som ikke modsagde hine. Thi min Kiærlighed til Narcis var overeensstemmende med hele Slabningsplanen, og støbte ingensteds an mod mine Pligter. De modsagde ikke hinanden, og vare dog uendelig

forfællige; Marcus var det eneste Billede, der svævede mig fore, hvorpaa hele min Kiærlighed gik ud; men den anden Følelse gik ikke ud paa noget Billede, og var uudsigelig behagelig. Jeg har den ikke mere, og kan ikke give mig den.

Min Elskede, der ellers vidste alle mine Hemmeligheder, fik intet heraf at vide. Jeg mærkede snart, at han tænkte anderledes, han gav mig ofte Skrifter, der med lette og tunge Baaben bekæmpede Alt, hvad man kan kalde Sammenskæng med den Usynlige. Jeg læste Bøgerne, fordi de kom fra ham, og vidste til Slutning ikke eet Ord af alt, hvad der havde staaet i.

Om Videnskab og Kunster gik det heller ikke af uden Modsigelser; han gjorde, som alle Mænd, spottede over lærde Fruentimmer, og dannede uafsladelig paa mig. Alle Gienstande, Lovkyndighed undtagen, pleiede han at tale med mig om, og i det han bestandig bragte mig alle Slags Skrifter, gientog han tit den betænkelige Lære: at et Fruentimmer maatte holde hemmes

fligere, hvad hun vidste, end Calvinisten i Kartholiske Lande sin Troe; og da jeg virkelig paa en ganske naturlig Maade ikke pleiede for Verden at viise mig fligere og kyndigere end ellers, var han den første, der ved Leilighed ikke kunde modstaae den Forsængelighed, at tale om mine Fortrin.

En berømt, og den Tid for sin Indflydelse, sine Talenter og sin Aand meget agtet Mand af Verden, fandt stort Bisald ved vort Hof. Han udmærkede Narcis især, og havde ham bestandig om sig. De tvistedes ogsaa om Qvindedyd. Narcis betroede mig vidtløstig deres Samtale, jeg udeblev ikke med mine Anmærkninger, og min Ven forlangte en skriftlig Udarbeidelse. Jeg skrev temmelig flydende fransk; jeg havde lagt en god Grund hos min Gamle. Brevverlingen med min Ven var fort paa det Sprog, og en finere Dannelsen kunde man overalt dengang kun faae af franske Bøger. Min Udarbeidelse havde staaet Brevver an; jeg maatte ud med nogle smaa Sange, jeg

for kort siden havde digtet. Nok, Narcis syntes uden Tilbageholdenhed at vilde sig noget ind paa sin Kiæreste, og Historien endtes til hans store Tilfredshed med en sindrigh Epistel paa franske Vers, som Greven ved sin Vortreise sendte ham, hvori deres venstabelige Strid omtaltes, og min Ven tilsidst pristtes lykkelig, at han efter saa mange Tvivl og Wildfarelser i en indtagende og dydig Mages Arme, sikkerst vilde erfare, hvad Dyd var.

Dette Digt blev viist mig fremfor alle, men saa og næsten Hvermand, og hver tænkte ved det, hvad han vilde. Saaledes gik det i flere Tilfælde, og saaledes maatte alle Fremmede, som satte Priis derpaa, blive kiendte i vort Huus.

En grevelig Familie opholdt sig for vor dueelige Læges Skyld her en Tidlang. Ogsaa i dette Huus holdtes Narcis som en Søn; han førte mig ind der, man fandt hos disse værdige Personer en behagelig Mæring for Aand og Hierte, og endt og de sædvanlige Selskabstidsfordriv syntes i dette Huus ikke saa tomme, som andensteds. Enhver

vidste, hvorledes vi stod sammen, man omgittes os, som Omstændighederne medførte, og lod Hov vedforholdet uberørt. Jeg omtaler dette ene Bestiandsskab, fordi det i mit følgende Liv havde mangen Indflydelse paa mig.

Nu var næsten et Aar af vor Forbindelse gaaet, og med det var ogsaa vor Vaar forbi. Sommeren kom, og alt blev alvorligere og hederere.

Ved nogle uventede Dødsfald var der blevet Embeder ledige, som Narcis kunde gjøre Forbring paa. Det Øieblik var nær, hvori min hele Skiebne skulde afgjøres, og medens Narcis og alle Venner gjorde sig ved Hove mueligste Umage for at udsette visse ham ugunstige Indtryk, og skaffe ham den ønskede Plads, vendte jeg mig i mit Ansliggende til den usynlige Ven. Jeg blev saa venlig modtaget, at jeg gierne kom igien. Ganske frit tilstod jeg mit Ønske, at Narcis maatte opnaae det Embede; men min Ven

var ikke hæftig, og jeg forbrede ikke, at det for min Vans Skyld skulde skee.

Pladsen blev besat med en meget ringere Concurrent. Jeg forskrækkedes hæftig over denne Tidende, og ilte paa mit Værelse, som jeg lukkede fast i efter mig. Den første Smerte opløste sig i Taare, den nærmeste Tanke var: men det er dog ikke skeet af en Hændelse; og strax paa fulgte den Beslutning, at lade det anstaae mig ret vel, da ogsaa dette tilsyneladende Onde vilde falde ud til mit sande Bedste. Nu trængte de blideste Følelser til, og adspredte alle Kummerens Skyer; jeg søgte, at ved denne Hielp alt lod sig udstaae. Jeg gik blid til Bords til mine Huusfendes største Forundring.

Narcis havde mindre Kraft end jeg, og jeg maatte trøste ham. Ogsaa i hans Familie mødte ham Gienvordigheder, der trykkede ham meget, og ved den sande Fortroelighed, der sandt Sted imellem os, betroede han mig alt. Hans Unders handlinger for at gaae i fremmed Tieneste, vare

ikke lykkeligere; alt det sølte jeg dybt for hans og min Skyld, og alt bar jeg tilsidst til det Sted, hvor mit Anliggende optoges saa vel.

Jo blidere disse Erfaringer vare, jo tiere søgte jeg at fornye dem, og søgte altid Trost der, hvor jeg saa tit havde fundet den; men jeg fandt den ikke altid, det gik mig som een, der vil varme sig i Solen, og som noget staaer i Veien, og frygger for. Hvad er det? spurgte jeg mig selv. Jeg eftersporede Sagen ivrig, og mærkede tydelig, at Alt kom an paa min Siæls Bestaandenhed; naar den ikke ganske i ligeste Retning var henvendt til Gud, blev jeg kold; jeg sølte ikke hans Tilbagevirkning, og kunde ikke fornemme hans Svar. Nu var det andet Spørgsmaal: hvad hindrer denne Retning? her var jeg paa en viid Mark, og forfnyttede mig i en Undersøgelse, som vedvarede næsten hele min Kiærlighedshistories andet Aar. Jeg havde tidligere fundet saae Ende derpaa, thi jeg kom snart paa Spor, men jeg

vilde ikke tilstaae mig det, og søgte tusinde Udflugter.

Jeg fandt snart, at min Siæls lige Retning forstyrredes ved daarlig Udspredelse, og Syslen med uværdige Ting; hvorledes, og hvor var mig snart tydeligt nok. Men nu, hvorledes jeg skulde komme ud af det, i en Verden, hvor Alt er ligegyldigt eller galt; Gierne havde jeg ladet Tingen staae hen, og levet hen paa Slump som andre Folk, jeg saae, var ganske vel tilmode; men jeg torde ikke; mit Underste modsagde mig for tit. Vilde jeg unddrage mig fra Selskabet, og forandre mine Forhold, kunde jeg ikke. Jeg var nu eengang indspærret i en Kreds, visse Forbindelser kunde jeg ikke blive qvit, og i den mig saa magtpaaliggende Sag opdyngede og forøgede Fataliteterne sig. Jeg lagde mig tit med Taarer til Sengs, og stod efter en søvnløs Nat ligeledes op igien; jeg trængte til en kraftig Understøttelse, og den undte Gud mig ikke, naar jeg løb om med Biesdekappen.

Nu gik det ud paa at afveie alle og enhver Handling; Dands og Spil toges først i Undersøgelse. Aldrig er noget talt, tænkt, eller skrevet for eller imod disse Ting, at jeg jo søgte det op, omtalte, læste, overveiede, forogede, forfæstede det, og plagede mig uafslæpelig. Lod jeg disse Ting være, saa var jeg vis paa at støde Narcis. Thi han var overmaade bange for det Latterlige, Udsendte af en ængstelig Samvittigheds Strængighed giver os for Verden. Da jeg nu ikke engang af Smag, men blot for hans Skyld gjorde, hvad jeg ansaae for Daarskab, for skadeligt Daarskab, blev alting mig skrækkelig tungt.

Uden ubehagelige Widtløstigheder og Siens-tagelser vilde jeg ikke kunde fremstille de Bestræbelser, jeg anvendte, for saaledes at forrette hine Handlinger, der nu engang adspredte mig og forstyrrede min indvortes Fred, at mit Hierte ders hos blev aabent for det usynlige Væsens Naavirkinger, og hvor smertelig jeg maatte føle, at

Striden ikke paa denne Maade kunde tilægges. Thi saasnart jeg klædte mig i Daarskabs Klæder, blev det ikke blot ved Massen, men Daarsligheden giennemtrængte mig strax ganske.

Tar jeg her overskride Loven for en blot historisk Fremstilling, og gjøre nogle Betragtninger over det, der foregik i mig! Hvad kunde det være, der saaledes forandrede min Smag og min Tankemaade, at jeg i mit to og tyvende Aar, ja tidligere, ingen Fornoielse fandt i Ting, der udfyldte dig kunne forlyste Folk af den Alder? Hvorfor vare de ikke uskyldige for mig? Jeg tør vel svare: Just fordi de ikke vare uskyldige for mig, fordi jeg ikke som andre mine Liige var ubekjendt med min Gial. Nei, jeg vidste af Erfaringer, jeg usogte havde opnaaet, at der gives høiere Følelser, der virkelig give os en Fornoielse, som man forgiaæves søger ved Forlystelser, og at i disse høiere Glæder tillige bevares en lønlig Skat til at styrke i Ulykker.

Men de selfkabelige Forlystelser, og Ungdoms Udspredelser, maatte dog nødvendig have en stor Tilløkkelse for mig, da det ikke var mig mueligt, at giøre dem med, som jeg ikke gjorde dem. Hvormeget kunde jeg nu giøre med megen Kulde, naar jeg blot vilde, som den Gang forstyrrede mig, sa truede med at blive Mester over mig. Her kunde ingen Middelvei holdes, enten maatte jeg savne de tilløkkende Forlystelser eller de qvægende indvortes Følelser. Men alt var Striden afgjort i min Siæl, uden jeg egentlig var mig det bevidst. Var der endog noget i mig, der langtes efter de sandfelige Glæder, kunde jeg dog ikke nyde dem mere. Den, der langtes nok saameget efter Vin, vil al Lyst til at drikke forgaae, naar han ved fulde Vinfade var i en Riælder, hvor den fordærvede Lust truede at quæle ham. Neen Lust er mere end Vin, solte jeg kun alt for levende, og det havde strax fra Begyndelsen af kun kostet lidet Overlæg hos mig at foretrække det Gode for det Tilløkkende, naar

Frygt for at tabe Narcisses Yndest ikke havde holdt mig tilbage. Men da jeg endelig efter tusindfold Strid, efter stedse gjentagen Betragtning, ogsaa kastede skarpe Blik paa det Vaand, der fæstede mig til ham, opdagede jeg, at det kun var svagt, at det lod sig sønderrive. Jeg erkjendte med eet, at det blot var en Glasfløkke, der indspærrede mig i det lufttomme Rum; blot endnu saameget Kraft, at slaas den i Stykker, og du er reddet.

Tænkt og vovet! Jeg tog Massen af, og handlede hvergang, som jeg var tilmode. Narcis havde jeg bestandig hiertelig kjær; men det Thermometer, der før havde staaet i hedt Vand, hængte nu i den naturlige Luft, det kunde ikke stige høiere, end Atmosphæren var varm til. Ulykkeligviis koldnedes den meget. Narcis begyndte at trække sig tilbage, og syntes fremmed, det stod ham frit; men mit Thermometer faldt, alt som han drog sig tilbage. Min Familie lagde Mærke dertil, man spurgte mig ud; man vilde

indre sig. Jeg erklærede med mandig Trods; at jeg havde hidtil opoffret mig nok, at jeg var rede endnu fremdeles og til mit Livs Ende, at deele alle Gienvordigheder med ham; men at jeg forlangte fuldkommen Frihed for mine Handlinger, og det maatte beroe paa min egen Overtydning, hvad jeg havde at giøre og lade; at jeg vel aldrig egensindig vilde paaftaae min Mening; men tvertimod gierne høre enhvers Grunde; men da det angik min egen Lykke, maatte Afgiørelsen staae til mig, og jeg vilde ingen Slags Evang taale. Saalidet den største Læges Raisonnement vilde bevæge mig til, at tage en ellers maaskee sund og af mange meget afholdt Epise til mig, saasnart min Erfaring beviiste mig, jeg altid havde Ondt af den, som jeg kunde give Caffeen til Exempel paa, saalidet, og endnu langt mindre vilde jeg lade nogen Handling, der forvirrede mig, demonstrere mig paa som mig morsøst tjenlig.

Da jeg saalænge havde forberedet mig i Stilhed, vare Debatterne herover mig snarere behagelige end fortrædelige. Jeg skaffede mit Hjerte Lust, og solte min Beslutnings hele Værdie. Jeg veeg ikke et Haarsbred, og hvem jeg ikke skyldte barmhertig Verbødighed, blev dygtig afsejrdiget. Sa hiemme seirede jeg snart. Min Moder havde fra Ungdom af lignende Tanter, kun vare de ikke komne til Modenhed hos hende; ingen Mod havde betrængt hende og forhøiet hendes Mod til at sætte hendes Overtøydning igjennem. Hun glødede sig, at see sine stille Ønsker opfyldte ved mig. Den yngre Søster syntes at hænges sig til mig; den anden var opmærksom og stille. Tanten havde meest at indvende. De Grunde, hun forebragte, syntes hende ugiensbrivelige, og var det ogsaa, da de var ganske almindelige. Endelig var jeg nød til at vise hende, at hun i ingen Henseende havde nogen Stemme i denne Sag, og hun lod sig kun staa den mærke, at hun blev ved sin Mening. Ogsaa

var hun den eneste, der saae denne Begivenhed nærvæd, og blev ganske uden Følelse. Jeg gjorde hende ingen Uret, naar jeg siger, hun havde intet Hjerte, og de meest indskrænkede Begreber.

Min Fader forholdt sig ganske efter sin Tanskemaade. Han talte lidet, men oftere med mig om Tingen, og hans Grunde vare forstandige, og som hans Grunde ugiendrivelige; kun den dybe Følelse af min Ret gav mig Styrke til at disputere mod ham. Men snart forandrede disse Scener, jeg maatte vende mig til hans Hjerte. Bragt i Knibe af hans Forstand, brød jeg ud i de affektsfuldeste Forestillinger. Jeg lod min Tunge, og mine Taarer have frit Løb. Jeg viiste ham, hvor høit jeg elskede Narcis, og hvilken Evang jeg i to Aar havde paalagt mig, hvor vis jeg var paa, at jeg handlede ret, at jeg var rede, at besegle denne Visshed med Tabet af en elsket Brudgom, og en tilsyneladende Lykke, ja om det gjordes fornødent, med alt, hvad jeg eiede og havde; at jeg hellere vilde forlade Fædreland,

Forældre og Venner, og tiene mit Brød blandt Fremmede, end handle mod mit bedre Vidende. Han fulgte sin Bevægelse, taug nogentid stille, og erklærede sig endelig offentlig for mig.

Narcis flyede fra den Tid af vort Huus; og nu opgav min Fader det ugentlige Selskab, denne var i. Tingen gjorde Opsigt ved Hove og i Byen. Man talte om det som sædvanlig i lige Tilfælde, som Publikum pleier at tage hæftig Deel i, fordi det er forvant med at have nogen Indflydelse paa svage Gemytters Beslutninger. Jeg kiendte nok til Verden, og vidste, at man tit af de selvsamme Personer blev lastet for det, man har ladet sig overtale til af dem, og endog desuden vilde ved min indvorfes Forsatning alle svage forbigaaende Meninger været mig mindre end intet.

Derimod nægtede jeg mig ikke at hænge efter min Tilbøielighed for Narcis. Han var blevet usynlig for mig, og mit Hjerte havde ikke forandret sig mod ham. Jeg elskede ham ømt, liges

kom paa ny, og meget mere sat, end tilforn. Naar han ikke vilde forstyrre min Overbeviisning, var jeg hans; uden denne Betingelse havde jeg afflaaet et Kongerige med ham. Udskillige Maas neder gik jeg med disse Følelser og Tanker, og da jeg endelig følte mig stille og stærk nok til at gaae sat og roelig tilværks, skrev jeg ham en høflig, ikke kiærlig Billet, og spurgte ham: hvorfor han ikke mere kom til mig?

Da jeg kiændte hans Maade, selv i ringere Ting ikke gierne at erklære sig, men stiltiende at gjøre, hvad han fandt for godt, saa trængte jeg nu forsættelig ind paa ham. Jeg fik et langt, og saavidt jeg syntes, urimeligt Svar, i en vidtløftig Stil, og intet signede Phraser: at han uden bedre Post ikke kunde indrette sig, og tilbyde mig sin Haand; at jeg bedst vidste, hvor hinderlig det hidtil var gaaet ham, at han troede, en saalange fortsat frugtesløs Omgang kunde skade mit Rygte; at jeg vilde tillade ham, at holde sig i den

hidtilværende Afstand; saasnart han var istand til at gjøre mig lykkelig, vilde det Ord, han havde givet mig, være ham helligt.

Jeg svarte ham paa Stebet: da Tingen var hele Verden bekendt, torde det være for silde, at skaane mit Renomme, og for dette var min Samvittighed, og min Uskyld mig den sikkerste Vorgen; han gav jeg derimod hans Ord uden Betænkning tilbage, og ønskede, at han maatte finde sin Lykke derved. I samme Time fik jeg et kort Svar, der i det væsentlige var fuldkommen ligelydende med det første. Han blev ved, at han, naar han havde faaet en Post, vilde forhøre hos mig, om jeg vilde dele hans Lykke med ham.

For mig var nu det saameget som Intet sagt. Jeg erklærede mine Naarsvende og Bekendte, den Sag var forbi; og det var den og virkelig. Thi da han ni Maaneder derefter paa det onskeligste blev befordret, lod han mig nok engang tilbyde sin Haand, rigtig nok med den

Betingelse, at jeg som Egtfælle af en Mand, der maatte gjøre et Huus, kom til at forandre min Tankemaade. Jeg takkede høflig, og tilste med Hjerte og Sind bort fra denne Historie, som man længe efter at komme ud af Skuespilshuset, naar Forhængen er faldet. Og da han, hvad nu var ham meget let, kort derpaa havde fundet et rigt og anseeligt Partie, og jeg vidste ham efter hans Maade lykkelig, saa var min Beroligelse ganske fuldkommen.

Jeg tør ikke gaae siltende forbi, at nogle Gange, endnu inden han fik Beskæftning, og ogsaa siden gjordes mig anseelige Egtteskabsstilbud, men som jeg ganske uden Betænkning afslod, saa meget ogsaa Fader og Moder havde ønsket mere Eftergivenesshed fra min Side.

Nu syntes efter en stormig Marts og April det skønneste Majveir mig bestaaet. Jeg nød ved en god Helbred en ubeskrivelig Sindsroe; jeg maatte see mig om, som jeg vilde, saa havde jeg

endnu vundet ved mit Tab. Ung og fuld af
 Følelse, som jeg var, forekom Stabningen mig
 tusinde Gange skønnere end før, da jeg maatte
 have Selskab og Spil, naar Tiden i den smukkeste
 Hauge ikke skulde blive mig lang. Da jeg eengang
 ikke skammede mig ved min Gudsfrugt, havde
 jeg Hjerte til ikke at dølge min Kiærlighed til
 Kunster og Videnskaber. Jeg tegnede, malte,
 og sandt Menneſker nok, der understøttede mig;
 istæden for den store Verden, jeg havde forladt,
 eller rettere, der forlod mig, dannede der sig
 omkring mig en anden, der var langt rigere, og
 mere underholdende. Jeg havde en Tilbæielighed
 til det selskabelige Liv, og nægter ikke, at da jeg
 opgav mine ældre Kiendſkaber, gruede jeg for
 Eensomhed. Nu fandt jeg mig noksom, ja maas-
 ske alt for meget skadesløs. Mine Bekjendtska-
 ber blev først ret udbredte, ikke blot med Indens-
 landske, hvis Tænkemaade stemmede overeens med
 min, men ogsaa med Fremmede. Min Historie
 var rygtet, og mange Menneſker vare nysgiær-

rige, at see den Pige, der agtede Gud mere end sin Brudgom. Der var engang overalt en vis religiøs Stemning mærkelig i Tydskland. I adskillige fyrstelige og grevelige Huse var Omsorg for Siælens Frelse levende. Der fattedes ikke paa Adelsmænd, der nærede en lige Opmærksomhed, og i de ringere Stænder var denne Tænkemaade almindelig udbredt.

Den grevelige Familie, jeg før omtalte, drog mig nu nærmere til sig. Den havde imidlertid forstærket sig, da nogle Paarørende havde vendt sig til Byen. Disse agtværdige Personer søgte min Omgang, som jeg deres. De havde et stort Slægtstøb, og jeg lærte i dette Huus at kende en stor Deel af Rigets Fyrster, Grever, og Herrer. Mit Sindelag var ingen en Hemmelighed, og enten man nu ærede, eller blot skaaente det, saa naaede jeg dog mit Maal, og blev uanfægtet.

Endnu paa en anden Maade skulde jeg igien føres ind i Verden. Paa samme Tid opholdt

en Halvbroder af min Fader, der ellers kun havde besøgt os en passant, sig længere hos os. Han havde blot forladt sit Hofs Tjeneste, hvor han var i Ære og af Indflydelse, fordi alt ikke gik efter hans Sind. Hans Forstand var rigtig, og hans Character streng, og deri var han min Fader meget lig; kun havde denne derhos en vis Grad af Blødhed, hvorved det blev ham lettere i Forretninger at give efter, og ikke handle mod sin Overbeviisning, men lade handle derimod, og lade sin Fortrydelse derover enten hændelse i Stilhed hos sig selv, eller fortroelig tage ud hos sin Familie. Min Onkel var meget yngre, og hans Selvstændighed blev ved hans udvortes Omstændigheder ikke lidet stadfæstet. Han havde haft en meget riig Moder, og havde efter hendes Paarørende nær og siern endnu en stor Formue at haabe; han behøvede intet fremmed Tilskud, istæden for min Fader med sin maadelige Formue var ved Lønnen bundet til Tjenesten.

Endnu ubøieligere var min Onkel blevet ved huusligt Uheld. Han havde tidlig mistet en elsket værdig Kone og en haabesuld Søn, og han syntes fra den Tid at vilde forstærke Alt fra sig, hvad der ikke var afhængigt af hans Villie.

I Familien hvidskede man ved Leilighed med nogen Selvtilfredshed hinanden i Ørene, at han rimeligviis ikke giftede sig igien, at vi Børn alt kunde ansee os som Arvinger af hans store Formue. Jeg agtede ikke videre derpaa; men de øvriges Udsærd blev ikke lidet slemt efter disse Forhaabninger. Ved Fastsheden af hans Character havde han vant sig til i Samtalen ingen at sige imod; meget mere! venlig at høre enhrers Meening, og endnu selv ved Argumenter og Exempler at høre den Maade, hvorpaa enhver tænkte sig en Ting. Den, der ikke kendte ham, troede altid, at være af Meening med ham; thi han havde en overvægtig Forstand, og kunde sætte sig ind i alle Forestillingsmaader. Mig gik det ikke saa lykkelig med; thi her handlede om For-

læser, som han ikke havde den dunkleste Forestilling af, og saa skaansomt deeltagende og forstaaende han talte med mig om mit Eindelag, var det mig dog paafaldende, at han aabenbar intet Begreb havde om det, der laae til Grund ved alle min Handlinger.

Saa hemmelighedsfuld han forresten var, opdagede Piemedet af hans usædvanlige Ophold hos os sig dog efter nogen Tid. Han havde, som man tilsidst kunde mærke, udseet sig den yngste Søster iblandt os, for at gifte hende bort, og gjøre hende lykkelig efter sit Hoved, og sikkerlig kunde hun efter sine Legems og Aands Gaver, især naar en anseelig Formue kom paa Bægt skaalen med, gjøre Fordring paa de første Partier. Hans Eindelag mod mig gav han ligeledes pantomimisk tilkiænde, da han skaffede mig Plads som Stiftsdame, hvoraf jeg meget snart ogsaa nød Indkomsterne.

Min Søster var ikke saa tilfreds med hans Forsorg, og ikke saa taknemmelig som jeg. Hun

aabenbarede mig et Hjertensanliggende, som hun hidtil saare viselig havde fortiet mig; thi hun frygtede nok, hvad ogsaa virkelig skeete, at jeg paa alle Maader vilde fraraade hende Forbindelsen med en Mand, som ikke burde have staaet hende an. Jeg gjorde alt mueligt, og det lykkedes mig. Onklens Hensigter vare for alvorlige og for tydelige; og Udsigten for min Søster ved hendes verdslige Sindelag for fristende til, hun ikke skulde have havt Kraft at opgive en Tilboielighed, som hendes Forstand misbilligede.

Da hun nu ikke mere som forhen undveeg sin Onkels blide Ledning, var Grunden til hans Plan snart lagt. Hun blev Hofdame ved et Nasbohof, hvor han kunde overgive en Veninde, der som Oberhovmesterinde stod i stor Anseelse, hende til Opsyn og Uddannelse. Jeg ledsagede hende til hendes nye Opholdssted. Vi kunde begge være meget vel tilfreds med den Modtagelse, vi fandt, og mange Gange maatte jeg hemmslig smile ad

den Person, jeg nu som Stiftsdame, som en ung og gudfrygtig Stiftsdame, spille i Verden.

21 I tidligere Dage vilde et saadant Forhold have forvirret mig meget, ja maaskee forrykket mit Hoved; men nu var jeg meget roelig ved alt det, der omgav mig. Jeg lod mig i megen Stillehed friske et Par Timers Tid, pyntede mig, og tænkte intet andet derved, end at jeg i mine Forhold var forpligtet at tage det Gallaliberie paa. I de fulde Sale talte jeg med alle og enhver, men uden at nogen Gestalt eller noget Bæsen efterlod noget stærkt Indtryk hos mig. Naar jeg igjen kom hjem, var trætte Væen for det meste al den Gælelse, jeg bragte tilbage med. Min Forstand havde Gavn af de mange Menneſker, jeg saae, og som Wynſtere paa alle menneſkelige Dyder i et ædelt og godt Forhold lærte jeg at kende nogle Damer, især den Overhofmesterinde, min Søster havde den Lykke at danne sig under.

Dog felte jeg ved min Hjemkomst ikke saa lykkelige legemlige Følger af denne Rejse. Med

Den største Afholdenhed, og den nøiagtigste Diet, var jeg dog ikke, som ellers, Herre over min Tid og mine Kræfter. Næring, Bevægelse, at staae op, og gaae i Seng, klæde mig paa og klæde mig af, beroede ikke, som hiemme paa min Vilie og mine Gølelser. I den selskabelige Kredses Lob kan man ikke standse, uden at være uhøflig; og alt hvad fornødent var, gjorde jeg gierne, siden jeg ansaae det for Pligt, siden jeg vidste, det snart vilde gaae over, og siden jeg sølte mig friske end nogensinde. Desuagtet maa dette fremmede urolige Liv have virket stærkere paa mig, end jeg fornam. Thi neppe var jeg kommet hjem, og havde fornøiet mine Forældre med en fyldestgjørende Fortælling, saa overfaldt der mig en Blodstyrting, der, skøndt den ikke var farlig, og gik snart over, dog i lang Tid efterlod mig en mærkelig Svaghed.

Her havde jeg nu igjen en ny Leetie, at fremsige. Jeg gjorde det med Glæde; intet sanglede mig til Verden, og jeg var overtydet, at jeg

Her aldrig vilde finde det rette, og saaledes var jeg i den muntreste og blideste Tilstand, og blev i det jeg havde opgivet Livet, holdt i Live.

En nye Prøve havde jeg at udstaae, da en trykkende Besværing overfaldt min Moder, som Hun endnu fem Aar maatte bære, inden hun betalte Naturen sin Gæld. I den Tid gaves der mangen Øvelse. Tit, naar Engstligheden blev Hende for stærk, lod hun os om Natten kalde alle udenfor sin Seng, for i det mindste at faae Udspreddelse om ikke Hielp ved vor Nærværelse. Tungsere, ja neppe at bære, var Byrden, da min Far der ogsaa begyndte at blive elendig. Fra Ungdom af havde han idelig hæftig Hovedpine, men der i det længste kun varede 36 Timer. Men nu blev den vedvarende, og naar den steg til en høj Grad, sonderrev den Jammer mit Hierte. Ved disse Storme fælte jeg meest min legemlige Svagshed, da den hindrede mig at opfylde mine helligste Hæreste Pligter, eller dog gjorde mig deres Udsættelse høist besværlig.

Du kunde jeg prøve mig, om der paa den
 Vei, jeg havde taget, var Sandhed, eller Phans-
 tasi, om jeg maaskee blot havde tænkt bag efter
 andre, eller om Gienstanden for min Troe havde
 Realitet, og til min største Understøttelse fandt
 jeg bestandig det sidste. Mit Hjertes lige Hens-
 vendelse til Gud, Omgangen med the beloved
 ones havde jeg søgt og fundet; og det var det,
 der lettede mig Alt. Som Vandrerer i Skyg-
 gen, saaledes iilte min Siæl efter dette Fristed,
 naar alt udenfra trykkede mig, og aldrig kom den
 tom tilbage.

I nyere Tider have nogle Forsøgere af
 Religionen, der synes at have mere Nidkærhed
 end Følelse for den, opfordret deres Medtroende,
 at bekendtgjøre Exempler paa virkelige Bonhæ-
 rter, rimeligvis fordi de ønskede sig Brev og
 Segl, for ret diplomatisk og juridisk at kunde gaae
 deres Modstandere til Livs. Hvor ubekendt maa
 den sande Følelse være dem, og hvor faa ægte
 Erfaringer maa de selv have gjort!

Jeg tør sige, jeg kom aldrig tom tilbage, naar jeg under Trængsel og Nød havde søgt Gud. Det er uendelig meget sagt, og dog kan og tør jeg ikke sige mere. Saa vigtig i dette kritiske Øieblik hver Erfaring var for mig, saa mat, saa ubetydende, usandsynlig vilde Fortællingen blive, naar jeg vilde anføre enkelte Tilfælde. Hvor lykkelig var jeg, at tusinde smaa Begivenheder tilfammentagne, saa sikkert, som Aandedrag er Livstegn, beviste mig, at jeg ikke uden Gud var i Verden. Han var mig nær, jeg var for hans Ansigt. Det er, hvad jeg med forsærlig Undvigelse af alt theologisk Systemprog med største Sandhed kan sige.

Hvor høilig ønskede jeg, at jeg ogsaa dengang havde befundet mig reent uden System, men hvo kommer tidlig til den Lykke, uden fremmede Former i rene Sammenhæng, at være sig sit eget Selv bevidst? Min Alvor var det med min Særlighed. Jeg satte bestandig Liid til Fremmede; jeg overgav mig ganske til det halliste Omvendelse

fessystem, og mit hele Væsen vilde paa ingen
 Naade passe ind deri.
 Efter denne Læreplan maa Hjertets Forans-
 bring begynde med en dyb Rødsel over Synden;
 Hjertet maa i denne Rød snart mere snart min-
 dre erkiænde den forskyldte Straf og føle en Fors-
 smag paa Helvede, der forbittrer Syndens Glæde.
 Endelig maa man føle en meget mærkelig Forvis-
 ning om Naade, men der siden ofte følger sig,
 og med Alvor igjen maa søges.
 Alt det indtraf hverken hos mig nær eller
 fiern. Naar jeg oprigtig søgte Gud, lod han sig
 finde, og bebreidede mig intet af det forbigangne.
 Jeg indsaa nok bag efter, hvor jeg havde været
 uværdig, og vidste ogsaa, hvor jeg var det endnu;
 men mine Skrabeligheders Erkiændelse var uden
 Angst. Ikke et Øieblik er Frygt for Helvede
 kommet over mig; ja Forestillingen om en ond
 Aand, og et Stræffe, og Pinested efter Døden
 kunde ingenlunde finde Plads i min Idæefreds.
 Jeg sandt de Mennesker, der levede uden Gud,

Hvis Hierte var tillukket for Kiærlighed og Tiltroe til den Ulynlige, allerede saa ulykkelige, at et Helvede og udvortes Straffe hellere syntes at love mig en Lindring for dem, end true med Skiærs pølse af Straf. Jeg behøvede kun at see paa Mennesker her i Verden, der give Følelser af Had Rum i deres Barm, der forhærde sig mod noget Slags af det Gode, og ville paatvinge sig og andre det Glette, der heller ved lys Dag lukke Øinene til, for blot at kunne paastaae, Solen giver intet Skin fra sig! hvor uudsigelig elendige forekom disse Mennesker mig! hvo havde kundet skabe et Helvede for at forværre deres Tilstand.

Denne Sindsbeskaffenhed beholdt jeg den eene Dag som den anden i hele ti Aar. Den holdt sig giennem mange Prøver, ogsaa ved min elskede Moders smertefulde Dødsfeng. Jeg var aabenhiertig nok til ikke ved denne Leilighed at følge gudsfrygtige, men ganske skolerette Mennesker min muntre Sindsforsatning, og jeg maatte taale mangen venstkabelig Trettesættelse derfor.

Man troede just til rette Tid at forestille mig, hvad Alvor man havde at anvende, for i sunde Dage at lægge en god Grund.

Alvor vilde jeg heller ikke lade det mangle paa. Jeg lod mig for det Øieblik overtøye, og vilde saa gjerne, som jeg vilde leve, gjerne været sørgmodig og fuld af Stræk. Men hvor forundret var jeg, at det eengang for alle ikke var mueligt. Naar jeg tænkte paa Gud, var jeg munter og fornøiet, og endog ved min kiære Moders smertefulde Endeligt gios jeg ikke for Døden. Dog lærte jeg meget, og ganske andet end mine ubudne Læremestere troede, i disse store Timer.

Efterhaanden blev jeg tvivlsom om saamange høiberømte Menneskers Indsigter, og bevarede mine Tanker i Stilhed. En vis Veninde, som jeg først havde indrømmet for meget, vilde bestandig blande sig i mine Anliggender; ogsaa hende var jeg nødsaget at rive mig løs fra, og eensgang sagde jeg hende bestemt, hun skulde ingen Umage gjøre sig, jeg behøvede ikke hendes Raad,

jeg kiendte min Gud og vilde have ham ganske eene til Leder? Hun sandt sig meget fornærmet, og jeg troer, hun har aldrig tilfulde tilgivet mig det.

Denne Beslutning, i aandelige Ting at unddrage mig mine Venners Raad og Indflydelse, havde den Folge, at jeg ogsaa i udvortes Forhold fik Mod til at gaae min egen Vej. Uden min troe usynlige Leders Bistand kunde det bekomme mig ilde, og endnu maae jeg undres over den viise og lyttelige Førelse. Ingen vidste egentlig, hvad det kom an paa hos mig, og jeg vidste det ikke selv.

Den Ting, den endnu aldrig forklarede onde Ting, der skiller os fra det Bæsen, som vi have faaet Livet af, og hvoraf alt det, der skal kaldes Liv, maa opholdes, den Ting man kalder Synd, kiendte jeg slet ikke endnu.

I Omgangen med den usynlige Ven følte jeg den sødeste Nydelse af alle mine Livskræfter. Min Attraa steds at nyde denne Lykke var saa

stor, at jeg gierne efterlod, hvad der forstyrrede denne Omgang, og heri var Erfaring min troeste Børemester. Men det gik mig, som de syge, der ingen Medicin have, og søge at hielpe sig med Diet. Det gjør noget, men langt fra ikke nok.

I Eensomhed kunde jeg ikke blive bestandig, skøndt jeg i den fandt det bedste Middel mod den mig saa egne Tankers Udspreddelse. Kom jeg siden i Sværmen, gjorde det et saameget større Indtryk paa mig. Min egentligste Fordeel bestod i, at Klørlighed til Stilhed var herskende hos mig, og at jeg bestandig tilsidst trak mig tilbage deri igien. Jeg erkjendte, som i et Slags Skumring, min Ufærdighed og min Svaghed, og jeg søgte at hielpe mig ved at skaae mig, og ikke udsætte mig.

Syv Aar havde jeg udøvet min diætetiske Forsigtighed. Jeg ansaae mig ikke for slem, og fandt min Tilstand onskværdig. Uden synderlige Omstændigheder og Forhold var jeg blevet staaende paa det Trin, og kun ad en synderlig Vej kom

jeg videre; imod alle mine Venners Naad, knyttede jeg et nyt Forhold. Deres Indvendinger bragte mig i Begyndelsen til at studse. Strax vendte jeg mig til min usynlige Fader, og da han tilstodte mig det, gik jeg uden Betænkning frem ad min Vej.

En Mand af Naad, Hjerte og Talenter havde fløbt sig et Gods i vort Nabolag. Blandt de Fremmede, jeg lærte at kende, var ogsaa han og hans Familie. Vi stemmede meget overens i Sæder, huuslig Forsatning og Vaner, og kunde derfor snart klynge os til hinanden.

Philo, saaledes vil jeg kalde ham, var alt kommen til en vis Alder, og min Fader, hvis Kræfter begyndte at tage af, var han i visse Forretninger til største Hielp. Han blev snart Huset's inderlig noie Ven, og da han, som han sagde, i mig fandt en Person, der ikke havde den store Verdens Udsvævende og Tomme, og ikke det Tørre og Uegstlige, som de Stille i Landet,

saar var vi snart fortroelige Venner. Han var mig meget behagelig, og meget brugbar.

Hvorvel jeg ikke havde mindste Anlæg eller Tilboielighed at blande mig i verdslige Forretninger, eller søge nogen Indflydelse, vilde jeg dog gierne høre tale derom, og gierne vide, hvad der foregik nær og fiern, om verdslige Ting holdt jeg af at skaffe mig en vis sølesløs Tydelighed. Forlelse, Udelighed, Tilbageholdenhed bevarede jeg til min Gud, til Mine, og til mine Venner.

Disse sidste vare, om jeg tør sige, avindsyge over min nye Forbindelse med Philo, og havde derhos fra mere end een Side Ret, naar de advarede mig derfor. Jeg leed meget i Stilhed; thi jeg kunde selv ikke ansee deres Indvendinger ganske for egennyttige eller tomme. Jeg var bestandig vant til, at underordne mine Indsigter, og dog vilde denne Gang min Overbeviisning ikke gaae efter. Jeg bad til min Gud, ogsaa her at advare mig, hindre, og lede mig, og da derpaa

mit Hjerte ikke fraraade mig, gif jeg trostlig
min Gang.

Philo havde i det Hele en fiern Liigheb med
Narcis, kun havde en gudsfrygtig Opdragelse mere
sammenholdt og oplivet hans Følelse. Han havde
mindre Forsængelighed, mere Character; og naar
hiin i verdslige Forretninger var fin, nøiagtig,
vedholdende og utrættelig, saa var denne klar,
skarp, hurtig, og arbeidede med en utroelig Lets
hed. Ved ham erfarede jeg de indvortes Forhold
med næsten alle de fornemste Personer, hvis Ud-
vortes jeg i Selskab havde lært at kende, og jeg
var glad, fra mit Vartaarn, at kunde langt borte see
paa Sværmen. Philo kunde intet dølge mig mere,
han betroede mig efterhaanden sine indvortes og
indvortes Forbindelser. Jeg var bange for ham,
thi jeg forudsaae visse Omstændigheder og Forvik-
linger, og det Onde kom hurtigere, end jeg havde
ventet det. Thi visse Bekendelser havde han altid
holdt tilbage med, og endnu tilsidst aabenbarede

han mig ogsaa kun saameget, at jeg kunde formode det værste.

Hvilken Birkning havde det paa mit Hierte! Jeg kom til Erfaringer, der vare mig ganske nye. Jeg saae med ubeskrivelig Bømsed en Agathon, der opbragen i Delphos Lunde endnu var Lærespengene skyldig, og nu med svære tilbagestaaende Renter afbetalte dem; og denne Agathon var min noie forbundne Ven. Min Deeltagelse var levende og fuldkommen; jeg leed med ham, og vi befandt os begge i den synderligste Forsatning.

Efter at jeg længe havde sysselsat mig med hans Sindsforsatning, vendte mine Betragtninger sig til mig selv. Den Tanke: du er ikke bedre end han, steg som en liden Sky op for mig, udbredede sig lidt efter lidt, og formærkede min hele Siæl.

Du tænkte jeg ikke mere blot: du er ikke bedre end han; jeg følte det, og følte det saaledes, at jeg ikke nok eengang vilde føle det saaledes: og det var ingen hastig Overgang. Mere

end et Nav maatte jeg føle, at naar en usynlig Haand ikke havde indskrænket mig, kunde jeg blevet en Girard, en Cartouche, en Damiens, og hvilket Uhyre man vil nævne; Anlægget dertil følte jeg i mit Hjerte. Gud! hvilken Opdagelse!

Hadde jeg nu hidtil ikke engang det allermindeste kundet ved Erfaring blive Syndens Virkelighed vaer hos mig, saa var nu dens Muelighed i Afhælse blevet mig paa det skrækkeligste tydelig, og dog kiendte jeg ikke det Onde, jeg frygtede det kun; jeg følte, jeg kunde være skyl dig, og havde intet at anklage mig for.

Saa dybt jeg var overtydet, at en saadan Mandsbeflækkethed, som jeg maatte erkjende min for, ikke kunde passe sig til en Forening med det højeste Væsen, som jeg haabede efter Døden; saalidet frygtede jeg en saadan Skilsmisse. Ved alt det Onde, jeg opdagede hos mig, havde jeg ham kjær, og hadede det, jeg følte; ja jeg ønskede endnu alvorligere at hade det, og mit hele Ønske var, at blive befriet fra denne Sygdom,

og fra dette Ansøg til Sygdom, og jeg var vis paa, at den store Løge ikke vilde nægte mig sin Hielp.

Det eeneste Spørgemaal var, hvad helbred der denne Skade? Dydsøvelser? dem kunde jeg ikke engang tænke paa. Thi ti Aar havde jeg udøvet mere end blot Dyd, og de nu erkjendte Wederstyggeligheder havde derhos ligget dybt skjult i min Siæl; havde de ikke ogsaa kundet bryde løs som hos David, da han saae Bathseba, og var han ikke ogsaa en Guds Ven, og var jeg ikke i mit Jnderste overtydet, at Gud var min Ven?

Skulde det vel altsaa være en uundgaaelig Ekrobelighed hos Menneskeligheden? maa vi finde os i, at vi en eller anden Gang føle vor Tilboieligheds Herredom, og bliver der ved den bedste Villie intet andet tilbage for os, end at afsløge det Fald, vi have gjort, og ved lignende Leilighed falde igien?

Alf Sædelæren kunde jeg ingen Trøst hente. Hverken dens Strengthed, hvorved den vil mestre vor Tilboielighed, eller dens Føielighed, hvormed

den gierne vilde gjøre vore Tilbøieligheder til
 Dyder, kunde være mig nok. De Grundbegre-
 ber, som Omgang med den usynlige Ven havde
 indskudt mig, havde alt en meget mere afgjort
 Værdie for mig.

Så det jeg engang studerede de Sange, Da
 vid efter hiin hæslige Catastrophe havde digtet,
 faldt det mig meget paa, at han alt saae det i ham
 banede Onde i det Stof, hvoraf han var blevet,
 men at han vilde udfries fra Synd, og paa det
 indstændigste bad om et reent Hjerte.

Men hvorledes skulde jeg nu komme dertil?
 Svaret af de symboliske Bøger vidste jeg nok;
 det var mig ogsaa en Vibelsandhed, at Christi
 Blod rensede fra al Synd. Men nu lagde jeg
 først Mærke til, at jeg endnu aldrig havde for-
 staaet dette saa tit gientagne Eprog. De Spørgs-
 maale: hvad vil det sige? hvorledes skal det gaae
 til? arbejdede sig Dag og Nat igiennem i mig.
 Endelig troede jeg ved et Skimt at see, at det
 jeg søgte, var at sege i Klodspaaatagelsen af det
 evige Ord, hvorved Alt og ogsaa vi ere skabte.

At han, der var fra Begyndelsen, engang som Beboer har begivet sig i de Dyb, hvor vi ere, er giennemgaaet vore Forhold fra Grad til Grad, fra Undfangelse og Fødsel indtil Graven, at han giennem denne synderlige Omvei igjen er opstegen til det lyse Høie, hvor ogsaa vi skulle høre, dette aabenbaredes mig som i en skinnende Frastand.

O! hvorfor maa vi, for at tale om slige Ting, bruge Billeder, der kun betegne udvortes Tilstande? hvor er for ham noget Høit eller Dybt, noget Mørkt eller Klart? kun vi have et Døpe og Nede, en Dag, og en Nat. Og just derfor er han blevet os liig, siden vi ellers ingen Deel kunde have i ham.

Men hvorledes kunne vi tage Deel i denne usfatterlige Begiæring? Ved Troen, svarer Skriften os. Hvad er da Troe? at holde Forestællingen af en Begivenhed for sand, hvad kan det hjælpe mig? jeg maa kunde tilegne mig dens Virkninger, dens Følger. Denne tilegnende Troe maa være en egen det naturlige Menneske usædvanlig Gemytstilstand.

Du Alsmægtige! saa kjærk mig Troe! bad jeg engang grædende i Hjertets største Trængsel. Jeg støttede mig paa et lidet Bord, som jeg sad ved, og skjulte mit taarefulde Ansigt med mine Hænder. Her var jeg i den Forsatning, man maa være, naar Gud skal agte paa vor Bøn, og man sjælden er i.

Saa den, der nu kunde skildre, hvad jeg da følte. Et Træk bragte min Siæl hen til det Kors, paa hvilket Jesus engang døde; et Træk var det, jeg kan ikke kalde det anderledes; det fuldkommen liigt, hvorved vor Siæl føres til en fraværende Elsket, en Nærmelse, der maa skee er meget væsentligere og sandere, end vi formode, saaledes nærmedes min Siæl til den Menneskes blevne, og paa Korset døde, og i det Øieblik vidste jeg, hvad Troe var.

Det er Troe, sagde jeg, og sprang, som halv forfærdet, i Beiret. Jeg søgte nu at blive vis paa min Følelse, min Beskuelse; og inden kort Tid var jeg overtydet, at min Aand havde

faaet en Færdighed at svinge sig i Veiret, der var den ganske ny.

Med disse Følelser forlade Ordene os. Jeg kunde ganske tydelig skielne dem fra al Phantasie; de vare ganske uden Phantasie, uden Billede, og gav dog just samme Bished om en Gienstand, de gik ud paa, som Indbildningskraften, naar den maler os en fraværende Elskets Træk fore.

Da den første Henrykkelse var forbi, lagde jeg Mærke til, at denne Sieletilstand alt for havde været mig bekendt; men aldrig havde jeg følt den i denne Styrke. Aldrig havde jeg kunnet holde den fast, aldrig beholde den til Sie. Jeg troer overalt, at enhver Menneskesiæl en og anden Gang har følt noget deraf. Uden Tvivl er det den, der lærer enhver, at der er en Gud.

Med denne Kraft, der tilforn kun nu og da kom over mig, havde jeg hidtil været meget tilfreds, og var ikke ved synderlig Beskikkelse den uventede Plage hendet mig, var ikke derved min Kunden og Evne kommet ud af al Credit hos

mig selv, var jeg maaskee stedsse bleven tilfreds med hiin Tilstand.

Men nu havde jeg siden hiint store Øieblik faaet Binger. Jeg kunde svinge mig over det, der truede mig tilforn, som en Fugl syngende flyver uden Umage over den hurtigste Strøm, som den lille Hund bliver staaende for med angstelig Viessøn.

Min Glæde var ubeskrivelig, og skøndt jeg ingen aabenbarede noget deraf, mærkede Mine dog en usædvanlig Munterhed hos mig, uden at kunde begribe, hvad der var Aarsagen til min Fornøjelse! O at jeg altid havde taugt, og søgt at bevare den reene Stemning i min Siæl. O! at jeg ikke ved Omstændighederne havde ladet mig forlede til at komme frem med min Hemmelighed; saa havde jeg atter kunde spart mig en lang Omvei.

Da i mit foregaaende tiaarige Christenløb denne nødvendige Kraft ikke var i min Siæl, saa havde jeg besundet mig i andre ærlige Folks Til-

fælde; jeg havde hiulpet mig med, at jeg opfyldte Phantasten med Billeder, der gik ud paa Gud, og ogsaa dette er alt virkelig nyttigt; thi skadelige Billeder og deres onde Følger holdes borte derved. Da griber vor Siæl tit et eller andet af de aandelige Billeder, og svinger sig en Smule i Veiret derved, som en ung Fugl flager fra en Kvist paa den anden. Saa længe man intet bedre har, er denne Øvelse ikke ganske at forkaſte.

Billeder og Indtrykke, der sigte paa Gud, ſkaffe kirkelige Anſtalter, Klokker, Orgel, og Sange, og iſær vore Læreres Foredrag og. Efter dem var jeg ganske uſigelig begiærlig; intet Veirigt, ingen Legemsſvagthed holdt mig fra at beſøge Kirkerne, og blot Søndags Ringningen kunde paa mit Sygeleie giøre mig noget utaalmelig. Vor Overhoſpræſt, der var en fortreffelig Mand, hørte jeg med ſtor Tilbøielighed, ogſaa hans Colleger vare mig kiære; og jeg vidſte at udſinde det guddommelige Ords Guldæbler endog af Leerkar mellem almindelig Frugt. Til de offentlige Øvel-

fer soledes alle muelige Privatopbyggelser, som man kalder dem, og ogsaa derved næredes Phantastie og finere Sandfelighed. Jeg var saa vant til denne Gang, jeg ærede den saa meget, at endog nu intet høiere faldt mig ind. Thi min Sjal har kun Følehorn og ingen Pine! den føler kun, og seer ikke! ak! at den fik Pine, og tørde se!

Endog nu gik jeg fuld af Længsel i Prædikerne; men ak! hvad hændtes mig? Jeg fandt ikke mere, hvad jeg ellers havde fundet. Disse Præster beed deres Tænder fløve paa Skallerne, medens jeg nød Kiærnen. Jeg maatte nu snart blive træt af dem, men til at holde mig ene til ham, jeg dog vidste at finde, dertil var jeg for forvant. Billeder vilde jeg have, udvortes Indtryk behøvede jeg, og jeg troede at føle en reent aandelig Tornadoelse.

Philos Forældre havde staaet i Forbindelse med den hernyttiske Meenighed; i hans Bibliothek fandtes endnu mange af Grevens Skrifter.

Han havde nogle Gange talt med mig meget klart og billigt derom, og anmodet mig, at blade nogle af disse Skrifter igiennem, om det saa kun var for at lære at kende det psychologiske Phænomen. Jeg holdt Greven for en alt for slem Kiætter; saaledes lod jeg ogsaa den ebersdorfske Sangbog ligge, som min Ven i lige Hensigt ligesom havde paansøgt mig.

I den fuldkomne Mangel paa alle udvortes Opmuntringsmidler, greb jeg som af en Hændelse fat paa nysnævnte Sangbog, og fandt til min Forundring virkelig deri Sange, der, vist nok under saare sælsomme Former, syntes at pæge hen paa det, som jeg søgte; Udtrykkenes Originalitet og Naivitet tildrog mig. Egne Følelser syntes mig udtrykte paa en egen Maade; ingen Skoleterminologie mindede om Noget stift eller hverdags. Jeg blev overtydet, at de Folk søgte, hvad jeg søgte, og jeg fandt mig nu meget lykkelig ved at indpræge et saadant lidet Vers i Huuskommeisen; og nogle Dage gaar med det.

Fra Hiint Dieblig af, hvori det Sande var mig skænket, henrandt paa denne Maade omtrent tre Maaneder. Endelig fattede jeg den Beslutning at aabenbare min Ven Philo Alt, og bede ham om Meddeelelse af hine Skrifter, som jeg nu var bleven over al Maade usgiærrig efter. Jeg gjorde det ogsaa virkelig, hvorvel noget i mit Hierte alvorlig raadte mig derfra.

Jeg fortalte Philo den hele Historie omstændelig, og da han selv var en Hovedperson deri, da min Fortælling ogsaa indeholdt den strangeste Poenitentseprædiken for ham, var han overmaade truffen og rørt. Han henflød i Taarer. Jeg glædede mig, og troede, ogsaa hos ham var virket en fuldkommen Sindsforandring.

Han forsergede mig med alle de Skrifter, jeg blot forlangte, og nu havde jeg overflodig Næring for min Indbildningskraft. Jeg gjorde store Fremskridt i den Zinzendorfske Maade at tænke og tale paa. Man troe ikke, at jeg ikke ogsaa endnu ved at sætte Priis paa Grevens

Skik og Maade; jeg lader ham gierne vedersfares Ret; han er ingen tom Phantast; han taler om store Sandheder, for det meeste med en diærv Flugt af Indbildningskraft, og de, der have haaret ham, vidste hverken at vurdere eller skielne hans Egenskaber.

Jeg fik ham ubeskrivelig kjær. Havde jeg været min egen Herre, havde jeg sikkerlig forladt Benner og Fædreland, og var taget til ham; ufeilbarlig havde vi forstaaet hinanden, og vanskelig vare vi længe komne overeens.

Takket være min Genius, der dengang holdt mig saa indskrænket i min huuslige Forsatning! det var alt en stor Reise, naar jeg kun kunde gaae i Haugen ved Huset; at pleie min gamle og svagelige Fader gav mig Arbeide nok, og i Fornøielsen Timerne var den ædle Phantastie min Tidsfordriv. Det eeneste Menneske, jeg saae, var Philo, som min Fader holdt meget af, men hvis aabne Forhold til mig ved den sidste Forklaring havde i nogen Maade lidt. Hos ham var Ros

velsen ikke trængt dybt, og da nogle Forsøg, at tale i mit Sprog, ikke havde vildet lykkes ham, saa flyede han denne Materie saa meget lettere, som han ved sine udvidede Kundskaber stedse vidste at indbringe nye Gienstande for Samtalen.

Jeg var altsaa en hernhuttisk Søster paa min egen Haand, og maatte især skiule denne mit Sind og min Tilbedeligheds nye Bending for Overhofpræsten, hvem jeg som min Skriftestader havde megen Marsag at ære, og hvis store Fortienester heller ikke nu formindskedes i mine Øine ved hans overvættede Afstye for den hernhuttiske Meenighed. Desværre skulde denne værdige Mand paa mig og andre opleve megen Bedrøvelse.

Han havde for adskillige Aar siden udenlands lært at kende en Cavalier, som en redelig guds frygtig Mand, og var blevet i uafbrudt Brevverling med ham, som med een, der alvorlig søgte Gud. Hvor smerteligt var det derfor for hans geistlige Ledfager, da denne Cavalier siden

Indlob sig med den hernyttiste Meenighed, og længe opholdt sig blandt Brødrene, hvorudover hiin ivrige Mand triumpherede, da hans Ven igien blev ueens med Brødrene, besluttede at boe i Nærheden af ham, og syntes ganske paa ny at overlade sig til hans Veiledning.

Nu blev den Nykomne ligesom i Triumph forestilt alle Overhyrdens særdeles elskede Faar. Kun i vort Huns blev han ikke indført, da min Fader ikke pleiede at see nogen mere. Cavallieren fandt stor Approbation. Han havde Hoffets Arstige, og Meenighedens Indtagende, derhos mange skionne Naturens Egenskaber, og blev snart den store Helgen for alle dem, der lærte at kende ham, hvorover hans geistlige Belynder glædede sig overmaade. Desværre var han kun i Uvenskab med Meenigheden om udvortes Omstændigheder, og i Hiertet endnu en fuldkommen Hernyttether. Han hang virkelig ved Sagens Realitet, men ogsaa ham var det Kiaserie, Greven havde hængt derom, høist passende. Han var nu

eengang vant til hiin Forestillings, og Talemaade, og naar han nu omhyggelig maatte skule sig for sin gamle Ven, var det ham desmere fornødent, saasnart han saae en liden Hob fortroelige Personer om sig, at komme frem med sine Smaavers, Litanier, og Villeder, og han fandt, som man let kan tænke, meget Bisald.

Jeg vidste intet af hele Sagen, og flasede fort paa min egen Maade. Længe bleve vi hinanden ubekjandte.

Engang besøgte jeg i en fri Time en syg Vens inde. Jeg traft der flere Bekjandte, og mærkede snart, at jeg havde forstyrret dem i en Samtale. Jeg lod mig intet mærke, men saae til min store Forundring paa Bæggen nogle hernhutske Villeder i ziirlige Kammer. Jeg fattede hurtig, hvad der maatte være foregaaet i den Tid, jeg ikke havde været der i Huset, og bød dette nye Syn velkommen med nogle passende Vers.

Man tænke sig mine Veninders Forundring. Vi fortiarede os, og vare paa Stædet enige og fortroelige.

Jeg sagte nu tiere Veilighed at gaar ud. Desværre! sandt jeg den kun hver tredie og fjerde Uge, blev kændt med den adelige Apostel og efterhaanden med hele den himmelige Meenighed. Jeg besøgte, naar jeg kunde, deres Forsamlinger; og med mit selfæbelige Sind var det mig uendelig behageligt, at fornemme af andre, og meddele andre, hvad jeg hidtil kun havde udarbejdet i og med mig selv.

Jeg var ikke saa indtaget, at jeg ikke skulde have mærket, hvorledes kun saa sølte Betydningen af de fine Ord og Udtryk; og hvorledes de derved ikke heller kom videre end tilforn ved det kirkelige symboliske Sprog. Desuagtet gik jeg videre med dem, og lod mig ikke forvilde. Jeg tænkte, at jeg ikke var kaldet til at undersøge og prøve Hierter. Selv var jeg jo dog og ved mangen uskyldig Øvelse bleven forberedet til det bedre.

Jeg tog min Deel, drev, hvor jeg kom til Ord, paa Meeningen, der ved saa fine Gienstande hellsere dulstes, end antybedes ved Ord, og lod i Øvrigt med stille Fordragelighed enhver vandre efter sin Wiis.

Paa disse den hemmelige selskabelige Nydelses roelige Tider, fulgte snart offentlige Stridigheders og Gienvordigheders Storme, der ved Høffet og i Staten vakte store Bevægelser, og næsten kunde jeg sige, forarsagede mange Skandaler. Den Tidspunkt var kommen, paa hvilken vor Overhofpræst, denne den hernyttiske Wenigheds store Modstander, til sin velsignede Ydmygelse skulde opdage, at hans bedste og ellers hengivneste Tilhørere samtlig heldede over paa Wrenighedens Side. Han var overmaade krænket, glemte i første Øieblik alt Maadehold, og kunde siden ikke drage sig tilbage, om han ogsaa havde villet. Der forsaldt hæftige Debatter, hvorved jeg lykkeligviis ikke blev nævnt, da jeg kun var et tilfældigt Medlem af de saa forhadte Sammenkom-

ster, og da vor ivrige Fører ikke kunde undvære min Fader og min Ven i borgerlige Anliggender. Jeg bevarede min Neutralitet med stille Tilfredshed; thi at tale om slige Følelser og Gienstande endog med velvillige Mennesker var mig allerede fortrædeligt, naar de ikke kunde fatte den dybeste Mening, og kun opholdt sig paa Overfladen. Men nu end ydermere at trættes med Modstandere om det, man neppe med Venner reneledes om, syntes mig unyttigt, ja fordærveligt. Thi snart kunne jeg mærke, at kiærlige, ædle Mennesker, der i dette Tilfælde ikke kunde holde deres Hierte reent for Afstye og Had, saare snart gik over til Uretfærdighed, og for at forsøgte en ubvortes Form, næsten forstyrrede deres bedste Sinderste.

Saameget endog den værdige Mand i dette Tilfælde torde have Uret, og saameget man endog søgte at opbringe mig imod ham, kunde jeg dog aldrig nægte ham hiertelig Agtelse. Jeg kiændte ham nøie, jeg kunde med Villighed sætte mig ind i hans Maade at betragte Tingene paa. Jeg

havde aldrig seet et Menneske uden Svaghed, kun er den mere paafaldende hos udmærkede Mennesker. Vi ønskede og ville nu eengang for alle, at de, der ere saaledes privilegerede, aldeles ingen Tribut, slet ingen Afgifter skulle betale. Jeg ærede ham, som en udmærket Mand, og haabede at nytte Indflydelsen af min stille Neutralitet, om ikke til en Fred, dog til en Vaabenstilstand. Jeg veed ikke, hvad jeg havde udrettet; Gud fattede Sagen kortere, og tog ham til sig. Ved hans Jordefærd græd alle de, der endnu kort før havde stridt med ham om Ord. Hans Retfærdighed, hans Gudsfrugt havde ingen nogensinde kaldet i Tvivl.

Ogsaa jeg maatte paa samme Tid lægge det Duffetoi ud af Hænderne, der ved disse Stridigheder paa en Maade var forekommet mig i et andet Lys. Onklen havde i Stilhed sat sine Planer med min Søster igiennem. Han forestilte hende en ung Mand af Stand og Formue, som hendes Brudgom, og viiste sig i et rigeligt Ud-

styr, som man kunde vente det af ham. Min Fader samtykkede deri med Glæde; min Søster var fri og forberedet, og forandrede gierne sin Stand; Brylluppet blev holdet paa Onkels Slot, Familie og Venner vare indbudne, og vi kom alle med muntert Sind.

Første Gang i min Levetid opvakte Indtrædelsen i et Huus Beundring hos mig. Jeg havde vel tit hørt tale om Onkels Smag, om hans italienske Bygmester, hans Samlinger og hans Bibliothek; men jeg sammenlignede alt det med, hvad jeg alt havde seet, og gjorde mig i Tankerne et meget broget Billede deraf. Hvor forundret blev jeg derfor over det alvorlige og harmoniske Indtryk, som jeg sølte, ved at træde ind i Huset, og der i hver Sal og hvert Værelse forstærkedes. Havde Pragt og Zier tilforn kun adspredt mig, da sølte jeg mig her samlet, og bragt tilbage til mig selv. Ogsaa i alle Anstalterne til Høitidelighed og Fester vakte Pragt og Bærdighed en stille Velbehag, og det var mig ligesaa ubegribet

ligt, at eet Menneske havde kundet opfinde" og anordne alt det, som at flere kunde foreene sig for at arbejde sammen i saa stor en Mængde. Og med alt det syntes Verten og hans, saa naturlige; der var intet Spor af Stivhed eller af tomt Cereemoniel at mærke.

Wielsen selv blev usformodentlig indledet paa en hiertelig Maade, en fortreffelig Vocalmusik overraskede os, og den Geistlige vidste at give denne Ceremonie al Sandhedens Høitid. Jeg stod ved Siden af Philo, og istæden for at ønske mig Lykke, sagde han med et dybt Suk: da jeg saae Søsteren give Haanden, var det for mig, som man havde slaaet mig over med kaagheedt Vand. Hvorfor? spurgte jeg. Saaledes gaaer det mig altid, naar jeg seer paa en Wielse, svarte han. Jeg loe af ham, og har siden tit nok havt at tænke paa hans Ord.

Munterheden i Selskabet, hvoriblandt var mange unge Mennesker, syntes nok engang saa glimrende ved det, alt det, der omgav os, var

værdigt og alvorligt. Alt Boeskab, Taffeltøi, Service og Opsatser paa Bordet stemte til det Hele, og istæden for, vel ellers Bygmesterne syntes at være kommet af samme Skole som Conditorne, saa var her Conditør og Taffeldækker gaaet i Skole hos Architecten.

Da man blev adskillige Dage sammen, havde den findrige og forstandige Bert paa det mangsfoldigste sørget for Selskabets Moroe. Jeg giens tog ikke her den sørgelige Erfaring, jeg saa tit i mit Liv havde havt, hvor ilde et stort blandet Selskab befinder sig, der overladt til sig selv maa gribe til de almindeligste og flaueste Tidsfordriv, paa det for alting heller de gode end de flette Subjecter skal føle Mangel paa Underholdning.

Ganske anderledes havde Onkel foranstaltet det. Han havde beskikket to tre Marskaller, om jeg saa maa kalde dem; den eene af dem skulde sørge for den unge Verdens Fornoielser. Dands, Lystture, smaae Læge vare af dennes Opfindelse, og stod under hans Direction; og da unge Men-

nesker gjerne leve under aaben Himmel, og ikke ere bange for Luftens Indflydelse, var Haven og den store Havesal dem overgivet, hvor der til samme Brug endnu var tilbygget nogle Gallerier og Pavillons, vel kun af Brædder og Lærred, men i saa ædle Forhold, at man derved kun er indbredest om Steen og Marmor.

Hvorielden er en Fete, hvorved den, der kalder Gæsterne sammen, ogsaa føler den Skyldighed paa alle Maader at sørge for deres Fornødenheder og Bequemmeligheder.

Sagt og Spillepartier, korte Promenader, Leiligheder til fortroelige eensomme Samtaler vare beredte for de Eldre, og den, der tidligst gik til Sengs, var sikkert og indkvarteret langt fra al Larm.

Med denne gode Orden syntes det Num, vi besandt os i, en liden Verden, og dog, naar man betragtede det nærværende, var Slottet ikke stort, og man vilde uden noie Rikendskab dertil, og uden

Bertens Land vel knap der have beværtet saas mange Folk, og beværtet hver efter sin Maade.

Saa behageligt Synet af et velskabt Menneske er, saa behagelig er os en heel Indretning, hvoraaf et forstandigt fornuftigt Væsens Nærværelse bliver os søelig. Alt at komme i et reent Huis er en Glæde, om det endog ellers er smagløs bygget og udjiret; thi det viser os i det mindste fra een Side dannede Menneskers Nærværelse. Hvor dobbelt behageligt er det os altsaa, naar af en menneskelig Bolig en høiere skiondt kun ogsaa sandselig Culturs Land taler os imøde.

Med megen Livagtighed blev dette mig beskueligt paa min Onkels Slot. Jeg havde hørt og læst meget om Kunst, Philo var selv en stor Elsker af Malerier, og havde en skion Samling; jeg havde ogsaa selv tegnet meget; men deels var jeg alt for sysselsat med mine Sølelser, og trængte kun efter at faae det eene Nødvendige først ret i Rigtighed, deels forekom mig dog alle de Ting, jeg havde seet, ligesom de øvrige verdslige Ting,

at adspredde mig. Du var jeg første Gang ved nogen Udvortes bragt tilbage til mig selv, og jeg lærte til min store Forundring først at kiende Forskiællen mellem Nattergalens naturlige fortreffelige Sang, og et firestemmigt Halleluja af sølelsesfulde Menneskestemmer.

Jeg dulgte ikke min Glæde over denne nye Beskuelse for min Onkel, der, naar alle andre vare gaaede hver til sit, pleiede at tale med mig i Særdeleshed. Han talte med stor Beskedenhed om, hvad han besad, og havde frembragt, med stor Sikkerhed om den Mand, hvori det var samlet og opstilt, og jeg kunde vel mærke, at han talte med Skaansel for mig, da han efter sin gamle Maade syntes at underordne det Gode, hvorover han troede at være Herre og Mester, under det, der efter min Overtydning var det rette og bedste.

Naar vi, sagde han engang, kunne tænke os som mueligt, at Verdens Skaber selv har antaget sin Skabnings Skikkelse, og paa dens

Art og Maade befundet sig en Tidlang her i Verden; saa maae denne Skabning alt forekomme os uendelig fuldkommen, siden Skaberen kunde foreene sig saa inderlig dermed. Der maa altsaa i Begrebet om Mennesket ikke ligge nogen Modsigelse mod Begrebet om Guddommen, og om vi end ofte føle en vis Ulighed og Fraskillelse derfra, er det dog saameget mere vor Skyldighed, ikke altid, som den onde Aands Advokat blot see paa vor Naturs Blotheder og Skrøbeligheder, men søge oplysning alle Fuldkommenheder, hvorved vi kunne hiemle Fordringerne paa vor Liighed med Gud.

Jeg smilte, og sagde: gjør mig ikke alt for meget tilfamme, kære Onkel, ved den Føielighed at tale i mit Sprog! Det, de har at sige mig, er mig af saa stor Vigtighed, at jeg ønsker at høre det i deres egeneste Sprog, og jeg skal da nok søge at oversætte, hvad jeg ikke kan tilegne mig ganske.

Seg vil, sagde han derpaa, ogsaa kunde vedblive paa min egne Maade, uden at forandre Tonen. Menneskets største Fortieneste bliver vel, naar han saameget mueligt bestemmer Omstændighederne, og saa lidt mueligt lader sig bestemme af dem. Det hele Verdenssystem ligger for os, som et stort Steenbrud for en Bygmester, der kun da fortjener dette Navn, naar han af disse tilfældige Naturmasser med største Oekonomie, Hensigtssænsenhed og Fasthed, opstiller et i hans Aand opkommet Ideal. Alting uden for os er kun Element, ja jeg tør vel sige, ogsaa alt paa os; men dybt i os ligger den Skaberkraft, der formaaer at skabe det, der skal være, og ikke lader os have Røe eller Fred, før vi inden for os eller paa os, have paa een eller anden Maade fremstillet det. De kjære Niece! har maaskee valgt den bedste Deel, De har søgt at gjøre Deres særdelige Væsen, Deres dybe kjærlighedsfulde Natur overensstemmende med sig selv, og det høieste Væsen; medens vi andre vel heller ikke ere at

badle, naar vi søge at kende det sandfelige Menneske i sin Anfang, og bringe det virksomt i Eenhed.

Med siige Samtaler blev vi efterhaanden mere fortroelige, og jeg fik ham til, at han uden Condescendents talte med mig, som med sig selv. Troe De ikke, sagde Onkel til mig, at jeg smigrer Dem, naar jeg roser Deres Naade at tænke og handle paa. Jeg ærer det Menneske, der tydeligen veed, hvad han vil, uafsladelig gaaer fremad, kender Midlerne til sit Maal, og veed at gribe og bruge dem; hvorvidt hans Formaal er stort eller lidet, fortæener Roes eller Daddel, kommer først siden i Betragtning hos mig. Troe De mig, kære Niece! den største Deel Ulykker, og det, man kalder Onde i Verden, kommer blot af, at Menneskene ere for efterladne til, ret at lære deres Formaal at kende, og naar de kende dem, alvorlig at arbejde løs derpaa. De komme mig for, som Folk, der have det Begreb, at der

Kan og maa bygges et Taarn, og der dog ikke paa Grunden anvendes meer Arbeid og Steen, end man hoit tog til en Hytte. Havde De, min Veninde! hvis hoieste Trang var at komme i Nigtighed med Deres saedelige Natur, istaeden for de store og dristige Opoffrelser, kun saaledes hjulpen sig frem mellem Deres Familie, en Brudgom, maaſte en Mand, De vilde, i evig Modsigelse med Dem selv aldrig have nydt et tilfreds Niesblik.

De bruger, svarte jeg, Ordet Opoffrelse, og jeg har ofte tænkt, hvorledes vi bringe en hoiere Hensigt, ligesom en Guddom det ringere til Offer, hvorvel, det ligger os paa Hierte, ligesom man for en æret Faders Sundhed gierne og villig bragte et elsket Lam til Altret.

Hvad det og er, svarte han, Forstand eller Følelse, som lader os hengive det eene for det andet, vælge et for det andet, saa er Bestemthed og Sammenhæng efter min Mening det agtværdigste hos Mennesket. Man kan ikke paa eengang

have baade Vare og Penge! og den er ligesaa
 ilde faren, der er altid i Lyst efter Varene, uden
 at han har Hjerte til at give Pengene derfor,
 som den, der angiver Kjøbet, naar han har Va-
 rene i Hænde. Men jeg er langt fra at dable
 Menneskene derfor; thi egentlig er ikke de Skyld,
 men den forknyttede Forsatning, de befinde dem
 i, og hvor de ikke veed at styre dem. Saaledes
 vil De i Glennemsnit finde færre slette Hushol-
 dere paa Landet end i Stæderne, og igien i smaa
 Stæder færre end i store, og hvorfor? Mennes-
 sket er fød til en indskrænket Forsatning; ligesom
 uden bestemte Formaal er han istand til at indsee,
 og han vænner sig til at nytte de Midler, der ere
 ham lige for Haanden; men saasnart han kom-
 mer vidt ud, veed han hverken, hvad han vil,
 eller hvad han skal, og det er fuldkommen det
 samme, enten han adspredes ved Mængden af
 Gienstande, eller ved deres Høihed og Værdighed
 bringes ud af sig selv. Det er altid hans Ulykke,
 naar han foranlediges til, at trage efter noget,

som han ikke ved en regelrigtig Selvvirkksomhed kan forbinde sig med.

J Sandhed! blev han ved, uden Alvor er intet mueligt i Verden, og mellem de vi kalde dannede Mennesker, er egentlig liden Alvor at finde; mod Arbejder og Forretninger, mod Kunster, ja mod Forlystelser gaae de blot med et Slags Nødværge tilværks, man lever, som man læser en Pakke Aviser, blot for at blive dem qvit; og ders ved falder den unge Engelsemand i Rom mig ind, der en Aften fortalte meget fornøiet i et Selskab, at han dog i Dag havde faaet sex Kirker og to Gallerier fra Haanden. Man vil vide og kende mangehaande, og just det, der mindst kommer een ved, og man lægger ikke Mærke til, at ingen Hunger stilles ved det, man snapper efter Lust. Naar jeg lærer at kende et Menneske, spørger jeg strax: hvad sysselsætter han sig med? og hvoreledes og i hvilke Sammenhæng? og med Besvarelsen af det Spørgsmaal er ogsaa min Interesse for Livstid afgjort.

Maaskee, kære Onkel! svarte jeg, er De for streng, og unddrager mangt et godt Menneſke, De kunde være nyttig, Deres hjælperige Haand.

Er det, svarte han, at fortanke den, der ſaalænge forgiæves har arbeidet for dem, og paa dem. Hvormeget lider man ikke i Ungdommen af Menneſker, der troe at indbyde os til et behaageligt Lyſtpartie, naar de love at føre os i Danaidernes eller Sisyphi Selskab. Gud være lovet, jeg har revet mig løs fra dem, og naar en uheldigviis kommer i min Kreds, søger jeg paa den høfligſte Maade at complimentere ham ud igien; thi juſt af diſſe Menneſker hører man de bitterſte Klager om Tingenes forvirrede Lob i Verden, om Videndiſkabernes liden Grundighed, Kunſtnerens Lethed, Digterens Tomhed, og alt ſaa videre. De betænke mindſt, at juſt de ſelv, og den Mængde, der ligner dem, netop ikke vilde læſe den Bog, der var ſkrevet, ſom de fordrede, at ægte Digtning er dem fremmed, og at ſelv et godt

Kunstværk kun ved Fordom kan faae deres Bisald. Dog lad de os bryde af, her er ingen Tid at staaende eller klage.

Han ledede min Opmærksomhed paa de forfæsselige Malerier, der hang paa Bæggen, mit Die holdt sig til dem, hvis Syn var indtagende, eller hvis Stienstand betydende; han lod et en Tidlang gaae, og sagde derpaa: und nu ogsaa den Genius, der har frembragt disse Værker, nogen Opmærksomhed. Gode Gemytter see saa gjerne Guds Finger i Naturen, hvorfor skulde man ikke ogsaa staae hans Efterligners Haand nogen Betragtning? han gjorde mig nu opmærksom paa Billeder, der stod ikke faldt i Øinene, og søgte at gjøre mig begribeligt, at egentlig Kunstens Historie blot kan give os et Begreb om et Kunstværks Værd og Værdighed, at man først maa staaende Mechanismens og Haandværkets besværlige Trin, som det dærlige Menneske hele Aars hundrede arbejder sig opad, for at begribe, hvor det er mueligt, at Genie frit og glad kan bevæge

fig paa den Spidsse, ved hvis blotte Syn vi
svimle.

Han havde i denne Tanke samlet en fløn
Råd, og jeg kunde ikke holde mig for, da han
udtydede mig dem, at see den moralske Dannelse
ligesom i en Lignelse for mig. Da jeg yttrede
ham mine Tanker, sagde han: De har fuldkoms-
men Ret, og viser deraf, at man ikke gjør vel i,
eensom indelukt i sig selv at hænge efter den sæd-
lige Dannelse; meget mere vil man finde, at
den, hvis Aand stræber efter en moralsk Cultur,
har al Aarsag til at uddanne tillige sin finere
Sandselighed, at han ikke skal komme i Fare at
glide ned fra sin moralske Høide i det han overgis-
ver sig til en regeløs Phantasies Tilsoffelser, og
sætter sig i Fare at fornedre sin adlede Natur ved
Fornægtelse i smagløse Giaserier, om ikke i noget
værre.

Jeg havde ham ikke mistænkt for at sigte
paa mig, men jeg følte mig truffet, naar jeg
tænkte tilbage paa, at iblandt de Sange der havde

opbygget mig, mangen affsmagelig torde have været, og at de Billeder, der hæftede sig til mine aandelige Ideer, vel neppe vilde have fundet Raade for min Onkels Pine.

Philo havde midlertid ofte opholdt sig i Bibliotheket, og førte nu ogsaa mig derind. Vi beundrede Bøgernes Valg, og derhos deres Mængde. De vare i hver Henseende samlede; thi der var næsten og kun saadanne at finde, der føre os til tydelig Erkjendelse, eller anvise os til rigtig Orden, der enten give os rette Materialier, eller overtøye os om vor Lands Eenhed.

Jeg havde læst usigelig meget i mine Dage, og i visse Fag var næsten ingen Bog blevet mig ubekjendt; des behageligere var det mig her at tale om Oversynet af det Helt, og lægge Mærke til Gud, hvor jeg ellers kun havde seet en indskrænket Forvirring, eller en uendelig Udstrækning.

Lillige gjorde vi Kjendskab med en meget interessant stille Mand. Han var Læge og Naturforsker, og syntes mere at høre til Husets

Penater end Beboere. Han viiste os Naturas
 Hecabinettet, der ligesom Bibliotheket i lukkede
 Glasstabe baade prydede Værelsets Vægge, og
 forædlede Rummet uden at indknibe det. Her
 erindrede jeg mig med Glæde, min Ungdom, og
 viiste min Fader adskillige Gienstande, han for-
 dum havde bragt paa sit neppe ind i Verden lis-
 gende Barns Sygeseng. Derhos dulgte Lægen
 lige saalidet som ved de følgende Samtaler, at
 han i Henseende til religiøs Sindelag nærmede
 mig; roste derhos min Onkel overordentlig for
 hans Tolerance, og Agtelse for Alt, hvad der
 viiste og fremmede den menneskelige Naturs Værd
 og Eenhed; kun forlangte han rigtig nok det
 samme af alle andre Mennesker, og pleiede ikke
 at fordomme eller flye nogen Ting saa meget, som
 individuel Indbildskhed, og udelukkende Ind-
 frænkning.

Fra min Søsters Vielse af, lyst Glæden ud
 af Vinene paa min Onkel, og han talte adskillige
 Gange med mig om, hvad han agtede at gjøre

for hende og hendes Børn. Han havde skionne
 Godser, som han selv forvaltede, og som han i
 den bedste Forsatning haabede at overgive sin Nes-
 ven. Det lille Gods vi var paa, syntes han at
 have egne Tanker med, jeg vilde, sagde han,
 overlade det til en Person, der veed at kende,
 skatte, og nyde, hvad det indeholder, og der nu
 seer, hvormeget en fornem og rigtig især i Tydsk-
 land har Aarsag til at fremstille noget mynsters-
 værdigt.

Alt var den største Deel af Sæsterne lidt
 efter sløiet bort, vi beredede os til Afsked, og
 troede at have oplevet Høitidelighedens sidste
 Scene, da vi paa ny overraskedes ved hans Op-
 mærksomhed at skænke os en værdig Fornøielse.
 Vi havde ikke kunne dulgt ham den Fornøielse,
 vi søgte, da ved min Søsters Wielse et Chor af
 Mennekestemmer lod sig høre uden al Vedsagning
 af noget Indstrument. Vi lagde ham det nær
 nok, endnu eengang at skaffe os denne Fornøielse,
 han lod ikke at lægge Mærke dertil. Hvor over-

raffede blev vi da, da han en Aften sagde til os: Dandsmusikken var borte, de unge flygtige Vensner have forladt os, Ægteparret selv seer alt alvorligere ud, end for nogle Dage siden, og at skilles fra hinanden i en saadan Epoke, da vi maaskee aldrig, i det mindste anderledes, sees igien, vækker os til en høitidelig Stemning, som jeg ikke kan ædlere nære, end ved en Musik, hvis Viens tagelse, De alt for har ladet til at ønske.

Han lod nu ved det midlertid forstærkede og i Stilhed endnu mere øvede Chor foredrage os fire og ottestemmige Sange, der, tør jeg sige, virkelig gav os et Forsmag paa Saligheden. Jeg havde hidtil kun kiendt den gudelige Sang, hvori gode Siæle ofte med høje Stemmer, som Skovens Fugle, tone for at prise Gud, fordi de skaffe sig selv en behagelig Følelse, som den forfængelige Musik paa Concerter, hvor man høit henrives til at beundre et Talent, men fælden engang til en flygtig Fornøjelse. Nu hørte jeg Musik udsvaldet af de herligste menneskelige Naturers dyd

beste Sands, og som ved bestemte og harmoniske Organer i harmonisk Eenhed igien talte til Menneskets dybeste, bedste Sands, og virkelig i dette Øieblik lod ham levende føle sin Liighed med Gud. Alt var latinske aandelige Sange, der tog sig ud som Juveler i et sødeligt verdsligt Selskabs Guldring, og uden Fordring paa saakaldet Opbyggelse paa det aanderigeste hævede mig og gjorde mig lykkelig.

Bed vor Afreise bleve vi alle paa det ædleste overraste med Foræringer. Mig overgav han mit Stifts Ordensfors kunstigere og skønnere udarbejdet og emailleeret, end man var ellers vant til at see det. Det hængte ved en stor Brillant, hvorved det tillige befæstedes til Vaandet, og som han lod mig ansee som en Naturaliesamlings ædelste Stene.

Min Søster tog nu med sin Gemal paa sine Godser, vi andre toge hver hjem til sit, og foretog os selv, hvad vore udvortes Omstændigheder angik, at være vendte tilbage til et ganske

Hverdagsliv. Vi vare ligesom af et Fæstet satte ned paa den flade Jord, og maatte igien sukke og hielpe os efter vor Wiis.

Den synderlige Erfaring, jeg i hiin nye Kreds havde gjort, efterlod et skönt Indtryk hos mig, dog blev det ikke længe i hele sin Livagtighed, hvorvel Onklen syntes at vedligeholde og nære den, da han fra Tid til Tid sende mig af sine bedste og meest behagende Kunstværker, og naar jeg længe nok havde nydt dem, igien ombyttede dem med andre.

Jeg var alt for meget vant til, at sysselsætte mig med mig selv, at bringe mit Hjertes og mit Sindes Anliggender i Orden, og tale derom med ligesindede Personer, til jeg havde skulde betragte et Kunstværk med Opmærksomhed, uden snart at komme tilbage til mig selv. Jeg var vant til at ansee et Malerie og et Kobberstik blot som Bogstaverne i en Bog. En smuk Tryk behager nok, men hvo vil tage en Bog i Haanden for Trykkens Skyld? Saaledes skulde ogsaa en billedlig Frem-

stilling sige mig noget; den skulde undervise, røre, forbedre mig, og Onklen maatte i sine Breve, hvormed han oplyste sine Konstrakter, sige, hvad han vilde, saa blev det dog ved det Gamle.

Dog mere end min egen Natur, drog udvortes Begivenheder, Forandringer i min Familie mig af fra slige Betragtninger, paa en Tid lang fra mig selv; jeg maatte lide og virke meer, end mine svage Kræfter syntes at taale.

Min ugifte Søster havde hidtil været min heire Haand; frisk, stærk, og usigelig god havde hun paataget sig at besørge Huusholdningen, ligesom vor gamle Faders personlige Pleie syselsatte mig. Der overfalder hende en Cathare, som bliver til en Brystsyge, og paa tre Uger ligger hun paa Liigbøren; hendes Død slog mig Saar, hvis Arer jeg endnu ikke gierne seer paa.

Jeg laae paa min Sygeseng, inden hun endnu var jordet; den gamle Skade for mit Bryst syntes at vaagne, jeg hostede heftig, og var saa hæst, at jeg ingen lydelig Tone kunde faae frem.

Den gifte Søster kom af Skræk og Bedrøvelse for tidlig i Barselseng. Min gamle Fader frygtede for, paa eensgang at miste sine Børn, og Haab om Afkom. Hans retfærdige Taare forøgede min Jammer; jeg bad Gud at skænke mig en taalelig Helbred igien, og bad ham kun at unde mig Livet, til efter min Faders Død. Jeg kom mig, og var efter min Naade vel, kunde igien, skøndt kun kummerlig opfylde mine Pligter.

Min Søster kom igien paa gode Veie. Mangehaande Sorger, der i slike Tilfælde betroes Moderen, bleve mig meddeelte, hun levede ikke ganske lykkelig med sin Mand, det skulde blive skidt for min Fader, jeg maatte være Voldgiftsmand, og kunde det saa meget heller, da min Svoger havde Tilstroe til mig, og begge virkelig var gode Menneſker, kun at begge, istæden for at bære over med hinanden, gik i Rette med hinanden, og af Attraae at leve fuldkommen enige, aldrig kunde enes. Nu lærte jeg ogsaa at tage

alvorlig fat paa verdslige Ting, og udøve, hvad jeg hidtil kun havde sunget.

Min Søster fødte en Søn, min Faders Upasselighed holdt ham ikke fra, at reise til hende. Da han saae Barnet, var han utroelig munter og glad, og ved Daaben forekom han mig imod sin Maade som begejstret, at jeg kunde næsten sige, som en Genius med tvende Ansigter. Med det ene saae han glad fremad i hine Regioner, hvori han snart haabede at indtræde; med det andet paa det ny haabefulde jordiske Liv, der var oprundet i den Dreng, der nedstammede fra ham. Han blev ikke træt af paa Hiemveien at snakke med mig om det Barn, om dets Udseende, dets Helbred, og det Ønske, at denne nye Verdens Borgers Anlæg maatte lykkelig blive uddannede. Hans Betragtninger herover vedvarede, da vi kom hjem, og først nogle Dage derefter mærkede man en Slags Feber, der efter Wordet yttrede sig uden Kulde, og ved en meget mattende Heede. Han lagde sig midlertid ikke, tierte ud om Morgenens,

og besørge sine Embedsforretninger troelig, indtil endelig vedholdende alvorlige Symptomer holdt ham derfra.

Aldrig glemmer jeg den Kands Røe, den Klarhed og Tydelighed, hvormed han i første Ors den foretog sit Huus Anliggender, og Foranstaltningen af sin Begravelse, som det var en andens Sager.

Med en Munterhed, der ellers ikke var ham saa egen, og der steg til en levende Glæde, sagde han til mig: hvor er den Dødsfrygt bleven af, som jeg vel endnu ellers følte? Skulde jeg være bange for at døe? jeg har en naadig Gud, Gaa ven vækker ingen Skræk hos mig, jeg har et evigt Liv.

At tilbagekalde mig Omstændighederne ved hans Død, der fulgte strax derpaa, er i min Eensomhed een af mine behageligste Tidsfordriv, og de synlige Virkninger af en højere Kraft derved demonstrerer ingen mig bort.

Min kiære Faders Død forandrede min hids tilværende Levemaade. Fra den strængeste Lydighed, fra den største Indskrænkning kom jeg i den største Frihed, og jeg nød den, som en Epse, man længe har undværet. Ellers var jeg stælden to Timer ude af Huset, nu tilbragte jeg neppe een Dag paa mit Værelse. Mine Venner, som jeg ellers kun kunde giøre afbrudte Besøg, vilde glæde sig ved min vedholdende Omgang, som jeg mig ved deres, tit blev jeg budet til Bords, Lystture og smaa Lystreiser kom til, og jeg blev ingensteds tilbage. Men da denne Cirkel var giennemløbet, saae jeg, at Frihedens usfatterlige Lykke ikke bestaaer i, at man giør alt, hvad man vil, og hvad Omstændighederne indbyde os til, men at man uden Tilbagehold og Hindring ad den lige Wei kan giøre, hvad man holde for ret og passeligt, og jeg var gammel nok til, at komme i dette Tilfælde uden Lærepenge til den skønne Overbeviisning.

Hvad jeg ikke kunde nægte mig, var saasnart som mueligt at fortsætte Omgang med Lemmerne

af den hernhuttiske Menighed, og knytte den fastere; og jeg ilte at besøge een af deres nærmeste Indretninger; men der fandt jeg heller ingenlunde, hvad jeg havde forestilt mig. Jeg var ærlig nok til at lade mig mærke med min Mening, og man søgte igien at underrette mig, at denne Forsatning var slet intet mod en ordentlig indrettet Menighed. Jeg kunde lade det saa være; dog maatte efter min Overtydning den sande Aand have fremløst af en lille Anstalt, saa godt som af en stor.

En af deres Biskopper, der var tilstæde, en umiddelbar Discipel af Greven gav sig meget af med mig, han talte fuldkommen godt engelsk, og da jeg forstod det en Smule, meente han, det var et Bink, at vi hørte sammen; men det meente jeg aldeles ikke, hans Omgang kunde ikke i mindste Maade behage mig. Han var en Knivsmed, en fød Mæhrer, hvis Tænkemaade kunde ikke fornægte det haandværksagtige. Vedre kom jeg tilrette med Hr. von L * *, der havde været Major

i fransk Tjeneste; men den Underdanighed, han viiste sine Foresatte, solte jeg mig aldrig istand til; ja det var, som een gav mig et Ørefigen, naar jeg saa Majorinden og andre, mere eller mindre anseete Fruentimmer kysse Biskoppen paa Haanden. Midlertid blev der dog aftalt en Reise til Holland, men der, og sikkerlig til min Lykke, aldrig blev af.

Min Søster var kommet ned med en Datter, og nu var Nadden til os Fruentimmer at være tilfreds, og tænke paa, hvorledes hun i Tiden skulde opdrages os liig. Min Svoger var derimod meget utilfreds, da der Aaret derpaa igien kom en Datter; han ønskede med sine store Godser at have Drengene om sig, der engang kunde gaae ham tilhaande i Forvaltningen.

Jeg holdt mig ved min svagelige Helbred stille, og ved en roelig Levemaade saa temmelig i Ligevægt; jeg frygtede ikke Døden, ja jeg ønskede at døe, men jeg solte i Stilhed, at Gud undte mig Tid til at randsage min Siæl, og stedse komme

ham nærmere. I de mange søvnløse Nætter har jeg især følt noget, som jeg just ikke tydelig kan beskrive.

Det var, som min Siæl tænkte uden Legemet's Selskab; den ansaae Legemet selv, som et den fremmed Væsen, som man omtrent anseer en Klædning. Den forestilte sig med en overordentlig Livagtighed de forgangne Tider og Begivenheder, og følte deraf, hvad der vilde følge paa. Alle disse Tider ere forbi, hvad derpaa følger, gaaer ogsaa forbi, Legemet vil senderrives som et Klæde, men Jeg, det velbekendte Jeg, Jeg er.

Saa lidet som mueligt, at hange efter disse store ophøiede og trøstelige Følelser, lærte en ædel Ven mig, der stedse forbandt sig nærmere med mig, det var den Læge, jeg i min Onkels Huns havde lært at kende, og der havde underrettet sig meget vel om min Siæls og Legemstilstand; han viiste mig, hvormegit disse Følelser, naar vi

aafhængig af andre Gienstande nære dem i os, paa en vis Maade sulte os ud og undergrave vor Tilværelses Grund. At være virksom, sagde han, er Menneskets første Bestemmelse, og alle de Mellemtider, hvori det er nødsaget at udhvile sig, skulde det anvende til at faae en tydelig Erkiandelse af de udvortes Ting, der igien siden letter ham hans Virksomhed.

Da min Ven kiendte min Vane, at ansee mit Legeme som en udvortes Gienstand, og da han vidste, at jeg temmelig kiendte min Constitution, mit Onde, og de medicinske Hjelpemidler, og jeg virkelig ved vedholdende egne og fremmede Lidelser var blevet en halv Læge, saa ledede han min Opmærksomhed for Kundskab om det menneskelige Legeme og Specerierne til Skabningens øvrige Nabogienstande, og førte mig omkring ligesom i Paradiis, og nu til Slutning, om jeg tør forsætte min Vignelse, lod han mig i Frastand aen den i Afstentieling i Haugen vandrende Skaber.

Hvor gierne saa jeg nu Gud i Naturen, da jeg bar ham med saadan Wished i Hiertet, hvor interessant var mig nu hans Hænders Gierning, og hvor taknemmelig var jeg, at han havde villet det oplive mig med sin Munds Aande.

Vi haabede paa ny med min Søster paa en Dreng, som min Svoger saa længselsfuld saa imøde, og hvis Fødsel han desværre ikke oplevede. Den vakre Mand døde af Følgerne af et ulykkeligt Fald af Hesten, og min Søster fulgte ham, efter at have givet Verden en deilig Dreng. Hens des fire efterladte Børn kunde jeg ikke betragte uden med Veemod. Saa mangen kærst Person var gaaet herfra forved mig Syge, skulde jeg ikke maaffee see mangen af disse haabefulde Blomster affalde? jeg kiendte Verden nok til at vide, mellem hvor mange Farer et Barn, især i høiere Stand voxer op, og det forekom mig, som om de siden mine unge Dage endnu havde forøget sig hos den nuværende Verden. Jeg følte, at jeg

med min Svaghed kun var istand til at giøre sig det eller intet for Børnene; des ønskeligere var mig Onklens Beslutning, der naturligviis udsprang af hans Tænkemaade, at henvende hele sin Opmærksomhed paa disse elskværdige Stabningers Opdragelse. Og sikkerlig, de fortiente det i enhver Henseende; de vare velskabte, og lovede med al deres store Forskiællighed, samtlig at blive godartede og forstandige Mennesker.

Siden min gode Fæge havde gjort mig opmærksom, betragtede jeg gierne Familieligheden i Børn og Paarørende. Min Fader havde omhyggelig bevaret sine Forfædres Billeder, og lade sig selv og sine Børn male af taalelige Mestere, ikke heller var min Moder og hendes Paarørende glemte. Vi kjænde hele Familiens Characterer nøie, og da vi tit havde sammenlignet dem indbyrdes, søgte vi nu hos Børnene Liighederne udvortes og indvortes igien. Min Søsters ældste Søn syntes at ligne sin Bedstefader paa Fædrene

Side, af hvem et meget godt malet Ungdoms-
 Billede var opstilt i vor Onkels Samling, ogsaa
 elskede han ligesom hiin, der altid havde vliift sig
 som en brav Officier intet saa høit, som Geværret,
 som han bestandig, saa tit han besøgte mig, syss
 selsatte sig med. Thi min Fader havde efterladt
 et meget skönt Geværskab, og den Lille havde ikke
 Noe, før jeg forærede ham et Par Pistoler og en
 Jagtflint, og tit var han kommet efter, hvordan
 en Flintelaas skulde spændes op. Forresten var
 han i sine Handlinger og sit hele Væsen intet min
 dre end barst, men snarere blid og forstandig.

Den ældste Datter havde fængslet min hele
 Tilbøielighed, og det torde vel komme af, at hun
 saae mig liig, og af alle fire holdt sig meest til
 mig. Men jeg kan vel sige, jo mere jeg gav Agt
 paa hende, da hun vorte til, desmere gjorde hun
 mig tilfamme, og jeg kunde ikke see paa det Barn
 uden Beundring, ja jeg kunde snart sige, uden
 Ærbødighed. Man kunde ikke let see en ædlere

Skabning, et roligere Bemyt, og en bestandig
 Iig til ingen Gienstand indskrænket Virksomhed.
 Hun var intet Dieblit i sit Liv usyffelsat, og hver
 Syffel blev under hendes Hænder en værdig Hænde-
 ling. Alt syntes hende lige, naar hun kun kunde
 forrette det, der var til Tid og Sted, og ligesaa
 kunde hun blive roelig uden Utaalmodighed, naar
 hun intet sandt at giøre. Denne Virksomhed uden
 Tvang til Syffel har jeg i mine Dage ikke seet
 Mage til. Mageløs var fra hendes Ungdom af
 hendes Forhold mod Nødlidende og Trængende.
 Jeg tilstaaer gjerne, at jeg aldrig havde det Ta-
 lent, at giøre mig en Syffel af Velgiørenhed;
 jeg var ikke karrig mod Fattige, ja jeg gav ofte i
 mit Forhold for meget bort; men paa en vis
 Maade kiohte jeg mig kun fra dem, og en maatte
 været mig paafød, naar han skulde vende min
 Omsorg. Netop det modsatte roser jeg hos min
 Søsterdatter. Aldrig har jeg seet hende give en
 Fattig Penge, og hvad hun fik af mig til dette
 Viemeed, forvandlede hun bestandig først til den

nærmeste Fornødenhed. Aldrig forekom hun mig elskværdigere, end naar hun plyndrede mine Klædes og Linnedskabe; bestandig fandt hun noget, som jeg ikke gik med, og at skære disse gamle Ting om, og giøre det istand til et eller andet pialtet Barn var hendes største Lykksalighed.

Hendes Søsters Sindelag viiste sig allerede anderledes, hun havde meget efter Moderen, og lovede alt tidlig at blive meget ziirlig og meget indtagende, og synes at vilde holde sit Lovte, hun er meget sysselsat med sit Udvortes, og vidste fra tidligere Aar af, at pynte og føre sig paa en i Dine faldende Maade. Jeg husker endnu bestands dig, med hvilken Hentykkelse hun som et lille Barn besaa sig i Speilet, da jeg maatte binde de deilige Perler, min Moder havde efterladt mig og hun hændelsevis sandt, paa hende.

Naar jeg betragtede disse forskiellige Tilboieligheder var det mig behageligt at tænke, hvorles

des mine Eiendomme efter min Død vilde tilfalde dem til Deeling, og igien blive levende ved dem. Jeg saae alt min Faders Jagtsflinter igien vandre om i Marken paa Dattersønnens Ryg, og alt Høns igien falde ud af hans Jagttaster, jeg saae hele min Garderobe ved Paaaskeconformationen, giort om til lutter Smaapiger, komme ud af Kirken; og en sødelig Borgerpige paa sin Bryllupsdag pyntet med mit bedste Tøi; thi til at udstyre saadanne Børn, og skikkelige fattige Piger, havde Natalia en særdeles Tilboielighed, skiondt hun, som jeg her maa anmærke, ikke paa nogen Maade lod mærke nogen Slags Riærlighed, og om jeg tør sige, nogen Trang til nogen Bedhængenhed ved et synligt eller usynligt Væsen, der i min Ungdom saa levende havde viist sig hos mig.

Naar jeg nu tænkte, at den Yngste paa selv samme Dag vilde bære mine Perler og Juveler til Hove, saae jeg med Røe mine Eiendomme, ligesom mit Legeme, givne Elementerne tilbage.

Børnene vorte til, og ere til min Glæde funde, smukke og vakre Skabninger. Jeg bærer med Taalmodighed, at Onklen holder dem langt fra mig, og seer dem stælden, naar de ere i Nærheden eller endog i Byen.

En underlig Mand, som man holder for en fransk Geistlig, uden at man ret er underrettet, hvor han er fra, har Opsynet over samtlige Børn, der opdrages paa forskellige Stæder, og ere snart her, snart der i Kost.

Jeg kunde i Begyndelsen ingen Plan see i denne Opdragelse, indtil min Læge tilsidst aabensbarede mig: Onklen havde af Abbeene ladet sig overtøye, at, naar man vilde gjøre noget ved et Menneskes Opdragelse, maatte man see, hvorhen dets Tilboieligheder og Ønsker gik? saa maatte man sætte det i den Forsatning, saasnart mueligt at tilfredsstille hine, saasnart mueligt at opnaae disse, paa det Mennesket, naar det har taget feil,

tidenot kan indsee sin Bildfarelse, og naar han har truffet det, der passer for ham, des ivrigere skal holde derpaa, og des driftigere uddanne sig. Jeg onsker, at dette synderlige Forsøg maa lykkes; med saa gode Naturer er det, maaskee muligt.

Men det, jeg ved denne Opdragelse ikke kan billige, er, at de søge at bortfiærne fra disse Børn alt, hvad der kunde lede dem til Omgang med sig selv og med den usynlige endog troe Ven. Ja det fortryder mig tit af Onkel, at han derfor anseer mig som farlig for Børnene. I det practiske er dog intet Menneske tolerant! thi selv den, der forsikrer, han gierne vil tilstøde hver hans Naade og Væsen, søger dog altid fra Virksomhed at udelukke dem, der ikke tænke som han.

Denne Naade at holde Børnene borte fra mig, bedrøver mig desmere, jo mere jeg kan være overtydet om min Troes Realitet. Hvorfor skulde

den ikke have en guddommelig Oprindelse, ikke en virkelig Gienstand, da den i det practiske viser sig saa virksom. Ved det practiske bleve vi dog først ret visse paa vor egen Tilværelse, hvorfor skulde vi ikke ad samme Vej kunde overtøge os om det Bøsen, der rækker os Haand til alt Godt.

Nu jeg altid gaaer fremad, aldrig tilbage, at mine Handlinger bestandig blive den Idee ligge, jeg har gjort mig om Fuldkommenheden, at jeg daglig føler mere Lethed at gjøre det, jeg holder for Ret, selv med mit svage Legeme, der nægter mig saa mangen Tjeneste, lader det sig altsammen forklare af den menneskelige Natur, hvis Fordærvelse jeg saa dybt har indseet? for mig nu eengang ikke.

Jeg erindrer mig neppe et Bud, intet foreskommer mig i Stikkelse af en Lov, det er en Drift der leder mig, og stedse fører mig ret; jeg følger med Frihed min Tænkemaade, og veed

saalibet af Indskrænkning som af Anger. Gud
være lovet, at jeg erkjender, hvem jeg er denne
Lykke skyldig, og at jeg kun med Ydmyghed maa
tænke paa disse Fortrin. Thi aldrig kommer jeg
i Fare, at blive stolt paa min egen Vægne og
Formue, da jeg saa tydelig har erkjendt, hvilket
Uhyre, der, naar en høiere Kraft ikke bevarer
os, kan fremavle og nære sig i hver menneskelig
Varm.

Ende paa tredie Bind.

Wilhelm Meisters

L e a r e a r.

En Roman

af

G o t t e.

Oversat af

K. L. Rahbek,

Profesør.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn, 1802.

Trykt paa Arntzens og Hartiers Forlag,
hos M. J. Sebbelow.

Billie Mae Williams

1900

Billie Mae Williams

to

Billie Mae

Billie Mae

Billie Mae

Billie Mae

Billie Mae

Billie Mae

Billie Mae Williams
for the Billie Mae Williams Foundation

Wilhelm Meisters

L e r e a r.

Syvende Bog.

833119 22 m13 d11 22

.3 2 2 2 2 2 2

.00 22 20112000

Første Capitel.

Baaren var kommet i heele sin Herlighed. Et tidligt Tordenveir, som havde truet heele Dagen, gik stormig ned ved Biergene, Regnen drog hen ad Landet, Solen fremtraadde igien i sin Glands, og paa den graa Grund viste sig den herlige Bue. Wilhelm reed den imøde, og saae paa den med Beemod. *Åh!* sagde han til sig selv: vise da just Livets Skønneste Farver sig kun for os paa mørk Grund! og maa der falde Taarer, naar vi skulle være henrykte? en blid Dag er som en graa, naar vi urørte betragte den, og hvad kan røre os uden det stille Haab, at vort Hjertes medfødde Tilbøjelighed ikke vil blive uden Gienstand? Os rører Fortællingen

af hver god Handling, os rører Beskuelsen af hver harmonisk Gienstand; vi føle derhos, at vi ikke ere ganske i fremmed Land, vi indbilde os at være nærmere et Hiem, hvorefter vort Bedste, Snderste utaalmodigen stræber.

Midlertid havde en Fodgænger hentet ham ind, gav sig i Selskab med ham, blev med stærke Skridt ved Siden af Hesten, og sagde efter nogen ligegyldig Tale til Rytteren: tager jeg ikke Feil, maae jeg have seet Dem før etsteds.

Jeg erindrer mig ogsaa Dem, svarte Wilhelm, have vi ikke gjort en lystig Svotour sammen? — Ganske rigtig! svarte den anden.

Wilhelm betragtede ham næiere, og sagde efter nogen Taushed: jeg veed ikke, hvad Forandring der maa være foregaaet med Dem; den Gang holdt jeg Dem for en lutherisk Landsbypræst, og nu synes jeg, De snarere ligner en catholisk.

„J Dag tager De i det mindste ikke Feil, sagde den anden, i det han tog Hatten af, og lod Tonsuren see. Hvor er Deres Selskab blevet af? blev De længe ved det? „

Længere end jeg skulde; thi desværre, naar jeg tænker tilbage paa hiin Tid, som jeg tilbragde med det, troer jeg at see ind i et uendeligt Tomt; der er intet deraf blevet mig tilbage.

Deri tager De feil; thi Alt, hvad der møder os, efterlader Spor, alt bidrager umærkelig til vor Dannelse; dog det er farligt at vilde gjøre sig Regnskab derfor. Enten blive vi stolte og lade, eller nedslagne og mismodige derved; og det eene er i Tiden ligesaa hinderligt, som det andet. Det sikkerste bliver altiid, kun at gjøre det, der ligger nærmest for os; og det er nu, blev han smilende ved, at vi skynde os at komme til Huus.

Wilhelm spurgde, hvor langt der endnu var til Lotharios Gaard; den anden svarte,

den laae bag Bierget ; maaskee træffer jeg Dem der , blev han ved ; jeg har kun endnu noget i Nabosauget at besørge. Lev De vel saalænge ! og med disse Ord gif han en steil Godstie , der syntes at føre hurtigere over Bierget.

Vel havde han Ret ! sagde Wilhelm ved sig selv , i det han reed videre ; det nærmeste skal man tænke paa , og mig er vel nu intet nærmere , end det sørgelige Vrende , jeg skal forrette. Lad see , om jeg endnu fuldkommen husker den Tale , der skal gjøre den utroe Ven til Skamme ?

Han begyndte derpaa at fremsige dette Kunstværk for sig selv ; og der fattedes ham end ikke een Stavelse ; og jo mere hans Hukommelse stod ham bi , jo mere voxte hans Lidenskab og hans Mod. Aurelias Lidelser og Død vare levende tilstæde for hans Siæl.

Min Venindes Kænde! raabte han: om-
 svær mig! og er det dig mueligt, saa giv mig
 et Tegn, at du er formildet, forsonet.

Under disse Ord og Tanker var han kom-
 met paa Spidsen af Bierget, og saae paa dets
 Skraaning paa den anden Side en underlig
 Bygning ligge, som han strax holdt for Lotha-
 rios Boelig. Et gammelt uregelret Slot, med
 nogle Taarne og Gavle synes at have været
 det første Anlæg dertil; men endnu uregeltere
 vare de nye Tilbygninger, der deels nær der-
 ved, deels i nogen Fraftand vare opførte, og
 ved Gallerier og bedækkede Gange hang sam-
 men med Hovedbygningen. Al udvortes Sym-
 metrie, hver arkitektonisk Anseelse syntes at
 være opoffret for den indre Bequemmeligheds
 Tærv. Der var hverken Spor at see af Vold
 eller Grave, ligesaa lidt som af kunstige Hæn-
 ger og store Alleer. En Kiosken og Frugt-
 Hauge trængte lige op til Husene, og nyttige
 Smaahænger vare endog anlagte i Mellemrum-

mene. En liden munter Bondebøye laae i nogen Graastand; Hauger og Marker syntes aldeles i den bedste Stand.

Fordybet i sine egne lidenskabelige Betragtninger reed Wilhelm videre, uden at gjøre sig megen Tanke om, hvad han saae, satte sin Hest i et Bærtshuus, og ilede ikke uden Bevægelse ad Slottet til.

En gammel Tiener modtog ham ved Døren, og fortalte ham med megen Godmodighed, at han i Dag vel neppe vilde komme hans Herre i Tale; Herren havde mange Breve at skrive, og alt ladt nogle af sine Betiente afvise. Wilhelm blev mere paatrængende, og endelig maatte den Gamle give efter og mælde ham. Han kom tilbage, og førte Wilhelm ind i en stor gammeldags Sal. Der bad han ham at have Taalmodighed, da Herren maaskee endnu blev en Tid borte. Wilhelm gik uroelig op og ned, og kastede nogle Blik paa de Riddere og Fruer,

hvis gamle Skilderier hang omkring paa Væggene, han gientog Begyndelsen af sin Tale, og den syntes ham i disse Harniskers og Kravers Nærværelse først ret paa sit Sted. Saa tit han hørte noget rasle, satte han sig i Positur, for med Værdighed at modtage sin Kontrapart, først levere ham Brevet, og derpaa anfælde ham med Vebreidelsens Vaaben.

Adskillige Gange var han alt blevet skuffet, og begyndte virkelig at blive fortrædelig og forstemt, da endelig af en Sidedør en velskabt Mand i Støvler og en simpel Overkiole traadde ind. Hvad Godt bringer De mig? sagde han med venlig Stemme til Wilhelm. Forlad, at jeg har ladet Dem vente.

Medens han sagde dette, lagde han et Brev sammen, som han havde i Haanden. Wilhelm rakte ham ikke uden Forlegenhed Aurelias Blad og sagde: Jeg bringer Dem en Benindes sidste Ord, som De ikke uden Bevægelse vil læse.

Lothario tog Brevet, og gik strax tilbage i Værelset, hvor han, som Wilhelm giennem den aabne Dør ret godt kunde see, først endnu forseglede, og skrev uden paa nogle Breve, derpaa aabnede, og læste Aurelias Brev. Han syntes nogle Gange at have giennemlæst Bladet, og Wilhelm, uagtet efter hans Følelse den pathetiske Tale ikke vilde passe ret til den naturlige Modtagelse, samlede sig dog, gik mod Døren, og vilde begynde sin Præken, da en Tapetdør i Kabinettet gik op, og den Geistlige traadde ind.

Jeg faaer her den underligste Depeche af Verden, raabte Lothario ham imøde; forlad mig, blev han ved, i det han vendte sig om mod Wilhelm, om jeg i dette Dieblis ikke er stemt til at tale videre med Dem. De bliver hos os i Nat, og De sørger for vor Gæst, Abbé, at han ingen Ting fattes.

Med disse Ord gjorde han et Bux for Wilhelm, den Geistlige tog vor Ven ved Haanden, der ikke uden Ulyst fulgte ham.

Stiltsiende gif de igiennem underlige
Gange, og kom i et meget artigt Kammer.
Den Geistlige førte ham ind, og forlod ham
uden videre Undskyldning. Strax derpaa ind-
fandt sig en munter Dreng, der anmeldte sig
hos Wilhelm, som hans Opvarter, og bragde
Aftensmaden, og imedens han vartede op, for-
talte meget om Husets Orden, hvorledes man
pleiede at tage Frokost, spise, arbejde, og for-
nøie sig, og især frembragde meget til Lotharios
Berømmelse.

Saa behagelig Drengen var, saa snart
søgte Wilhelm dog at blive ham qvit. Han
ønskede at være leene, thi han følte sig over-
maade bespændt og bakkemt i sin Forsatning.
Han gjorde sig Bebreidelser, at han saa fløt
havde fuldført sit Forsæt, kun halv forrettet sit
Værende. Snart foresatte han sig, næste Mør-
gen at indhente det forsømte, snart følte han,
at Lotharios Nærværelse stemte hen til ganske
andre Følelser. Det Huus, han befandt sig i,

som ham ogsaa saa underligt for; han vidste ikke
 at finde sig i sin Forsatning. Han vilde klæde
 sig af, og aabnede sin Badsæk; tillige med sit
 Nattsi fik han ogsaa Mandens Slør frem,
 som Mignon havde pakket ind. Dette Syn
 forøgede hans sørgelige Stemning: flye, Ung-
 lind! flye! raabte han, hvad skal dette mystiske
 Ord sige? hvad skal jeg flye? hvorhen? Langt
 bedre havde Manden tilraabt mig: vend tilbage
 i dig selv! han betragtede de engelske Raab-
 berstykker, der hang i Rammier paa Væggen,
 ligegyldig oversaae han de fleeste; endelig fandt
 han paa det eene forestillet et ulykkelig fran-
 dende Skib; en Fader med sine deilige Døtre
 ventede Døden af de indbrydende Bølger. Det
 eene Fruentimmer syntes at have Liighed med
 hiin Amazone; en uudsigelig Medlidenhed greb
 vor Ben, han følte en uimodstaaelig Trang til
 at skaffe sit Hierte Luft, Taarer trængte sig
 frem af hans Øie, og han kunde ikke fatte sig
 igien, før Sønnen overmandede ham.

Synderlige Drømmebilleder forekom ham
 henimod Morgenstunden. Han fandt sig i en
 Hauge, han som Varn tit havde besøgt, og
 saae med Fornøielse de kiendte Alleer, Hækker
 og Blomsterbede igien, Mariane mødte ham,
 han talte kiærlig med hende, og uden at erindre
 nogen foregaaende Misforstaaelse. Strax der-
 paa traadde hans Fader til dem i sine daglige
 Klæder; og med en fortroelig Mine, der var
 sielden hos ham, bad han Sønnen hente to
 Stole fra Haugehuuset, tog Mariane ved Haan-
 den, og førte hende ind i en Løvhytte.

Wilhelm iilte til Hauge salen, men fandt
 den ganske tom, kun saae han Aurelia staae
 ved det modsatte Vindue; han gif hen at tale
 til hende; men hun blev staaende uden at vende
 sig, og endskiøndt han stillede sig lige ved Si-
 den af hende, kunde han dog ikke see hendes
 Ansigt. Han saae ud af Vinduet, og saae i
 en fremmed Hauge mange Menneſke samlede,
 hvoraf han strax kiendte nogle. Madam Melina

sad under et Træ, og legede med en Rose, hun havde i Haanden; Laertes stod ved Siden af hende, og talte Penge af den ene Haand i den anden. Mignon og Felix laae i Græsset, den første udstrakt paa Ryggen, den anden paa Ansigtet. Philine traadde frem, og klappede i Hænderne over Børnene, Mignon blev ubevægelig, Felix sprang op, og løb for Philine. Først soe han, og løb, og Philine løb efter ham; men saa skreeg han ængstlig, da Harpe-spilleren gik efter ham med store langsomme Skridt. Børnet løb lige ad en Dam til; Wilhelm ilede efter ham, men for sild, Børnet laae i Vandet; Wilhelm stod som rodfæstet. Nu saae han den deilige Amazone paa den anden Side af Dammen; hun udstrakte sin høire Haand mod Børnet, og gik hen ad Bredden, Børnet giennemstrøg Vandet i lige Linie efter Fingren, og fulgte hende, som hun gik; endelig rakte hun ham Haanden, og trak ham op af Dammen. Wilhelm var imidlertid kommet nærmere; Børnet brændte over sin heele Krop,

og der faldt Ilddraaber af det. Wilhelm blev endnu mere bekymret, men Amazonen tog hurtigt et hvidt Slør af Hovedet, og dækkede Værnet med det. Strax var Ilden slukket. Da han tog Sløret op, sprang to Drenge frem, og legede overgivne frem og tilbage, da Wilhelm Haand i Haand med Amazonen gik igiennem Haugen, og i Fraastand saae sin Fader spadserere med Mariane i en Allee, der syntes at omgive den heele Hauge med høie Træer; han tog nu Veien hen ad dem begge, og skød med sin skjønne Vedsagerinde tvertigiennem Haugen, da med eet den blonde Fredrik traadde dem i Veien, og holdt dem op med megen Latter og mange Narrestreger. Desuagtet vilde de fortsætte deres Vej; da ilte han bort, og løb ad hiint fjerne Par til, Faderen og Mariane syntes at flygte for ham, han løb kun deshurtigere, og Wilhelm saae hiine næsten i Flugt at svæve igiennem Alleen; Natur og Tilbøielighed opfordrede ham, at komme dem til Hielp, men Amazonens Haand holdt ham tilbage. Hvor

gjerne lod han sig holde? Med denne blandede Høielse vaagnede han op, og fandt sit Bærelse alt oplyst af den klare Soel.

Andet Kapitel.

Drengen indbød Wilhelm til Frokost; denne fandt allerede Abbeén i Salen; Lorchario, hedde det, var redet ud; Abbeén var ikke meget snaksom, og syntes snarere at være tankesfuld; han spurgde om Aurelias Død, og hørte med Deeltagelse paa Wilhelms Fortælling. Al! raabte han, hvem det er levende og nærværende, hvilke uendelige Operationer Natur og Kunst maa gjøre, inden et dannet Menneske fremstaaer; den, der tager selv saa meget mueligt Deel i sine Brødres Dannelse, han kunde fortvivle, naar han seer, hvor formastelig ofte Mennesket ødelægger sig selv, og saa ofte kommer i det Tilfælde, med eller uden sin Brøde at ødelægges. Naar jeg betænker det, synes mig Livet selv en saa tilfældig Gave, at jeg kunde rose enhver, der ikke sætter større Priis derpaa, end billigt er.

Neppe havde han udtalt, før Dørren blev med Hæftighed revet op, et ungt Fruentimmer styrtede ind, og stødte den gamle Tiener tilbage, der stillede sig i Veien for hende. Hun ilede lige løs paa Abbeem, tog ham i Armen, og kunde neppe for Graad og Hulken faae de faa Ord frem: hvor er han? hvor har I ham? det er et græffeligt Forræderie! tilstaae kun! jeg veed, hvad der foregaaer! jeg vil efter ham! jeg vil vide, hvor han er.

Slaa Dem til Roelighed, min Dige! sagde Abbeem med paatagen Roelighed, kom De paa Deres Bærelse, De skal erfare alt; kun maa De kunne høre, naar jeg skal fortælle Dem. Han bød hende sin Haand for at følge hende bort. Jeg gaaer ikke paa mit Bærelse, raabte hun: jeg hader de Bægge, I alt saalænge har holdt mig fangen imellem; og dog har jeg faaet Alting at vide, Obersten har fordret ham ud, han er redet ud at opsøge sin Modstander, og maa skee just i dette selv samme Dieblis! det kom

mig nogle Gange for, som jeg hørte sige.
Lad De spørge for, og før De med mig, eller
jeg fylder Huset, heele Bondebyen med mit
Skrig.

Hun ilede under de hæftigste Taarer ad
Vinduet, Abbeem holdt hende tilbage, og søgte
forgiares at stille hende tilfreds.

Man hørte en Vogn køre; hun rev Vin-
duet op; han er død! raabte hun: der kommer
de med ham — han staaer af, sagde Abbeem.
De seer, han lever — Han er saaret; faldt
hun hæftigen ind, ellers kom han til Hest! de
føre ham, han er farlig saaret! Hun rendte ud
af Døren, og ned af Trappen; Abbeem iilte
efter hende, og Wilhelm fulgte dem, han saa,
hvorledes den Skønne mødte sin Elskede, i det
han kom op.

Lothario støttede sig paa sin ledsager, som
Wilhelm strax kjendte for sin gamle Belynder

Jarno; han talte meget venlig og trøstende til den trøstesløse Pige, og i det han ogsaa støttede sig paa hende, kom han langsom op af Trappen; han helste Wilhelm og blev bragt ind i sit Kabinet.

Ikke længe efter, kom Jarno ud igien, og traadde hen til Wilhelm: De synes, sagde han, prædestineret til at finde Skuespillere og Theater allevegne; vi er just ifærd med et Drama, der ikke er saa ganske lystigt.

Jeg glæder mig, svarte Wilhelm, ved at finde Dem igien i dette synderlige Dieblis, jeg er forundret, forskrækket, og Deres Nærværelse gjør mig strax roelig og fattet. Siig mig, har det Fare! er Baronnen haardt saaret? — Jeg troer det ikke, svarte Jarno.

Efter nogen Tiid traadde den unge Gaar- læge ud af Bærelset. Nu! hvad siger De? raabte Jarno ham imøde — at det staaer me-

get farlig til, svarte denne, og stak nogle Instrumenter i sin Skindpose.

Wilhelm betragtede Vaandet, som hang ud af Tasken; han troede at kende det. Levende modsigende Farver, et sælsomt Mynster, Guld og Sølv i underlige Figurer, udmærkede dette Vaand fra al Verdens Vaand. Wilhelm var overbevist, at den Instrumenttaske han saae, var den gamle Chirurgs, der havde forbundet ham i hiin Skov, og det Haab, efter saa lang Tiid igien at finde et Spor af sin Amazone, slog, som en Lue giennem hans heele Væsen.

Hvor har De faaet den Taske fra, raabte han. Hvem hørte den til, før Dem? — Jeg beder Dem, sig De mig det. — Jeg har kjøbt den paa en Auction, svarte den anden, hvad bryder det mig, hvem den har hørt til? med disse Ord gik han bort, og Jarno sagde: naar der dog bare kom eet sandt Ord af det unge Menneskes Mund. — Saa har han da ikke

købt denne Taske? — afbrød Wilhelm. — Saa lidt, som det har Fare med Lothario, svarte Jarno.

Wilhelm stod hensunken i mangfoldige Tanker, da Jarno spurgde ham, hvorledes det siden sidst var gaaet ham? Wilhelm fortalte sin Historie i Almindelighed, og da han til Slutning talte om Aurelias Død og sit Budskab, udraabte hiin: det er dog synderligt, meget synderligt.

Abbeem traadde ind af Bærelset, vinkede til Jarno, at han skulde gaae ind i hans Sted, og sagde til Wilhelm: Baronens lader Dem bede, at blive her, forøge Selskabet nogle Dage, og hielpe at forstaae ham Tiden under disse Omstændigheder. Behøver De at faae noget Bud til Deres, saa skal Deres Brev strax blive besørget, og paa det De kan forstaae denne synderlige Begivenhed, som De er Dienviidne til, maa jeg fortælle Dem, hvad egentlig ingen

Hemmelighed er. Baronen havde et lidet Eventyr med en Dame, det gjorde mere Opsigt, end det med Rette havde skuldet, da hun alt for levende vilde nyde den Triumph, at have revet ham fra en Medbeilerinde. Desværre fandt han efter nogen Tid ikke meere samme Moroe hos hende; han skuede hende; men med hendes hæftige Sind var det hende umueligt med Roelighed at bære sin Skiæbne. Ved et Bal kom det til et offentligt Brud; hun troede sig yderlig fornærmet, og ønskede at blive hævnnet; der fandtes ingen Ridder, der tog sig hende an, til omsider hendes Mand, som hun længe havde skilt sig fra, fik Sagen at vide, antog sig hende, fordrede Baronens ud, og saarede ham i Dag; dog er Obersten, som jeg hører, endnu kommet værre derfra.

Fra dette Dieblisk af, blev vor Ven behandlet i Huset, som han hørte til Familien.

Tredie Capitel.

Man havde nogle Gange læst den Syge for, Wilhelm vidste denne liden Tieneste med Glæde. Lydia kom ikke fra Baronens Seng, hendes Omsorg for den Saarede opslugte al hendes øvrige Opmærksomhed; men den Dag syntes ogsaa Lothario adspredt, ja han bad, at man ikke vilde læse videre.

Jeg føler i Dag saa levende, sagde han, hvor daarlig Mennesket lader sin Tiid gaae hen. Hvor meget har jeg foresat mig, hvor meget har jeg giennemtænkt, og hvor nøler man ikke ved sine bedste Forsætter. Jeg har læst Forslagene angaaende de Forandringer, jeg vil gjøre paa mine Godser, og jeg kan sige, jeg især derfor glæder mig, at Kuglen ikke har taget nogen farlig Veie.

Lydia saae ømt, ja med Taarene i Øinene til ham, som hun vilde spørge ham, om da hun, om hans Venner ikke ogsaa kunde for-
 dre nogen Deel i hans Livs Glæde. Jarno der-
 imod svarte, Forandringer, som de, De har for,
 maa billig først overlægges fra alle Sider, før
 man beslutter sig til dem.

Langt Overlæg, svarte Lothario, vilser ge-
 meenlig, at man ikke har den Punkt, der hand-
 les om, ret i Øigte, overvakte Handlinger, at
 man slet ikke kender den. Jeg overseer me-
 get tydelig, at jeg i mange Henseender ved Øe-
 konomien paa mine Godser, ikke kan undvære
 mine Bønders Hoverie, og at jeg stærkt og
 strængt maa holde over visse Rettigheder; men
 jeg seer ogsaa, at andre Udførelser vel ere mig
 fordeelsagtige, men ikke saa uundværlige, at jeg
 ogsaa kan unde mine Folk noget af dem, og
 at man ikke altid taber, naar man undværer.
 Nyttet jeg ikke mine Godser langt bedre, end
 min Fader? vil jeg ikke drive mine Indtægter

endnu høiere? og skal jeg nyde denne vorende Fordeel alleene? Skal jeg ikke unde den, der arbeider med og for mig, i Sit de Fordeele, som udvidede Kundskaber, som en fremrykkende Tid tilbyder os?

Mennesket er nu eengang saaledes, raabte Jarno, og jeg dadler mig ikke, naar jeg ogsaa griber mig selv i denne Egenhed; Mennesker attraaer at rive Alt til sig, blot for at kunne skalte og valte dermed efter Behag; de Penge, han ikke selv giver ud, forekomme ham sielden at være vel udgivne.

O ja! svarte Lothorio, vi kunde undvære meget af Kapitalen, naar vi omgikkes mindre vilkaarlig med Renterne.

Det eeneste, jeg har at erindre sagde Jarno, og hvorfor jeg ikke kan raade til, at De just nu gjør disse Forandringer, hvorved De i det mindste for Diebliffet taber, er, at De

selv har endnu Gæld, hvis Afbetaling indskrænker Dem; jeg vilde raade Dem, at udsætte Deres Plan, til De ere fuldkommen i Rigtighed.

Og imidlertid overlade til en Kugle, eller en Tagsteen, om den vilde gjøre Resultaterne af mit Liv og af min Virksomhed til intet forstedse! o! min Ven, blev Lothario ved, det er en Hovedfejl hos dannede Mennesker, at De gierne anvende Alt paa en Idee, lidt eller intet paa en Gienstand. Hvortil har jeg gjort Gæld? hvorfor har jeg lagt mig ud med min Onkel, overladt mine Sødsfende saalænge til sig selv! uden for en Idees Skyld. I America troede jeg at virke; paa hiin Side Havet troede jeg at være nyttig og nødvendig; var en Handling ikke omgivet med tusende Farer, syntes den mig ikke betydende, ikke værdig. Hvor meget anderledes ser jeg nu Tingene, og hvor er det, der er mig nærmest, blevet mig saa fiært og saa dyrebart.

Jeg erindrer mig vel det Brev, svarte Jar-
no, som jeg endnu fik fra hiin Side Havet.
De skrev mig: jeg vil vende tilbage, og i mit
Huus, i min Frugthauge, midt iblandt Mine
fige: her eller ingensteds er Ame-
rica.

Saa min Ven! og jeg gientager endnu
bestandig det samme, og dog skjænder jeg tillige
paa mig selv, at jeg ikke her er saa virksom,
som jeg var der. Til en vis jævn vedholden-
de Virksomhed behøve vi kun Forstand, og vi
blive og kun til Forstand, saa at vi ikke mere
see det overordentlige, enhver ligegyldig Dag
fordrer af os, og naar vi erkjænde det, dog
finde tusende Undskyldninger for ikke at gjøre
det. Et forstandigt Menneske er meget for sig
selv, men han er lidet for det hele.

Vi vil, sagde Jarno, ikke være Forstan-
den for nær, og tilstaae, at det overordentlige,
der skeer, er for det meeste Daarskab.

Ja! og just netop for det, Menneffene
 gjør det overordentlige uden for Orden; saaledes
 giver min Svoger sin Formue, forsaavidt
 han kan afhænde den, til Brødremenigheden, og
 troer, derved at fremme sin Sjæls Salighed;
 havde han opofret en ringe Deel af sine Ind-
 komster, kunde han have gjort mange Menne-
 sker lykkelige, og skaffet sig og dem, Himmel
 paa Jorden. Sjælden er vore Opoffrelser virk-
 somme, vi give strax Slip paa det, vi bort-
 give. Ikke bestemte, men fortvivlede fraspige
 vi os, hvad vi besidde. I disse Dage, tilstaaer
 jeg, svæver Greven mig bestandig for Die, og
 jeg er fast besluttet, at gjøre af Overbæviis-
 ning, hvad en ængstelig Indbildning drev ham
 til; jeg vil ikke oppebie, at jeg kommer mig.
 Her er Papirerne, de behøve kun at renskri-
 ves; tag De Birkedommoren dertil, vor Giæst
 hjælper Dem ogsaa, De veed, saa godt som jeg,
 hvad det kommer an paa, og jeg vil her hel-
 bredet eller døende, blive ved det, og udraabe:
 her eller ingensteds er Hernhut.

Da Lydia hørte sin Ven tale om at
døe, styrtede hun ned for hans Seng, hang
ved hans Arme, og græd bitterlig, Saarløgen
kom ind, Jarno gav Wilhelm Papirerne, og
nødde Lydia til at gaae bort.

For Himlens Skyld! raabte Wilhelm, da
de vare ene i Salen: hvad er det mod den
Greve? hvor er det for en Greve, der gaaer
til Brødemeenigheden?

En, De meget godt kender, svarte Jarno.
De er det Gienfærd, der jager ham i Andag-
rens Arme; De er den Udaademand, der
sætter hans vakke Kone i en Forfatning, saa
hun finder det raadeligt at følge sin Mand.

Og hun er Lotharios Søster? raabte Wil-
helm.

Ja vist!

Og Lothario veed?

Alt.

O lad mig flye, raabte Wilhelm! hvor kan jeg staae for ham? hvad kan han sige?

At ingen skal løfte en Steen mod den anden, og at ingen skal componere lange Taler for at gjøre Folk tilfamme; uden han vilde holde dem for Speilet.

Det veed De ogsaa?

Som meget andet! svarte Jarno; dog denne Gang slipper jeg dem ikke faalet, som forrige, og mine Hvervepenge behøver De heller ikke mere at være bange for. Jeg er ikke mere Soldat; og heller ikke som Soldat skulde jeg have indjaget Dem denne Mistanke. I den Tiid, jeg ikke har seet Dem, har meget forandret sig. Efter at min Fyrste var død, min Ven, og eeneste Belgierer, har jeg revet mig ud fra Verden og fra alle verdslige Forhold. Jeg forfremmede gierne, hvad fornøftigt var, fortaug ikke, naar jeg fandt noget urime-

ligt, og man havde bestandig at snakke om mit uroelige Hoved og min stemme Mund. Det Menneſkepaſ er ikke mere bange for nogen Ting end for Forſtand; Dumhed ſkulde de være bange for, naar de begreb, hvad der var frygteligt; men Forſtanden er til Uleilighed, og man maa ſtaffe den til Side. Dumheden er kun fordærvelig, og det kan man oppebie. Dog det kan ſaa være, jeg har det, jeg kan leve af, og min Plan ſkal De videre høre om. De ſkal tage Deel deri, hvis De ſtøtter om det; men ſig mig, hvorledes er det gaaet Dem? Jeg troer, jeg føler, De har ogsaa forandret Dem? hvorledes ſtaaer det med Deres gamle Grille at frembringe noget Skønt og Godt i Taterſelskab?

Jeg er nokſom ſtraffet! raabte Wilhelm: huſt De mig ikke paa, hvor jeg kommer fra og hvor jeg gaaer hen. Man snakker meget om Theater, men hvo der ikke ſelv var derpaa, kan ikke gjøre ſig nogen Foreſtilling der.

om. Hvor fuldkommen ubekiendte de Mennesker ere med dem selv, hvor de drive deres Dont uden Eftertanke, det har man intet Begreb om. Ikke blot vil enhver være den første, men og den eeneste; enhver vilde gierne udelukke alle de andre, og seer ikke, det er knap, han i Forening med dem frembringer noget; enhver trøer sig selv forunderlig original, og er ikke istand til at finde sig i noget, der er uden for den gamle Glendrian, og derhos en stedsevarende Uroe efter noget Nyt. Med hvilken Hefstighed virke de mod hinanden! og kun den usleste Egenkiærlighed, den meest indskrænkede Egennytte gjør, at de forbinde dem med hinanden. Om gienfæidigt Forhold kan man slet ikke snakke; en evig Mistroe næres med lumfke Rænker, og skændig Snak; den, der ikke lever liderlig, lever flaut. Hver gjør Fordring paa den meest ubetingede Agtelse, hver er omfindelig mod den mindste Daddel. Det har han alt vidst altsammen bedre selv? Og hvorfor har han da altid gjort lige tværtimod?

Altid trængende og uden Tillid, synes det, som der var intet, de var saabange for, som for Fornuft og god Smag, og intet de søgte saas meget at bevare, som deres personlige Egenraadigheds Majestetsrettigheder.

Wilhelm trak Nande, for endnu at fortsætte Litaniet videre, da en umaadelig Latter af Jarno afbrød ham. De stakkels Skuespillere! raabte han, kastede sig i en Stoel og loe fort; de stakkels gode Skuepillere! Veed De da, min Ven! blev han ved, da han nogenslunde havde fattet sig igjen, at De ikke har beskrevet Theatret, men Verden, og at jeg af alle Stænder vilde finde dem Figurer og Handlinger nok til Deres haarde Penselsrøg. Forlad mig, jeg maa atter lee af, at De troede, disse skønne Egenskaber vare blot herede paa Theaterbredderne.

Wilhelm fattede sig, thi virkelig havde Jarnos umaadelige og utidege Latter fortrudt

ham. De kan, sagde han, ikke ganske fiule Deres Menneskehad, naar De paastaer, at disse Feil ere almindelige.

Og det vidner om Deres Ubekjendtskab til Verden, naar De regner Theatret disse Phænomener saa høit. Sandelig! jeg tilgiver Skuespilleren enhver Feil, der kommer af Selvbedrag, og Lyst til at behage; thi naar han ikke synes sig og andre noget, saa er han intet. Til at synes er han kaldet, han maae sætte høi Priis paa Dieblisksbifaldet, thi han faaer ingen anden Belønning; han maa søge at glimre; thi derfor staaer han der.

De tillader, svarte Wilhelm, at jeg paa min Side i det mindste smiler. Aldrig skulde jeg troet, at De kunde være saa billig, saa overbærende.

Nei ved Gud! det er mit fuldkomne, veloverlagte Alvor. Alle Menneskets Feil tilgiver

jeg Skuespilleren; ingen af Skuespillerens Feil tilgiver jeg Mennesket. Lad mig ikke islemme mine Klagesange herom, de vilde klinge heftigere som Deres.

Saarlagen kom ud af Cabinettet, og paa Forespørgsel, hvorledes den Syge befandt sig? sagde han med levende Venlighed: ret meget vel! jeg haaber snart at see ham fuldkommen restitueret; strax ilede han ud af Salen, og oppebiede ikke Wilhelms Spørgemaal, der alt aabnede Munden, for endnu eengang og indstændigen at forespørge sig om Tassen. Attraaen efter igien at høre noget fra hans Amazone, gav ham Tillid til Jarno; han aabnbarede ham sit Tilfælde, og bad om hans Hielp. De veed saameget, sagde han, skulde De ikke ogsaa kunne erfare det?

Jarno var et Dieblif tankesuld; derpaa sagde han til sin unge Ven! vær De roelig, og lad Dem ikke videre mærke; vi skal nok

komme paa Spor af den Skionne. Nu foru-
roliger blot Lethorios Tilstand mig; Tingen
staaer farlig, det siger Saarlægens Venlighed
og gode Trøst mig. Jeg havde gierne skaffet
Lydia af Veien; thi hun er til ingen Gavn
her; men jeg veed ikke, hvorledes jeg skal bære
mig ad med det. I Aften, haaber jeg, skal
vor gamle Medicus komme, og saa vil vi
raadslaae videre.

Fjerde Capitel.

Lægen kom, det var den gode gamle siden Doctor, som vi alt kiende, og have at takke for Meddelingen af det interessante Manuscript. Han besøgte for alle Ting den Saarede, og syntes ingensunde tilfreds med hans Befindende. Derpaa havde han en lang Samtale med Jarno, dog lod de dem ikke mærke med noget, da de om Aftenen kom til Bords.

Wilhelm hielste ham overmaade venlig, og spurgde til sin Harpespiller. — Vi have endnu Haab, at bringe den Ulykkelige tilrette! svarede Lægen. — Dette Menneske var en sørgelig Tilgift til Deres indskrænkede og underlige Levnet, sagde Jarno, hvorledes er det siden gaaet ham? lad mig vide det.

Efter at man havde tilfredsstillet Zarnos
 Nysgierlighed, blev Løgen ved: aldrig har
 jeg seet et Sind i en saa syndelig Forfat-
 ning. Paa mange Aar har han ikke taget
 mindste Deel i noget, der var uden for ham;
 ja næsten ikke givet Agt paa noget, blot hen-
 sunket i sig selv, betragtede han sit huule tom-
 me Jeg, der forekom ham, som en umaalelig
 Afgrund. Hvor rørende var det, naar han
 talte om denne sørgelige Tilstand! jeg seer
 intet for mig, intet bag mig, udraabte han:
 uden en uendelig Nat, hvor jeg befinder mig
 i den skrækkeligste Eensomhed; ingen Følelse
 har jeg tilbage, uden Følelsen af en Brøde,
 der dog kun som et fjernt og uformeligt Spør-
 gelse bagfra lader sig see. Dog, der er ingen
 Højde, intet Dyb, intet Frem eller Tilbage,
 intet Ord udtrykker denne stedse lige Tilstand;
 mange Gange raaber jeg i denne Ligegyldig-
 heds Nød: Ewig! ewig! med Hæftighed, og dette
 sølsomme ubegribelige Ord er klart og lyst mod
 min Tilstands Mørke. Ingen Guddoms Straale

oprinder for mig i denne Nat, jeg græder alle mine Taare ved mig selv, og for mig selv. Intet er mig grusommere end Venkab og Kiærlighed, thi disse ene aflokke mig det Onske, at de Synere, der omgave mig, maatte være virkelige. Men ogsaa disse tvende Spørgelser ere kun opstegne af Afgrunden for at ængste mig, og for tilsidst ogsaa at røve mig den dyrebare Bevidsthed om denne uhyre Tilværelse.

De skulde høre ham, blev Løgen ved; naar han i fortrolige Timer paa denne Maade letter sit Hjerte; med største Bevægelse har jeg nogle Gange hørt paa ham. Naar noget paatrænger sig ham, der nøder ham til et Øjeblik at tilstaae, en Tid er gaaet, synes han, som studsende, og saa forkaster han igien Tingenes Forandring, som et Syners Syn. En Aften sang han en Sang om sine graa Haar, vi sad alle om ham, og græd.

O skaf De mig den! raabte Wilhelm.

Men, har De da ikke, spurgte Tarno, opdaget noget af det, han kalder sin Forbrydelse, ikke Aarsagen til hans synderlige Dragt, hans Udfærd ved Jldløsen, hans Rasenhed mod Barnet?

Kun ved Gissninger kunne vi komme hans Skiebne nærmere; umiddelbar at spørge ham, vilde være mod vore Grundsætninger. Da vi nok mærke, han er catholsk opdraget, have vi troet, at skaffe ham Vindring ved et Skriftemaal; men han gaaer paa en synderlig Maade bort hver Gang, vi søge at bringe ham nærmere til den Geistlige. Men for ikke at lade Deres Ønske, at vide noget om ham, være ganske utilfredsstillet, vil jeg i det mindste aabenhare Dem vore Formodninger. Han har tilbragt sin Ungdom i den geistlige Stand, og derfor synes han at vilde beholde sin lange Kappe og sit Skæg. Kærligheds Glæder blev

ham den største Deel af hans Levetid ukjendte. Først seent torde et Feiltrin med et ham meget nær beslægtet Fruentimmer, torde hendes Død, der gav en ulykkelig Skabning Livet, fuldkommen have forrykket hans Hierne.

Hans største Indbildning er, at han bringer Ulykke med sig overalt; og at Døden forestaaer ham ved en uskyldig Dreng; først var han bange for Mignon, inden han vidste, det var en Pige; nu ængstede Felix ham, og da han med al sin Elendighed elsker Livet usigelig, synes hans Modbydelighed mod Barnet at have reist sig deraf.

Hvad Haab har De da til hans Bedring? spurgde Wilhelm.

Det gaaer langsomt fremad, svarte Lægen, men dog ikke tilbage. Hans bestemte Syssler fortsætter han, og vi have vant ham at læse Aviserne, som han nu altid med megen Begjærlighed venter paa.

Jeg er nysgjærrig efter hans Sange ; sagde Zarno.

Dem kan jeg give Dem adskillige af, sagde Lægen. Præstens ældste Søn, der er vant til at skrive sin Faders Prædikener efter, har, uden at mærkes af den Gamle, tegnet mange Stropher op, og Tiid efter anden sat adskillige Sange sammen.

Anden Morgen kom Zarno til Wilhelm, og sagde til ham: De maa gjøre os en Tjeneste ; Lydia maae nogentiid bort herfra ; hendes hæftige, og jeg tør nok sige, ubeleilige Kiærlighed og Lidenskab hindrer Baronens Helbredelse. Hans Saar kræver Ro og Stilhed, skøndt det ved hans gode Natur ikke er farligt. De har seet, hvorledes Lydia piner ham med stormende Omhyggelighed, ubetvingelig Angest, og aldrig hentørende Taare, og — nok, føjede han efter en Pause til med et Smil, Lægen forlanger udtrykkelig, hun paa nogen

Tiid skal forlade dette Huus. Vi have bildt hende ind, at en meget god Veninde opholder sig her i Nærheden, forlanger at see hende, og venter hende hvert Dieblif. Hun har ladet sig overtale til, at føre hen til Virkedommeren, der boer kun en Miil herfra. Denne er underrettet, og vil hiertelig beklage, at Frøken Therese i samme Dieblif er ført bort; han vil gjøre det sandsynligt, at man endnu kan hente hende ind, Lydia vil tiile efter hende, og naar Lykken er god, vil hun blive ført fra eet Sted til et andet. Tilfidsst, naar hun paastaar, at hun vil vende om igien, maa man ikke sige hende imod; man maa tage Matten til Hielp, Kudsken er en klog Karl, som man endnu maa gjøre Aftale med. De sætter Dem i Vognen til hende, holder hende med Selskab, og styrer Eventyret.

De giver mig et besynderligt og betænkeligt Vrende, svarede Wilhelm, hvor ængstelig er en frænkets troefast Kiærligheds Nærværelse!

og jeg skal selv være Medskabet? Det er første Gang i mine Dage, jeg bedrager nogen paa denne Maade. Thi jeg har altid troet, at det kunde lede os for langt, naar vi for det Godes og Gavnliges Skyld engang begynde at bedrage.

Børn kan vi dog ikke opdrage, uden paa denne Maade! svarte Jarno.

Børn fik det endda at gaae hen med, sagde Wilhelm, da vi elske dem saa ømt, og aabenbar overseer dem; men med vore Liige, for hvem Hjertet ikke altiid raaber saa høyt i os om Skaansel, torde det ofte blive farligt. Dog troe ikke, blev han efter en kort Eftertanke ved, at jeg derfor afviser dette Tilbud. Ved den Verbødighed, Deres Forstand indskyder mig, ved den Tilbøielighed, jeg føler for Deres fortreflige Ben, ved det levende Ønske, at fremme hans Helbredelse, ved hvad Midler, den end var muelig, vil jeg gjerne glemme mig

selv. Det er ikke nok, at man kan vove sit Liv for en Ven, man maa ogsaa i Nødsfald fornægte sin Overbeviisning for ham. Vor kiæreste Lidenkab, vore bedste Ønsker ere vi skyldige at opoffre for ham. Jeg paatager mig dette Vrende, hvorvel jeg forudsæer den Qual, jeg af Lydias Taarer, af hendes Fortvivlelse, vil have at udstaae.

Derimod venter heller ingen liden Belønning Dem, svarede Jarno, i det De lærer at kende Frøken Therese, et Fruentimmer, som der kun gives faa af; hun gjør hundrede Mænd tilskamme, og jeg kunde kalde hende en sand Amazone, naar andre kun som artige Hermaphroditer gaae om i denne tvetydige Klædning.

Wilhelm blev truffet; han haabede i Therese at finde sin Amazone igien, saameget meere, som Jarno, hvem han forlangte nogen Oplysning af, brød kort af, og begav sig bort.

Det nye nære Haab, at see hiin hædrede og elskede Skabning, frembragde de synderligste Bevægelser hos ham. Han holdt nu det Vren: de, der var givet ham, for et Værk af en ud: trykkelig Beskikkelse, og den Tanke, at han var i Begreb at bringe en stakkels Pige paa en listig Maade bort fra Gienstanden for hendes oprigtigste og hæftigste Kiærlighed, forekom ham kun i Forbigaaende, som Skyggen af en Fugl svæver hen over den oplyste Jord.

Bognaen holdt for Døren; Lydia nølede et Dieblik med at staae i den: Høls hans Herre nok engang, sagde hun til den gamle Tiener, inden Aften er jeg her igien. Taarer stod hende i Øinene, da hun i det, de førte bort, nok engang vendte sig om. Hun vendte sig derpaa til Wilhelm, samlede sig, og sagde: De vil i Frøken Therese finde en meget interessant Person. Jeg undres, hvor hun kommer i denne Egn; thi De veed nok, at hun og Baronens elskede hinanden hæftig. Uagtet

Graastanden var Lothario tit hos hende; jeg var
 dengang om hende, det lod, som de blot vilde
 leve for hinanden. Men paa engang gif det
 tilbage, uden at noget Menneſke kunde be-
 gribe, hvorfor; han havde lært at kende mig,
 og jeg nægter ikke, at jeg hiertelig misundte
 Therese, at jeg neppe dulgte min Tilbøielig-
 hed for ham, og at jeg ikke stødte ham tilbage,
 da han paa eengang syntes at vælge mig istæ-
 den for Therese. Hun opførte sig mod mig,
 ſaa jeg ikke kunde ønske det bedre, hvorvel det
 næsten maatte synes, som jeg havde røvet hen-
 de ſaa dyrebar en Elſker. Men hvor mange
 tuſend Taarer og Smerter har denne Kiær-
 lighed alt koſtet mig? førſt ſaaes vi kun under-
 tiden hemmelig paa tredje Sted; men længe
 kunde jeg ikke udholde det Liv; kun i hans
 Nærværelſe var jeg lykkelig, fuldkommen lyk-
 kelig! Langt fra ham havde jeg intet tørt Die,
 intet roeligt Puſſeſlag. Engang blev han ad-
 ſkillige Dage borte; jeg var i Fortvivlelſe, gav
 mig paa Bejen, og overraſkede ham her. Han

modtog mig kjærlig, og var ikke denne ulykkelige Ting kommet imellem, havde jeg ført et himmelsk Levnet; og hvad jeg har udstaaet, siden han er i Fare, siden han lider, siger jeg ikke, og endnu i dette Dieblis gjør jeg mig levende Behreidelser, at jeg kun een Dag har fundet forlade ham.

Wilhelm vilde just nærmere forespørge sig om Therese, da de kjørte udenfor Birkedommerens, der kom til Vognen, og hiertelig beklagede, at Froken Therese alt var kjort. Han tilbød de Rejsende Frokost; men sagde tillige: Vognen vilde være at indhente i næste Bondeby. Man besluttede at kjøre efter, og Kudsken var ikke seen; alt havde man lagt nogle Landsbyer tilbage, og ingen truffet. Lydia paastod, man skulde vende om, Kudsken kjørte til, som han ikke forstod det. Endelig forlangte hun det med største Hæftighed; Wilhelm raabte ham til, og gav det aftalte Tegn. Kudsken svarede: Vi behøve ikke at kjøre samme Vej

tilbage; jeg veed en nærmere, der tillige er
 magesligere. Han førte nu ad Siden, gien-
 nem en Skov, og over lange Overdrev. En-
 delig, da ingen bekendt Gienstand kom tilsy-
 ne, tilstod Rudskén, han uheldigviis var ført
 feil, men skulde snart finde tilrette igien, da
 han hist saae en Bondebye. Natten kom paa,
 og Rudskén gjorde sine Ting saa klogt, at han
 spurgde overalt, og ingensteds oppebiede Sva-
 ret. Saaledes førte man heele Natten. Ly-
 dia lukkede ikke et Øie; ved Maanskinnet fandt
 hun overalt Liigheder, og bestandig forsvandt
 de igien. Om Morgenén syntes Gienstanderne
 hende bekendte, men desmere uventede. Bog-
 nen holdt udenfor et lidet artig bygget Land-
 sted, et Fruentimmer traadde af Dørren, og
 aabnede Slaget. Lydia saae stivt paa hende,
 saae sig om, saae igien paa hende, og laae
 asmagtig i Vilhelms Arme.

Femte Capitel.

Wilhelm blev ført ind i et lidet Mansardværelse, Huset var nyt, og saa lidet, som det næsten var mueligt, overmaade reenligt og ordenligt. Therese, der havde taget imod ham og Lydia ved Bognen, fandt han ikke sin Amazone igien; det var et andet, himmelvidt fra hende forskielligt Væsen. Velbyggt uden at være stor, bevægede hun sig med megen Livlighed, og hendes lyse, blaa, aabne Dine, syntes intet, som foregik, at blive skult for.

Hun traadde ind i Wilhelms Værelse, og spurgde, om han havde noget fornøden; forlad mig, sagde hun, at jeg lægger dem ind paa et Værelse, som Osielugten gjør ubehageligt; mit lidet Huus er just nu blevet færdigt, og De indvier denne liden Stue, som er bestemt for mine Gæster. Naar det kun var i en beha-

geligere Anledning, De var her! den arme Lydia! hun vil ingen gode Dage gjøre os; og overalt maa De tage tiltakke, min Koffepige er just nu ganske i Uldes løbet fra mig, og en Karl har flaaet sin Haand fordærvet. Det kunde gøres nødtigt, jeg forrettede alting selv, og endelig, naar man inderrettede sig efter det, maatte det ogsaa gaae an. Ingen er man mere plaget med, end med Tjenestefolkene; der vil ingen tiene, ikke engang sig selv.

Hun sagde endnu mangehaande om adskillige Gienstande; overalt lod hun til at gierne snakke. Wilhelm spurgde efter Lydia, om han ikke kunde faae den gode Pige at see, og undskyldte sig hos hende?

Det vil nu ikke virke hos hende, svarte Therese; Tiden undskylder, som den trøster; Ord er i begge Tilfælde af liden Kraft. Lydia vil ikke see Dem. — Lad ham endelig ikke komme mig for Nærene! raabte hun, da jeg forlod

hende; jeg kunde fortvivle om Menneſſeheden! ſaa ærligt et Anſigt, ſaa aabent et Udſeende, og denne hemmelige Lumſkhed! Lothario er gandske undſkyldt hos hende; ogſaa ſiger han i et Brev til den gode Pige: mine Venner overtalte, mine Venner nødde mig. Blandt diſſe regner Lydia Dem med, og fordømmer Dem med de andre.

Hun viſer mig formegen Ære, naar hun ſkælder paa mig, ſvarte Wilhelm, jeg tør endnu ingen Fordring gjøre paa denne fortreffelige Mands Venſkab, og er denne Gang kun et uſkyldigt Redſkab; jeg vil ikke roſe min Handling; nok! at jeg kunde gjøre den! det giældte en Mands Helbred, en Mands Liv, hvem jeg maa agte høiere, end nogen, jeg hidtil har kiendt. O! hvilken Mand det er, Frøken! hvilke Menneſker omgive ham! i dette Selskab har jeg, tør jeg nok ſige, førſte Gang ført en Samtale, førſte Gang kom mine Ords eaneste Mening mig af en andens Mund riigholdigere,

fuldere, og i større Omfang igien inøde; hvad jeg anede, blev mig klart, og hvad jeg meente, lærte jeg at skue. Desvære afbrødes denne Nydelse først med allehaande Sorger og Griller, og saa ved det ubehagelige Vrende. Jeg paatog mig det med Hengivelse, thi jeg holdt det for Skyldighed, selv med Opoffring af min Følelse at afdrage denne fortreffelige Kreds Mennesker mit Tilbagestaaende.

Therese havde under disse Ord seet meget venlig paa sin Gæst. O hvor sødt! udraabte hun, at høre sin egen Overbeviisning af en fremmed Mund! hvor vi først ret blive til os selv, naar en anden giver os fuldkommen Ret. Ogsaa jeg tænker om Luthario fuldkommen som De; ikke enhver lader ham vederfares Ret; men derimod sværme ogsaa alle de for ham, der kiænde ham nærmere, og den smertelige Følelse, der i mit Hjerte blander sig med hans Minde, kan ikke holde mig fra, daglig at tænke paa ham. Et Suk skaffede hendes Bryst

Luft, i det hun sagde dette, og i hendes høyre Die blinkede en flön Taare. De maae ikke troe, blev hun ved, at jeg er saa blød, saa let at røre! det er kun Diet, der græder. Jeg havde en liden Vorte paa det nederste Dielaag, man har lykkeligt bundet mig den af; men Diet er siden den Tiid altiid blevet svagt; den ringeste Anledning driver mig en Taare frem; her sad Vorten. De seer intet Spor af den mere.

Han saae intet Spor, men han saae ind i hendes Die; det var klart, som Christal; han troede at see indtil Grunden af hendes Siæl.

Vi have sagde hun, nu sagt vor Forbindelses Løfensord, lad os nu saa snart mueligt blive fuldkommen fiendte med hinanden. Menneskets Historie er hans Character. Jeg vil fortælle Dem, hvorledes det er gaaet mig, skient mig en Smule Fortroelighed, og lad

ogsaa adskilte være foreenede. Verden er saa tom, naar man blot tænker sig Bierge, Floder og Stæder i den; men hist og her at vide nogen, der stemmer overeens med os, som vi ogsaa stiltiende leve fremad med, det gjør os denne Jordflode først til en beboet Hauge.

Hun iilde bort, og lovede snart at hente ham af til en Spadseregang. Hendes Nærværelse havde virket meget behagelig paa ham, han agtede at erfare hendes Forhold til Lothario. Han blev kaldt ind, hun kom ham imøde fra sit Værelse.

Da de een for een maatte gaae ned ad den snævre, og næsten steile Trappe, sagde hun: alt det kunde være videre og bredere, naar jeg havde vildet høre Deres ædelmodige Bens Tilbud; dog for at blive ham værdig, maatte jeg bevare det hos mig, hvad gjorde ham mig saa kjær. Hvor er Forvalteren, spurgte hun, i det hun kom rendende ned ad Trap-

pen. De maae ikke tænke, blev hun ved, at jeg er saa riig, at behøve en Forvalter, de saa Marke ved min liden Selveiergaard kan jeg nok selv drive. Forvalteren hører min nye Naboe til, der har kjøbt den deilige Gaard, som jeg kender ind og ud; den gode Gamle Mand ligger syg af Podagra, hans Folk er ny her i Egnen, og jeg hjælper dem gjerne at gjøre deres Indretninger.

De gjorde en Spadseregang giennem Agre, Enge, og nogle Frugthauger. Therese sagde Forvalteren Besked i Alting, hun kunde gjøre ham Rede for hver Smaating, og Wilhelm havde Marsag nok at undre sig over hendes Indsigt, Bestemthed, og den Snuhed, hvorledes hun i ethvert Tilfælde vidste at angive Midler. Hun opholdt sig ingensteds, tilende bestandig til de betydelige Puncter, og saaledes var Sagen snart afgjort. Helt hans Herre! sagde hun, da hun affærdigede Manden; jeg skal saasnart mueligt besøge ham, og

ønster fuldkommen Bedring. Det kunde jeg nu ogsaa, sagde han med et Smil, da han var borte, snart blive riig og bemidlet; thi min gode Naboe var ikke utilbøielig til at give mig sin Haand.

Den Gamle med hans Podagra? raabte Wilhelm: jeg kan ikke vide, hvor De i Deres Aar kunde komme paa saa fortryvlet et Indfald? — Jeg er heller slet ikke fristet! svarte Therese. Velhavende er enhver, der veed at forestaae det, han eyer; at være bemidlet er en besværlig Ting, naar man ikke forstaaer det.

Wilhelm viiste sin Forundring over hendes Husholdningskundskaber. — Afgiort Tilbøielighed, tidlig Leilighed, udvortes Drift, og en fortsat Sydslen med en nyttig Ting gjør endnu meget mere mueligt i Verden, svarte Therese, og naar De først faaer at vide, hvad der har beslaet mig dertil, vil De ikke mere

undre Dem over det saa synderligladende Tæ-
lent.

Hun forlod ham, da de kom hjem, i
hendes liden Hauge, hvor han knap kunde
vende sig, saa smalle var Gangene, og saa rige-
lig var alt beplantet. Han maatte smile, da
han gik tilbage over Gaarden, thi der laae
Brændevæddet saa accurat sauget, hugget, og
favnsat, som det var en Deel af Bygningen,
eller skulde blive bestandig saaledes liggende.
Heene stod alle Kar paa deres Sted, det lidet
Huus selv var hvidt og rødt anstrøget, og
lysteligt at see til. Hvad Haandarbeid kan
frembringe, der ingen skønne Forhold kæn-
der, men arbeider for Behov, Varighed og
Munterhed, synes foreenet her. Man bragte
ham Mæden paa hans Bærelse, og han havde
Tid nok at anstille Betragtninger. Især faldt
ham paa: at han nu igien lærte at kende en
saa interessant Person, der havde staaet i nært
Forhold med Lothario. Villigt er det, sagde

han ved sig selv, at en saa fortreffelig Mand ogsaa drager fortreffelige Qvindestæle til sig! hvor langt udbreder Mandighedens og Bærdighedens Virkning sig? Naar kun andre ikke kom saa meget tilført derved! Ja! tilstaae dig kun din Frygt! naar du engang igien træffer din Amazone, denne alle Skikkelsers Skikkelse, finder du hende trods alle dine Forhaabninger og Drømme til din Beskiæmmelse og Ydmygelse, endda tilsidst, som hans Brud.

Siette Capitel.

Wilhelm havde tilbragt en uroelig Eftermiddag ikke ganske uden, at Tiden var faldet ham lang, da hans Dør henimod Aften gik op, og en ung vakker Jægerdreng traadde ind, og helse. Skal vi nu gaae ud og spadserere? sagde dette unge Menneske, og i samme Dieblis kjendte Wilhelm Therese paa hendes smukke Dine.

Forlad mig denne Masquerade! begyndte hun, thi desværre er det nu kun Masquerade. Dog da jeg eengang skal fortælle Dem om den Tid, da jeg saa gierne saa mig i denne Vest, vil jeg og paa enhver Maade gjøre mig hiine Dage nærværende. Kom da; selv den Plads, hvorpaa vi saa tit udhvilede os fra vore Jagter og Spadsereregange, skal bidrage dertil.

De gif, og paa Beyen sagde Therese til sin Ledsager: det er ikke billigt, at De lader mig tale alleene; allerede veed De nok om mig, og jeg veed endnu ikke det mindste om Dem; fortæl De mig midlertid noget om Dem selv, at jeg kan fatte Mod til ogsaa at forelægge Dem min Historie, og mine Forhold. Desværre har jeg, svarte Wilhelm, intet andet at fortælle, end Bildfarelser paa Bildfarelser, Feiltrin paa Feiltrin, og jeg vidste ingen, jeg heller vilde fortie de forvirrede Omstændigheder, jeg har befundet og befinde mig i, end Dem; Deres Blik, og Alt, hvad der omgiver Dem, Deres heele Væsen, og Deres Forhold viser mig, at De kan glæde Dem over Deres forbigangne Liv, at De i en sikker Følge er gaaet frem ad en skøn reen Vej, at De ingen Tiid har spildt, at De intet har at bebreide Dem.

Therese smilte, og svarte: vi maae oppebie, om De endnu tænker saaledes, naar De faaer min Historie at høre. De gif videre,

og under nogle almindelige Samtaler, spurgde Therese ham: er De fri? jeg troer at være det, svarte han: men jeg ønsker det ikke. Godt! sagde hun: det peger hen paa en forviklet Roman, og viser mig, De har ogsaa noget at fortælle.

Under disse Ord gik de op ad Høien, og leirede sig ved en stor Eg, der udbredte sin Skygge vidt omkring. Her! sagde Therese, under dette tydske Træ vil jeg fortælle en tydske Viges Historie. Hør mig taalmodig: Min Fader var en velhavende Adelsmand i denne Provinds, en munter, lys, virksom, vakker Mand, en kjærlig Fader, en redelig Ven, en ypperlig Husholder, og hos hvem jeg ingen anden Feil kiendte, end at han var for overbærende mod en Kone, der ikke forstod at sætte Præis paa ham. Desværre maa jeg sige det om min egen Moder! hendes Væsen var ligesvertimod hans. Hun var fremfælsende, ubestændig, uden Tilbøjelighed enten for sit Huus

eller for mig, hendes eeneste Barn, ødsel,
 men deilig, fuld af Aand, fuld af Talenter,
 den Kreds Fortryllelse, hun vidste at samle
 omkring sig. Bist nok var hendes Selvfab
 aldrig stort, eller blev det ikke længe. Denne
 Kreds bestod for det meeste af Aand, thi intet
 Fruentimmer befandt sig vel ved Siden af hen-
 de, heller ikke kunde hun taale noget Fruen-
 timmers Fortieneste. Jeg lignede min Fader
 af Udvortes og Tænkemaade. Ligesom en ung
 Kelling strax søger Vandet, saa var fra første
 Ungdom af Røkkenet, Spisekammeret, Lader
 og Loftet mit Element. Huses Orden og
 Reenlighed, syntes endog i den Tid jeg lege-
 de endnu, at være min eeneste Instinct mit
 eeneste Mærke. Min Fader glædede sig der-
 over, og gav min barnagtige Bestræbelse grad-
 viis de pædagogiske Eysler; min Moder holdt
 derimod ikke af mig, og lagde intet Plebs
 Dølgemaal derpaa.

Jeg vorte til, med Havene tilstog min
 Virksomhed, og min Faders Kierlighed til
 mig. Naar vi var eene, gik i Markerne,
 naar jeg hjaalp ham at giennemsee Regninger-
 ne, da kunde jeg vel føle paa ham, hvor lyk-
 kelig han var. Naar jeg saae ham i Vinene,
 var det, som jeg saae ind i mig selv; thi det
 var just Vinene, der gjorde mig ham fuld-
 kommen liig. Men samme Mod, samme Ud-
 tryk beholdt han ikke i min Moders Nærvæ-
 relse; han undskyldte mig sagtnodig, naar
 hun dadlede mig hæftig og uretfærdig, han
 tog sig mig an, ikke som han vilde beskytte
 mig, men som han kun kunde undskylde mine
 gode Egenskaber. Saaledes lagde han selv ikke
 Hindringer i Veien for nogen af hendes Til-
 bøieligheder; hun begyndte med største Lidens-
 skab at staae sig til Skuespillet; der blev byg-
 get et Theater; Mandfolk fattedes ikke af alle
 Classer og Skikkelser; der fremstilte sig paa
 Theatret, men Fruentimmer fattedes derimod
 ofte. Lydia en vakker Pige, der var opdraget

med mig, og der strax i hendes første Ungdom tegnebe til at blive indtagende, maatte paatage sig anden Rolle, og en gammel Kammerfrue forestille Mødrene og Tanterne, medens min Moder forbeholdt sig de første Elskerinder, Heltinder, og Hyrbinder af alle Slags. Jeg kan slet ikke sige Dem, hvor latterligt det forekom mig, naar de Mennesker, som jeg kiendte alle ret godt, havde forklædt sig, stod deroppe, og vilde ansees for noget andet, end de var. Jeg saae bestandig min Moder, og Lydia, den Baron og den Secretair, enten de saa lod dem see, som Fyrster og Grever, eller som Bønder, og jeg kunde ikke begribe, hvor de vilde anmode mig at troe, at de var vel eller ilde tilmode, at de var forelskede eller ligegyldige, giærrige eller gavmilde, da jeg dog for det mæeste nøje var underrettet om det Modsatte. Derfor blev jeg ogsaa kun sjælden blandt Tilskuerne; jeg pudsede altid Lysene for dem, blot for at have noget at giøre; besørge Aftensmaden, og havde anden Mor-

gen, medens de endnu havde længe at sove, alt bragt deres Garderobe i Orden, som de om Aftenen gemeenlig gik fra slængt mellem hinanden.

Denne Virksomhed syntes at være min Moder ganske vel tilmaade, men hendes Godhed kunde jeg ikke vinde, hun foragtede mig, og jeg veed, at hun mere end eengang gientog med Bitterhed: naar Moderen kunde være saa uvís som Faderen, vilde man vel neppe holde den Tiennestepige for min Datter. Jeg nægter ikke, at hendes Forhold jo efterhaanden reent drev mig fra hende; jeg betragtede hendes Handlinger, som en fremmed Persons, og da jeg var vant til, som en Falsk at have Die med Folkene — thi i Forbigaaende at sige, derpaa beroer Grunden i al Huusholdning. — saa faldt naturligviís min Moders og hendes Selskabs Forhold mig ogsaa paa. Det lod sig nok mærke, at hun ikke saae alle Mandfolk med samme Bine, jeg gav Skarpere Agt, og

opbagede snart, at Lydia var den Fortroelige, og ved denne Leilighed blev selv mere kiendt med en Lidenſkab, hun fra ſin første Ungdom af ſaa tit havde foreſtilt. Jeg vidſte alle hendes Sammenkomſter, men jeg taug, og ſagde intet til min Fader, ſom jeg og var bange for at bedrøve; men endelig blev jeg nødt til det. Mange Ting kunde hun ikke foretage uden at beſtilke Folkene. Diſſe begyndte at trodſe mig, forſømme min Faders Anordninger, og ikke udføre mine Befalinger; de Uordener, ſom deraf ſlød, vare mig utaalelige, jeg aabenbarede, jeg klagede Alting til min Fader.

Han hørte roelig paa mig; gode Varn! ſagde han endelig ſmilende, jeg veed alt, vær roelig, bær det med Taalmodighed, thi det er blot for din Skyld, jeg lider det.

Jeg var ikke roelig, jeg havde ingen Taalmodighed. I Stilhed ſkiældte jeg paa min Fader; thi jeg troede ikke, at han for nogen

Marfags Skyld behøvede at taale det; jeg drev paa Orden, og var besluttet til at lade det komme til det yderste.

Min Moder havde Vidler af sig selv; men fortærede dog mere, end hun skulde, og dette voldte, mærkede jeg nok, mangen Forklaring mellem mine Forældre. Længe blev der ikke raadet Bod paa den Sag, til endelig min Moders Lidenfkaber selv frembragte en Slags Udvikling.

Den første Elsker blev paa en eklatant Maade troløs; Huset, Egnen, hendes Forhold var hende imod. Hun vilde rage paa et andet Gods; der var det hende for ensomt, hun vilde til Byen, der gieldte hun ikke nok. Jeg veed ikke, alt hvad der foregik imellem hende og min Fader; nok han besluttede sig til endelig under Betingelser, jeg ikke fik at vide, til at samtykke i en Reise, hun vilde gjøre til det sydlige Frankrig.

Vi vare nu fro, og levede som i Himlen, ja jeg troer, at min Fader intet har tabt, om han endog med en anseelig Summe frakjøbte sig hendes Nærværelse. Alle unyttige Tjenestefolk blev afflassede, og Lykken syntes at være vor Orden gunstig; vi havde nogle meget gode Nar; alt lykkedes efter Ønske. Men desværre denne glade Tilstand varede ikke længe, ganske ufornodentlig blev min Fader overfaldet af et Slagflod, der gik ham lam i den højre Side, og betog ham det reene Brug af Tælen. Man maatte giætte sig til alt, hvad han forlangte, thi han fik aldrig det Ord frem, han havde i Tanke. Meget angstlige var mig derfor mange Dieblkke, hvori han udtryffeligt vilde være ene med mig, han pegede med hæftig Gebærde at enhver skulde forsvie sig bort, og naar vi da saae os ene, var han ikke istand til at faae det rigtige Ord frem, hans Utaalmodighed steg til det højeste, og hans Tilstand bedrøvede mig i mit inderste Hierte. Saameget forekom mig sikkert, at

han havde noget at betroë mig, der angik mig i Særdeleshed. Hvilken Længsel følte jeg ikke efter at faae det at vide! ellers kunde jeg see Alting paa hans Dine; men nu var det forgiæves; selv hans Dine talte ikke mere; kun saa meget var mig tydeligt, han vilde intet, begiærte intet; han stræbte kun at aabenbare mig noget, som jeg desværre ikke fik at vide. Hans Onde kom igien; han blev kort derpaa ganske uvirksom og uskikket; og ikke længe efter, var han død.

Jeg veed ikke, hvorledes den Tanke havde sat sig fast hos mig, at han etsteds havde nedlagt en Skat, som han efter sin Død hellere vilde unde mig end min Moder; jeg søgte alt i hans levende Live, men jeg fandt intet, og efter hans Død blev alting forseglet. Jeg skrev til min Moder, og tilbød hende, at blive som Forvalter i Huset; hun afsløg mig det, og jeg maatte forlade Godset. Der kom et indbyrdes Testament frem, hvor

ved hun blev i Besiddelse og Nydelse af Alt og jeg, i det mindste saalænge hun levede, afhængig af hende. Du troede jeg først ret at forstaae min Faders Vink; jeg beklagede ham, at han havde været saa svag, ogsaa efter sin Død at være uretfærdig imod mig. Thi nogle af mine Venner vilde endog paaastaae, det var snart ikke bedre, end om han havde gjort mig arveløs, og forlangte jeg skulde gribe Testamentet an, men som jeg ikke kunde beslutte mig til. Jeg ærede formeget min Faders Minde; jeg stolede paa Skæbnen; jeg stolede paa mig selv.

Jeg havde altid staaet i god Forstaaelse med en Dame i Naboeilanden, der havde store Godser, hun tog med Fornøjelse imod mig, og det blev mig let, snart at forestaae hendes Huusholdning. Hun levede meget regulair, og elskede Orden i Alting; og jeg hjalp hende troelig i Kampen med Forvalter og Tjende. Jeg er hverken giærrig eller misundelig, men

vi Fruentimmer holde overalt meget alvorlige, end en Mand selv, over, at intet ødes til Unytte. Hvert Underflab er os utaaleligt, vi vil, at enhver kun skal nyde, for saavidt han er berettiget dertil.

Nu var jeg igien i mit Element, og sørgede stille over min Faders Død. Min Beskytterinde var tilfreds med mig; kun en liden Omstændighed forstyrrede med Noelighed. Lydia kom tilbage, min Moder var grusom nok til at forskyde den arme Pige, efter at hun var fra Grunden fordærvet. Hun havde hos min Moder lært at ansee Lidenskaber som Bestemmelse, hun var vant til ikke at styre sig i noget. Da hun usformodentlig igien kom frem, tog min Belgiorerinde ogsaa mod hende, hun vilde gaae mig til Haande, og kunde ikke stikke sig i nogen Ting.

Paa samme Tid kom min Dames Vaarværende og tilkommende Arvinger tit i hendes

Huus, og forlystede dem med Jagten. Ogsaa Lothario var ofte med dem; jeg lagde meget snart Mærke til, hvormeget han udmærkede sig fra alle andre, dog uden mindste Hensyn paa mig selv. Han var høflig mod alle, og snart syntes Lydia at tildrage sig heele hans Opmærksomhed. Jeg havde altid at bestille, og var sjælden hos Selskabet; i hans Nærværelse talte jeg mindre end sædvanlig, thi jeg vil ikke nægte, at en levende Samtale altid har været mig Livets Kryderie. Jeg talte gierne meget med min Fader om Alt, hvad der mødte. Hvad man ikke snakker om, betænker man ikke ret. Intet Menneske havde jeg nogensinde hellere hørt paa, end paa Lothario, naar han fortalte om sine Rejser, sine Feldtog. Verden laae saa klar, saa aaben for ham, som den Egn, jeg havde holdt Huus i, for mig. Jeg hørte ikke en Eventyrsers underlige Skæbner, ikke de overdrevne Halvsandheder af en indskrænket Rejsende, der altid kun sætter sin Person i Staden for det Land, han lover at give os

et Billede af; han fortalte ikke; han førte os paa Stæderne selv; jeg har ikke let sølt saa reen en Fornøjelse.

Men uudsigelig var min Tilfredshed, da jeg en Aften hørte ham tale om Fruentimmerne. Samtalen kom ganske naturlig; nogle Damer af Nabolauget havde besøgt os, og ført de sædvanlige Taler om Fruentimmernes Dannelse. Man var uretfærdig mod vort Kion, hedde det, Mændene vilde beholde al høyere Cultur for dem selv, man vilde ikke tilstøde os Udgang til nogen Videnskab, man forlangte, at vi kun skulde være Tiasedukker eller Husholderesser. Lothario talte lidet til alt dette; men da Selskabet blev mindre, sagde han ogsaa sin Mening aabenhjertig herom. Det er besynderligt, sagde han, at man tager den Mand det ilde op, der vil sætte et Fruentimmer paa det høyeste Sted, hun kan beklæde; og hvilket er høyere, end Housregimentet?

Naar Manden plager sig med de udvortes Forhold, naar han maa skaffe Eiendommene tilveie, og beskytte dem, naar han endog tager Deel i Statsforvaltningen, overalt er afhængig af Omstændigheder, og jeg havde Lyst at sige, regierer intet, i det han troer at regiere Alt, altid kun maa være politisk, hvor han gierne vilde være fornuftig, hemmelighedsfuld, hvor han vilde være aabenhjertig, falsk, hvor han ønskede at være ærlig, naar han for det Maals Skyld, han aldrig naaer, hvert Døgnblik maae opgive det skønneste Maal, Harmonie med sig selv, herfter midlertid en fornuftig Rone virkelig i det Indre, og gjør en heel Familie hver Virksomhed, hver Tilfredshed muelig. Hvad er Menneskets høyeste Lykke, undtagen, at vi udføre det, vi ansee som ret og godt? at vi virkelig ere Herrer over Midlerne til vore Maal. Og hvor skal, hvor kan vore nærmeste Maal ligge, uden indenfor Huset? alle stedse tilbagevendende uundværlige Fornødenheder, hvor vente, hvor fordre vi dem, uden

der, hvor vi staae op, og lægge os, hvor Kisten, og Kjelder, og hvert Slags Forraad altid skal være rede for os og vore? hvilken regelrigtig Virksomhed udkræves for at giennemdrive denne stedse tilbagevendende Orden i en usforrykket levende Følge? hvor faa Mænd er det givet, som en Stjerne, at komme regelrigtig igien, og forestaae Dagen saavel som Natten? danne sig sine huuslige Redskaber, plante og høste, bevare og udgive, og stedse med Ro, Kærlighed og Hensigtspassenhed at vandre Kredsen igiennem. Har et Fruentimmer eengang grebet dette indvortes Herredom, da gjør hun den Mand, hun elsker, først derved eene til Herre; hendes Opmærksomhed erhverver alle Kundskaber, og hendes Virksomhed veed at nytte dem alle. Saaledes er hun afhængig af ingen, og skaffer sin Mand den sande Uafhængighed, den huuslige, indvortes; det, han ejer, seer han betrygget, det, han erhverver, godt nyttet, og saaledes kan han henvende sit Sind til større Gienstande, og naar Lykken er god;

være det for Staten, der saavel anstaaer hans
Kone hienime.

Han gjorde derpaa en Beskrivelse af, hvordan han ønskede sig en Kone. Jeg blev rød, thi han beskrev mig, som jeg levede. Jeg nød i Stilhed min Triumph, saameget mere, da jeg af alle Omstændigheder saa, at han ikke personlig havde meent mig, at han egentlig ikke kjendte mig. Jeg erindrer mig ingen behageligere Følelse i min Levetiid, end at en Mand, jeg agtede saa høyt, gav ikke min Person, men min inderste Natur Fortrinnet. Hvilken Belønning sølte jeg; hvilken Opmuntring havde jeg faaet!

Da de var borte, sagde min værdige Veninde smilende til mig: det er Skade, at Mandfolkene tit tænke og tale, hvad de dog ikke lade komme til Udførelse, ellers var her ligesom fundet et ypperligt Partie for min kiære Thorse. Jeg spøjte over hendes Yttring, og til-

føjede: at Mændenes Forstand vel saae sig om efter Huusholderinder, men at deres Hierte og Inderbildningskraft længtes efter andre Gienstande, og at vi Huusholderinder egentlig ingen Veddestriid mod de elskværdige og indtagende Piger kunde udholde. Disse Ord sagde jeg Lydia til Gehør, thi hun dulgte ikke, at Lorthario havde gjort meget Indtryk paa hende, og han syntes ogsaa at blive mere opmærksom paa hende ved hvert nyt Besøg. Hun var fattig, hun var ikke af Stand, men hun kunde ikke modstaae den Fryd at indtage og indtages; jeg havde aldrig elsket, og elskede heller ikke nu; hvorvel det var mig uendelig behageligt at see, hvorhen min Natur af en saa hædret Mand blev sat og regnet, vil jeg dog ikke nægte, at jeg ikke var ganske tilfreds. Jeg ønskede nu ogsaa, at han maatte kiende mig, maatte tage personlig Deel i mig. Dette Ønske opkom hos mig uden nogen bestemt Tanke, hvad deraf kunde følge.

Den største Tjeneste, jeg viiste min Velgjererinde, var, at jeg søgte at bringe de skionne Skove paa hendes Godser i Orden. I disse kostelige Besiddelser, hvis store Bærdie Tiid og Omstændigheder bestandig forøge, gik det desværre bestandig kun efter den gamle Elendrian, ingensteds var Plan og Orden, og paa Stiælen og Underfløb var der ingen Ende; mange Bierge stod øde; og kun de ældste Hugster havde endnu lige Bært. Jeg gik alt det igiennem selv med en duelig Forstmand; og lod Skovene opmaale; jeg lod hugge, saae, plante, og i kort Tiid var Alting i Gang. Jeg havde, for at komme lettere afsted til Hest, og heller ingensteds at hindres til Fods, ladt mig gjøre Mandsklæder; jeg var mange Steder, og man frygtede mig allevegne.

Jeg hørte, at det Selskab unge Venner med Lothario igien havde anstillet en Jagt; første Gang i mit Liv faldt det mig ind at synes; eller for ikke at gjøre mig selv Uret, i den herlige

Mand's Dine at glæde for, hvad jeg var. Jeg
 tog mine Mandssklæder paa, fik Flinten paa Nak-
 ken, og gik ud med vor Jæger, for at vente
 Selskabet paa Grændsen. De kom, Lothario
 kjendte mig ikke strax, en af min Belgiererins-
 des Søstersønner forestilte mig for ham, som
 en duelig Forstmand, spurgte over min Ung-
 dom, og drev sit Spil saalænge med min Noes,
 at Lothario endelig kjendte mig. Søstersønnen
 understøttede min Hensigt, som om vi havde af-
 talt det, omstændelig og taknemmelig fortalte
 han, hvad jeg havde gjort for Tantens God-
 ser, og følgelig ogsaa for ham.

Lothario hørte med Opmærksomhed paa
 ham, gav sig i Samtale med mig, spurgte om
 alle Godsernes og Egnens Forhold, og jeg var
 glad ved, at kunde udbrede mine Rundskaber
 for ham; jeg stod mig meget vel i min Gra-
 men, forelagde ham nogle Forbedringsfor-
 slag til Prøvelse, han billigede dem, fortalte
 mig lignende Exempler, og styrkede mine Grunde

ved den Sammenhæng, han gav dem; min Tilfredshed vorte hvert Øieblik. Men lykkelig vilde jeg blot være kiendt og ikke elsket; thi — vi kom hjem, og jeg mærkede mere end nogensinde, at den Opmærksomhed, han viiste Lydia, syntes at forraade en hemmelig Tilbøielighed. Jeg havde opnaaet mit Øjemeed, og var dog ikke roelig; han viiste Dag fra Dag sand Afgjælt og skjen Fortroelighed til mig, han talte sædvanlig til mig i Selskab, spurgde mig om min Meening, og syntes især i Huusholdningsager at have den Tiltro til mig, som jeg vidste Alt. Hans Deeltagelse opmuntrede mig overordenlig; endog naar der taltes om almindelig Landoeconomie og Financer, trak han mig ind i Samtalen med, og jeg søgte i hans Fraværelse at erhverve mig mere Kundskab om Provindsen, ja om heele Landet; det faldt mig let; thi der kom blot igien i det Store, hvad jeg i det Smaa saa nøie vidste, og kiendte.

Han kom fra denne Tid af tiere i vort Huus. Der blev, kan jeg nok sige, snakket om Alt, men paa en vis Maade blev vor Samtale altid tilsidst oeconomisk, om og kun i uegenlig Betydning. Hvad Mennesket ved consequent Anvendelse af sine Evner, sin Tid, sine Penge, selv ved ringeladende Midler kan frembringe for uhyre Virkninger, derom taltes der meget.

Jeg modstod ikke den Tilbøielighed, der drog mig til ham, og jeg følte desværre kun for snart, hvor stærk, hvor hiertelig, hvor oprigtig og reen min Kiærlighed var, da jeg troede alt mere at mærke, at hans idelige Besøg galdt Lydia og ikke mig. Hun var i det mindste overmaade levende overtydet derom, hun gjorde mig til sin Fortroelige, og derved fandt jeg mig endnu i nogen Maade trøstet. Det, hun saa meget udlagde til sin Fordeel, fandt jeg paa ingen Maade betydeligt; af Hensigt til en alvorlig varende Forbindelse viste sig

intet Spor; des tydeligere saa jeg den lidenskabelige Niges Hæng efter at blive hans til enhver Priis.

Saaledes stod Tingene, da Fruen i Huset overraskede mig med et uventet Tilbud. Lothario, sagde hun, tilbyder Dem sin Haand, og ønsker at have Dem sin Livstid bestandig ved sin Side. Hun udbredte sig over mine Egenskaber, og sagde mig, hvad jeg saa gjerne hørte, at Lothario var overtydet, i mig at have fundet den Person, han saalænge havde ønsket.

Nu var den høyeste Lykke opnaaet for mig; en Mand begiærte mig, som jeg agtede saa høyt, hos hvem, og med hvem jeg saa en fuldkommen frie udbredet nyttig Virkning af min medfødde Tilbøjelighed, af mit ved Øvelse erhvervede Talent, for mig; Summen af min heele Tilværelse syntes at have forøget sig i det uendelige. Jeg gav mit Samtykke, han kom

selv, han talte eene med mig, han rakte mig sin Haand, han saae mig i Øinene, han omfavnede mig, og trykte et Kys paa mine Læber. Det var det første og det sidste. Han betroede mig sin heele Forsatning, hvad det amerikanske Feldtog havde kostet ham, hvad Gield han havde trukket paa sine Godser, hvorledes han paa en Maade havde lagt sig ud med sin Grand-oncle derover, hvorledes denne værdige Mand tænkte at sørge for ham, men rigtig nok paa sin egen Maade, han vilde give ham en rigtig Kone, da en veltænkende Mand dog kun var tient med en huusholderisk, han haabede ved sin Søster at overtale den Gamle. Han forelagde mig sin Formuestilstand, sine Planer, sine Udsigter, og udbad sig min Medvirkning. Blot til vi fik hans Onkles Samtykke, skulde det blive en Hemmelighed.

Neppe var han borte, før Lydia spurgte mig, om han havde snakket om hende? Jeg sagde, Nei! og ledede hende med at fortælle

om oeconomicke Gienstande. Hun var urolig, ondsunet, og hans Adfærd, da han kom igien, gjorde ikke hendes Tilstand bedre.

Dog jeg seer, at Solen hælder til Nedgang! det er Deres Lykke, min Ven! De havde ellers maattet høre den Historie, jeg saa gjerne fortæller mig selv, heelt igiennem med alle dens smaa Omstændigheder. Lad mig skynde mig, vi nærme os til en Epoke, som ikke er god at dvæle ved.

Lothario gjorde mig kiendt med sin fortreffelige Søster, og hun vidste paa en passelig Maade, at føre mig ind hos Onklen; jeg vandt den Gamle, han samtykkede vore Ønsker, og jeg kom med en lykkelig Efterretning tilbage til min Belgiererinde. Tingen var nu ingen Hemmelighed mere der i Huset, Lydia fik den at vide, hun troede at høre noget umueligt. Da hun endelig ikke mere kunde tvivle derpaa, forsvandt hun med eet, og man vidste ikke, hvor hun var bleven af.

Vor Forbindelses Dag nærmede sig; jeg havde alt tit bedet ham om hans Portrait, og jeg erindrede ham i det, han vilde ride bort, nok engang om hans Løfte; De har glemt sagde han, at give mig den Portraiteasse, De ønsker det passer ind i. Det var sar; jeg havde en Foræring af en Veninde, jeg holdt meget af. Af hendes Haar var der lagt et Navn i Træk under det yderste Glas; inden i var et tomt Stykke Elfenbeen, hvorpaa just hendes Billede skulde været malet, da hun uhykkeligviis røvedes mig ved Døden. Lotharios Tilbøjelighed gjorde mig lykkelig i det Øieblik, da hendes Tab endnu var mig meget smerteligt, og jeg ønskede ved min Vens Billede at udfylde det Tab, hun havde efterladt mig i sin Foræring.

Jeg iiste op paa mit Bærelse, tager mit Wynteskriin, og aabner det i hans Nærværelse; neppe kaster han Øinene deri, før han bliver en Medaillon vaer med et Fruentim-

merportrait, han tager det i Haanden, betragter det med Opmærksomhed, og spørger hastig: hvem skal det Portrait være? — Min Moder — svarte jeg — Nær havde jeg svoret paa, raabte han, Portraitet var en Frue St. Alban, som jeg for nogle Aar siden traf i Schweits — Det er den samme, svarte jeg smilende, og De har altsaa uden at vide det, lært at kende Deres Svigermoder. St. Alban er det romantiske Navn, min Moder reiser under, og hun befinder sig under det endnu for nærværende Tiid i Frankrig.

Jeg er det uhykkeligste af alle Mennesker, raabte han, kastede Portraitet i Skrinet, holdt Haanden for Øjnene, og forlod strax Bærelset. Han kastede sig paa sin Hest, jeg løb ud paa Altanen, og raabte efter ham; han vendte sig om, viftede ad mig med Haanden — og jeg har ikke seet ham siden.

Solen gik ned, Therese saae med ufra-
vendt Øie ind i den Ild, og begge hendes
smukke Dine løb fulde af Taarer.

Therese taug, og lagde sin Haand paa sin
nye Bens Hænder, han kyssede den med Deelta-
gelse, hun aftsørrede sine Taarer, og stod op.
Lad os gaae tilbage, sagde hun, og sørge for
Vores.

Samtalen undervels var ikke levende; de
kom ind af Haugedørren, og saae Lydia sidde
paa en Bænk, hun stod op, gik af Veien for
dem, og forføjede sig tilbage ind i Huset, hun
havde et Stykke Paptir i Haanden, og der var
to Smaapiger hos hende. Jeg seer, sagde
Therese, hun bærer endnu sin eeneste Trøst, Vo-
tharios Brev, bestandig hos sig; hendes Ven
lover hende, at hun strax, saasnart han befin-
der sig vel, skal igien leve ved hans Side;
han beder hende saalænge at blive roelig hos
mig. Disse Ord hænger hun ved, disse Linier

trøster hun sig med; men hans Venner staae ilde anseerene hos hende.

Midlertid vare begge Børnene komne til, helste paa Therese, og gjorde hende Aegnskab for Alt, hvad i hendes Graværelse var foreskrevet i Huset. De seer her endnu en Deel af min Syssel, sagde Therese, jeg har gjort en Foreening med Lotharios fortreffelige Søster, vi opdrage et Antal Børn i Fællig, jeg danner de levende og tjenstfærdige Huusholderinder, og hun paatager sig dem, hos hvem dem der vilste sig et voligere og finere Talent, thi det er billigt, at man paa enhver Maade sørger for Mændenes og Huusholdningens Lykke. Naar De lærer at kjende min ædle Veninde, begynder De et nyt Levnet; hendes Skønhed, hendes Godhed gjør hende en heel Verdens Tilbedelse værdig. Wilhelm trøstede sig ikke til at sige, at han desværre alt kjendte den skønne Grevinde, og at hans flygtige Forhold til hende vilde smerte ham evig; han var meget

tilfreds med, at Therese ikke fortsatte Samtalen, og at hendes Forretninger nødde hende at gaae ind i Huset. Han befandt sig nu eene, og den Efterretning, at den unge skønnere Grevinde ogsaa alt var nødsaget til at bøde ved Belgiorrenhed paa Mangel af egen Lykke, gjorde ham høiest sorgmodig; han følte, at det hos hende kun var en Nødvendighed af at adsprede sig, og isteden for glad Livsnydelse at sætte Haab om fremmed Lykkelighed. Han prisste Therese lykkelig, at, selv ved hiin uventet sørgelige Forandring, ingen Forandring behøvede at foregaae i hende selv. Hvor lykkelig er den fremfor Alt, raabte han, der for at sætte sig i Enighed med sin Skiæbne, ikke behøver at kaste sit hele forgangne Liv bort.

Therese kom paa hans Bærelse, og bad om Forladelse for, hun forstyrrede ham; her i dette Skab i Væggen, sagde hun, staaer hele mit Bibliothek, det er mere, Bøger, jeg ikke kaster bort, end som jeg gemmer. Lydia

forlanger en gudelig Bog, der findes vel een og anden af det Slags deriblandt. De Mennesker, der heele Aaret igiennem er verdslige, bilde dem ind, de i Nødens Tiid maa være Gudelige; De ansee alt godt og sædeligt, som Medicin, som man med Modbydelighed tager ind, naar man befinder sig ilde; i en Geistlig, en Sædelærer see de kun en Læge, som man ikke hurtigt nok kan blive qvit af Huset; men jeg tilstaaer gierne, jeg har Begreb om det Sædelige, som om en Diet, der just derved kun er Diet, naar jeg gjør den til Leveregel, naar jeg heele Aaret ikke lader den af Sigte.

De søgte blandt Bøgerne, og fandt nogle saakaldte Opbyggelses Skrifter. At tage Tilflugt til disse Bøger, sagde Therese, har Lydia lært af min Moder. Skuespil og Romaner var hendes Liv, saalange Elskeren blev troe; hans Vortgang bragde strax disse Bøger i Credit igien. Jeg kan overalt ikke begribe, sagde hun, hvor man har kundet troe, at Gud

ved Bøger og Smaaahistorier taler til os. Den, som Verden ikke umiddelbar aabenbarer, i hvad Forhold den staaer til ham, den, hvis Hierte ikke siger, hvad han er sig og andre skyldig, han vil vel neppe faae det at vide af Bøger, der egentligen kun ere stiftede til at give vore Vildfarelser Navne.

Hun lod Wilhelm være ene, og han tilbragte sin Aften med at eftersee det lille Bibliothek; det var rigtig nok blot ved Tilfælde kommet sammen.

Therese blev de faa Dage, Wilhelm opholdt sig hos hende, sig bestandig lig, hun fortalte ham Følgerne af hendes Tildragelse i mange Afsetninger meget omstændelig. Dag og Time, Sted og Navn var stedse nærværende for hendes Hukommelse, og vi sammendrage her i Korthed, hvad vore Læsere behøve at vide.

Marsagen til Lotharios pludselige Vort-
 gang lod sig desvære let forklare; han havde
 mødt Thereses Moder paa sin Reise, hendes
 Yndigheder lokkede ham, hun var ikke paahol-
 den mod ham, og nu skilte dette ulykkelige
 hastig overgaaede Eventyr ham ved Forbindelsen
 med et Fruentimmer, som Naturen selv syn-
 tes at have dannet for ham. Therese blev i
 sin Syffels og Plichts reene Kreds, man fik
 at vide, at Lydia hemmelig havde opholdt sig
 i Naboeftabet; hun var lykkelig, da Egtefæ-
 bet, skøndt af ubekjendte Marsager, ikke blev
 fuldbyrdet, hun søgte at nærme sig Lothario,
 og det syntes, at han, mere af Fortvivlelse end
 af Villhøjelighed, mere overrasker, end med
 Overlag, mere af Riedsommelighed, end af For-
 sæt, var kommet hendes Duster imøde. Therese
 var roelig derover; hun gjorde ingen videre
 Fordringer paa ham, og selv, om han havde
 været hendes Mand, havde hun maaskee havt
 Mod nok til at taale et saadant Forhold,
 naar det kun ikke havde forstyrret hendes Huus-

lige Orden, i det mindste yttrede hun ofte, at en Kone, der holdt sine Huussager ret sammen, kunde oversee hver lille Phantasie hos sin Mand, og altid være vis paa, han vendte om igien.

Thereses Moder havde snart bragt sin Formues Anliggender i Orden, hendes Datter maatte undgiælde det, thi hun fik lidet fra hende; den gamle Dame, Thereses Beskytterinde døde, efterlod hende den lille Ejendomsgaard, og en artig Capital til Legat. Therese vidste strax at stille sig i den snevre Kreds. Lotharrio tilbød hende en bedre Ejendom, Zarno var Underhandler, hun afsløg det: jeg vil, sagde hun, vilse i det Smaa, at jeg var værd at dekke det Støre med ham; men det forbeholdt jeg mig, at naar Tilfældet for min eller andres Skyld skulde sætte mig i Forlegenhed, jeg uden Betænkning først kan tage min Tilflugt til min dyrebare Ven.

Intet bliver mindre skult og unyttet end hensigtspassende Virksomhed. Neppe havde hun indrettet sig paa sin lille Gaard, saa søgte Naboerne alt hendes nærmere Kiendskab og hendes Raad, og den nye Eier af de tilgrændsende Godser gav ikke utydelig at forstaae, at det kom an paa hende, om hun vilde modtage hans Haand, og blive Arving af den største Deel af hans Formue. Hun havde alt betroet dette Forhold til Wilhelm, og spøjte ved Leilighed med ham om Giftermaal, og Misgiftermaal.

Ingenting, sagde hun, giver Folk mere at snakke om, end naar der eengang skeer et Giftermaal, de efter deres Vilis kan kalde et Misgiftermaal, og dog er de meget sædvanligere end Giftermaale, thi desværre seer det efter en kort Tids Forløb meget misligt ud mod de fleste Forbindelser. Stændernes Blanding ved Giftermaal fortjener kun for saavidt at kaldes Misgiftermaal, som den eene Deel ingen Deel

kan tage i den andens medføddes tilvante og ligesom nødvendig blevene Existent. De forskellige Classer have forskellige Maader at leve paa, som de ikke kan deele eller bytte med hinanden, og derfor er det bedre, naar det Slags Giftermaal ikke sluttes; men Undtagelser, og ret lykkelige Undtagelser ere muelige. Saaledes er en ung Piges Giftermaal med en gammel Mand altid misligt, og dog har jeg seet det faldet ret vel ud. For mig, kiænder jeg kun eet Misgiftermaal, naar jeg maatte gaae ærkesløs og repræsentere; heller vilde jeg tage enhver ærlig Forpagtersøn i Naboslauget.

Wilhelm agtede nu at tage bort igjen, og bad sin nye Veninde endnu at skaffe ham et Ord til Afsked fra Lydia. Den lidenskabelige Pige lod sig bevæge, han sagde hende nogle venlige Ord, hun svarte: den første Smerte har jeg overvundet, Lothario vil evig være mig dyrebare; men hans Venner kiænder jeg; det gjør mig ondt, han har sige Mennesker

om sig. Abbeens kunde være istand til for en
 Grilles Skyld at lade Mennesker blive i Nød, eller
 vel styrte dem dert. Lægen vilde gierne jævne
 Alting, Jarno har intet Gemyt, og De — i
 det mindste ingen Character! bliv De kun saa ved
 at lade Dem bruge, som de tre Menneskers
 Redskab, man vil endnu overdrage Dem
 mangen Execution. Længe, det er mig ret
 vel bekjendt, var min Nærværelse dem imod;
 jeg havde ikke opdaget deres Hemmelighed,
 men jeg havde lagt Mærke til, at de bevarede
 en. Hvortil disse tillukte Bærelser, disse underlige
 Gange! hvorfor kan ingen komme til det store
 Taarn? hvorfor bandlyste de mig, saa tit de
 blot kunde, paa mit Bærelse. Jeg vil tilstaae,
 at Skinsyge først bragte mig paa denne Op-
 dagelse, jeg frygtede, der var nogensteds en lyk-
 kelig Medbeilerinde skult. Du troer jeg ikke
 det mere; jeg er overbevist, at Lothario elsker
 mig, at han mener mig det ærlig; men ligesaa
 vist er jeg overtydet, at han bedrages af sine
 kunstige og falske Venner. Vil De gjøre

Dem fortient af ham; skal det blive Dem forladt, hvad De har forbrudt paa mig, saa frie ham af disse Menneſkers Hænder. Dog hvad haaber jeg! overgiv De ham dette Brev, giengtag De, hvad det indeholder: at jeg evig ſkal elſke ham, at jeg forlader mig paa hans Ord! Af raabte hun, i det hun ſtod op, og græd ved Thereses Hals: han er omgivet af mine Fiender; de vil ſøge at overtale ham, at jeg intet har opofret ham; o den bedſte Mand maa gierne høre at han er ethvert Offer værd, uden at behøve at være taknemlig derfor.

Wilhelms Afſkeed fra Therese var muntere, hun ønskede ſnart at ſee ham igien. De kiender mig ganſke, ſagde hun, De har altid ladt mig tale, næſte Gang er det Deres Pligt at giengielde min Oprigtighed.

Paa hans Hiemreiſe havde han Tiid nok til at betragte dette nye klare Særſyn levende i Erindringen. Hvilken Tiltroe havde hun

indskude ham! Han tænkte paa Mignon og Felix, hvor lykkelige disse Børn under et saadant Opsyn kunde blive, saa tænkte han paa sig selv, og følte, hvad Fryd det maatte være, at leve i Nærheden af et saa ganske klart menneſkeligt Væſen. Da han nærmede sig Slottet, faldt Taarnet med de mange Gange og Sidebygninger ham mere paa, end ellers, han tog sig for at tale ved første Leilighed til Zarno eller Abbeem derom.

Syvende Capitel.

Da Wilhelm kom til Slottet, fandt han den ædle Lothario fuldkommen paa Veie til Bedring, Lægen og Abbeeen vare ikke tilstæde, Jarno eene var blevet. Inden kort Tid reed Reconvalescenten alt ud igien, snart ene, snart med sine Benner. Hans Samtale var alvorlig og behagelig, hans Omgang underviseende og vederqvægende, tit mærkede man Spor af en sm Følelse, hvorvel han søgte at dølge den, og næsten lod til at misbillige den, naar den yttrede sig mod hans Villie.

Saaledes var han en Aften stille ved Bordet, skøndt han saae munter ud.

De har i Dag vist havt et Eventyr? sagde omsider Jarno: og det et behageligt.

Hvor De forstaaer Dem paa Deres Folk!
 svarte Lothario: Ja der er mødt mig et meget
 behageligt Eventyr. Paa en anden Tiid havde
 jeg maaskee ikke fundet det saa indtagende,
 som denne Gang, da det traf mig saa aaben.
 Jeg reed mod Aften giennem Bondebyerne, en
 Bei, jeg ofte nok i min tidlige Ungdom havde
 besøgt. Mine legemlige Lidelser maae have
 gjort mig mørere, end jeg selv troede. Jeg
 følte mig blød, og ved ny oplevende Kræfter,
 som nysød. Alle Gienstande viste sig for mig
 i samme Lys, som jeg havde seet dem i tidli-
 gere Aar, alle saa elskelige, saa yndige, saa
 indtagende, som de ikke i lang Tiid ere fore-
 komne mig. Jeg mærkede nok, at det var en
 Svaghed, men jeg lod den behage mig ret
 vel, reed sagte, og det blev mig begribeligt,
 hvorledes Mennesker kan faae en Sygdom kjær,
 der stemmer os til søde Følelser. De veed
 maaskee, hvad fordm saa ofte førte mig ad
 den Bei?

Erindrer jeg ret, svarte Garno, saa var det en liden Elskovshandel, der havde knyttet sig med en Forpagterdatter.

Man kunde gjerne kalde den stor, svarte Lothario, thi vi holdt begge meget af hinanden, ret for Alvor, og det temmelig længe. Tilfældigviis stødte Alting sammen i Dag for ret levende at forestille mig vor Kiærligheds første Tider. Drengene rystede netop Oldenborgerne ned af Træerne, og Afskæraernes Lov var ikke videre, end den Dag, jeg første Gang saae hende. Nu var det længe siden, jeg saae Margarethe; thi hun er gift langt herfra, kun hørte jeg tilfældigviis, hun var for nogle Uger siden kommen med sine Børn at besøge sin Fader.

Saa var vel dette Tidt ikke saa ganske tilfældigt?

Jeg nægter ikke, sagte Lothario, at jeg ønskede at træffe hende. Da jeg ikke var langt

fra Huset, saae jeg hendes Fader sidde uden for Huusdøren, et Varn paa omtrent eet Aar stod hos ham. Da jeg nærmede mig, saae et Fruentimmer hastig ovenpaa ud af Vinduet, og da jeg kom mod Døren, hørte jeg een komme springende nedad Trappen. Jeg tænkte vist, det var hende, og jeg vil ligesaa godt tilstaae det, jeg smiggrede mig, hun havde kjendt mig, og kom mig hurtig imøde. Men hvor skamfuld blev jeg, da hun sprang ud af Døren, tog fat paa Varnet, som Hestene kom henimod, og bar det ind i Huset. Det var mig en ubehagelig Følelse, og min Forsængelighed blev blot lidet trøstet, da jeg, i det hun iilde bort, trode at see en mærkelig Rødme paa hendes Hals og det fristaaende Øre.

Jeg holdt stille, og talte med Faderen, og stieledede midlertid omkring til Vinduerne, om hun ikke hist eller her skulde lade sig see; men jeg mærkede intet Spor til hende. Spør-

ge vilde jeg heller ikke, og reed altsaa forbi. Min Fortrydelse formildedes i nogen Maade ved Forundring, thi hvorvel jeg knap havde seet Ansigtet, saa forekom hun mig slet ikke forandret, og ti Aar er dog en Tiid, ja hun forekom mig yngre, ligesaa rank, ligesaa let paa Hænder og Fødder, Halsen, om mueligt, endnu zierligere end før, hendes Kind ligesaa let til at modtage den elskværdige Rødme, derhos Moder til sex Børn, maaskee endnu til flere; dette Syn passede saa godt i den øvrige Trylleverden, der omgav mig, at jeg kun saameget mere med forynget Følelse reed videre, og først vendte om ved næste Skov, da Solen var i Begreb med at gaae ned. Saameget endog den faldende Dug erindrede mig om Lægens Forskrift, og det vel havde været raadeligere, at tage ligehiem, saa tog jeg dog min Vej igien ad den Side, hvor Forpagtergaarden laae. Jeg lagde Mærke til, at en qvindelig Skabning gik op og ned i Haugen, som er omhegnet med en tynd Hække,

Jeg reed paa Fodstien hen ad Hækken til, og jeg fandt mig just ikke langt fra den Person, jeg længtes efter.

Omendfjænt Aftensofen skinnede mig i Øinene, saa jeg dog, hun systede ved Hækken, der kun løselig bedækkede hende. Jeg troede at gienkiende min gamle Elskede. Da jeg kom til hende, holdt jeg stille, ikke uden, at mit Hierte rørte sig. Nogle høje Niviste vilde Roser, som en sagte Luftning bevægede frem og tilbage, gjorde mig hendes Skabning utydelig. Jeg talte til hende, og spurgde, hvorledes hun levede? Hun svarede mig med halvt Stemme: ret vel! Midlertid mærkede jeg, at et Barn bag Gierdet havde travlt med at rive Blomster af, og jeg tog Leiligheden til at spørge hende, hvor da hendes andre Børn var? Det er ikke mit Barn, sagde hun, det vilde være tidligt! og i dette Øieblik føyede det sig, at jeg mellem Grenene nøye kunde see hendes Ansigt, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige til dette

Syn. Det var min Elskede, og det var hende ikke. Næsten yngre, næsten smukkere, end jeg for ti Aar siden havde kiendt hende. Er De da ikke Forpagterens Datter? spurgte jeg heel forvirret. Nei! sagde hun: jeg er hendes Cousine.

Men De ligner hinanden saa overordentlig, svarte jeg.

Det siger enhver, der har kiendt hende for ti Aar siden.

Jeg blev ved at spørge hende om adskillige Ting, min Bildfarelse var mig behagelig, skøndt jeg alt havde opdaget den. Jeg kunde ikke rive mig løs fra det levende Billede af fordums Lykjalighed, der stod for mig. Varnet var imidlertid gaaet bort fra hende henad Dammen til, at søge Blomster. Hun tog Afsked, og iilte efter Varnet.

Midlertid havde jeg dog faaet at vide, at min gamle Elskede endnu var virkelig i sin Faders Huus, og i det jeg reed, sysselsatte jeg mig med Gissninger, om hun selv, eller Cousinen havde sat Barnet i Sikkerhed for Hestene. Jeg gientog nu den hele Historie adskillige Gange i mine Tanker, og jeg vidste ikke lettelig, at nogen Ting havde virket behageligere paa mig. Men jeg føler nok, jeg er syg endnu, og vi vil bede Doctoren, at han forløser os fra Resten af denne Stemning.

Det pleier at gaae med fortroelige Bekjendelser af yndige Kierlighedsbegivenheder, som med Spørgelseshistorier, har man først fortalt een, komme de øvrige af dem selv.

Vort lidet Selskab fandt i forgangne Dages Erindring mange et saadant Memne. Lothario havde meest at fortælle. Jarnos Historier havde alle et eget Præg og, hvad Wilhelm havde at bekiende, veed vi alt. Midlertid var han

hange for, man skulde erindre ham om Historien med Grevinden; men ingen tænkte, endog paa fierneste Maade derpaa.

Det er sandt, sagde Lothario, behageligere kan ingen Følelse i Verden være, end naar Hjertet efter en ligegyldig Pause igien aabner sig for Kierlighed til en ny Gienstand, og dog vilde jeg have undsagt denne Lykke for Livstid, havde Skiebnen vildet forbinde mig med Therese. Man er ikke altid Yngling, og man skulde ikke altid være Barn. Den Mand, der kiender Verden, der veed, hvad han i den har at gjøre, hvad han af den har at haabe, hvad kan være ham ønskeligere end at finde en Mage, der allevegne virker med ham, og der veed at forberede ham Alt, hvis Virksomhed optager, hvad hans maa lade ligge, hvis Driftighed breder sig til alle Sider, naar hans Kun tør gaae en lige Vej frem; hvilken en Himmel havde jeg drømt mig med Therese! ikke en svømmist Lykkes Himmel, men et sikkert Livs

her paa Jorden. Orden i Lykke, Mod i Ulykke, Omsorg for det Ringeste, og en Siæl istand til at fatte det største og igien lade det fare. O jeg saae i hende saare vel de Anlæg, hvis Udvikling vi beundre, naar vi see Qvinder i Historien, der forekomme os langt ypperligere end Mænd; denne Klarhed over Omstændighederne; denne Slughed i alle Tilfælde; denne Sikkerhed i det Enkelte, hvorved det hele altid befinder sig saavel, uden at de nogensinde synes at tænke derpaa. De kan vel, blev han ved, i det han smilende vendte sig mod Wilhelm, tilgive mig, hvis Therese tog mig fra Aurelia; med hiin kunde jeg haabe et blidt Liv, da der med denne, end ikke var at tænke paa en lykkelig Time.

Jeg nægter ikke, svarte Wilhelm, at jeg kom hid med megen Bitterhed i Hiertet imod Dem, dog at jeg havde foretaget mig strengt at dable Deres Opførsel mod Aurelia.

„Jeg fortjener ogsaa Daddel, svarte Lothario, jeg skulde ikke have forbyttet mit Venskab for hende med Kierligheds Følelse, jeg havde ikke, i Steden for den Agtelse, hun fortiente, skulde det indtrænge en Tilbøielighed, som hun hverken kunde række eller vedligeholde. Ak! Hun var ikke elskværdig, naar hun elskede, og det er det største Vanheld, der kan møde et Fruentimmer.

„Lad saa være, svarte Wilhelm; vi kan ikke altid undgaae, hvad der er at dadle, ikke undgaae, at vort Sindelag og vore Handlinger paa en synderlig Maade afdrives fra deres naturlige og gode Bending; men visse Pligter skulde vi aldrig sætte ud af Hie. Venindens Afke hvile blidt, vi ville uden at skælde os, og dadle hende, medynksomme strøe Blomster paa hendes Grav. Men ved den Grav, hvor den ulykkelige Moder hviler, lad De mig spørge, hvorfor De ikke antager Dem Barnet? en Søn, som enhver vilde glæde sig ved, og

som De ganske synes at forsømme. Hvor kan De med Deres reene og smukke Følelser ganske fornægte en Faders Hjerte? De har denne hele Tid igiennem, ikke med en Stavelse nævnt den kostelige Skabning, om hvis Ynde der er saameget at sige.

Hvem taler De om? svarte Lothario: jeg forstaaer Dem ikke.

Hvem anden end Deres Søn, Aurelias Søn, det deilige Barn, der intet andet fattes til sin Lykke, end at en kjærlig Fader skal tage sig ham an.

De tager meget feil, min Ven, svarte Lothario: Aurelia havde ingen Søn, mindst med mig; jeg veed af intet Barn at sige, ellers vilde jeg antage mig det med Glæde; men ogsaa i nærværende Tilfælde vil jeg gierne ansee den liden Skabning som en Efterladenskab fra hende, og sørge for dens Opdragelse;

Har hun da ladet sig noget mærke med, at Drengen tilhørte hende, tilhørte mig?

Ikke det jeg mindes, at have hørt et udtrykkeligt Ord af hende; men det var engang saaledes antaget, og jeg har ikke tvivlet eet Dieblis derpaa.

Jeg kan, faldt Zarno i Ordet, give nogen Oplysning heri; en gammel Kone, som De tit maae have seet, bragte det Barn til Anrelia, hun modtog det med Lidenſkab, og haabede at formilde ſine Lidelfer ved dets Nærværelſe; ogſaa har det gjort hende mangt et fornævet Dieblis.

Wilhelm var ved denne Opdagelſe bleve meget urolig; han kom den gode Mignon, og den ſmukke Felix overmaade levende ihu; han yttrede ſit Ønſke at ſaae begge Børnene ud af den Stilling, de befandt dem i.

Det skal vi snart komme ud af, svarte Lothario; den underlige Pige overgive vi til Therese; hun kan umuelig være i bedre Hænder; og hvad Drengen angaaer, ham synes jeg, De skulde selv tage til Dem; thi hvad endog Fruentimmerne lade blive uuddannet tilbage hos os, det uddanne Børnene, naar vi give os af med dem.

Overalt, synes jeg, svarte Jarno, De fort og godt skulde forsvare Theatret, som De dog eengang intet Talent har til.

Wilhelm var forlegen, han maatte fatte sig; thi Jarnos haarde Ord havde ikke lidet saaret hans Egenkiærlighed. Naar De kan overtøye mig derom, svarte han med et tvunget Smil, gjør De mig en Tjeneste, hvorvel det er en sørgelig Tjeneste, naar man vækker os op af en Yndlingsdrøm.

Uden at tale meget derom, svarte Jarno, vilde jeg kun drive paa Dem, først at hente Børnene, det andet vil nok finde sig.

Jeg er færdig dertil, svarte Wilhelm, jeg er urolig og nysgierrig, om jeg ikke kan opbage noget nærmere om den Drengs Skæbne; jeg længes efter at see den Pige igien, der med saa megen Egenhed har klynget sig til mig.

Man blev nu enig, at han snart skulde reise.

Den anden Dag havde han giort sig færdig, Hesten blev sadlet, kun vilde han endnu tage Afskæed med Lothario. Da Spisetid kom, satte man sig, som sædvanlig, til Bords, uden at vente paa ham, han kom først sild, og satte sig til dem.

Jeg vilde vædde, sagde Jarno, De har i Dag igien sat Deres omme Hjerte paa Prøve,

De har ikke kunde modstaaet den Fristelse at see Deres fordums Elskede igien.

Giættet! svarte Lothario.

Lad os høre, sagde Zarno: hvorledes er det løbet af? jeg er overmaade nysgiærrig.

Jeg nægter ikke, svarte Lothario, at det Eventyr laae mig mere paa Hierte, end det skulde, jeg fattede derfor den Beslutning at ride nok engang hen, og virkelig see den Person, hvis foryngede Billede havde gjort mig en saa behagelig Illusion. Jeg stod alt af noget fra Huset, og lod Hestene trække tilside, for ikke at forstyrre Børnene, der legede uden for Døren. Jeg gik ind i Huset, og hendelsesviis kom hun mig imøde; thi det var hende selv, og jeg kiendte hende uagtet den store Forandring igien. Hun var blevet fyldigere, og syntes at være større; hendes Ynde skinnede giennem et sat Væsen, og hendes Munterhed

er gaaet over til en stille Eftertanke. Hendes Hoved, som hun ellers bar saa let og saa frit, hang en Smule hældet, og jevne Folder vare dragne over hendes Pande.

Hun slog Binene ned, da hun saae mig, men ingen Rødme forkyndte nogen indvortes Hjertets Bevægelse. Jeg rakte hende Haanden, hun gav mig sin; jeg spurgte efter hendes Mand, han var fraværende; efter hendes Børn, hun traadte hen i Dørren, og kaldte dem hid; alle kom, og samlede sig om hende. Intet er yndefuldere, end at see en Moder med et Barn paa Armen, og intet ærværdigere end en Moder blandt mange Børn. Jeg spurgte, hvad de Smaa hedde, for dog blot at sige noget; hun bad mig trine ind, og vente paa hendes Fader. Jeg tog mod det; hun bragde mig ind i Stuen, hvor jeg næsten endnu fandt alting paa den gamle Plads, og — besynderligt — den smukke Cousine, hendes Vilsede, sad paa samme Bænk bag Spinde-

roffen, hvor jeg havde saa tit fundet min Elskede i samme Skikkelse. En lille Pige, der fuldkommen lignede sin Moder, var fulgt efter os, og saaledes stod jeg der i den synderligste Nærværenhed, mellem Forgangenhed og Fremtid, som i en Orangeskov, hvor i en liden Omkreds Blomster og Frugter gradviis leve ved Siden af hinanden. Cousinen gik ud, at hente nogen Forfriskning. Jeg gav den fordum saa elskede Skabning min Haand, og sagde: det glæder mig ret, at see Dem igien.

Det er megen Godhed af Dem at sige mig det; men ogsaa jeg kan forsikre Dem, at det glæder mig usigelig. — Hvor tit har jeg ønsket mig, kun een gang at see Dem endnu i mine Dage; jeg har ønsket det i Dieblkke, som jeg holdt for mine sidste; hun sagde det med en sat Stemme, uden Rørelse, med hin Naturlighed, der fordum saa meget fortryllede mig hos hende. Cousinen kom igien

hendes Fader kom til, og jeg overlader Eder
 selv at tænke, med hvad Hierte jeg blev, og
 med hvad Hierte jeg tog bort.

Ottende Capitel.

Wilhelm havde paa sin Vey til Byen de ædle qvindelige Skabninger, han kiendte, og havde hørt om, i sine Tanker, deres synderlige Skiæbner, der lidet glædeligt indeholdt, var ham smertelig nærværende. Ak! raabte han: Arme Mariane, hvad vil jeg endnu komme til at erfare om Dig? og Dig herlige Amazone, ædle Skytsaand, som jeg skylder saameget, og som jeg allevegne haaber at møde, og desværre ingensteds finder, i hvilke sørgelige Omstændigheder træffer jeg dig maaffee, naar du eengang møder mig igien.

I Byen var ingen af hans Bekjendte hjemme, han ilte paa Theatret; han troede at finde dem paa Prøve. Alt var stille, Huset syntes tomt, dog saae han et Skud aabent.

Da han kom paa Theatret, fandt han Aurelias gamle Opvarterſke ſyſſelsat med at ſyſe Lærred ſammen til en ny Decoration; der falde ikke mere Lys ind, end der behøvedes til at oplyſe hendes Arbeid; Felix og Mignon ſad ved Siden af hende paa Gulvet, begge holdt paa en Bog, Mignon læſte høit, og Felix ſagde alle Ordene bagefter, ſom han ogſaa kiendte Bogſtaverne, og kunde læſe dem.

Børnene ſprang op, og hilſte paa den Kommandende; han omfavnede dem paa det æmmeſte, og førte dem nærmere til den Gamle. Er det dig, ſagde han alvorlig til hende, der har bragt dette Barn til Aurelia? Hun ſaae op fra ſit Arbeid, og vendte Anſigtet til ham; han ſaae hende i fuldt Lys, forſkrækkedes, traadde nogle Skridt tilbage; det var den gamle Barbara.

Hvor er Mariane? — raabte han. — Lange herfra! ſvarede den Gamle.

og Og Felix?

Er denne ulykkelige kun altfor smertelidende
Viges Søn. Sid De aldrig maa føle, hvad De
har kostet os! Sid den Skat, jeg overleverer
Dem, maa gjøre Dem saa lykkelig, som den har
gjort os ulykkelige!

Hun stod op, for at gaae bort; Wilhelm
holdt fast paa hende: jeg agter ikke at løbe fra
Dem, sagde hun, lad De mig hente et Docu-
ment, der vil glæde og smerte Dem. Hun gik
bort, og Wilhelm saae paa Drengen med en
ængstelig Glæde; han torde endnu ikke tilegne
sig Brevet. Han er din, raabte Mignon, han
er din! og trykte Drengen paa Wilhelms Knæ.

Den Gamle kom, og overleverede ham et
Brev. Her er Marianes sidste Ord, sagde hun.

Hun er død! raabte han.

Død, sagde den Gamle; gid jeg dog kunde spare Dem for alle Vebreidelser!

Angest og forvirret brød Wilhelm Brevet: men knap havde han læst de sidste Ord, før en bitter Smerte greb ham, han lod Brevet falde, styrtede hen paa en Græsbænk, og blev en Tid lang liggende. Mignon systede omkring ham. Midlertid havde Felix taget Brevet op, og trak i sin Plegesøster saalænge, til hun gav efter, knælede ned hos ham, og læste ham for. Felix gien- tog Ordene, og Wilhelm var nødsaget at høre dem to Gange. "Hvis dette Blad nogensinde kommer til Dig, saa beklag din ulykkelige El- skede; din Kiærlighed har givet hende Døden; den Dreng, hvis Fødsel jeg kun saa Dage over- lever, er din; jeg dør dig tro, saameget end Udseendet kan tale imod mig; med Dig tabte jeg Alt, hvad der hæftede mig til Livet. Jeg dør tilfreds, da man forsikker mig, Barnet er frisk, og lever. Hør den gamle Barbara, til- giv hende, glem mig, og lev vel!"

Hvilket smerteligt, og endda til hans Trøst halv gaadefuldt Brev, hvis Indhold først blev ham ret føleligt, da Børnene stammende og stødende foredroge og gientog ham det.

Der har De det nu, raabte den Gamle, uden at bide, til han havde fattet sig; tak De Himlen, at De, efter at have mistet saa god en Pige, endnu beholder saa fortræffligt et Barn tilbage. Intet vil ligne Deres Smerte, naar De hører, hvor den gode Pige indtil sit Endeligt blev Dem troe, hvor ulykkelig hun blev, og hvad hun Alt opoffrede Dem.

Lad mig paa eengang drikke Sammers: og Glæde-Bæggeret, raabte Wilhelm; overtyd mig, ja overtal mig blot, at hun var en god Pige, at hun fortiente min Agtelse som min Kiærlighed, og overlad mig da til min Smerte over hendes ubodelige Tab.

Det er nu ikke Tid, svarte den Gamle, jeg har at gjøre, og ønskede ikke, man skulde finde os sammen. Lad det være en Hemmelighed, at Felix hører Dem til, jeg havde for mange Vebreidelser at vente af Selskabet for min Forstillelse hidtil; Mignon forraader os ikke; hun er god, og taus.

Jeg vidste det alt længe, og sagde intet' svarte Mignon. — Hvor er det mueligt? raabte den Gamle. — Hvorfra? faldt Wilhelm i Ordet.

Nanden har sagt mig det.

Hvorledes? Hvor?

I Hvelvingen, da den Gamle trak Kniven, raabte det til mig: Rald paa hans Fader! da faldt De mig ind.

Hvo raabte da?

Jeg veed ikke; i mit Hjerte, i mit Hoved; jeg var saa angst; jeg skælvede, jeg bad; da raabte det, og jeg forstod det.

Wilhelm trykkede hende til sit Hjerte, anbefalede hende Felix, og gik bort. Han lagde nu først Mærke til, at hun var bleven meget blegere og mavnere, siden han forlod hende. Madam Melina var den første af hans Bekjendte, han fandt; han helste hende overmaade venstabelig. O jid De dog, raabte hun, maatte finde Alting hos os, som De ønsker det!

Jeg tvivler derpaa, sagde Wilhelm, og jeg ventede det ikke. Tiltraae De kun, man har føiet alle Anstalter til at kunne undvære mig.

Hvorfor reiste De ogsaa bort? sagde hans Veninde.

Man kan ikke tidlig nok gjøre den Erfaring, hvor undværlig man er i Verden. Hvilke

vigtige Personer bilde vi os ind at være! Vi troe eene at oplive den Kreds, vi virke i; i vor Travørelse maa, bilde vi os ind, Liv, Nær- ring, og Aand standse; og det Gab, der bliver, mærkes neppe, det udfylder sig saa hastig igjen, ja ofte bliver det Rum, om ikke til noget bedre, saa dog til noget behageligere.

Og vore Venners Lidelser bringe vi ikke i Regning.

Ogsaa vore Venner gjøre vel, naar de snart finde sig deri, naar de sige sig selv: der hvor du er, der hvor du bliver, virk der, hvad du kan, vær virksom og søyelig, og lad din nærværende Tiid være blid.

Ved nærmere Forespørgsel fandt Wilhelm, hvad han havde formodet: Operaen var indrettet, og tildrog sig Publikums heele Opmærksomhed. Hans Roller vare imidlertid blevne besatte med Laertes og Horatio, og begge aflo-

bede Tilskuerne et langt mere levende Bifald; end han havde nogensinde kunnet opnaae.

Laertes traadde ind, og Madame Melina raabte: See engang her det lykkelige Menneſke, der snart vil blive en Capitalist, eller Gud veed, hvad. Wilhelm omfavnede ham, og ſatte et ypperligt ſjunt Klæde i hans Kiøle; hans øvrige Paaklædning var ſimpel; men alt af det bedste Løyn.

Løs De mig denne Gaaſe! udraabte Wilhelm.

Der er endnu Tiids nok, ſvarte Laertes, til at faae at vide, at jeg nu faaer Betaling for det, jeg løber frem og tilbage, at en Principal for et stort Handelshuus drager Fordeel af min Uroe, mine Kundſkaber og Kiendſkaber, og overlader mig en Deel af Fordelen. Jeg vilde give meget til, at jeg tillige kunde tilhøſke mig Tillid til Fruentimmere, thi der er en ſmuk

Efterdatter i Huset, og jeg mærker nok, naar jeg vilde, kunde jeg snart være en holden Mand.

De veed vel ikke endnu, sagde Madam Melina, at der imidlertid ogsaa har stiftet sig et Giftermaal hos os? Serlo er virkelig of-
fenlig forlovet med den smukke Ottilia, da hendes Fader ikke vilde tage deres hemmelige For-
troelighed for godt.

Saaledes talte de sammen om mange Ting, der havde tildraget sig i hans Fraværelse, og han kunde ret vel mærke, at han virkelig for
længe siden var aandelig død for Selskabet.

Med Utaalsmodighed oppebiede han den Gamle, der havde bebudet ham sit synderlige
Besøg til langt ud paa Natten. Hun vilde
komme, naar Alt sov, og forlangte saadanne
Forberedelser og Forsigtigheder, som det kunde
være den yngste Pige, der vilde snige sig til sin
Elskede. Han giennemlæste imidlertid Maria-

nes Brev vel hundrede gange, læste med usigelig Henrykkelse Ordet Troeskab fra hendes elskende Haand, og med Rædsel Anmeldelsen af hendes Død, hvis Nærmelse hun slet ikke syntes at frygte.

Midnat var forbi, da Noget rastede ved den halvaabne Dør, og den Gamle traadde ind med en liden Kurv. Jeg skal, sagde hun, fortælle Dem vore Lidelsers Historie, og jeg maa vente, at De vil sidde urørt derved, at De blot venter saa omhyggelig paa mig, for at tilfredsstille Deres Nysgjærighed, og at De nu, som dengang, indhyller Dem i Deres kolde Egenkiærlighed, naar vort Hierte brister. Men see her, saaledes kom jeg paa hiin lykkelige Aften frem med Champagneflasken, saaledes satte jeg de tre Glas paa Bordet, og saaledes begyndte De med godmodige Barndomshistorier at fluse og inddyffe os, som jeg nu med sørgelige Sandheder maa oplyse Dem, og holde Dem vaagen.

Wilhelm vidste ikke, hvad han skulde sige, da den Gamle virkelig lod Proppen springe, og skænkte Glassene fulde.

Drif! raabte hun, jesterat hun hastig tømt sit skummende Glas, drif, inden Aanden duster bort! Dette tredje Glas skal til min ulykkelige Venindes Minde henskumme unydt. Hvor røde vare hendes Læber, da hun dengang gjorde Dem Besked! af og nu for evig blegnede og visnede.

Sibylle! Furie! raabte Wilhelm i det han sprang op, og slog med knyttet Næve i Bordet, hvilken ond Aand besætter og driver dig? Hvem seer Du mig an for, at Du troer, den simpelste Historie om Marianes Død og Lidelser ikke vil krænke mig nok, siden Du endnu bruger saadanne Helvedes Kunstgreb for at hvæsse min Marter. Gaaer dit umættelige Gylderie saavidt, at du ved Liigmaaltid maa drikke, saa drif, og tal! Jeg har altid af-

skæet Dig, og endnu kan jeg ikke tænke mig
Mariane uskyldig, naar jeg blot seer paa Dig,
hendes Selskab.

Sagte, min Herre! svarte den Gamle:
De faaer mig ikke udaf min Hatning. De er
endnu meget i vor Gjæld, og af en Gjælden
lader man sig ikke ilde behandle. Men De
har Ret, endog min simpelste Fortælling er
Straf nok for Dem. Saa hør da Marianes
Kamp og Seier for at blive Deres.

Min! raabte Wilhelm; hvad vil Du be-
gynde paa for et Eventyr?

Bryd mig ikke af, faldt hun ham i Ordet;
hør De mig, og døm De saa, som De vil; i
det er saa desuden nu det samme. Har De
ikke den sidste Aften, De var hos os, fundet
en Sæddel, og taget den med?

Jeg fandt først Bladet, da jeg havde taget det med; det var søbt ind i det Halsklæde, jeg af brændende Kiærlighed stak i min Barm.

Hvad skod der i det Papiir?

En fortræden Elfers Udfigter til næste Nat at blive bedre modtagen end i Gaar; og at man har holdt ham Ord, har jeg seet med mine egne Øine; thi han listede sig tidlig før Dag bort fra Eder.

De kan have seet ham; men hvad der foregik hos os, hvor sørgmodig Mariane, og hvor fortrædelig jeg tilbragde den Nat, det faaer De først nu at vide. Jeg vil være ganske oprigtig, hverken nægte eller besmykke, at jeg overtalte Mariane til at overgive sig til en vis Norberg; hun fulgte, ja! jeg kan sige, hun adlydede mig med Modbydelighed; han var rlig, han lod forelsket, og jeg haa-

bede, han vilde være bestandig. Strax derpaa maatte han giøre en Reise, og Mariane lærte at kiende Dem; hvad havde jeg da ikke at udstaae, hvad havde jeg af hende at taale? o! raabte hun mange Gange, havde Du blot endnu fire Uger skaaret min Ungdom, min Uskyldighed, saa havde jeg fundet en Giensstand, der var min Kierlighed værdig; jeg havde været ham værdig; og Kierlighed havde med en roelig Bevidsthed bortgivet det, jeg nu mod min Villie har solgt. Hun overlod sig ganske til sin Tilbøielighed, og jeg behøver ikke at spørge, om De var lykkelig? Jeg havde vel uindskrænket Magt over hendes Forstand, thi jeg kiendte alle Midler til at tilfredsstille hendes Smaatilbøieligheder; jeg havde ingen Magt over hendes Hierte, thi aldrig billigede hun, hvad jeg gjorde for hende, hvad jeg fik hende til, naar hendes Hierte sagde imod, kun for den uovervindelige Nød gav hun efter, og Nøden viste sig snart meget trykkende for hende. I hendes Ungdoms første Dage havde

hun intet savnet; hendes Familie mistede ved et Sammenstød af Omstændigheder sin Formue, den arme Pige var vant til mangehaande Fornødenheder, og i hendes lille Gemyt var der indpræget visse gode Grundsætninger, der gjorde hende uroelig, uden at hielpes hende synderlig. Hun havde ikke mindste Snildhed i verdslige Ting, hun var uskyldig i egenligste Betydning; hun havde intet Begreb om, at man kunde kjøbe uden at betale; intet var hun mere bange for, end naar hun var i Gjæld; hun havde altid hellere givet end taget, og kun en saadan Stilling gjorde det mueligt, at hun blev nødsaget at hengive sig selv, for at blive en Mængde Smaagiæld qvit.

Og kunde du — spurgte Wilhelm opfærende — ikke have reddet hende?

O jo! svarte den Gamle, med Sult og Nød, Kummer og Savn; og det var jeg, aldrig indrettet efter.

„Afskyelige nedrige Robblerſke, ſaa har du opoffret den uhykkelige Skabning? opoffret hende til dit Slug, til din umættelige Graadighed.

De gjorde bedre i at ſtyre Dem, og holde inde med Skieldſord, ſvarte den Gamle. Vil De ſkiæde, ſaa gaae De i Deres ſtore og fornemme Huſe, der vil De finde Mødre, der er ret ængſtlig beſørgeſe for, hvor de til en elſkvardig himmeſk Pige ſkal finde det aller-afſkyeligſte Menneske, naar han blot tillige er den rigeſte. Seer den arme Skabning ſkiæve og bære for ſin Skiæbne, og ingenſteds finde Troſt, førend een eller anden erfaren Veninde gjør hende begribeligt, at hun ved Egteſtanden erhverver den Rettighed, for Fremtiden efter Behag at kunde raade over Hjerter og Perſon.

„Sie! raabte Wilhelm! troer du da, at een Forbrydelse kan undſkyldes ved den anden? fortæl uden at gjøre videre Anmærkning.

Saa hør da, uden at badle mig, Mariane blev mod min Villie Deres. Ved dette Eventyr har jeg i det mindste intet at bebrejde mig. Norberg kom tilbage, han ilte at see Mariane, der modtog ham kold og fortræden, og ikke tillod ham et Kys. Jeg behøvede hele min Kunst for at undskylde hendes Opførsel, og lod ham mærke, at en Skriftefader havde skærpet hendes Samvittighed, og at man maatte ære en Samvittighed, saalænge den talte. Jeg fik ham saavidt, at han gik, og jeg lovede ham at gjøre mit Bedste. Han var riig og raa, men var godmodig i Grunden, og elskede Mariane overmaade høit. Han lovede mig Taalmodighed, og jeg arbeidede desuere, for ikke at sætte ham formeget paa Prøve. Jeg havde en haard Dyst med Mariane, jeg overtalte hende, ja jeg kan sige, jeg tvang hende endelig, ved at true hende med, jeg vilde forlade hende, at skrive til sin Elsker, og indbyde ham til den Nat. De kom, og snappede tilfældigvis hans Svar op

i Halsklædet. Deres uformodenlige Nærværelse havde givet mig et slemt Spil. Knap var de borte, saa begyndte Vinen paa ny, hun svor, at hun ikke kunde blive Dem utro, og var saa lidenskabelig, saa ude af sig selv, at hun afstøffede mig hiertelig Medynk; jeg lovede hende endelig, at jeg ogsaa den Nat vilde berolige Morberg, og under alle Slags Paastrud faae ham bort; jeg bad hende gaae til Sengs; men hun syntes ikke at troe mig; hun blev i Klæderne, og faldt tilsidst bevæget og forgrædt, i Søvn i dem.

Morberg kom, jeg søgte at holde ham fra, jeg forestilte ham med de sorteste Farver hendes Samvittighedsnag, hendes Anger; han ønskede blot at see hende, og jeg gik ind i Værelset for at forberede hende; han kom bag efter mig, og vi traadde begge paa eengang for hendes Seng. Hun vaagnede, sprang rasende op, og rev sig ud af vore Arme; hun besvør, og bad, hun græd, truede, og forsik-

fredede, hun ikke vilde give efter. Hun var
 uforsigtig nok til at lade falde nogle Ord om
 sin sande Lidenſkab, dem maatte den arme
 Norberg udlægge i aandelig Betydning. Ende-
 lig forlod han hende, og hun sluttede ſig inde.
 Jeg beholdt ham endnu længe hos mig, og talte
 med ham om hendes Tilſtand, at hun var paa
 gode Veie, og at man maatte ſkaane den ſtak-
 kels Vige. Han ſølte ſig ſaa ſtolt af ſit Fader-
 ſkab, han glædede ſig ſaa meget til en Dreng,
 at han indgik Alt, hvad hun forlangte af
 ham, og at han lovede, hellere at reiſe nogen
 Tid bort, end at ængſte ſin Elſkede, og gjøre
 hende Fortrød ved diſſe Sindsbevægelfer. Med
 dette Sindelag liſtede han ſig bort fra mig,
 og har De ſtaaet Skildvagt, min Herre! ſaa
 havde der ikke været mere fornødent til deres
 Lykſalighed, end at ſee i Deres Medbeilers
 Hierte, ſom De anſaae for ſaa begunſtiget
 ſaa lykkelig, og hvis Gyn bragte Dem til
 Fortviſeſe.

Taler Du sandt? spurgte Wilhelm.

Saa sandt, sagde den Gamle, som jeg endnu haaber at bringe Dem til Fortviølelse.

Ja! sikkerlig, De vilde fortvivle, hvis jeg ret levende kunde fremstille Dem Billedet af vor næste Morgen. Hvor munter vaagnede hun! hvor venlig kaldte hun mig ind! hvor levende takkede hun mig! hvor hiertelig trykkede hun mig til sit Bryst! Nu sagde hun, og traadte smilende for Speilet, tør jeg igien glæde mig ved mig selv, ved mit Udseende, da jeg igien tilhører mig selv, tilhører min ene elskede Ven. Hvor det er sødt at have overvundet! hvilken himmelsk Følelse det er at følge sit Hierte! hvor jeg takker dig, at du har taget dig af mig, at du ogsaa har anvendt din Klogskab din Forstand engang til min Fordeel! staae mig bi, og tænk ud, hvad der kan gjøre mig fuldkommen lykkelig.

Jeg gav efter for hende, jeg vilde ikke tæge hende; jeg smigrede hendes Haab og hun fik lede paa det vundiste for mig; gif hun et Dieblif fra Vinduet, maatte jeg staae Skildvagt; thi De skulde nu eengang for alle gaae forbi, saaledes henrandt uroelig den hele Dag. Om Natten, til den sædvanlige Time, ventede vi Dem ganske vist; jeg passede alt paa ved Trappen, Tiden blev mig lang, jeg gif igien ind til hende. Jeg fandt hende til min Forundring i hendes Officeermondering; hun saae ubeskrivelig indtagende ud. Fortiener jeg ikke sagde, hun at lade mig see i Mandssklæder i Dag? har jeg ikke holdt mig brav? Min Elskede skal see mig i Dag, som den første Gang; jeg vil trykke ham ligesaa stæt, og med mere Frihed til mit Hjerte, end som dengang; thi er jeg ikke nu meget mere hans end den gang, da en ædel Beslutning endnu ikke havde gjort mig frie? Men, søjede hun efter nogen Eftertanke til, endnu har jeg ikke vundet ham ganske, endnu maa jeg først vove det Yderste,

for at være ham værd, for at være vis paa hans Besiddelse, jeg maa opdage ham Alt, a benbare ham hele min Tilstand, og da overlade til ham, om han vil beholde eller forskyde mig; denne Scene bereder jeg ham, bereder jeg mig; og var hans Følelse da istand til at forskyde mig; saa vilde jeg igien nu høre mig ganske selv til, jeg vilde finde min Trøst i min Straf, og taale Alt, hvad Skiebnen vilde paalægge mig.

Med dette Sindelag og med disse Forhaabninger, min Herre! ventede den elskværdige Pige Dem! De kom ikke! hvor skal jeg beskrive denne Forventnings, Forhaabnings Tilstand? Jeg seer dig endnu for mig, med hvilken Rierlighed, med hvilken Jld du talte om den Mand, hvis Grusomhed du endnu ikke havde erfaret.

Gode fiære Barbara! raabte Wilhelm, i det han sprang op, og greb hendes Haand;

det er nu nok Forstillelse, nok Forberedelse! din ligegyldige, din roelige, din tilfredse Tone har forraadet dig. Giv mig Mariane igien; hun lever; hun er i Nærheden. Ikke forgiæves har du valgt denne eensomme sildige Time til dit Besøg; ikke forgiæves har du forberedet mig ved denne Fortælling. Hvor har du hende? hvor skjuler du hende? jeg troer Dig Alt, jeg lover Dig at troe Alt, naar du viser mig hende, naar du giver hende igien i mine Arme. Hendes Skygge har jeg allerede seet i Flugten, lad mig igien fatte hende i mine Arme! Jeg vil knæle for hende; jeg vil bede hende om Forladelse, jeg vil ønske hende til Lykke med hendes Seier over Sig og Dig; jeg vil føre min Felix til hende. Kom, hvor har du skjult hende? lad ikke hende, lad ikke mig være længer i Uvisshed; dit Diemeed er opnaaet; hvor har du skjult hende; kom at jeg kan belyse hende med dette Lys! at jeg igien kan see hendes hulde Ansigt.

Han havde trukket den Gamle op af Stolen; hun saae stivt paa ham. Taarene styrtede hende af Hynene, en uhyre Smerte overfaldt hende. Hvilken ulykkelig Bildfarelse, raabte hun, lader Dem endnu haabe eet Dierblik! — Ja jeg har skilt hende; men under Jorden, hverken Solens Skin, eller et fortroeligt Lys skal nogensinde igien belyse hendes hulde Ansigt. Før De den gode Felix til hendes Grav, og siig ham, der ligger din Moder, som din Fader fordømte ufort. Den elskeliges Hierte slaaer ikke mere af Utaalmodighed efter at see Dem; hun venter ikke i et Naboeværelse paa Udfaldet af min Fortælling eller mit Eventyr; det mørke Kammer har optaget hende, hvorhen ingen Brudgom følger, hvorfra man gaaer ingen Elsker imøde.

Hun kastede sig ned paa Jorden ved en Stool, og græd bitterlig; Wilhelm var første Gang fuldkommen overtydet, at Mariane var død; han befandt sig i en sørgelig Forsatning.

Den Gamle reiste sig. Jeg har intet videre at sige Dem, raabte hun, og kastede en liden Pakke paa Bordet; disse Brevskaber her kan tilfulde bestaemme deres Grusomhed, læs De disse Blade igiennem med tørre Dine, om det er Dem mueligt. Hun sneeg sig sagte bort, og Wilhelm havde den Nat ikke Hierte til at aabne Brevtasken; han havde selv foræret Mariane den, han vidste, at hun der omhyggelig gienste hver mindste Lap Papiir, hun havde faaet af ham. Anden Morgen fik han saamegen Magt over sig selv; han løste Baandet, og der faldt ham smaa Sedler skrevne med hans egen Haand imøde, og gienkaldte ham hver Situation fra deres yndige Bekjendtskabs første Dag indtil deres grusomme Skilsmisses sidste. Men ikke uden den meest levende Smerte giennemlæste han en liden Samling Billetter, der vare skrevne til ham, og, som han saae af Indholdet, viste tilbage af Werner.

Intet af mine Blade har kunnet trænge
 igiennem til Dig; min Bøn og Graad har
 ikke naaet dig; har du selv givet disse grus-
 somme Befalinger! Skal jeg aldrig see Dig
 mere? Forsøg det endnu eengang, jeg beder
 Dig: kom! o kom! jeg forlanger ikke at behol-
 de Dig, naar jeg kun endnu eengang maa trykke
 Dig til mit Hierte.

Naar jeg før sad hos Dig, holdt dine
 Hænder, saae Dig i Øinene, og med Kierlig-
 heds og Tillids fulde Hierte, sagde til Dig:
 kiære, kiære gode Mand! det hørte du saa
 gierne; jeg maatte saa tit gientage dig det,
 jeg gientager det endnu eengang, kiære, kiære
 gode Mand! vær god, som du var, kom,
 og lad mig ikke gaae tilgrunde i min Elen-
 dighed.

Du holder mig for skyldig, det er jeg ogsaa; men ikke, som du tænker. Kom at jeg blot kan have den eneste Trøst, ganske at være fiendt af dig, siden gaae det mig, som det vil.

Ikke for min Skyld, for din egen Skyld anraaber jeg dig at komme. Jeg føler de ulidelige Smerter, du udstaaer, i det du flyr mig; kom, at vor Skilsmisse kan blive mindre grusom! Jeg var dig maaskee aldrig værdig, uden just i det Øieblik, da du stødte mig tilbage i grændseløs Elendighed.

Ved Alt, hvad helligt er, ved Alt, hvad der kan røre et menneskeligt Hierte, anraaber jeg dig! det gik ild om en Siæl, om et Liv, om to Liv, af hvilket det ene maa evig være dig dyrebart. Din Mistanke vil heller ikke troe det, og dog vil jeg udse det i min

Dødsstund: det Varn, jeg bærer under mit Hierte, er dlt. Siden jeg elsker dig, har ingen anden engang trykket min Haand; o at din Kiærlighed, at din Retskaffenhed havde været min Ungdoms Ledsagere.

Du vil ikke høre mig, saa maa jeg da vel tilsidst forstumme; men disse Blade skulde ikke forgaae; maaske kunne de endnu tale til Dig, naar Liigklædet alt dækker min Læbe, naar din Angers Stemme ikke mere kan naae mit Hierte. Giennem mit sørgelige Liv indtil mit sidste Dieblik skal det være min eneste Trøst, at jeg var uden Brøde mod Dig, om jeg end ikke torde kalde mig skyldfri.

Wilhelm kunde ikke læse videre. Han overlod sig ganske til sin Smerte; men endnu mere bespændtes han, da Laertes traadde ind,

Som han søgte at skjule sine Følelser for. Denne traf en Pung med Ducater frem, talte, og regnede, og forsikkrede Wilhelm, der var ingen deiligere Ting til i Verden, end naar man netop var paa Veie at blive riig; da kunde heller intet forstyrre eller afholde os. Wilhelm erindrede sig sin Drøm, og smilte; men tillige erindrede han ogsaa med Gysen: at i hiint Drømmesyn Mariane havde forladt ham for at følge hans afdøde Fader, og at begge tilsidst svævende som Aander havde bevæget sig omkring Haven.

Laertes udrev ham af sine Tanker, og bragte ham paa et Kaffehuus, hvor strax adskillige Personer samledes om ham, der tilforn havde med Fornøielse seet ham paa Skuepladsen; de glædede sig ved hans Nærværelse, men beklagede, at han, som de hørte, vilde forlade Theatret; de talte saa bestemt og fornuftig om ham, og hans Spil, om hans Grad af Talent, om hans Forhaabninger, at Wilhelm ikke

uden Bevægelse omsider udraabte: O! hvor
 nendelig dyrebar havde denne Deeltagelse for
 saa Maaneder siden været mig! hvor lærerig
 og hvor gladelig! aldrig havde jeg vendt mit
 Sind saa reent fra Skuepladsen, og aldrig
 var jeg kommet saa vidt, at mistvivle om
 Publicum.

Saa vidt skulde det overalt aldrig komme,
 sagde en gammelagtig Mand, der traadte frem,
 Publicum er stort, sand Forstand, og sand
 Høielse ere ikke saa sjældne, som man troer,
 kun maa Konfneren aldrig forlange ubetinget
 Bifald for, hvad han frembringer; thi just
 den ubetingede er mindst værd, og den betin-
 gede skiotter de Herrer ikke gierne om. Jeg
 veed nok, i Livet som i Konsten, maa man
 gaae irette med sig selv, naar man skal udret-
 te og frembringe noget; men naar det er ud-
 rettet eller frembragt, behøver man blot med
 Opmærksomhed at høre mange, og man kan
 med nogen Øvelse af disse mange Stemmer

snart sammensætte en heel Dom; thi de, der kunne spare os denne Møye, holde sig for det meste stille nok.

Det skulde de just ikke, sagde Wilhelm; jeg har saa tit hørt, at Mennesker, der selv tang ved gode Værker, dog beklagede og bejamrede, at der blev tiert.

Saa vil vi i Dag blive lydelige, raabte en ung Mand, De skal spise med os, og vi vil indhente alt det, vi ere blevne Dem, og mangengang ogsaa den gode Aurelia, skyldige.

Wilhelm frabad sig Indbydelsen; og gik til Madam Melina, som han vilde tale med om Børnene, da han agtede at tage dem fra hende.

Den Gamles Hemmelighed var ikke paa det bedste forvaret hos ham; Han røbede sig, saasnart han igien fik Die paa den deilige

Felix. O mit Barn! raabte han: mit elskede Barn, han løstede det op, og trykkede det til sit Hjerte. Fader, hvad har du bragt mig med, raabte Barnet. Mignon saae til dem begge, som han vilde advare dem, ikke at forraade dem selv.

Hvad er det for en ny Opdagelse! raabte Madam Melina. Man søgte at faae Barnet tilside, og Wilhelm, der ikke troede at være den Gamle den strengeste Tavshed skyldig, aabenbarede sin Veninde hele Forholdet. Madam Melina saae smilende paa ham. O de lettroende Mandfolk! raabte hun, naar noget blot er paa deres Bei, saa kan man saare let binde Dem det paa Vermet; men derfor see de dem heller til andre Tider hverken om til høire eller venstre, og veed ikke at sætte Priis paa nogen Ting, uden hvad de i Forveien har betegnet med en vilkaarlig Lidenstabs Stempel. Hun kunde ikke undertrykke et Suk, og havde Wilhelm ikke været ganske blind,

maatte han i hendes Adfærd have opdaget en aldrig ganske undervungen Tilbøielighed.

Han talede nu mere med hende om Børnene, hvorledes han agtede at beholde Felix hos sig, og sætte Mignon ud paa Landet. Hvorvel Madam Melina ugierne skiltes fra begge paa eengang, fandt hun dog Forslaget godt, ja fornødent; Felix blev reent vild hos hende, og Mignon syntes at trænge til fri Luft, og andre Forhold; det gode Barn var sygeligt, og kunde ikke komme sig.

Lad det ikke forurolige Dem, blev Madam Melina ved, at jeg iersindig har yttret nogen Tvivl, om Drengen hørte Dem til. Den Gamle er vist nok lidet at troe, dog kan een, der udgrubler Usandhed til sin Fordeel, og eengang tale sandt, naar den finder Sandheden tjenlig. Aurelia havde den Gamle sat i Hovedet, Felix var en Søn af Lothario, og

Det Egne er der ved os Fruentimmer, at vi ret hiertelig holde af vore Elskeres Børn, om vi skøndt aldrig kiende Moderen, eller hade hende af Hiertet. Felix kom springende ind, hun trykkede ham til sig, med en Fyrighed, der ellers ikke var hende sædvanlig.

Wilhelm tilfede hien, og bestilte den Gamle, der lovede at besøge ham, dog ikke før i Skumringen, han tog fortrædelig mod hende og sagde, der er intet Kiendigere i Verden end at indrette sig paa Løgn og Eventyr; du har allerede stiftet meget Ondt dermed og nu, da dit Ord kunde afgjøre mit Livs Lykke, staaer jeg tvivlsom, og vover ikke at slutte det Børn i mine Arme, hvis uforstyrrede Besiddelse kunde gøre mig uendelig lykkelig. Jeg kan ikke uden Had og Foragt see paa dig, Kiendige Kreatur!

Deres Forhold forekommer mig, oprigtig alt, ganske utaaleligt, svarte den Gamle.

Og oft det nu aldrig var Deres Søn, saa er det det smukkeste, behageligste Barn af Verden, som man gierne vilde kjøbe til enhver Priis, bare for bestandig at have det om sig. Er det ikke værdt, at De skal tage Dem af det? fortjener jeg for min Nøje, min Omsorg for det, ikke en Smule Underholdning for min øvrige Levetid! O I Herrer, som ingen Ting fattes, I kunne sagtens snakke om Sandhed og Redelighed; men hvorledes en skælsk Skabning, hvis ringeste Nødtørst intet kommer imøde, der i sine Forlegenheder ingen Ven, intet Raad, ingen Hielp har, hvorledes hun maa arbeide sig igiennem de egenkierlige Mennesker, og lide Mangel i Stilhed, derom vilde være mange Ting at sige, naar I kunde og vilde høre! Har De læst Marianes Breve? det er de samme, hun skrev i hin ulykkelige Tid. Forgieves søgte jeg at nærme mig Dem, forgieves at tilfille Dem disse Blade; Deres grusomme Svoger havde snalodes onseleiret dem, at al List og Klogskab var forgieves, og

til Slutning, da han truede mig og Mariane med Fængsel, maatte jeg vel opgive alt Haab. Stemmer ikke Alt med, hvad jeg har fortalt, og sætter ikke Norbergs Brev hele Historien uden for al Tvivl!"

Hvilket Brev? spurgte Wilhelm.

Har De ikke fundet det i Brevtassen? svarte den Gamle.

Jeg har endnu ikke gennemlæst Alt.

Kom kun hid med Brevtassen, paa dette Document beroer Alt. Norbergs ulykkelige Sæddel har foraarsaget den sørgelige Forvirring; en anden Sæddel fra hans Haand kan ogsaa løse Knuden, for saavidt der endnu ligger nogen Lag paa Traaden. Hun tog et Brev ud af Brevtassen, Wilhelm gienkiendte hans forhadte Haand, samlede sig, og læste.

"Sig mig kun, Vilge! hvor har du den
 Magt over mig? det havde dog jeg aldrig troet,
 at eensgang en Gudinde kunde have omskabt
 mig til en sukkende Elsker. Isteden for at
 iile mig med aabne Arme imøde, trækker du
 dig tilbage: man kunde sandfærdig have taget
 det for Affkye, som du har dig ad. Er det
 tilladt, at jeg maatte tilbringe hele Natten i
 et Kammer paa en Kuffert med den gamle
 Barbara? og min elskede Vilge var kun to
 Døre derfra. Det er for galt, siger jeg dig;
 jeg har lovet at lade dig have nogen Tid at
 betænke dig, ikke strax at trænge paa dig; og
 jeg kunde blive rasende over hvert spildt Quar-
 teer. Har jeg ikke foræret dig Alt, hvad jeg
 vidste, og kunde? tvivler du endnu paa min
 Kierlighed? hvad vil du have? sig det blot.
 Der skal ikke fattes dig paa noget! Jeg vilde
 ogsaa den Præst maatte blive baade stum og
 blind, der har sat dig saadant Tret i Hove-
 det. Skulde du ogsaa netop træffe paa saa-
 dan een! der er saa mange, der veed at bære

lidt over med unge Mennesker. Nok! jeg siger dig: det maa blive anderledes; om et Par Dage maa jeg vide Svar, for jeg tager snart igien herfra, og er du ikke søjelig og venlig igien, skal du aldrig see mig mere."

Paa denne Maade vedblev endnu Brevet længe; dreiede sig til Wilhelms smertelige Tilfredshed bestandig om samme Punkt, og vidnede for Sandheden af den Historie, han havde hørt af Barbara. Et andet Blad beviste tydelig, at Mariane heller ikke siden havde givet efter, og Wilhelm erfoer af disse og flere Papiere ikke uden dyb Smerte den ulykkelige Piges Historie til hendes Dødstime.

Den gamle havde gjort Karlen tam lidt efter lidt, i det hun meldte ham Marianes Død, og lod ham blive i den Troe, at Felix var hans Søn; han havde nogle Gange sendt hende Penge, men som hun selv beholdt, da hun havde fladdret Aurelia

paa, at sørge for Barnets Opdragelse. Men desværre varte denne Erhverv ikke længe. Morberg havde ved et vildt Levnet forteret største Delen af sin Formue, og gjentagne Kierlighedshistorier hærdede hans Hjerte mod hans første formeente Søn.

Saa sandsynlig Alt det lod, og saa skønt det traf sammen, troede Wilhelm sig dog ikke til at overlade sig til Glæden; han syntes at være bange for en Gave, en ond Genius bragte ham.

Deres Tofølgsge, sagde den Gamle, der giettede hans Sindstemning, kan kun Liden helbrede. Anseer De Barnet som fremmed, og giv desuoyere Agt paa det, læg Mærke til dets Gaver, dets Natur, dets Evner, og hvis De ikke lidt efter lidt gienkiender Dem selv, maa De have stette Hine. Thi, det forsikrer jeg Dem, var jeg et Mandfolk, mig skulde ingen narre et Barn paa; men det er en

Lykke for Fruentimmerne, at Mændene i disse Tilfælde ikke ere saa skarpsigtige.

Efter alt dette bragte Wilhelm sig i Rig-
tighed med den Gamle; han vilde tage Felix
med sig; hun skulde bringe Mignon til The-
rese, og siden fortære en liden Pension, han
lovede hende, hvor hun vilde.

Han lod Mignon kalde for at forberede
hende paa denne Forandring — Mester!
sagde hun behold mig hos dig, det vil være
mig sødt og bittert.

Han forestilte hende, at hun nu var
voxet til, og at der dog maatte gøres noget
for hendes videre Dannelse; — jeg er dannet
nok, svarte hun, til at elske og sørge.

Han gjorde hende opmærksom paa hendes
Helbred, at hun trængte til vedvarende
Omsorg, og en duelig Læges Styrelse. —

Hvorfor skal man sørge for mig, sagde hun, da der er saa meget at sørge.

Efterat han havde gjort sig megen Umage for at overtøye hende, at han nu ikke kunde tage hende med, at han vilde bringe hende til Personer, hvor han tit vilde faae hende at see, syntes hun intet af det Alt at have hørt. Du vil ikke have mig hos dig? sagde hun; maaskee er det bedre, send mig til Harpespilleren; den stakkels Mand er saa ene.

Wilhelm søgte at gjøre hende begribeligt, at den Gamle var i gode Hænder; — jeg længes hver Time efter ham; svarte Barnet.

Men jeg har ikke mærket, sagde Wilhelm; at du var ham saa hengiven, da han endnu levede med os. — Jeg var bange for ham, naar han var vaagen; jeg kunde blot ikke taale at see hans Dine; men naar han sov, satte jeg mig gierne til ham, jeg jog Bluerne fra

ham, og kunde ikke see mig mæt paa ham.
 O! han har staaet mig bi i skræffelige Dier-
 blikke; ingen veed, hvad jeg er ham skyldig.
 Havde jeg bare vidst Veien, jeg var alt løbet
 til ham.

Wilhelm forestilte hende vidtløftig Om-
 stændighederne, og sagde: hun var saadant et
 fornuftigt Barn, hun skulde dog ogsaa denne
 Gang følge hans Ord. — Fornuften er
 grusom, svarte hun, Hjertet er bedre, jeg
 vil tage hen, hvor du vil, men lad mig
 beholde din Felix.

Efter megen Snakken frem og tilbage
 var hun bestandig blevet ved sin Meening,
 og Wilhelm maatte tilsidst beslutte sig til at
 overgive den Gamle begge Børnene, og sende
 dem sammen til Frøken Therese. Det blev
 ham saameget lettere, da han endnu stedse
 var bange for, at tilegne sig den deilige Felix,
 som sin Søn, han tog ham paa Armene, og

gik omkring med ham, Barnet vilde gjerne løstes op for Speilet; uden at tilstaae sig det selv, bar Wilhelm ham gjerne for Speilet, og søgte der at udspeide Liigheder imellem sig og Barnet. Blev dette ham da et Dieblif ret sandsynligt, trykkede han Drengen til sit Bryst, men med et skrækket ved den Tanke, at han kunde bedrage sig, satte han Barnet ned, og lod det løbe. O! raabte han, kunde jeg tilegne mig denne uskatteerlige Eiendom, og den da røvedes mig, var jeg det ulykkeligste blandt Mennesker.

Børnene vare førte bort, og Wilhelm vilde nu tage sin formelige Afsked fra Theatret, da han følte, han var alt afskediget, og blot behøvede at gaae. Mariane var ikke mere; hans to Skytsaander var taget bort, og hans Tanker iiste efter dem. Den deilige Dreng svævede som et indtagende uvist Syn for hans Indbildningskraft, han saae ham ved Thereses Haand løbe giennem Marke og

Stove, danne sig i den frie Luft og hos en fri og munter Ledfagerinde. Therese var endnu blevet ham meget dyrebare, siden han tænkte sig Barnet i hendes Selskab. Selv som Tilskuer paa Theatret mindedes han hende med Smil; næsten var han i hendes Tilfælde; Forestillingerne illuderede ham ikke mere.

Serlo og Melina vare overmaade høflige mod ham, saasnart de mærkede, han ingen videre Fordring gjorde paa sin forrige Plads; en Deel af Publikum ønskede at see ham paa Theatret igien, det vilde været ham umuligt, og af Selskabet ønskede ingen det, uden højt Madam Melina.

Han tog nu virkelig Afseid fra denne Veninde; han var rørt, og sagde: Naar dog Menneſket ikke vilde formaste sig at love nogen Ting for Fremtiden! end ikke det mindste er han istand til at holde, langt mindre naar hans Forsæt er af Betydning. Hvor skam

mer jeg mig, naar jeg betænker, hvad jeg lovede Dem alle i hiin ulykkelige Nat, da vi plyndrede, syge, beskadigede, og saarede vare sammenpakkede i en elendig Kroe. Hvor for højede Ulykken dengang mit Mod, og hvilken Skat troede jeg at finde i min gode Villie; nu er alt det blevet til Intet, slet Intet! Jeg forlader Dem, som Deres Gieldner, og min Lykke er, at man ikke agtede mit Løfte meer, end det var værdt, og at ingen har manet mig for det.

Vær De ikke uretfærdig mod Dem selv, svarede Madam Melina; hvis ingen paaskjønner, hvad De har gjort for os, skal jeg ikke miskiende det; thi hele vor Forsatning vilde være fuldkommen anderledes, naar vi ikke havde haft Dem. Gaar det ikke med vore Forsætter, som vore Ønsker? De ligne dem slet ikke selv mere, naar de ere udførte og opfyldte, og vi troe, intet at have udrettet, intet opnaaet.

De faaer, svarede Wilhelm, ved Deres venstkabelige Udtydning min Samvittighed ikke beroliget, og jeg vil altid forekomme mig selv, som Deres Gieldner.

Det er vel ogsaa mueligt, De er det, svarede Madam Melina, kun ikke paa den Maade, De tænker. Vi giøre os en Skam af ikke at have opfyldt et Løfte, vi mundelig have givet. O min Ven! et godt Menneſke lover ved ſin Nærværelſe beſtandig formeget! Den Tillid, han fremlokker, den Tilbøjelighed, han indſkyder, de Forhaabninger, han vækker, ere uendelige; han er, og bliver en Gieldner uden at vide det. Lev De vel. Have vore udvortes Omſtandigheder under Deres Styrelſe kommet ſig ret heldigen, da bliver derimod ved Deres Vortgang i mit Indre en Rift, der ikke ſaa let vil udfyldes igien.

Wilhelm skrev før sin Afreise fra Byen
 et vidtøstigt Brev til Werner. De havde
 vel verlet nogle Breve sammen, men da de
 ikke kunde blive enige, holdt de tilsidst op at
 skrive. Du havde Wilhelm nærmet sig igjen;
 han var i Begreb at gjøre, hvad hiin saa
 høilig ønskede; han kunde sige: jeg forlader
 Theatret, og forbinder mig med Nænd, hvis
 Omgang i hver Henseende maa føre mig til
 en reen og sikker Virksomhed. Han fore-
 spurgte sig om sin Formue, og det forekom
 ham nu synderligt, at han i saa lang Tid
 ikke havde bekymret sig derom. Han vidste
 ikke, at det er alle Menneskers Naade, som
 der ligger megen Magt paa deres indvortes
 Dannelse, ganske og aldeles at forsømme de
 udvortes Forhold. Wilhelm havde befundet
 sig i dette Tilfælde, han syntes nu første
 Gang at mærke, at han behøvede udvortes
 Hjælpemidler for at virke varig. Han reiste
 med en ganske anden Aand end første Gang;

de Udsigter, der frembød sig for ham, vare
indtagende, og han haabede paa sin Wei at
opleve noget glædeligt.

Niende Capitel.

Da han kom tilbage til Lotharios Gaard fandt han en Forandring. Zarno kom ham imøde med den Efterretning, at Onklen var død, at Lothario var reist hen, at tage de efterladte Godser i Besiddelse. De kommer just til rette Tid, sagde han, for at staae mig og Abbeem bi. Lothario har overdraget os Handelen om vigtige Godser i vort Naboelag; det var alt længe forberedet, og nu finde vi Penge og Credit til den beleilige Tid; det eneste Betænkelige ved det, er at et udenlandsk Handelshuus ogsaa alt havde Tanke til samme Godser; nu ere vi fort og godt besluttede, at gjøre fælleds Sag med dem, thi ellers havde vi uden Fornødenhed og Fornuft drevet hinanden op. Vi have, synes det, med en fløg Mand at gjøre. Nu gjøre vi Beræg-

ninger og Overflag; og saa maa der oeconomisk overlægges, hvorledes vi kunne dele Godserne, saa hver faaer en skøn Eiendom. Der blev forelagt Wilhelm Papiere, man besaae Markerne, Engene, Sletterne, og hvorvel Jarno og Abbeens syntes at forstaae Sagen overmaade godt, ønskede Wilhelm dog, at Frøken Therese maatte være af Selskabet med.

De tilbragte adskillige Dage med disse Arbejder, og Wilhelm fik knap Tid at fortælle Vennerne sine Eventyrer, og sit tvivlsomme Faderskab, og de behandlede en ham saa vigtig Begivenhed ligegyldig og letfærdig.

Han havde lagt Mærke til, at de mange Gange i fortroelige Samtaler ved Bordet, og paa Spadseregange, med eet holdt inde, gav deres Ord en anden Bending, og i det mindste derved gav tilkiende, at de havde meget at afgjøre med hinanden, der blev hemmeligt for ham. Han erindrede sig, hvad Lydia

havde sagt, og troede saa meget mere derpaa, da en heel Side af Slottet altid havde været ham utilgiængelig. Til visse Gallerier, og især til det gamle Taarn, han udenfra ret godt kiendte, havde han hidtil forgæves søgt Bei og Indgang.

En Aften sagde Zarno til ham: vi kan nu saa sikkert ansee Dem, som vores, at det var ubilligt, naar vi ikke førte Dem dybere ind i vore Hemmeligheder. Det er godt, at Mennesket, naar han triner først ind i Verden, gjør meget af sig selv, at han agter at erhverve sig mange Fortrin, at han søger at gjøre Alt mueligt; men naar hans Dannelse staaer paa en vis Grad, da er det fordeelagtigt, naar han lærer at tabe sig i en større Masse, naar han lærer at leve for andres Skyld, og i en pligtfylldig Virksomhed glemme sig selv. Da lærer han først at kiende sig selv; thi at handle, sammenligner os egenlig med andre. De skal snart erfare, hvilken

liden Verden, der befinder sig i Nærheden af Dem, og hvor godt De i denne liden Verden er kiendt; vær De i Morgen tidlig før Solens Opgang paaklædt og færdig!

Jarno kom til den bestemte Time, og førte ham giennem bekiendte og ubekiendte Værelser paa Slottet, saa giennem nogle Gallerier, og endelig kom de til en stor gammel Dør, der var stærkt beslaaet med Jern. Jarno bankede; Døren aabnede sig lidet, saa netop eet Menneske kunde smutte ind. Jarno stødte Wilhelm ind, uden at følge ham. Denne fandt sig i et mørkt og trangt Indelukke, det var mørkt omkring ham, og da han vilde gaae eet Skridt fremad, stødte han ale paa igjen. En ikke ganske ubekiendt Stemme tilraabte ham: kom ind! og nu mærkede han først, at Siderne af det Rum, han befandt sig i, kun vare behængte med Tæpper, som et svagt Lys skinnede igiennem. Kom ind! raabte

det nok engang, han løftede Teppeet, og traadde ind.

Den Sal, han nu befandt sig i, syntes forhen at have været et Capell; istæden for Alteret stod der et stort Bord paa nogle Trin behænge med et grønt Teppe; over det syntes et sammentruffet Forhæng at bedække et Skilserie; paa Siderne var der deilig udarbejdede Skabe med fine Staaltraadgittere for, som man pleier at see i Bibliotheker; kun saae han istæden for Bøger mange Kulle opstillede. Ingen var i Salen; den opgaaende Soel faldt giennem de farvede Vinduer Wilhelm lige imøde, og hilste ham venlig.

Sæt dig! raabte en Stemme, som syntes at lyde fra Alteret. Wilhelm satte sig i en liden Lænestoel, der stod op til Indgangen, der var intet andet Sæde i hele Værelset; han maatte finde sig deri, hvorvel Morgen-

solen blændede ham. Stolen stod fast; han kunde blot holde Haanden for Øinene.

Midlertid aabnede sig med en liden Alarm Forhængen over Alteret, og viste, inden for en Kamme, en tom mørk Nibning. En Mand traadde frem i sædvanlig Klædning, hielste ham, og sagde til ham: Skulde De, blandt andre Ting, De gad vidst, ikke ogsaa vilde erfare, hvor Deres Bedstefaders Konstsamling er nu? Erindrer De ikke mere det Malerie, der var saa indtagende for Dem? Hvor mon nu den syge Kongesøn snægtet? Wilhelm gienkiendte let den Fremmede, der i hiin betydelende Nat havde talt med ham i Bertshuset. Naastsee, blev denne ved, kunne vi nu snarere enes om Skiebne og Carackeer.

Wilhelm vilde just til at svare, da Forhængen igien trak sig pludselig sammen. Synderligt! sagde han ved sig selv, Skulde tilfældige Begivenheder have Sammenhæng, og det

vi falde Skiebne, skulde det blot være Tilfælde?
 Hvor mon min Bedstefaders Samling vel
 være? og hvorfor erindrer man mig i disse
 høitidelige Diebliske berom?

Han havde ikke Tid at tænke videre; thi
 Forhængen aabnede sig igien, og for hans
 Bine stod en Mand, som han strax erkjendte
 for den Landsbyeprest, der havde gjort
 Særetouren med ham og det lystige Selskab;
 han lignede Abbeén, skjønt han ikke syntes
 samme Person. Med et blidt Ansigt og et
 værdigt Udtryk begyndte Manden: ikke at bevare
 for Bildfarelse er Menneskeopdragerens Pligt,
 men at lede den Bildfarende, ja lade ham af fulde
 Bæggere udsøbe sin Bildfarelse, det er Lærens
 Blisdom. Hvo der blot smager paa sin
 Bildfarelse, holder længe Huns dermed, og
 glæder sig ved den, som ved en fielden Lykke;
 men hvo der udtømmer den ganske, maa lære
 at kende den, hvis han ikke er vanvittig.
 Forhængen lukkedes igien, og Wilhelm havde

Tid at tænke efter. Hvilken Bilsfarelse kan Manden tale om? sagde han til selv, undtagen den, der hele min Livstid har forfulgt mig, at jeg søgte Dannelse, der hvor ingen var at finde, at jeg indbildte mig at kunne erhverve et Talent, jeg ikke havde ringste Anlæg til.

Forhængeet foer hastigere tilside, en Officeer tragdde frem, og sagde blot i Forbigaaende: lær De at kiende de Mennesker, man kan have Tillid til. Forhængeet gik til igienn, og Wilhelm behøvede ikke at besinde sig længe for at erkiende denne Officeer for den, der havde omfavnet ham i Grevens Dyrehauge, og været Skyld i, han holdt Wilhelm for en Hverver. Hvorledes denne var kommet her, og hvo han var, var Jarno en fuldkommen Gaade. — Naar saa mange Mennesker tage Deel i Dig, kiendte din Levevej, og vidste, hvad derpaa var at gjøre, hvorfor ledte de dig ikke strængere? hvorfor ikke alvorligere?

hvorfor begunstige de dine Læge, istæden for
at faae dig derfra.

Gaae ikke irette med os! raabte en
Stemme, du er frelst, og paa Veien til Maa-
let; du vil ingen af dine Daarskaber angre,
og ingen ønske tilbage; ingen lykkeligere
Skiæbne kan blive et Menneſkes Lod. For-
hænge ſløy fra hinanden, og i fuld Rust-
ning stod den gamle Konge af Danmark i
Rummet. Jeg er din Faders Aand, sagde
Billedet, og bortvandrer fro, da mine Døfter
for dig, mere, end jeg ſelv begreb, ere op-
fyldte. Steile Egne lade ſig kun ad Omveje
beſtige; paa Sletten føre lige Veie fra et Sted
til det andet. Lev vel, og kom mig ihu,
naar du nyder, hvad jeg har beredet dig.

Wilhelm var overmaade overraſket, han troe-
de at høre ſin Faders Stemme, og dog var det
ogsaa ikke den, han beſandt ſig ved Nærværenhed
og Erindring, i den meeſt forvirrede Forfatning.

Ikke længe kunde han eftertænke, da Abbeén traadde frem, og stillede sig bag det grønne Bord. Vil De trine hid! tilraabte han sin forundrede Ven. Han traadde hid, og gik op ad Trinene. Paa Teppeet laae en liden Rolle. Her er Deres Lærebrev, sagde Abbeén, læg De det paa Hierte; det er af vigtigt Indhold. Wilhelm tog det op, aabnede det, og læste:

Lærebrev.

Konsten er lang, Livet kort, Dommen vanskeligt, Leiligheden flugtig, Handle er let, Tænkning tungt, handle efter det Tænkte umageligt. Al Begyndelse er blid; Dørrinet er Forventningens Sted; Drengen studser, Indtrykket bestemmer ham, han lærer leegende, Alvor overrasker ham; Efterligningen er os medfødt, det Efterlignede bliver ikke lettelig erkendt; sjælden findes, sjældnere agtes, det Fortreffelige. Hønden frister os, ikke Trinene; med Spidsen for Die vandre vi gierne paa

Sletten. Kun een Deel af Konsten læres, og Konstneren behøver den heel. Den, der kien-
der den halv, er stedse paa Bildspor og snak-
ker meget; den, der kiender den tilfulde, gider
kun handlet, og taler sjælden eller silde. Hine
have ingen Hemmeligheder og ingen Kraft,
deres Lære er som bagt Brød, smagfuldt og
mættende for een Dag; men Meel kan man
ikke saae, og Sædekorn skal ikke males. Dre-
dene ere gode, men de ere ikke det Bedste.
Den Aand, vi handle af, er det Høieste,
Handlingen bevirkes kun af Aanden, og frems-
stilles atter af den. Ingen veed, hvad han
gier, naar han handler ret; men det Urette ere
vi os altid bevidste. Hvo blot virker med
Tegn, er en Vedant, en Hykler, eller en
Fusker. Af dem er der mange, og de finde
dem vel hos hinanden. Deres Snak holder
Lærningen tilbage, og deres vedholdende Mid-
delmaadighed ængster den bedste. Den ægte
Konstners Lære aabner Slæsen, thi hvor Ordene
fattes, taler Handlingen. Den ægte Disci-

pel lærer af det Bekjendte at udvirke det Ube-
kiendte, og nærmer sig Mesteren.

Nok! raabte Abbeén; Næsten til sin Tid.
See Dem nu om i de Skabe.

Wilhelm gif hen, og læste Opkriften paa
Mullerne. Han fandt med Forundring:
Lotharios Læreaar, Garnos Læreaar,
og hans egne Læreaar opstillede der
blandt mange andre, hvis Navne vare ham
ubekjendte.

Tor jeg haabe, at faste et Dje i disse
Muller?

Tor Dem er i dette Værelse intet mere
lukket.

Tor jeg giøre et Spørgsmaal?

Uden Betænkning! og de kan vente afgjørende Svar, naar det angaaer et Anliggende, der ligger, og maa ligge Dem nærmest paa Hjerte.

Godt da, I synderlige og vise Mennesker, hvis Blik trænger ind i saa mange Hemmeligheder, kunne I sige mig, om Felix er virkelig min Søn?

Held Dem for dette Spørgsmaal! raabte Abbeén, i det han af Glæde slog Haand i Haand, Felix er Deres Søn! ved det Helligste, der mellem os ligger skjult, sværger jeg Dem: Felix er Deres Søn, og af Sindelaug var hans afdøde Moder Dem ikke uværdig; modtag det elskelige Barn af vor Haand, vend Dem om, og voy at være lykkelig.

Wilhelm hørte en Larm bag ved sig, han vendte sig om, og saae et Barneansigt skalkagtig lige frem giennem Indgangens Teppe. Det var Felix! Drengen skjulte sig spørgende

Krav, saasnart han blev seet. Kom frem!
 raabte Abbeem. Han kom løbende, hans Fæ-
 der styrtede ham imøde, tog ham i sin Arm,
 og trykkede ham til sit Hierte. Ja! jeg føler
 det, raabte han; du er min! hvilken Himme-
 lens Gave har jeg mine Venner at takke.
 Hvor kommer du fra, mit Barn, just i dette
 Dieblif!

Spørg Du ikke! sagde Abbeem! Held
 Dig unge Mand: Dine Læreaar er forbi,
 Naturen har freiløvet dig.

Ende paa syvende Bog.

Wilhelm Meisters

L e r e a r .

Ottende Bog.

1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900

1901
 1902
 1903
 1904
 1905
 1906
 1907
 1908
 1909
 1910
 1911
 1912
 1913
 1914
 1915
 1916
 1917
 1918
 1919
 1920
 1921
 1922
 1923
 1924
 1925
 1926
 1927
 1928
 1929
 1930
 1931
 1932
 1933
 1934
 1935
 1936
 1937
 1938
 1939
 1940
 1941
 1942
 1943
 1944
 1945
 1946
 1947
 1948
 1949
 1950
 1951
 1952
 1953
 1954
 1955
 1956
 1957
 1958
 1959
 1960
 1961
 1962
 1963
 1964
 1965
 1966
 1967
 1968
 1969
 1970
 1971
 1972
 1973
 1974
 1975
 1976
 1977
 1978
 1979
 1980
 1981
 1982
 1983
 1984
 1985
 1986
 1987
 1988
 1989
 1990
 1991
 1992
 1993
 1994
 1995
 1996
 1997
 1998
 1999
 2000

2001
 2002
 2003
 2004
 2005
 2006
 2007
 2008
 2009
 2010
 2011
 2012
 2013
 2014
 2015
 2016
 2017
 2018
 2019
 2020
 2021
 2022
 2023
 2024
 2025
 2026
 2027
 2028
 2029
 2030
 2031
 2032
 2033
 2034
 2035
 2036
 2037
 2038
 2039
 2040
 2041
 2042
 2043
 2044
 2045
 2046
 2047
 2048
 2049
 2050
 2051
 2052
 2053
 2054
 2055
 2056
 2057
 2058
 2059
 2060
 2061
 2062
 2063
 2064
 2065
 2066
 2067
 2068
 2069
 2070
 2071
 2072
 2073
 2074
 2075
 2076
 2077
 2078
 2079
 2080
 2081
 2082
 2083
 2084
 2085
 2086
 2087
 2088
 2089
 2090
 2091
 2092
 2093
 2094
 2095
 2096
 2097
 2098
 2099
 2100

Første Capitel.

Felix var sprunget ud i Gaugen, Wilhelm fulgte ham med Henrykkelse, den skønneste Morgen viste hver Gienstand med ny Yndig- heder, og Wilhelm nød det blideste Dieblis. Felix var ny i den frie og herlige Verden, og hans Fader ikke stort mere bekiendt med de Gienstande, den Lille uafsladelig og utrættet spurgde efter. Endelig gav de sig i Selskab med Gartneren, der maatte fortælle dem man- gen Plantes Navn og Brug; Wilhelm saae Naturen giennem et nyt Organ, og Barnets Nysgierrighed, dets Videlyst lod ham først føle, hvor svag en Interesse han havde taget.

i Tingene uden for sig, hvor lidet han kiendte og vidste. Paa denne Dag, den meest fornøjende i hans Liv, syntes ogsaa hans egen Dannelse først at begynde, han følte Nødvendigheden i at undervises, i det han opfordredes til at undervise.

Garno og Abbeén havde ikke ladet sig see siden; om Aftenen kom de, og havde en Fremmed med; Wilhelm gik ham med Forundring imøde; han troede ikke sine egne Øine; det var Werner, der ligeledes dvælede med at kiende sig ved ham. De omfavnede hinanden paa det kiærligste, og de kunde ikke dølge hinanden, at de fandt hverandre forandrede. Werner paastod, hans Ben var blevet større, fyldigere, rankere, mere dannet i sit Væsen, og mere behagelig af Opførsel; noget af hans gamle Trohiertighed savner jeg, lagde han til. — Den vil nok ogsaa vise sig igjen, naar vi kun ere kommet os af den første Forundring, sagde Wilhelm.

Det var langt fra, at Werner gjorde et ligesaa fordeelagtigt Indtryk paa Wilhelm. Den gode Mand syntes før at være gaaet til bage, end fremad. Han var meget mørkere end før, hans spidse Ansigt syntes at var blevet finere, hans Næse længere; hans Pande og Ise vare blottede for Haar, hans Stemme klar, hæftigere og skrigende, og hans indtrykfede Bryst, hans fremfaldende Skuldre, hans blege Kinder, lode ingen Tvivl være tilovers, at de havde en arbeidsom Hypochondrist for dem.

Wilhelm var beskedden nok til at yttre sig med megen Maade om denne store Forandring, da den anden derimod gav sin venstabelige Glæde fuldkommen frit Løb. I Sandhed, raabte han, hvis du har ilde anvendt din Tid, og som jeg formoder, ingen Ting fortient, saa er du dog imidlertid blevet en Person, der kan og maa gjøre sin Lykke; svaar og svaar bare ikke det bort med. Du skal med denne Figur kløbe mig dig en riig og smuk

Mrving. — Du kan dog svarte Wilhelm smilende, aldrig fornægte din Caracteer! knap finder du efter lang Tid din Ven igien, før du strax seer ham an som en Vare, som en Speculations - Artikel, som der lader sig noget vinde paa.

Jarno og Abbeén syntes ingenslunde forundrede over denne Gienkiendelse, og lod de to Venner efter Behag udbrede sig om det forbigangne og nærværende. Werner gik rundt om sin Ven, og dreiede ham frem og tilbage, saa han gjorde ham snart ganske forlegen. Nei! nei! raabte han, saadant noget er endnu ikke mødt mig! og dog veed jeg nok, jeg bedrager mig ikke. Dine Djne ere blevne dybere, din Pande bredere, din Næse smukkere, og din Mund behageligere. See blot engang, hvor han staaer! hvor alt det passer, og hænger sammen! hvor dog Dagdriverie bekommer godt! jeg arme Diævel derimod — han besaae sig i Speilet — naar jeg ikke i

Denne Tid ret havde tiemt mange Penge, var der dog heller ikke det allermindste ved mig.

Werner havde heller ikke faaet Wilhelms sidste Brev; deres Handling var det fremmede Huus, som Lothario havde i Sinde at købe Godserne i Fællig med. Dette Anliggende bragde Werner hid, han havde aldrig tænkt paa, at finde Wilhelm paa sin Wei. Virkesdommeren kom, Papirerne blev fremlagt, og Werner fandt Forslagene billige. Naar De, som det lader, mener denne unge Mand det vel, sagde han, saa sørg De selv for, at vor Deel ikke formindskes; det skal komme an paa min Ven, om han vil tage mod Godset, og anvende en Deel af sin Formue derpaa. Jarno og Abbeén fors  kkrede, at denne Erindring ikke giordes n  dig. Man havde knap forhandlet denne Sag i Almindelighed, f  r Werner længtes efter et Parti Phombree, som da Abbeén og Jarno strax satte sig ned til;

han var nu eengang saaledes vant, han kunde ikke leve om Aftenen uden at spille.

Da begge Vennerne efter Bordet vare ene, udspurgde og fortalte de hinanden meget levende om alt, hvad de ønskede at meddele hinanden. Wilhelm roste sin Stilling, og den Lykke at vare optaget mellem saa fortreffelige Mennesker. Werner rystede derimod med Hovedet, og sagde: man skulde dog heller ikke troe, hvad man ikke saa med sine egne Øine! mere end een tjenstfærdig Ven har forfikkret mig, du levede med en liderlig ung Adelsmand, og førte ham Skuespillerinder til, hjalp ham at øde sine Penge, og var Skyld i, han var lagt ud med alle sine Vaarsørende. — Det vilde gjøre mig ondt for min egen og for de gode Menneskers Skyld, at vi bleve saaledes miskiendte, sagde Wilhelm, naar ikke min theatraliske Løbebane havde udsonet mig med enhver ond Eftertale. Hvor skulde Menneskene kunne bedømme vore Handlinger, der

kun komme dem enkelte og afrevne for Ole, som de kun seet den mindste Deel af, da Godt og Ondt skeer i Løndom, og et ligegyldigt Særsyn kommer for det meeste ene for Dagen. Man bringer dem jo Skuespillere og Skuespillerinder paa ophøjede Brædder, tænder Lys for dem paa alle Sider, hele Tingen er giort af paa saa Timer, og dog veed stælden nogen egentlig, hvad han skal giøre af det.

Nu gik det ud paa en Spørgen om Familie og Ungdomsvenner, og Fødebye. Werner fortalte i megen Hast, alt hvad der havde forandret sig, og hvad der endnu var ved det Gamle og forrige. Fruentimmerne hjemme, sagde han, ere fornøiede og lykkelige; der fattes aldrig Penge; den halve Tid tilbringe de med at pynte dem, og den anden halve med at lade dem see pyntede. Huusholdere er de, saa meget billigt er, mine Børn tegne til flinke Dreng. Jeg seer dem i Aanden alt sidde og skrive, og regne, løbe, handle, og

høkre! hver skal saasnart mueligt faae sin egen Handtering, og hvad vore Midler angaaer, der skal du see din Glæde. Naar vi er i Orden med Godserne, maa du strax hjem med, for det seer dog ud til, at du med nogen Fornuft kan tage en Haand i vanskelige Foretagender. Dine ny Venner være lovet, at de har bragt dig paa rette Veie. Jeg er en snorrig Diævel, og mærker først, hvor meget jeg holder af dig, da jeg ikke kan see mig møt paa dig, at du seer saa vel og godt ud. Det er dog et ganske andet Udseende, end det Portræt, du eengang sendte din Søster, og som der blev stor Trætte om i Huset. Moder og Datter fandt den unge Herre allerkiæreste, med bar Hals, halv blottet Bryst, stor Krave, frit hængende Haar, rund Hat, kort Smule Vest, og stubbrende lange Buxer; medens jeg paastod, det Costume var kun to Fingerbred fra Hansvæst. Nu seer du dog ud som et Menneske; kun Diæblen fattes, som jeg skal bede, du vil binde i,

Haaret ellers holder man dig dog engang
underveis an, som en Jøde, og forlanger
Told og Leide af dig.

Felix var imidlertid kommet ind i Stuen,
og havde, da man ikke gav Agt paa ham,
lagt sig paa Canopeen, og var faldet i Søvn.
Hvad er det for et Kryb? spurgde Wilhelm.
Wilhelm havde i det Dieblig ikke Mod til at
sige Sandhed, eller Lyst at fortælle en dog
bestandig tvetydig Historie til en Mand, der
af Naturen var intet mindre end troende.

Hele Selskabet tog nu hen paa God-
serne, at bejee dem, og afslutte Risbet. Wil-
helm lod sin Felix ikke komme fra sin Side,
og glædede sig for Drengens Skyld ret levende
over den Eiendom, han saae imøde. Bar-
nets Lystenhed efter de Kirsebær og Vær, der
snart skulde blive modne, mindede ham om
hans Ungdoms Tid, og en Faders mangfol-
dige Pligt, at forberede, skaffe, og bevare

Sine Nydelsen. Med hvilken Interesse betragtede han Træskolerne, og Bygningerne, hvor levende tænkte han paa, igien at istandsætte det forsømte, og fornye det forfaldne. Han betragtede ikke mere Verden, som en Træsfugl, ikke mere en Bygning som en hurtig sammensat Løvhytte, der visner, inden man forlader den; Alt hvad han agtede at anlægge, skulde vore Drengen imøde, og alt, hvad han istandsatte, skulde have en Barighed for nogle Slægter. I denne Betydning var hans Læreaar tilende, og med Faderfølelsen havde han ogsaa erhvervet alle Borgerdyder. Han følte det, og intet kunde sættes i Vigning med hans Glæde. O! hvor usødig er Moralens Strænghed! raabte han, da Naturen paa sin elskelige Viis danner os til Alt, hvad vi skulde være! O de sølsomme Fordringer af det borgerlige Samfund, der først forvirrer og misleder os, og derpaa fordrer mere af os, end selve Naturen. Vee hver Aft Dannelses, der forstyrrer sand Dannelses virksomste Mid-

ler, og viser os hen til Enden, istæden for
at gjøre os lykkelige paa selve Veien.

Saa meget han end i sit Liv havde seet,
syntes den menneskelige Natur dog først ved
at agte paa det Barm at blive ham tydelig.
Theatret var, ligesom Verden, kun forekommet
ham, som en Mængde henkastede Tærninger,
hvoraf enhver paa sin Overflade betyder snart
mere og snart mindre, og der høit, naar de
tælles sammen, udgør en Sum. Her i Bar-
net laae, kunde man sige, en enkelt Tærning
for ham, paa hvis mangehaande Eider den
menneskelige Naturs Bærd og Uværd var saa
tydelig udgravet.

Barnets Attrape efter at skielne vorte
hver Dag; da det engang havde erfaret, at
Tingene havde Navne, saa vilde det ogsaa
vide Navnene paa Alting, det troede ikke andet,
end Faderen maatte vide Alting, pinte ham
tit med Spørgsmaale, og gav ham Aaledning

at erkjendte sig om Gienstande, han ellers havde skænket liden Opmærksomhed. Ogsaa den medfødt Drift at vide Tingenes Oprindelse og Endeligt, viste sig tidlig hos Barnet. Naar han spurgte: hvor Binden kom fra, og hvor Luen kom hen! søgte Faderen først sin egen Indskrænkning ret levende; han ønskede at faae at vide, hvorvidt Mennesket torde vove sig med sine Tanker, og hvorom han torde haabe nogensinde at gjøre sig og andre Regnskab. Barnets Hæftighed, naar det saae noget levende Væsen ssee Uret, glædede Faderen høiligen, som Tegn paa et ypperligt Gemyt. Barnet slog hæftig efter Koffkepigen, der havde skaaret Halsen af nogle Duer; dette skønne Begreb blev da rigtig nok snart igien gjort til Intet, da han fandt Drengen, der uden Barmhiertighed slog Froer ihjel, og plukkede Sommerfugle i Stykker. Dette Træk mindede ham om saa mange Mennesker, der synes høist retfærdige, naar de ere uden Lidenskab og agte paa andres Handlinger.

Denne behagelige Følelse at Drengen havde saa sand og skøn en Indflydelse paa hans Tilværelse, forstyrredes et Øieblik, da Wilhelm inden kort Tid blev vaer, at Drengen virkelig mere opdrog ham, end han Drengen; han havde intet at udsætte paa Barnet; han var ikke istand til, at give det en Retning, som det ikke tog selv, og selv de Unoder, Aurelia havde saa meget arbeidet mod, syntes efter denne Benindes Død alle indtradde i deres gamle Rettigheder; endnu sukkede Barnet aldrig Ørene efter sig, endnu vilde han aldrig spise reent af sin Tallerken, og han var aldrig bedre fornøiet, end naar man saae igiennem Fingre med ham, at han kunde tage sit Bid lige af Faddet, lade det fulde Glas staae, og drikke af Glasen; ligeledes var han ganske allerkiæreste, naar han satte sig hen i en Krog med en Bog, og sagde overmaade alvorlig: jeg maa studere det lærde Kram! hvorvel han endnu længe efter hverken kunde eller vilde kiende Bogstaver.

Naar nu Wilhelm betænkte, hvor lidet han hidtil havde gjort for Barnet, hvor lidet han var istand til at gjøre for det, saa opkom der en Uroe hos ham, der var istand til at opveie hele hans Lykke. Ere vi Mænd da, sagde han ved sig selv, fødte saa egoistiske, at vi umuelig kan bære Omsorg for noget Bæsen uden for os? er jeg ikke med den Dreng paa selv samme Vej, som jeg var med Mignon; jeg trak det kiære Barn til mig, dets Nærværelse glædede mig, og derhos har jeg paa det grusomste forsømt det. Hvad gjorde jeg til det Barns Dannelses, som det saa meget tragtede efter? Intet. Jeg overlod det til sig selv, og alle de Tilfældigheder, det i et udannet Selskab kun kunde være udsat for; og nu for denne Dreng, der var dig saa mærkværdig, inden han kunde være dig saa kjær, har da dit Hjerte tilsagt dig nogen-
 finde blot at gjøre det ringeste for ham? det er ikke Tid længer, at du bortødsler dine egne og andres Nar; sank Dig, og tænk, hvad Du

har at gjøre for dig og de gode Skabninger, Natur og Tilbøielighed knyttede saa fast til Dig.

Egenlig var denne Monolog kun en Indledning til at bekiende sig selv, at han alt havde tænkt, sørget, søgt og valgt; han kunde ikke længer lade det staae hen, med at tilstaae sig det selv. Efter ofte forgiæves gientaget Smerte over Marianes Tab følte han kun for tydelig, at han maatte søge en Moder til Drengen, og at han ikke vilde finde hende sikkrere end i Therese. Han kiendte dette fortreffelige Fruentimmer tilfulde. En saadan Mage og Medhielp syntes ham at være den eneste, man kunde betro sig og sine til. Hendes ædle Tilbøielighed til Lothario gjorde ham ingen Betænklighed. De vare ved en synderslig Skæbne skilte for evig, Therese ansaae sig for frie, og havde talt om et Giftermaal, vel med Ligegyldighed, men dog som om en Ting, der forstod sig selv.

Efterat han længe var gaaet i Raad med sig selv, foretog han sig at sige hende om sig, alt hvad han vidste. Hun skulde lære at kiende ham, som han kiendte hende, og hun begyndte nu at giennemtænke sin egen Historie, den forekom ham saa tom paa Begivenheder, og i det Hele var hver Befiendelse saalidet til hans Fordeel, at han mere end eengang var i Begreb med at staae fra sit Forsæt. Endelig besluttede han at forlange sine Læreaars Stulle fra Taarnet af Tarno. Denne sagde: det er just rette Tid, og Wilhelm fik den.

Det er en gyselig Følelse, naar et ædelt Menneske, med Bevidsthed, staaer paa den Punkt, hvor han skal oplyses angaaende sig selv. Alle Overgange ere Criser, og er en Crise ikke Sygdom? Hvor ugierne gaaer man efter en Sygdom for Speilet! Bedringen føler man, og man seer kun Virkningen af det forgangne Onde. Wilhelm var imidlertid forberedet nok, Omstændighederne havde alt talt levende

til ham, hans Venner havde just ikke skaaet ham, og om han end med nogen Hast oprul-
 lede Pergamentet, blev han dog bestandig roe-
 ligere, alt, som han læste. Han fandt sit
 Livs omstændelige Historie skildret i store skarpe
 Træk, hverken enkelte Begivenheder eller ind-
 skrænkede Følelser forvirrede hans Blik, almene
 klærlige Betragtninger gav ham Veeg, uden at
 beskræmme ham, og han saae første Gang sit
 Billede uden for sig, vel ikke som i et Speil,
 nok et Selv, men som i Portraitet, et
 andet Selv; man kiender sig vel ikke ved alle
 Træk, men man glæder sig, at en tænkende
 Mand har villet fatte, et stort Talent fremstil-
 le os saaledes, at et Billede af, hvad vi vare,
 endnu bestaaer, og at det kan bestaae læn-
 gere, end vi selv.

Wilhelm syffelsatte sig nu, i det alle Om-
 stændigheder ved dette Manuskript kom ham
 igien i Minde, med at opsætte sit Livs Historie
 til Therese, og han skammede sig næsten, at

han mod hendes store Dyder intet havde at sætte, der kunde bevise en hensigtpassende Virkelighed. Saa omstændelig han var i dette Skrift, saa kort fattede han sig i det Brev, han skrev hende til, han bad hende om hendes Venkab, hendes Kiærlighed, om mueligt, han tilbød hende sin Haand, og bad hende om hastig Afgiørelse.

Efter nogen indvortes Strid, om han angaaende denne vigtige Sag skulde først raadføre sig med sine Venner Jarno og Abbeén, besluttede han at tie. Han var for fast bestemt, Sagen var ham for vigtig til, han endnu havde vildet underkaste dem selv den fornuftigste og bedste Mands Dom, ja han brugte endog den Forsigthed, at besørge selv sit Brev til næste Post; maaskee havde den Tanke, at han i saa mange Omstændigheder af sit Liv, hvor han troede at handle frit og i Løndom, var blevet bevogtet, ja endog ledet, som han af den Skrivne Dulle ikke utydelig saae, givet

ham en Slags ubehagelig Følelse, og nu vilde han i det ringeste til Thereses Hierte tale reent ud af Hiertet, og have hendes Beslutning og Bestemmelse at takke for sin Skiæbne; og saa gjorde han sig ingen Samvittighed af, at gaae sine Bognere og Opfyndsmænd i denne vigtige Punkt i det mindste forbi.

Andet Capitel.

Neppe var Brevet affendt, før Lothario kom tilbage. Enhver glædede sig til at faae de forberedede vigtige Sager afsluttede og snart tilendebragte, og Wilhelm ventede med Længsel paa, hvorledes saa mange Traade deels skulde blive knyttede ny, deels opløste, og nu hans eget Forhold for Fremtiden bestemt. Lothario hilste dem alle paa det bedste, han var fuldkommen kommet sig igien, og munter, han havde Udseendet af en Mand, der veed, hvad han har at gjøre, og som intet er i Veien i alt, hvad han vil gjøre.

Wilhelm kunde ikke give ham hans hjerterlige Hilsen igien. Dette er, maatte han sige sig selv, Thereses Ven, Elskede, Brudgom, i hvis Sted du agter at trænge dig ind.

Erøer du da nogensinde at udslutte, eller for-
 jage et saadant Indtryk? — Havde Brevet
 ikke alt været borte; maaskee havde han ikke
 vovet at lade det afgaae. Lykkeligviis var
 Rastet alt skeet, maaskee var Therese alt be-
 stemt, kun Frastanden dækkede endnu en lykke-
 lig Fuldbendelse med sit Slør. Binding og
 Tab maatte snart afgjøre sig. Han søgte at
 beroeligg sig ved alle disse Betragtninger, og
 dog vare hans Hjertes Bevægelser næsten
 feberagtige. Kun liden Opmærksomhed kunde
 han anvende paa det mærkelige Anliggende,
 hvorpaa i visse Maader hans hele Formues
 Skiæbne beroede. O! hvor ubetydeligt fore-
 kommer i lidenskabelige Nieblkke Mennesket
 Alt, hvad omgiver, Alt, hvad tilhører det.

Til Lykke for ham behandlede Lothario
 Sagen stort, og Werner med Lethed. Denne
 havde ved sin heftige Attraae til Erhverv en
 levende Glæde over den skønne Eiendom, der
 skulde blive ham, eller rettere hans Ven, til

Deel. Lothario syntes fra sin Side at gløve sig ganske andre Betragtninger. Jeg kan ikke, sagde han, gløde mig saameget over en Eiendom, som over dens Retmæssighed.

Nu! ved Himlen! raabte Werner, bliver da denne Eiendom ikke retmæssig nok?

Ikke ganske! svarte Lothario.

Give vi da ikke vore rede Penge derfor?

Det godt! sagde Lothario: ogsaa vil De maaskee ansee det, jeg har at erindre, for en tom Skrupel. Mig synes ingen Besiddelse ganske reen, uden den afdrager Staten sin skyldige Deel.

Hvorledes? sagde Werner, De vilde da heller, at vore skattefrie kjoebte Godser skulde være skatteyndende.

Ja! svarte Lothario: til en vis Grad; thi ved denne Liighed med alle øvrige Eiendomme opstaaer ene Eiendommens Sikkerhed. hvad har Bonden i nyere Tider, da saa mange Begreber blive vaklende, for en Hovedanledning til at ansee Adelsmandens Eiendom for mindre grundet end hans, uden den, at hiin ikke er bebyrdet, og bebyrder ham.

Men hvorledes vil det see ud med Renterne af vor Capital, svarte Werner.

Ikke det mindste flettere, sagde Lothario, naar Staten for en billig lovlig Afgift vil eftergive os de Lehn's Hofuspokus, og tillade os efter Behag at handle med vore Godser, saa vi ikke nødsagedes at holde dem samlede i saa store Masser; at vi kunde dele dem ligere imellem vore Børn for at sætte alle i en levende frie Virksomhed, istæden for blot at efterlade dem de indskrænkede og indskrænkende Forrettigheder, som vi altid maa fremkalde

vore Forfædres Hænder, for at nyde. Hvor-
meget lykkeligere vare baade Mænd og Qvin-
der, naar de med frie Dine kunde see sig om,
og ved deres Valg uden andet Hensyn snart
opsøge en værdig Pige, snart en hypperlig
Yngling. Staten vilde have flere, maaskee
bedre Borgere, og ikke saa ofte være forlegen
for Hoveder og Hænder.

Jeg kan forsikre Dem, sagde Werner,
at jeg aldrig i mine Dage har tænkt paa
Staten; mine Afgifter, Told og Veipenge
har jeg blot betalt, fordi det engang er
indført.

Nu sagde Lothario, jeg haaber endnu at
faae en god Patriot af Dem; thi ligesom kun
den er en god Fader, der ved Bordet først
lægger for sine Børn, saa er kun den en god
Borger, der frem for alle andre Udgifter hen-
lægger, hvad han har at yde Staten.

Ved flige almindelige Betragtninger blev deres særdeles Forretninger ikke forsinkede, snarere fremskyndte. Da de vare temmelig istand dermed; sagde Lothario til Wilhelm: jeg maa nu sende Dem et Steds hen, hvor De er mere fornøden end her; min Søster lader Dem anmode, saasnart mueligt at komme til hende; den skakkels Mignon synes at tæres hen; og man troer, Deres Nærværelse kunde maaskee endnu standse det Onde. Min Søster sendte endnu denne Billet efter mig, hvoraf De kan see, hvormeget der ligger hende Magt paa. Lothario fløede ham et lidet Blad. Wilhelm, der alt i første Forlegenhed havde hørt paa ham, gienkiendte strax paa disse flygtige Blyantstræk Grevindens Haand, og vidste ikke, hvad han skulde svare.

Tag De Felix med! sagde Lothario, at Børnene kan muntre hinanden, De maa betids bort, i Morgen tidlig; min Søsters Vogn, som mine Folk ere førte hid i, er

her endnu; jeg giver dem Heste den halve
 Bei, saa tager De Extrapost. Lev De ret
 vel, mange Hilsener fra mig! Siig De til-
 lige min Søster, jeg seer hende snart igien,
 og hun skal overalt belave sig paa nogle Glæ-
 ster. Vor Grandonkels Ben, Marchese Ci-
 priani, er paa Veie hid, han haabede endnu
 at træffe den gamle Mand i Live, og De vilde
 glæde Dem sammen ved Erindringen af tid-
 ligere Forhold, fryde dem ved deres fælles
 Kunstelskerie. Markesen var noget yngre end
 min Onkel, og havde ham at takke for den
 bedste Deel af sin Dannelse; vi maa opbyde
 Alt, for paa nogen Maade at opfylde den
 Nist, han vil finde, og det vil best skee ved
 et større Selskab.

Lothario gik derpaa med Abbeén paa hans
 Kammer, Zarno var redet bort i Forveien,
 Wilhelm iilte paa sit Værelse, han havde
 ingen, han kunde fortroe sig til, ingen ved
 hvem han kunde afvende et Skridt, han var

saa bange for. Den lille Tiener kom, og
 bad ham pakke ind, da de endnu samme Nat
 vilde pakke paa, for at fahre ved Dagbræk-
 ningen. Wilhelm vidste ikke, hvad han skulde
 gjøre, endelig udraabte han: Du vil blot
 mage, du kan komme heraf Huset, undervejs
 overlægger du, hvad der er at gjøre, og bliver
 i al Fald liggende paa Halvveien, sender et
 Bud tilbage, skriver, hvad du ikke trøster dig
 til at sige, og saa maa der blive af, hvad der
 vil. Nattet denne Beslutning tilbragte han
 en søvnløs Nat, kun et Diekast paa den saa
 skönt hvilende Felix gav ham nogen Veder-
 gængelse. O! raabte han: hvo veed, hvad
 for Prøvelser endnu vente mig, hvo veed,
 hvormeget begaaede Feil endnu skulle pine,
 hvor tit gode og fornuftige Planer for Frem-
 tiden skulle mislykkes mig; men denne Skat,
 som jeg engang besidder, bevare du mig bryelige
 eller ubøvelige Skiebne! var det mueligt, at
 denne bedste Deel af mig selv kunde ødelæg-
 ges for mig, at dette Hjerte kunde rives fra

mit Hierte, saa lev vel, Forstand og Fornuft, lev vel hver Omsorg og Forsigtighed! forsvind du Opholdelses Drift! Alt, hvad der adskiller os fra Dyret, tabe sig, og er det ikke tilladt frivillig at ende sine sørgelige Dage, saa borttage en betimelig Vanvittighed Bevidstheden, inden Døden, der forstyrrer den forstedse, medbringer den lange Nat.

Han greb Drengen i sine Arme, kyskede ham, trykkede ham til sig, og vædede ham med rigelige Taarer. Barnet vaagnede op; hans lyse Øie, hans venlige Blik rørte Faderen inderlig. Hvilken Scene forestaaer mig? udraabte han, naar jeg skal forestille dig for den skionne ulykkelige Grevinde, naar hun trykker dig til sit Brøst, som din Fader saa dybt har saaret. Maa jeg ikke frygte, hun støder dig fra sig med et Skrig, saasnart din Berørelse fornyer hendes sande eller indbildte Smerte.

Kudskæn lod ham ikke have Tid til at tænke, eller vælge videre; han nødte ham, at sætte sig i Vognen før Dag; nu svøbte han sin Felix godt ind, Morgenens var kold men klar, Barnet saae første Gang i sin Livstid Solen gaae op. Hans Studsen over Løsets første fyrige Blik, dets vorende Magt, hans Glæde og hans underlige Anmærkninger glædede Faderen, og lod ham gjøre et Blik ind i det Hjerte, for hvilket Solen opgaaer, og svæver, som over en reen stille Søe.

I en liden Bye spændte Kudskæn fra, og reed hjem. Wilhelm tog strax et Bærelse i Besiddelse, og spurgte sig nu, om han skulde blive, eller reise længere? I denne Ubestemthed vovede han at tage det lidet Blad frem igien, som han hidtil ikke havde trøstet sig til, at see nok engang paa; det indeholdt følgende Ord: send mig din unge Ven endelig snart; Mignon er i de to sidste Dage snarere blevet flattere. Sag sørgelig denne Leilighed er

skal det dog glæde mig, at lære at kende ham.

De sidste Ord havde Wilhelm ved første Biekaft ikke lagt Mærke til. Han fortrakkes des derover, og var strax bestemt til, at han ikke vilde tage hen. Hvorledes? brød han ud, Eothario, der veed Forholdet, har ikke aabenbaret hende, hvo jeg er? Hun venter ikke med rolig Sind en Bekendt, hun hellere vilde ikke see tiere, hun venter en Fremmed; og jeg triner ind! jeg seer hende gysse tilbage, jeg seer hende rødme! nej! det er mig umueligt at gaae denne Scene imøde. I det samme blev Hestene bragt ud, og spændt for. Wilhelm havde besluttet at lade pakke af, og blive her. Han var i den største Bevægelse. Da han hørte en Pige komme op ad Trappen, at lade ham vide, at Alting var færdigt, tænkte han hurtig paa en Marsag, der nødde ham at blive her, og hans Dine hvile uden Opmærksomhed paa den Sæddel, han havde i

Haanden. For Guds Skyld! raabte han
 hvad er det? det er ikke Grevindens Haand?
 det er Amazonens.

Vigen traadte ind, bad ham komme ned,
 og tog Felix med sig. Er det mueligt? raabte
 han: er det sandt? hvad skal jeg gjøre?
 blive, og oppebie, og oplyse? eller iile? iile
 og styrte mig en Udvikling imøde? Du er
 paa Veien til hende, og du kan dvæle? Denne
 Aften skal du see hende, og du vil frivillig
 indspærre dig i Fængsel? Det er hendes
 Haand, ja det er hendes! denne Haand kal-
 der dig, Vognen er forspændt at føre dig til
 hende, nu løser Gaaden sig: Lothario har
 to Søstre. Han veed mit Forhold til den
 ene; hvormeget jeg skylder den anden, er ham
 ubekiendt. Heller ikke veed hun, at den saa-
 rede Bagebond, der skylder hende, om ikke sit
 Liv, dog sin Helbred, er i hendes Broders
 Hænder blevet optaget med saa ufortieft
 Godhed.

Felix, der gængede sig nede i Vognen, raabte: Fader! kom, o kom! see de deilige Skyer, de deilige Farver! ja! jeg kommer, raabte Wilhelm, i det han sprang ned ad Trappen, og alle Himlens Phænomener, som du gode Barn endnu høilig beundrer, ere intet mod det Syn, som jeg venter.

Da han sad i Vognen, kaldte han nu alle Forhold tilbage i sin Hukommelse. Saa er da ogsaa denne Natalia Thereses Veninde! hvilken Opdagelse, hvilket Haab og hvilke Udsigter! Hvor sølsomt, at den Frygt at høre tale om den ene Søster, ganske og aldeles kunde dølge mig den andens Tilværelse. Med hvilken Glæde saae han paa sin Felix, han haabede for Drengen, som for sig, den bedste Modtagelse.

Aftenen kom, Solen var gaaet ned, Veien var ikke den bedste, Postkarlen førte langsomt. Felix var faldet i Søvn, og nye

Sorger og Tvivl opsteeg i vor Bøns Barm. Hvad for en Drøm, hvilke Indfald beherskes du af? sagde han til sig selv, en uvis Haandskrift gjør dig sikker med eet, og giver dig Leilighed til, at udtænke dig det underligste Eventyr. Han tog Sæddelen frem igien, og ved det dalende Dagslys troede han igien at erkiende Grevindens Haandskrift, hans Dine vilde ikke finde i det enkelte, hvad hans Hjerte i det Hele paa eensgang havde sagt ham. — Saa drage disse Heste dig dog til en skrækkelig Scene! hvo veed, om de ikke om saa Limer alt bringe dig tilbage! og om du endda traf hende allene? men maaskee er hendes Gemal nærværende, maaskee Baronessen? hvør forandret vil jeg finde hende? vil jeg kunde staae for hendes Ansigt?

Blot et svagt Haab, at han gif sin Amazone imøde, kunde undertiden skimte giennem de mørke Forestillinger. Det var blevet Nat; Vognen rullede ind i en Gaard,

og holdt stille; en Tjener traadde med en Voks-
fakkel ud af et pragtigt Portal, og kom ned
ad de brede Trapper lige til Vognen. Man
venter Dem alt længe, sagde han, i det han
slog Laderet op. Da Wilhelm var staaet af,
tog han den sovende Felix paa Armene, og
den første Tjener raabte til en anden, der
stod med et Lys i Døren: før Herren strax til
Baronessen.

En Lynsnar førte det Wilhelm gennem
Gælden, hvilken Lykke! det være forsætlig eller
tilfældig, Baronessen er her! jeg skal see hen-
de først! rimelig sover Grevinden alt! hjælper
I gode Nander, at den største Forlegenheds
Dieblis maa gaae taalelig over.

Han traadde ind i Huset, og fandt sig paa det
alvorligste, efter hans Følelse, det helligste Sted,
han nogenfinde havde betraadt. En nedhæn-
gende blændende Laterne oplyste en breed jæv-
stigende Trappe, der stod for ham, og oppe

hvor man vendte sig, deelte sig i to Dele.
 Marmorstatuer og Buster stod paa Piedestaller
 og ornede i Nicher. Mogle syntes ham bekiendte.
 Ungdomsindtryk udstøttes ikke, end ikke i
 deres mindste Dele. Han gienkiendte en Muse,
 som havde hørt hans Bedstefader til, vel ikke
 paa dens Skikkelse og Værdie, men paa en
 restaureret Arm, og de ny indsatte Stykker i
 Gewandtet. Det var, som han oplevede et
 Eventyr. Barnet blev ham tungt, han op-
 holdt sig paa Trinene, og knælede, som han
 vilde tage det bekvemmere. Men egentlig
 behøvede han et Dieblif at komme sig. Han
 kunde neppe komme op igien. Tieneren, der
 lyfte ham, vilde tage Barnet fra ham; han
 kunde ikke lade det komme fra sig. Derpaa
 traadde han ind i Forsalen, og til sin endnu
 større Forundring blev han det velbekiendte
 Skilderie af den syge Kongesøn vaer paa Væg-
 gen. Han fik knap Tid at kaste et Nie der-
 paa, Tieneren nødde ham giennem et Par
 Bærelser ind i et Cabinet. Der sad bag en

Lysestierm, der beskyggede hende, et Fruentimmer, og læste. O! at det var hende, sagde han ved sig selv i dette afgjørende Dieblif. Han satte Barnet, der syntes at vaagne, og agtede at nærme sig Damen; men Barnet sank søvnigt sammen, Fruentimmeret stod op, og kom ham imøde. Det var Amazonen! han kunde ikke holde sig, styrtede paa Knæ, og raabte: det er hende! han greb hendes Haand, og kyste den med uendelig Henrykkelse. Barnet laae mellem dem begge paa Teppet, og sov sødelig.

Felix blev baaret hen paa Kanopeen, Natalia satte sig hen til ham, hun bad Wilhelm sætte sig paa den Stool, der stod ved Siden af. Hun tilbød han nogle Forfriskninger, som han afflog, da han blot var selskaf med at forviffe sig, at det var hende, og nøye igien at see, og med Bished gienkende hendes af Lysestiermen beskyggede Træk. Hun fortalte ham om Mignons Sygdom i

Almindelighed, at Barnet lidt efter lidt for-
 tæredes af nogle faa dybe Følelser, at det ved
 sin store Irritabilitet, som det fulgte, tit leed
 heftig og farlig af en Krampe i sit Hjerte, at
 dette Livets første Organ ved ufornodentlige
 Sindsbevægelser tit stod pludselig stille, og
 intet Spor af den gavnlige Livsbevægelse kunde
 føles i det gode Barns Bryst; naar denne
 ængstlige Krampe var forbi, yttrede Naturens
 Kraft sig igien i voldsomme Pulser, og æng-
 stede nu Barnet ved Overmaal, ligesom det
 tilforn havde lidt ved Mangel.

Wilhelm erindrede sig en saadan kramp-
 agtig Scene, og Natalia henviste til Lægen,
 der videre vilde tale med ham om Tingen,
 og omstændeligere forelægge ham Årsagen,
 hvorfor man nu havde hidkaldet Barnets Ven
 og Belgierer. En synderlig Forandring, blev
 Natalia ved, vil De finde hos hende; hun
 gaaer nu i Fruentimmerklæder, som hun før
 har havt saa stor en Afstøje for.

Hvorledes har De udrettet det? spurgte Wilhelm.

Var det noget ønskeligt, ere vi eene Tilfældet det skyldige. Vil De høre, hvorledes det gik til. De veed maaskee, at jeg bestaa-
dig har et Antal unge Piger om mig, hvis Tænkemaade jeg, i det de vore op ved min Side, ønskede at danne til det Gode og Rette. Af min Mund hører de intet andet, end hvad jeg selv holder for sandt; dog kan og vil jeg ikke hindre, at de jo ogsaa af andre høre adskilligt, der som Bildfarelse og Fordom er i Omløb i Verden. Spørge de mig om det, søger jeg, saa meget kun muligt er, at at knytte hine fremmede utilbørlige Begreber et eller andet Sted til et rigtigt, for derved at gjøre dem uskadelige om ikke nyttige; alt paa nogen Tid havde mine Piger af Bønder-
børnene hørt en Deel om Engler, om Knægt Kuppert og den Herre Kristus, der til visse Tider skulde lade dem see i Kirken, begave

de gode Børn, og straffe de Uartige. De havde en Formodning, at det maatte være forklædte Personer, hvori jeg da ogsaa bekræftede dem, og uden at indlade mig synderlig paa Udtydninger, foretog mig, ved første Leilighed at give dem et saadant Skuespil. Det traf just, at et Par Tvillingsøstres Geburtsdag, der altid havde ført sig meget vel op, var nær; jeg lovede, at dengang en Engel skulde bringe dem de smaa Foræringer, de saavel havde fortlønt. De vare overmaade spændte efter dette Særsyn. Jeg havde udsøgt mig Mignon til denne Rolle, hun blev paa den bestemte Dag anstændig klædt i et langt let hvidt Gevandt. Der fattedes ikke paa et Guldlivbaand om en Brystet, og et ligedant Diadem i Haarene. I Begyndelsen vilde jeg lade Bingerne være borte, dog paastod de Fruentimmer, der pynkede hende, et Par store gyldne Binger, som de ret vilde vise deres Kunst paa. Saaledes traadde med en Lillie i den ene Haand, og med en liden Kurv i den anden, det synder-

lige Syn midt iblandt Pigerne og overraskede mig selv. Der kommer Engelen, sagde jeg; Børnene traadde alle ligesom tilbage. Endelig raabte de, det er Mignon, og trøstede dem dog ikke til, at træde det underlige Billede nærmere.

Her er eders Foræringer, sagde hun, og rakte den liden Kurv hen. Man samlede sig om hende, man betragtede, man besøgte, man udspurgte hende.

Er du en Engel? sagde det ene Barn?

Jeg vilde ønske, jeg var det? svarte Mignon.

Hvorfor bærer du en Pissie?

Saa reent og aabent skulde mit Hjerte være, da var jeg lykkelig.

Hvorledes er det med Bingerne? lad os
see dem?

De forestille Klønnere, som endnu ikke
ere udfoldede.

Og saaledes svarte hun betydende paa
hvert uskyldigt let Spørgsmaal. Da det lidet
Selskabs Nysgierrighed var tilfredsstillet, og
Indtrykket af dette Syn begyndte at sløves,
vilde man klæde hende af igien. Hun afflog
det, tog sin Eithar, satte sig strax paa dette
høie Skriverbord, og sang en Sang med
udsørlig Ynde.

Saa lad mig synes, indtil jeg er verden,
O tager ei den skønne Klædning af!
Jeg iiler fra den skønne Botig Jorden,
Ned i hiint faste Huus, den mørke Grav
En liden stille Stund jeg der da hviler,
Det friske Blii paa ny da aabner sig,
Vort fra det rene Klædebon jeg iiler
Og Krands og Livbaand efterlader mig.

Og Himmelvæsnene i reene Glæder
 De spørge ei om Mand og Kvinde der,
 Og ingen Fødder, ingen ingen Klæder
 Omgive de forklarte Legemer
 Vel uden Sorg og Møje; jeg har levet;
 Dog ei ukiendt med Smerte, dyb og tung,
 Af Kummer er for tidlig gammel blevet,
 Og gjør mig atter evig, evig ung.

Jeg besluttede strax, blev Natalia ved,
 at lade hende beholde de Klæder, og endnu
 skaffe hende nogle andre samme Slags, som
 hun nu ogsaa gaaer i, og hvori, synes jeg,
 hendes Væsen har et ganske andet Udtryk.

Da det alt var tilde, lod Natalia den
 Nykomne gaae, der ikke uden megen Bang-
 hed gik fra hende. Er hun gift, eller ikke?
 tænkte han ved sig selv. Han havde
 været bange, saa tit noget rørte sig, der
 skulde gaae en Dør op, og Gemahlen træde
 ind. Tjeneren, der bragte ham ind i hans
 Bærelse, gik hurtigere bort, end han fik fattet

Mod, at spørge om dette Forhold. Denne Uroelighed holdt ham endnu en Tidlang vaagen, og han syffelsatte sig med at sammenholde Amazonens Billede med sin ny nærværende Venindes. De vilde endnu ikke flyde sammen med hinanden; hende havde han ligesom skabt sig, og dette syntes næsten at vilde omskabe h a m.

Tredie Capitel.

Under Morgen, da endnu Alt var stille og roeligt, gik han at see sig om i Huset. Det var den reneste, skønneste, værdigste Bygningekunst, han endnu havde seet. Sand Kunst, udraabte han, er dog som godt Selskab! den nøder os paa den behageligste Maade, at erkiende det Maal, hvorefter og hvortil vort Inderske er dannet. Utroelig behageligt var det Indtryk, hans Bestefaders Statuer og Buste gjorde paa ham. Med Længsel iilde han den syge Kongesøns Billede imøde; og endnu bestandig fandt han det indtagende og rørende. Tieneren aabnede adskillige andre Værelser, han fandt et Bibliothek, en Naturaliesamling, et physikalsk Cabinet. Han følte sig saa fremmed for alle disse Gienstande. Felix var imidlertid vaagnet, og sprunget efter

ham, den Tanke, hvorledes og naar han vilde faae Thereses Brev, gjorde ham Belymring, han var bange for at see Mignon, i visse Maader for at see Natalia. Hvor ulig var hans nuværende Tilstand hine Dieblikke, da han havde forseglet Brevet til Therese, og med glad Mod ganske hengav sig til saa ædelt et Bæsen.

Natalia lod ham bede ned til Frokost. Han traadde ind i et Bærelse, hvor adskillige reenlig flødte Piger, alle, lod det, under ti Aar, lavede et Bord tilrette, imedens en gammelagtig Person kom ind med adskillige Slags Drikke.

Wilhelm betragtede et Billede, der hang over Kanopeen, med Opmærksomhed, han maatte erkiende det for Natalias Billede, saalidet det vilde fyldestgjøre ham. Natalia traadde ind, og Ligheden syntes ganske at forsvinde. Til hans Trøst havde det et Ordens-

fors paa Bryftet, og han saae Møgen til det paa Natalias. Jeg har seet paa Portraitet her, sagde han til hende, og undret mig, hvor en Maler kan paa engang være saa falsk og saa sand. Billedet ligner Dem i Almindelighed ret godt, og dog er det hverken Deres Træk eller Deres Caracteer.

Det er at undre, svarte Natalie, at det endda har saamegen Liighed med mig; thi det er slet ikke mit Billede, det er en Tantes, der endnu i hendes ældre Dage lignede mig, da jeg først var et Barn. Det er malet, da hun omtrent var paa mine Aar, og ved første Blik troer enhver at see mig. De skulde have kiendt denne fortreffelige Person. Jeg har hende saa meget at takke. En meget svag Helbred, maaskee for megen Syssen med sig selv, og derhos en sædelig og religiøs Engstelighed lod hende ikke være for Ver-

den, hvad hun under andre Omstændigheder kunde blevet. Hun var et Lys, der kun skinnede for saa Venner, og især for mig.

Skulde det være mueligt, svarte Wilhelm, der havde betænkt sig et Dieblis, da nu paa eensgang saamange Omstændigheder forekom ham at støde sammen, skulde det være mueligt, at hiin skønne herlige Siæl, hvis stille Befiendelser ogsaa ere mig meddeelte, var Deres Tante?

De har læst Hestet? spurgte Natalia.

Jaa! svarte Wilhelm: med største Deeltagelse, og ikke uden Virkning paa hele mit Liv; det, der af dette Skrift meest lystte mig imøde, var, kunde jeg snart sige, den Reenlighed af Tilværelse, ikke allene hos hende selv, men og i Alt det, der omgav hende; denne Selvstændighed af hendes Natur, og den Umuelighed at optage noget, der ikke

var harmonisk med den ædle kjærlighedsfulde
Stemning.

Saa er De, svarte Natalia billigere, ja
jeg tør vel sige, retfærdigere mod denne
skønne Natur, end mange andre, man ogsaa
har meddeelt dette Manuskript. Hvert dannet
Menneske veed, hvormeget han hos sig og
andre har at kæmpe mod en vis Naahed,
hvor meget hans Dannelse koster ham, og
hvormeget han dog i visse Tilfælde blot tænker
paa sig selv, og glemmer, hvad han er andre
skyldig. Hvor tit gjør ret gode Mennesker sig
Bebreidelser, at de ikke har handlet delicat
nok, og dog naar en skøn Natur nu uddan-
ner sig alt for delicat, alt for samvittigheds-
fuld, ja om man vil, overdanner sig, for denne
synes der ingen Overbærelse, ingen Staaansel
at være i Verden. Og dog ere Menneskene i
denne Verden uden for os, hvad Idealerne
ere i det Indvortes, Forbilleder ikke til at
efterligne, men at eftertragte. Man leer ad

Hollænderindernes Meenlighed, og dog var Beninde Therese ikke, hvad hun er, naar ikke en liig Idee i hendes Hunsvæsen bestandig svævede for hende.

Saa finder jeg altsaa, udraabte Wilhelm, i Thereses Beninde hiin Natalia, ved hvem hiin kostelige Naarværendes Hierte hang, hiin Natalia, der fra Ungdom af var saa deeltagende, saa kjerlig, og saa hielpsom. Kun af en saadan Slægt kunne en saadan Natur oprinde. Hvilken Udsigt aabner sig for mig, da jeg paa engang overskuer Deres Forfædre, og den hele Kreds, De hører til.

Ja! svarte Natalia, De kunde i en vis Henseende ikke bedre være underrettet om os, end ved vor Tantes Skrift; vist nok har hendes Godhed for mig ladet hende sige formeget godt om Barnet. Naar man taler om et Barn, omtaler man aldrig Gienstanden, men bestandig sine Forhaabninger.

Wilhelm havde imidlertid hurtig over-
 veiet, at han nu ogsaa var underrettet om
 Lotharios Herkomst, og tidlige Ungdom; den
 deilige Grevinde forekom ham som Barn med
 sin Tantes Perler om Halsen; ogsaa han
 havde været disse Perler saa nær, da hendes
 fine elfkøvsfulde Læber bøjede sig ned til hans;
 han søgte ved andre Tanker, at fordrive disse
 skionne Erindringer. Han giennemløb de
 Bekendtskaber, hiint Skrift havde forskaffet
 ham. Saa er jeg da, udraabte han, i det
 værdige Onkels Huus! det er intet Huus, det
 er et Tempel, og De er dets værdige Præst-
 inde, ja selve dets Genius; saalænge jeg lever,
 skal jeg erindre mig det Indtryk i Gaar Af-
 tes, da jeg traadde ind, og de gamle Kunst-
 billeder fra tidligste Ungdom igien stode for
 mig. Jeg erindrede mig de medynksomme
 Marmorbilleder i Mignons Sang; men disse
 Billeder havde ikke at sørge over mig, de
 saae paa mig med høi Alvor, og heftede mine
 tidligste Aar umiddelbar til dette Dieblis.

Denne vor gamle Familiefæt, denne min Bedstefaders Livs Glæde finder jeg her opstilt mellem saa mange andre værdige Kunstværker, og mig, som Naturen havde gjort til denne gode gamle Mandes Yndling, mig Uværdige finder jeg nu ogsaa her! O Gud! i hvilke Forbindelser, i hvilket Selskab!

Den qvindelige Ungdom havde lidt efter lidt igien forladt Bærelset, for at gaae efter sine Smaaefyster. Wilhelm, der var blevet ene med Natalia, maatte forklare hende sine sidste Ord tydeligere. Den Opdagelse, at en anseelig Deel af de opstillede Kunstværker havde hørt hans Bedstefader til, gav en meget munter selskabelig Stemning. Som han ved hiint Manuskript var blevet kiendt med Huset, saaledes fandt han sig nu ligesom igien i sin Arvedeel, han ønskede at see Mignon; Veninden bad ham endnu at have saalænge Taalmodighed, til Lægen, der var kaldet hen i Naboeisauget, var kommet igien. Man kan let

tænke, at det var den samme lille driftige Mand, som vi alt kiende, og som ogsaa en skøn Sjæls Bekiendelser omtale.

Da jeg, blev Wilhelm ved, befinder mig midt i hiin Familiekreds, saa er jo vel den Abbe, hiint Skrift omtaler, ogsaa den underlige Mand, som jeg efter de sælsomste Begivenheder har fundet igjen i Deres Broders Huus. Maaskee giver De mig nogle nærmere Oplysninger ham angaaende?

Natalia svarte: om ham var der meget at sige; det, jeg er nøjst underrettet om, er den Indflydelse, han har havt paa vor Opdragelse. Han var, i det ringeste en Tidlang, overtydet, at Opdragelsen kun maatte hæfte sig til Tilbøieligheden; hvorledes han nu tænker, kan jeg ikke sige. Han paastod: det første og sidste hos Mennesker var Virksomhed, og man kunde intet gøre uden at have Anlæg dertil, uden den Instinkt, der

driver os dertil. Man indrømmer, pleiede
 han at sige, at Poeter fødes, man indrøm-
 mer det ved alle Kunster, fordi man er nød
 dertil, og fordi hine Virkninger af den men-
 neskelige Natur neppe skynbarlig kan efter-
 abes; men naar man betragter det nøje, bli-
 ver enhver, endog den alkeringeste, Kvne os
 medfødt, og der gives ingen ubestemt Kvne.
 Kun vor tvetydige ubestemte Opdragelse gjør
 Mennesket uvist; den vækker Ønsker, istæden
 for at oplive Drifter, og istæden for at op-
 hjælpe de virkelige Anlæg, vender den vor
 Stræben efter Gienstande, der saa ofte ikke
 stemme overeens med den Natur, der bestræ-
 ber sig efter dem. Et Barn, et ungt Menne-
 ske, der ad deres egen Vej gaar vild, ere
 mig tiærere end mange, der gaar ret paa
 fremmede Veie. Finde hine enten ved dem
 selv, eller ved Anvisning, den rette Vej,
 det er, den, der er efter deres Natur, saa
 forlade de den aldrig; istæden for at disse

hvert Dieblig staae Fare for at afkaste et fremmed Nag, og overgive sig til en ubetinget Frihed.

Det er synderligt, sagde Wilhelm, at denne mærkværdige Mand ogsaa har taget Deel i mig, og, som det lader, efter sin Naade, om ikke ledet mig, dog i det mindste en Tidlang styrket mig i mine Bildfarelser. Hvorledes han for Fremtiden vil forsvare, at han, og som det synes, flere, har ligesom havt mig til Bedste, maa jeg vel med Taalmodighed oppebie.

Jeg har ikke at beklage mig over denne Grille, hvis det er een, sagde Natalia; thi vist nok er jeg blandt mine Sødsfende faret bedst derved. Heller ikke indseer jeg, hvorledes min Broder Lothario kunde blevet skionere uddannet, kun havde maaskee min gode Søster Grevinden skuldet være anderledes behandlet, maaskee skulde man have indgydet

hendes Natur noget mere Alvor og Styrke. Hvad der skal blive af Broder Frederik, lader sig slet ikke tænke; jeg er bange han bliver Offeret for disse pædagogiske Forsøg.

De har endnu en Broder? raabte Wilhelm.

Ja! svarte Natalia, og det af en meget lystig overgiven Natur, og da man ikke har holdt ham fra at fare om i Verden, saa veed jeg ikke, hvad der skal blive af dette flygtige ustadige Væsen. Jeg har i lang Tid ikke seet ham. Det eneste, der beroliger mig, er, at Abbeén og overalt min Broders Selskab bestandig er underrettet om, hvor han opholder sig, og hvad han har for.

Wilhelm var just i Begreb med, saavel at udforske Natalias Tanker om disse synderlige Meninger, som og at begjære Oplysning af hende om det hemmelighedsfulde Selskab,

Da Lægen traadde ind, og efter første Velkomst strax begyndte at tale om Mignons Tilstand.

Natalia tog derpaa Felix ved Haanden, og sagde, hun vilde føre ham til Mignon, og forberede Barnet paa at see sin Ven.

Lægen var nu ene med Wilhelm, og blev ved: Jeg har underlige Ting at fortælle Dem, som De neppe formoder. Natalia giver os Plads, at vi kan tale friere om Ting, der, skøndt jeg kun ved hende selv kunde faae dem at vide, dog ikke saa let torde afhandles i hendes Nærværelse. Den synderlige Natur hos det gode Barn, der nu tales om, bestaaer næsten blot af en dyb Længsel; den Attraade at see hendes Fædreland igien, og Attraaen efter Dem, min Ven, er, kunde jeg snart sige, det eneste jordiske hos hende; begge Dele gribe kun ind i en uendelig Trængsel, begge Gienstande ligge uopnaaelige for dette mageløse

Gemyt. Hun kan nok høre hjemme i Egnen ved Mayland, og er i sin meget tidlige Ungdom ved et Selskab Liniedandsere blevet bortført fra sine Forældre. Nærmere kan man ikke faae at vide af hende, da hun deels var for ung til at kunde nøje angive Sted og Navn; men især fordi hun har gjort en Fed, ikke at betegne noget levende Menneske sin Voepæl og Herkomst nærmere. Thi just hine Folk, der fandt hende vildfremmed, og som hun beskrev sin Voepæl saa nøjagtig, med saa indstændige Bønner, at bringe hende hjem, tog hende kun deshurtigere afsked med sig, og spøjte om Natten i Herberget, da de troede, Barnet sov alt, over den gode Sangst, og forsikrede, det skulde ikke finde Veien tilbage. Da blev den arme Skabning overfaldet af en græffelig Fortvivlelse, hvori tilsidst den hellige Jomfrue lod sig see for hende, og forsikrede, hun vilde tage sig af hende. Derpaa swoer Barnet ved sig selv en hellig Fed: at hun herefter ikke skulde fortroe sig nogen, ikke fortælle nogen

hendes Historie, og leve og døe i Haab om en umiddelbar guddommelig Hielp. Selv dette, jeg her fortæller dem, har hun ikke udtryffeligt betroet Natalia; vor dyrebare Veninde har sammensat det af enkelte Yttringer af Sange, og barnlige Ubefindigheder, der netop røbe, hvad de vil fortie.

Wilhelm kunde nu forklare sig mangen Sang, mangt et Ord, af dette gode Værk. Han bad sin Ven paa det indstændigste, endelig ikke at fortie ham noget, der af dette mageløse Væsens synderlige Sange og Befiendelser var kommet til hans Kundskab.

O! sagde Lagen! belav Dem paa en synderlig Befiendelse; paa en Historie, som De uden at erindre Dem det, har nogen Deel i, der, frygter, jeg, er afgjørende, for denne gode Skabnings Liv og Død.

«Hvad De mig høre, svarte Wilhelm, jeg er overmaade utaalsmodig.

Erindrer De Dem, sagde Løgen, et løsligt qvindeligt Nattebesøg, efter Forestillingen af Hamlet?

Ja jeg erindrer mig det nok, raabte Wilhelm beskjemmet, men jeg troede ikke, i dette Dieblis at blive erindret derom.

Veed De, hvem det var?

Nei! De forskrækker mig! i Guds Navn dog ikke Mignon! hvo var det, sig mig det!

Jeg veed det ikke selv.

Altsaa ikke Mignon!

Nei sikkerlig ikke; men Mignon var i Begreb med at snige sig hen til Dem, og maatte fra en Krog med Forskrækkelse see, at en Medbeilerinde var kommet hende i Forveien.

En Medbeilerinde! raabte Wilhelm rast-
videre! De forvirrer mig ganske og aldeles.

Vær De glad, sagde Lægen, at De saa hurtig kan erfare disse Resultater af mig. Natalie og jeg, der dog kun tage en fiernere Andeel, have plaget os meget, indtil vi engang saa tydelig kunde indsee dette gode Væsens forvirrede Tilstand, vi ønskede at hielpe. Giort opmærksom ved letsindige Taler af Philine og andre Piger, ved en vis Vise, var den Tanke blevet hende saa henrivende at tilbringe en Nat hos den Elskede, uden at hun vidste at tænke sig noget videre ved det, end en fortroelig lykkelig Hvile. Tilbøieligheden til Dem, min Ven, var i det gode Hjerte alt levende og voldsom, i Deres Arme havde det gode Varn alt udhvilt sig af mange Smerter, hun ønskede sig nær denne Lykke i hele sin Fylde. Snart foretog hun sig at bede Dem venlig derom, snart holdt igien en hemmelig Gysen hende tilbage derved. Endelig gav den lyftige

Aften og Stemningen af den hyppig nydte
 Viin hende Mod til at prøve det Vovestykke,
 og i hiin Nat liste sig ind hos Dem. Alt
 var hun løbet i Forveien, for at skule sig i
 den ikke lukkede Stue; men ligesom hun var
 kommet op af Trappen, hørte hun en Tum-
 mel, hun skulde sig, og saae et hvidt kvinde-
 ligt Væsen snige sig ind i Deres Værelse.
 De kom strax derpaa selv, og hun hørte den
 store Slaae skyde for.

Mignon følte uhørt Qual, alle en lidens-
 skabelig Skinsyges hæftige Følelser blandede sig
 med en utydelig Begjærligheds uerkjendte At-
 traac, og angreb med Voldsomhed den halv-
 udviklede Natur. Hendes Hjerte, der hidtil
 havde staaet levende af Længsel og Forvent-
 ning, begyndte med eet at standse, og trykke,
 som en Blyvægt, hendes Bryst; hun kunde
 ikke komme til Aande, hun vidste ikke at hielp
 sig, hun hørte den Gamles Harpe, iiste til

ham under Taget, og tilbragde Natten for hans Fodder i græffelige Trækninger.

Løgen holdt et Dieblif inde, og da Wilhelm taug stille, blev han ved, Natalia har forfikkret mig, intet i hendes Dage havde forkrækket og angrebet hende saameget, som BARNETS Tilstand under denne Fortælling; ja vor ædle Veninde gjorde sig Vebreidelser, at hun ved sine Spørgsmaal og Anledninger havde fremlokket disse Bekiendelser, og ved Erindringen saa grusom fornyet den gode Piges levende Smerte.

Den gode Skabning, fortalte Natalia mig, var neppe kommet til denne Punkt af sin Fortælling, eller rettere af sine Svar paa mine stigende Spørgsmaal, før hun med eet styrtede ned for mig, og med Haanden paa Brystet klagede over, at hiin Skrækelige Nats Smerter kom igien. Hun vreed sig som en Orm paa Jorden, og jeg maatte samle hele

min Fattning, for at tænke og anvende de Midler, der under disse Omstændigheder vare mig bekiendte for Legem og Siæl.

De sætter mig i en ængstelig Forsatning, svarede Wilhelm, da De i det Øieblik, da jeg igien skal see den kiære Skabning, saa levende lader mig føle min mangehaande Ilret imod hende. Skal jeg see hende, hvorfor betager De mig da Modet, med Frihed at gaae hende imøde, eller skal jeg tilstaae Dem, da hendes Gemyt er saaledes stemt, saa indseer jeg ikke, hvad min Nærværelse skal hielpe til; er De som Læge overtydet, at hiin dødsbelte Længsel har saa vidt undergravet hendes Natur, at hun truer at undsige Livet, hvorfor skal jeg ved min Nærværelse fornye hendes Smerter, og maaskee fremskynde hendes Endeligt.

Min Ven! svarte Lægen, hvor vi ikke kan hielpe, er det dog vor Skyldighed at lide

dre, og hvor meget en elsket Gienstands Nærværelse betager Indbildningskraften dens ødelæggende Magt, og forvandler Længselen til roelig Beskuelse, derpaa har jeg de vigtigste Exempler. Alt med Maade og Maal! thi ligesaa let kan Nærværelsen oppuste en udgaar ende Lidenstabs paa ny. See det gode Varn, forhold Dem venlig, og lad os oppebie, hvad deraf flyder.

Matalia kom just tilbage, og forlangte at Wilhelm skulde følge hende til Mignon. Hun synes at være fuldkommen lykkelig med Felix, og vi, haaber jeg, tage vel mod Vennen. Wilhelm fulgte ikke uden nogen Modstand, han var dybt rørt af, hvad han havde erfaret, og frygtede en lidenskabelig Scene. Da han traadde ind, stæete just det modsatte.

Mignon i langt hvidt qvindeligt Gewandt, deels med loffet, deels opbundet riigt brunt Haar, sad, havde Felix paa Skødets, og tryk-

bede ham til sit Hierte, hun saae fuldkommen ud, som en henfaren Mand, og Drengen som selve Livet, det var som Himmel og Jord favnede hinanden. Hun rakte Wilhelm smilende Haanden, og sagde: jeg takker dig, at du bringer mig Barnet igien, de havde, Gud veed, hvorledes, taget det fra mig, og jeg kunde ikke leve siden den Tid. Saalange mit Hierte endnu behøver noget her paa Jorden, skal det udfylde Tomheden.

Den Døe, hvormed Mignon havde modtaget sin Ven, satte Selskabet i megen Tilfredshed. Lægen forlangte, at Wilhelm tit skulde see hende, og at man saavel aandelig som legemlig skulde holde hende i Ligevægt. Selv tog han bort, og lovede om kort Tid at komme igien.

Wilhelm kunde nu give Ngt paa Natalia i hendes Kreds, man kunde ikke ønsket sig noget bedre end at leve hos hende, hendes

Nærværelse havde den reneſte Indſyndelſe paa de unge Piger og Fruentimmer af forſkiellig Alder, der deels boede i hendes Huus, deels kom fra Naboeelaugene mere og mindre at beſøge hende.

Deres Livs Gang, ſagde Wilhelm engang til hende, har vel altid været meget eens; thi den Skildring, Deres Tante gjør af Dem ſom Barn, synes, om jeg ikke tager fejl, endnu beſtandig at paſſe. De har, det føler man nok hos Dem, aldrig faret vild. De har aldrig været i den Nødvendighed at gjøre et Skridt tilbage!

Det har jeg min Onkel og Abbeén at takke, ſvarte Natalia, da de ſaa godt vidſte at bedømme mine Egenheder. Jeg erindrer mig fra min Ungdom af neppe eet Indtryk, uden det meeft levende, at jeg overalt ſaae Menneſkenes Fornødenheder, og følte en uovervindelig Attraae til at jævne dem. Barnet,

der endnu ikke kunde staae paa sine Fødder, den Gamle, der ikke mere kunde holde sig paa sine, en riig Families Længsel efter Værn, en fattig Families Uformuenhed til at opføde sine, hver stille Attraae efter en Haandtering, Drift til et Talent, Anlæggene til hundrede smaa nødvendige Gæver, at opdage disse overalt, syntes mit Die af Naturen bestemt. Jeg saa, hvad ingen havde gjort mig opmærksom paa; men jeg syntes ogsaa blot født for at see dette. Den livløse Naturs Yndigheder, som saamange Mennesker have saa overmaade megen Følelse for, havde ingen Virkning paa mig, Konstens Tillokkelser næsten endnu mindre, min behageligste Følelse var, og er endnu, naar en Mangel, en Trang frembød sig for mig i Verden, da strax i Aanden, at udfinde en Erstatning, et Middel, en Hielp derfor.

Saa jeg en Fattig i Pjalter, saa faldt de overflødige Klæder mig ind, jeg havde seet hænge i Mine Skabe; saa jeg Værn, der

fortærede sig, uden Omfarg og Pleie, saa erindrede jeg mig een eller anden Kone, som jeg i Rigdom og Beqvemmelighed havde mærket Reedsomhed hos; saas jeg mange Mennesker indspærrede i et snævert Rum, saa tænkte jeg de burde været indquarterede i mange Huses, og Palladsers store Værelser. Denne Maade at see paa var ganske naturlig hos mig, uden mindste Reflexion, saa at jeg derfor, som Barn, gjorde de sælsomste Ting af Verden, og mere end engang ved de synderligste Forslag satte Folk i Forlægenhed. Endnu en Egenhed var, at jeg kun med Møje og først vilde kunde ansee Penge, som et Middel til at tilfredsstille Fornødenheder; alle mine Begjæringer vare in Natura, og jeg veed, man tit nok har leet mig ud deraf. Kun Abbeent syntes at forstaae mig, han kom mig allevegne imøde, han gjorde mig kiendt med mig selv, med disse Ønsker og Tilbøjeligheder, og lærte mig hensigtspassende at tilfredsstille dem.

Har De da, spurgte Wilhelm, ved at opbrage Deres liden qvindelige Verden, ogsaa antaget hine synderlige Mænds Grundsætninger? lader De ogsaa enhver Natur uddanne sig selv? lader De da ogsaa Deres søge, og tage feil, gjøre Misgreb, finde lykkelig til Naak, eller ulykkelig tabe sig paa Bildspor?

Nei! sagde Natalia, denne Maade at handle med Mennesker vilde være ganske imod min Tænkemaade. Den, der ikke hjælper i Dieblirket, synes mig aldrig at hjælpe, den, der ikke giver Raad i Dieblirket, aldrig at give Raad. Ligesaar fornødent synes det mig at forkynde, og indskærpe Børnene visse Love, der give en vis Holdning. Ja! jeg tørde næsten paaftaae, det var bedre at fare vild efter Regler, end at fare vild, naar vor Naturs Vilkaar driver os frem og tilbage, og som jeg seer Menneskene, forekommer der mig i deres Natur altid at blive et Gab, der kun ved en afgjort forkyndet Lov kan udfyldes.

Saa er folgelig Deres Handlemaade, sagde Wilhelm, fuldkommen forskiellig fra den, vore Venner iagttage.

Ja! svarte Natalia, men heraf kan De see hine Mænds utroelige Tolerance, at de ikke paa nogen Maade heller forstyrre mig paa min Wei, just fordi det er min Wei; man kommer mig imøde i alt, hvad jeg kun kan ønske.

En omstændeligere Beretning, hvorledes Natalia bar sig ad med sine Børn, spare vi til en anden Leilighed.

Mignon ønskede ofte at være i Selskab med, og man undte hende det saameget heller, som saa hun efterhaanden syntes igjen at vænne sig til Wilhelm, aabne sit Hierte for ham, og overalt blive muntre, og kiere efter at leve. Naar de gik at spadser, hængte hun sig gierne ved hans Arm, da hun let

blev træt. Du, sagde hun, Mignon flavrer og springer ikke mere, og dog føler han bestandig Begierlighed at spadserere over Biergenes Toppe, gaar fra et Huus paa det andet, fra et Træ paa det andet. Hvor er Fuglene at misunde, især naar de saa artige og fortroelige bygge deres Nester.

Det blev nu snart en Vane, at Mignon indbød sin Ven mere end engang ned i Hagen. Var han syffelsat, eller ikke at finde, maatte Felix gaae i hans Sted, og naar den gode Pige i mangt et Dieblit syntes ganske løs fra Jorden, holdt hun sig i andre igien ligesom fast ved Fader og Son, og syntes at frygte en Adskillelse fra dem mere end alt.

Natalia syntes betænkelig. Vi have ønsket ved Deres Nærværelse, sagde hun, at aabne det stakkels gode Hierte igien, om vi har gjort vel, veed jeg ikke. Hun taug og syntes at oppebie, at Wilhelm skulde sige noget.

Ogsaa ham faldt det ind, at ved hans Forbindelse med Therese, maatte Mignon under nærværende Omstændigheder blive overmaade frænklet; men han trøstede sig i sin Uvisshed ikke til at tale noget om dette Forehavende; han formodede ikke, at Natalia var underrettet derom.

Ligesaa lidet kunde han med Kands Frihed forfølge Samtalen, naar hans ædle Veninde talte om sin Søster, roste hendes gode Egenskaber, og beklagede hendes Tilstand. Han var ikke lidet forlegen, da Natalia bebudede ham, at han skulde snart see Grevinden der. Hendes Gemal, sagde hun, har nu ingen anden Tanke, end at erstatte den afgangne Greve i Menigheden, ved Indsigt og Virksomhed understøtte, og videre opbygge denne store Anstalt; han kommer til os med hende for at tage en Slags Afsked, han vil siden besøge de forskjellige Steder, hvor Menigheder har nedsat sig; man synes at behandle ham efter hans Ønsker, og næsten

troer jeg han gjør med min stakkels Søster en
 Reise til Amerika, for jo at blive sin For-
 giænger ret liig, og da han engang alt er
 næsten overtydet, han ikke fattes stort til at
 være en Helgen, tør vel det Ønske manges
 Gang fræve for hans Siæl, om mueligt til
 Slutning endnu ogsaa at glimre som Martyr.

Fjerde Capitel.

Tit nok havde man hidindtil talt om Froken
 Theresen; tit nok omtalt hende, i Forbigaaende,
 og næsten hver Gang var Wilhelm i Begreb
 med at bekiende sin ny Veninde, at han hav-
 de tilbudet dette fortræffelige Fruentimmer sit
 Hjerte, og sin Haand. En vis Følelse, som
 han ikke kunde forklare sig, holdt ham tilbage,
 han dvælede saa længe, til endelig Natalia
 selv med det himmelske beskedne muntre Smil,
 som man var vant at see hos hende, sagde
 til ham: saa maa jeg da dog tilsidst bryde
 Tausheden, og med Magt trænge mig ind i
 Deres Fortroelighed! Hvorfor gjør De, min
 Ven! mig en Hemmelighed af et Uliggende,
 der er Dem saa vigtigt, og der angaaer mig
 selv saa nær? De har tilbudt min Veninde
 Deres Haand; jeg blander mig ikke uden Kald

i denne Sag; her er min Legitimation, her er det Brev, hun skriver Dem til, som hun sender Dem ved mig.

Et Brev fra Therese! raabte han!

Ja min Herre, og Deres Skiebne er afgjort; De er lykkelig. Lad De mig lykønske Dem og min Veninde.

Wilhelm blev stum, og saae ned for sig. Natalia saae paa ham; hun blev vaer, at han blegnede. Deres Glæde er stærk, blev hun ved, den antager Forfrækkelsens Udseende, den betager dem Mælet. Min Deeltagelse er ikke mindre hiertelig, fordi den lader mig komme til Orde. Jeg haaber, De vil være taknemmelig; thi jeg tør sige Dem, min Indflydelse paa Thereses Beslutning var ikke ubetydelig, hun raadspurgde mig, og synderligvis var De her, jeg kunde lykkelig overvinde de saa Tvivlsmaal, min Veninde endnu havde;

der gik flittig Bud frem og tilbage; her er hendes Beslutning, her er Oplosningen! og nu skal De faae alle hendes Breve at læse, De skal kaste et frit, reent Blik ind i Deres Bruds Hjerter.

Wilhelm aabnede Bladet, som hun rakte ham uforseglet, det indeholdt de venlige Ord:

Jeg er Deres, som jeg er, og som De kiender mig. Jeg kalder Dem min, som De er, og som jeg kiender Dem. Hvad hos os selv, og i vore Forhold, Egestanden for, andrer, vil vi ved Fornuft, glad Mod, og god Villie vide at bære. Da ingen Lidenſkab, men Tilbøielighed og Tiltro forener os, vove vi mindre end tusinde andre. De forlader mig sikkerlig, om jeg mangengang hiertelig mindes min gamle Ven; derimod vil jeg som Moder trykke Deres Søn til mit Hjerter. Vil De strax dele mit lidet Huns med mig, staaer det i Deres Naadighed; imidlertid afflutes Gaardkjøbet.

Jeg ønskede, at ingen ny Indretning blev gjort der uden mig, at jeg skjønt kunde vise, jeg fortjener den Tillid, De skænker mig. Lev De vel, kjære, kjære Ven! elskede Brudgom! ærede Mage! Therese trykker Dem med Haab og Livsglæde til sit Bryst. Min Veninde vil sige Dem mere, sige Dem Alt.

Wilhelm, som dette Blad havde igien gjort hans Therese fuldkommen nærværende for, var ogsaa igien kommet fuldkommen til sig selv. Under Læsningen afverlede de synderligste Tanker i hans Siæl. Med Forkædelse fandt han i sit Hjerte levende Spor af en Tilbøielighed til Natalia; han satte sig irette, han erklærede enhver saadan Tanke for Ussind, han forestilte sig Therese i hele hendes Fuldkommenhed; han læste Brevet igien, han muntredes, eller rettere han kom sig saavidt, at han kunde lade sig see. Natalia foreslagde ham de verlede Breve, hvoraf vi ville uddrage nogle Steder.

Efterat Therese efter sin Maade havde
 tilbret sin Brudgom, blev hun ved:

Saaledes forestiller jeg mig den Mand,
 der nu tilbyder mig sin Haand. Hvorledes
 han tænker om sig selv, vil du herefter see af
 de Papirer, hvori han ganske aabenhjertig be-
 skriver sig for mig, jeg er overtydet, at jeg
 bliver lykkelig med ham.

Hvad Standen angaaer, da veed du,
 hvorledes jeg altid har tænkt om den. Nogle
 Mennesker føle Misforholdene i den udvortes
 Tilstand frygtelig; og kan ikke bære dem. Jeg
 vil ingen overbevise, ligesom jeg ønsker at hand-
 le efter min Overbeviisning. Jeg tænker ikke
 at give noget Exempel, ligesom jeg dog ikke
 handler uden Exempel. Mig angster kun de
 indvortes Misforhold; et Kar, der ikke flækker
 sig til, hvad det skal indeholde, megen Bram,
 og liden Nydelse, Riigdom og Gierrighed,

Adel og Naahed, Ungdom og Pedanterie,
 Trang og Ceremonier, disse Forhold var det,
 der kunde gjøre mig til Intet, Verden maa
 saa stemple, og skattere dem, som den vil.

Naar jeg haaber, at vi skal passe sam-
 men, grunder jeg mit Udsagn især derpaa, at
 han er Dig, kiære Natalia, som jeg saa uende-
 lig agter, og ærer, at han er dig liig. Ja
 af Dig har han den ædle Egen og Stræben
 efter det Bedre, hvorved vi frembringe selv
 det Gode, vi troe at finde. Hvor tit har jeg
 ikke i Erilshed dadlet dig, at du behandlede et
 eller andet Menneſke anderledes, at du i et
 eller andet Tilfælde forholde dig anderledes,
 end jeg vilde have gjort, og dog viste Udfal-
 det for det meste, at Du havde Ret. Naar
 vi, sagde du, kun tage Menneſkene, som de
 ere, gjøre vi dem flattere; naar vi behandle
 dem, som de var, hvad de ſkulde være, bringe

vi dem did, hvor de ere at bringe. Jeg kan hverken see eller handle saaledes, det veed jeg ret godt, Indseende, Orden, Tugt, Befaling, det er min Sag. Jeg erindrer mig nok endnu, hvad Zarno sagde: Therese dresserer sine Fosterbørn, Natalia danner dem. Ja han gik saa vidt, at han engang fradømte mig fuldkommen de tre skønne Egenskaber, Troe, Kierlighed og Haab. I Steden for Troe, sagde han, har hun Indsigt, i Steden for Kierlighed, Bedholdenhed, og i Steden for Haab, Tillid. Ogsaa vil jeg gjerne tilstaae dig, at inden jeg kiendte dig, kiendte jeg intet høire i Verden, end Klarhed og Klogskab, blot din Nærværelse har overtydet, oplivet, overvundet mig, og din skønne og høie Siel aftræder jeg gjerne Rangen. Ogsaa min Ven ærer jeg i samme Maaend, hans Levnetsbeskrivelse er en evigvarende Søgen uden at finde; men ikke den tomme Søgen, men den underlige, godmodige Søgen begaver ham; han indbilder sig, man kan give ham, hvad der kun kan komme

fra ham. Saaledes, kiære Veninde! skader min Klarhed mig heller intet denne Gang, jeg kiender min Mage bedre, end han kiender sig selv, og jeg agter ham kun deshviere. Jeg seer ham, men jeg overseer ham ikke; og al min Indsigt strækker ikke til at ahne, hvad han kan virke. Naar jeg tænker paa ham, blandes bestandig hans Vilde med dit, og jeg veed ikke, hvor jeg er værd, at høre to saadanne Menneſker til. Men jeg vil være det værd, ved det jeg gjør min Pligt, ved det jeg opfylder, hvad man kan vente og haabe af mig.

Om jeg tænker paa Lothario? levende og daglig; ham kan jeg i det Selskab, der i Nanden omgiver mig, ikke savne et Øieblik. O hvor beklager jeg den fortreffelige Mand, der ved et Ungdomsfeiltrin er mig paaværende, at Naturen har villet, han skulde være dig saa nær. Sandelig et Bæsen, som du, var

ham mere værd end jeg; dig maatte jeg afstaae ham; lad os være ham alt, hvad kun mueligt er, til han finder en værdig Mæge, og endog da lad os være sammen, og blive sammen.

Men hvad vil nu vore Venner sige? begyndte Natalia. — Deres Broder veed endnu intet deraf? — Nei ligesaa lidt som Deres Paargørende; Sagen er denne Gang blot forhandlet mellem os Fruentimmer. Jeg veed ikke, hvad Lydia har sat Therese for Griller i Hovedet, hun synes at mistroe Abbeén og Sarno. Lydia har i det mindste indstødt hende nogen Mistanke mod visse hemmelige Forbindelser og Planer, som jeg vel i Almindelighed veed af, men som jeg aldrig har tænkt paa at trænge ind i, og ved dette afgørende Skridt i hendes Liv vilde hun ikke tilstede Nogen nogen Indskyldelse, mig undtagen. Min Broder var hun alt forhen kommet overens

med, at de gjensidig blot vilde melde hinanden deres Giftermaal, ikke raadsørge hinanden derom.

Natalia skrev nu et Brev til sin Broder, hun bad Wilhelm at tilføie et Par Ord, Therese havde bedet hende derom. Man vilde just til at forsegle det, da Farno lod sig uførmødentlig melde. Han blev overmaade venlig modtaget, ogsaa lod han meget munter og kiemtsom, og kunde endelig ikke undlade at sige: egenlig kommer jeg hid, for at bringe Dem en meget underlig dog behagelig Tidende, den angaaer vor Therese! De har mangengang badlet os, deilige Natalia, for det vi bekymre os om saa mange Ting; men nu skal De see, hvor godt det er, at have sine Spioner overalt. Giet selv, og lad os engang see Deres Sagacitet.

Den Selvtilfredshed, hvormed han sagde disse Ord, den skalkagtige Mine, hvormed han

betragede Wilhelm og Natalia, overtjede dem begge, at deres Hemmelighed var røbet. Natalia svarte smilende: vi ere meget kuns-
tigere, end De troer, vi have alt bragt Gaa-
dens Oplosning paa Papir, inden den blev
os opgivet.

Hun overgav ham med disse Ord Brevet
til Lethario, og var glad ved paa denne Maas-
de at forekomme den lille Overraskelse og Be-
skæmmelse, man havde tiltænkt Dem. Garno
tog Bladet med nogen Forundring, løb det
igien, stude, lod det synke af Haanden,
og saae paa dem begge med store Øine, med
et Udtryk af Overraskelse, ja af Forskrækkelse,
som man ikke var vant til paa hans Ansigt.
Han sagde ikke et Ord.

Wilhelm og Natalia vare ikke lidet for-
leane, Garno gik op og ned i Værelset; hvad
skal jeg sige? raabte han: eller skal jeg sige
det? Det kan ingen Hemmelighed blive, for

virringen er ikke mere at undgaae. Altsaa da Hemmelighed for Hemmelighed, Overraskelse for Overraskelse! Therese er ikke sin Moders Datter! denne Hindring er hævet, jeg kommer hid at bede Dem forberede Therese til en Forbindelse med Lothario.

Jarno saae De tvende Benners Bestyrelse, de sloge Pinene ned til Jorden. Dette Tilfælde er af dem, sagde han, der flættest lade sig bære i Selskab. Hvad enhver har derved at tænke, tænker den bedst i Ensomhed, jeg i det mindste udbeder mig en Times Permission. Han ilede i Haugen, Wilhelm fulgte ham mekanisk, men langt borte.

Efter en Times Forløb samledes de igien. Wilhelm tog Ordet og sagde: da jeg uden Diemeed og Plan levede let, ja letfindig, kom mig Venfkab, Kierlighed, Tilbøielighed, Agtelse med aabne Arme imøde; ja de trængte sig ind paa mig; nu da det bliver Alvor,

synes Skiebneen at tage en anden Vei med mig; den Beslutning, at tilbyde Therese min Haand, er maaskee den første, der kommer ganske reen af mig selv. Med Overlæg gjorde jeg min Plan, min Fornuft var fuldkommen enig dermed, og ved denne fortreffelige Piges Ja, blev alle mine Forhaabninger opfyldte. Nu nedtrykker den synderligste Skiebne min udraakte Haand, Therese rækker mig sin langt borte, som i en Drøm, jeg kan ikke faae den fat, og det skønne Billede forlader mig for evig. Saa lev da vel, du skønne Billede! og G Billeder af den rigeste Lyksalighed, der samlede Eder rundt derom.

Han taug et Dieblif stille, saae hen for sig, og Jarno vilde tale. Lad De mig endnu sige noget, faldt Wilhelm ham i Ordet, thi om min hele Skiebne kastes jo dog denne Gang Lod. I dette Dieblif kommer mig det Indtryk til Hielp, Lotharios Nærværelse ved første Diekast indprægede mig, og som jeg har

bestandig beholdt. Denne Mand fortiener enhver Slags Tilbvielighed og Venſkab, og uden Opoffrelſe lader intet Venſkab ſig tænke. For hans Skyld var det mig let at ſnakke en ulykkelig Pige for; for hans Skyld ſkal det blive mig mueligt at forſage den værdigſte Brud. Gaae De, fortæl ham den ſynderlige Hiſtorie, og ſig ham, hvad jeg er reede til.

Jarno ſvarte derpaa: i ſige Tilfelde, holder jeg for, er Alting alt giort, naar man blot ikke overiler ſig. Lad De os ikke gjøre noget Skridt uden Lotharios Samtykke. Jeg vil til ham, oppebie De roelig min Tilbagekomſt eller hans Breve.

Han reed bort, og efterlod begge Vennerne i yderſt Veemod. De havde Tid at gientage Dem denne Begivenhed paa mere end een Maade, og gjøre Deres Anmærkninger derover. Nu faldt det Dem ſørſt paa, at De ſaa ligefrem havde antaget denne underfulde

Forklaring af Garno, og ikke forespurgt sig om de nærmere Omstændigheder. Ja Wilhelm vilde endog være nogen Tvivl; men til det høieste steg deres Forundring, ja deres Forvirring, da der følgende Dag kom Bud fra Therese med følgende synderlige Brev til Natalia.

"Saa selsomt det end kan synes, maa jeg dog sende hurtig et nyt Brev efter mit sidste, og anmode dig, ufortøvet at sende mig min Brudgom. Han skal blive min Mand, hvad man end gjør for Planer til at røve mig ham. Giv ham indlagte Brev, kun ikke i noget Vidnes Overværelse, der være tilstæde, hvis der vil."

Brevet til Wilhelm indeholdt følgende: "Hvad vil De tænke om Deres Therese, naar hun med eet, lidenskabelig driver paa en Forbindelse, som ene den roeligste Forstand syntes at have udtænkt? Lad Dem ikke ved nogen

Eng holde fra, at reise, saasnart De har
 faaet mit Brev. Kom De, kiære, kiære Ven!
 nu trefold elsket, da man vil røve eller i det
 mindste vanskeliggjøre mig Deres Besiddelse."

Hvad er her at gjøre? raabte Wilhelm,
 da han havde læst dette Brev.

Endnu i intet Tilfælde, svarte Natalia
 efter nogen Estertanke, har mit Hjerte, og
 min Forstand taugt, som i dette; jeg vidste
 intet at gjøre; ligesom jeg veed intet at raade.

Skulde det være mueligt, raabte Wil-
 helm med Hefstighed, at Lothario selv intet
 vidste deraf, eller om han veed deraf, at han
 tillige med os var et Spil for himmelige
 Planer? har Jarno i det, han læste vort
 Brev, paa Stedet opfundet det Eventyr? vilde
 han have sagt os noget ganske andet, hvis vi
 ikke havde forhastet os? hvad kan man ville?

hvad Hensigter kan man have? hvad kan Therese meene for en Plan? ja det lader sig ikke nægte, Lothario er omgivet af hemmelige Virkninger og Forbindelser; jeg har selv erfaret, at man er virksom, at man i en vis Henseende bekymrer sig om adskillige Menneskers Handlinger og Skiebne, og veed at lede dem. Af disse Hemmeligheders Diemeed veed jeg intet, men denne nyeste Hensigt at røve mig Therese seer jeg kun alt for tydelig. Paa den ene Side skildrer man mig Lotharios Lykke for, maaskee blot til et Skin, paa den anden seer jeg min Elskede, min ærede Brud, der kalder mig til sit Hierte? hvad skal jeg gjøre? hvad skal jeg lade?

Kun en Smule Taalmodighed! sagde Natalia, kun en kort Betænkningstid! I denne synderlige Forknytning veed jeg blot saameget, at vi ikke skal overile os med, hvad der er ugienkaldeligt. Mod et Eventyr, mod en kunstig Plan, staae Standhaftighed og Klogskab

os bi; det maa snart oplyse sig, om Sagen er sand, eller opdigtet. Har min Broder virkelig Haab at forbinde sig med Therese, vilde det være grusomt, at rive det fra ham for evig, da det viser sig for ham saa venligt. Lad De os oppebie, om han veed noget deraf selv, om han selv troer, selv haaber.

Disse hendes Naads Grunde kom et Brev fra Lothario lykkeligviis til Hielp: "Jeg sender ikke Garno tilbage igien, een Linie fra min Haand er dig mere end et Sendebuds omstændeligste Ord. Jeg er vis paa, at Therese ikke er sin Moders Datter, og jeg kan ikke opgive det Haab at besidde hende, før ogsaa hun er overtydet, og da med roelig Overlæg dømmer mellem mig og Bennen. Lad ham, beder jeg dig, ikke komme fra din Side, en Broders Lykke, hans Liv beroer derpaa. Jeg lover dig, denne Uvished skal ikke vare længe."

De seer, hvorledes Tingen staaer, sagde hun venlig til Wilhelm, giv mig Deres Brevord, ikke at forlade Huset.

Jeg giver det, raabte han, i det han rakte hende Haanden; jeg vil ikke mod Deres Villie forlade dette Huus. Jeg takker Gud og min gode Nand, at jeg denne Gang ledes, og det af Dem.

Natalia skrev Therese alt det foresaldne til, og erklærede hun lod ikke sin Ven komme fra sig, tillige sendte hun Lotharios Brev med.

Therese svarte: Jeg er ikke lidet forundret, at Lothario er selv overtydet; thi mod sin Søster vilde han ikke forestille sig i den Grad. Jeg er fortræden, meget fortræden. Det er bedre, jeg ikke siger mere. Bedst er det, jeg kommer til Dig, naar jeg kun først har faaet et Sted til den arme Lydia, som man omgaaes grusomt. Jeg er bange, vi ere alle

bedragne, og blive saaledes bedragne, at vi aldrig komme i det Nene. Havde Vennen mit Sind, saa smuttede han dog fra Dig, og kastede sig op til sin Thereses Hierte, som da ingen skulde røve ham; men jeg er bange, jeg skal miste ham, og ikke vinde Lothario igien. Ham røver man Lydia, i det man langt ude viser ham det Haab, at kunde eye mig. Jeg vil ikke sige videre; Forvirringen vil blive større endnu. Om ikke imidlertid de skønneste Forhold saaledes blive forrykkede, undergravede, og forstyrrede, at endog da, naar alt er i det Nene, der ikke er at hielpe, maa Liden lære. RIVER min Ven sig ikke løs, saa kommer jeg om saa Dage at søge ham op hos dig, og holde ham fast. Du undrer dig, hvor denne Liden skab har bemestret sig din Therese. Det er ingen Liden skab, det er Overbeviisning, at, da Lothario ikke kunde blive min, denne nye Ven vil gjøre mit Livs Lykke. Stig ham det! i den liden Drengs Navn, der sad ved ham under Tegen, og glæ-

dede sig, ved hans Deeltagelse. Stig ham dette i Thereses Navn, der med en hiertelig Aabenhed kom hans Tilbud imøde. Min første Drøm, hvorledes jeg vilde leve med Lothario, er rykket langt bort fra min Siæl, den Drøm, hvorledes jeg agtede at leve med min ny Ven, staaer endnu ganske nærværende for mig. Agter man mig da saalidet, at man troer det var saa let en Sag paa frie Haand at ombytte dette med hiint?

Jeg forlader mig paa Dem, sagde Natalia til Wilhelm, i det hun gav ham Thereses Brev. De flygter ikke fra mig, betænk, De har mit Livs Lykke i Deres Hænder! Min Tilværelse er saa inderlig forbundet og rodfæstet med min Broder, at han ingen Smerter kan fornemme, som jeg jo føler, ingen Glæde, som ikke og gjør min Lykke. Ja! jeg kan vel sige, at jeg ene ved ham har følt, at Hiertet kan røres, og opløstes, at der i Verden kan være

Glæde, Kierlighed, og en Følelse, som tilfreds-
stiller over al Trang.

Hun holdt inde, Wilhelm tog hendes
Haand, og raabte: O! bliv De ved, det er
den rette Tid til en sand gjensidig Fortroeligi-
hed, vi have aldrig mere trængt til at kende
hinanden næriere.

Ja! min Ven! sagde hun saaledes med
sin venlige, blide, ubeskrivelige Høihed, det
er maaskee ikke utidigt, naar jeg siger dem, at
alt det, hvad saamangen Bog, hvad Verden
nævner, og viser os som Kierlighed, altid kun
er kommet mig for, som et Eventyr.

De har ikke elsket? raabte Wilhelm.

Aldrig, eller altid! svarte Natalia.

Femte Capitel.

Under denne Samtale var de gaaet op og ned i Hangen; Natalia havde brudt adskillige Blomster af selsomt Udseende, der vare Wilhelm fuldkommen ubekiendte, og som han spurgde om Navnene af.

De formoder vel ikke, sagde Natalia: hvem jeg plukker disse Blomster til? de ere bestemte til min Onkel, som vi vil besøge. Solen flinner just saa levende paa Forgangenheds Salen; jeg maa i dette Dieblik føre Dem derhen, og jeg gaaer aldrig derhen, uden at bringe nogle med af de Blomster, min Onkel især holdt af. Det var en synderlig Mand, og istand til de egneeste Indtryk. Visse Planter og Dyr, visse Mennesker og Egne, ja endog visse Steenarter havde han en afgjort

Tilbøielighed for, som fællden lod sig forklare. Havde jeg ikke, sagde han, fra Ungdom af stridt saameget mod mig selv, havde jeg ikke stræbt at uddanne min Forstand i det Bide og Allmindelige, var jeg blevet det meest indskrænkede og utaaelige Menneske, thi intet er utaaeligere end affkaaren Egenhed hos den, man kan fordre reen vedbørlig Virksomhed af. Og dog maatte han selv tilstaae, at Liv og Næder ligesom vilde forgaae ham, naar han ikke undertiden saae igiennem Ringrene med sig selv, og tillod sig med Lidenstabs at nyde, hvad han ikke just altid kunde rose, og undskyldte. Det er ikke min Skyld, sagde han, naar jeg ikke har kunde bringe mine Drifter og min Fornuft i fuldkommen Eensstemmelse. Ved flige Anliggender pleiede han meget at spørge over mig, og sige: Natalia kan man prise salig i levende Live; da hendes Natur intet fordrer, uden hvad Verden ønsker, og bruger.

Under disse Ord, vare de igien komne til Hovedbygningen. Hun førte ham giennem en rummelig Gang til en Dør, uden for hvilken var to Sphinxer af Granit. Dørren selv var paa ægyptisk Maade for oven lidt snævrere end for neden, og dens Kobberfløye forberedede til et alvorligt, ja til et gyseligt Syn; hvor behagelig overraskedes man derfor, da denne Forventning opløste sig til den reneste Blidhed, i det man traadde ind i en Sal, hvor Kunst og Liv bevarede enhver Erindring om Død og Grav. I Væggene vare forholdsrigtige Buer inddyste, hvori stod større Sarkophager; i Villerne derimellem saae man mindre Abninger prydede med Afskrifter og Vaser. Væggenes og Hvalvingens øvrige Flader saae man afdeelte i regelrigtige Feldte, og mellem blide og mangfoldige Indfatninger, Krands, og Zirkel, blide og betydende Gestalter, malede i Feldter af forskellig Størrelse. De arkitektoniske Leed vare beklædte med det skønne gule Marmor, der spiller over i det

rødlige; lyseblaae Striber af en lykkelig Chemist Composition efterlignede Lazursteen, og gav, i det de ligesom i en Modsatning tilfredsstillede Diet, det hele Eenhed og Forbindelse. Al denne Pragt og Glør fremstille sig i reene architectoniske Forhold, og saaledes syntes enhver, der traadde ind, ophøiet over sig selv, i det han ved den sammentraffende Kunst først erfarede, hvad Mennesket var, og hvad det kunde være.

Lige over for Døren saae man paa en prægtig Sarkophag Marmorbilledet af en værdig Mand, støttet op til en Pude. Han holdt en Rulle Papiir for sig, og syntes med stille Opmærksomhed at see derpaa. Den var saaledes vendt, at man bekvemmelig kunde læse de Ord, den indeholdt. Derpaa stod: Kom ihu at leve.

Natalia tog en visnet Blomsterkøst bort, og lagde den friske for Onkelens Villedde. Thi

Han var selv forestilt i denne Figur, og Wilhelm troede endnu at erindre sig den gamle Herres Træk, som han den Gang havde seet i Skoven. Her tilbragde vi mangen Time; sagde Natalia, indtil denne Sal var færdig. I sine sidste Aar havde han trukket nogle due- lige Kunstnere til sig, og hans bedste Moroe var at udtænke Tegninger og Cartons til disse Malerier.

Wilhelm kunde ikke nok glæde sig over de Gienstande, der omgave ham. Hvilket Liv, udraabte han, i denne Forgangenhedens Sal! man kunde ligesaa vel kalde den Nærværenhedens og Fremtidens Sal. Saaledes var Alt, og saaledes vil Alt blive. Intet er for- giængeligt, uden den, der nyder, og skuer. Her dette Billede af den Moder, der trykker sit Barn til Hjertet, vil overleve mange Gene- rationer af lykkelige Mødre; efter Aarhun- drede fryder en Fader sig kanske over denne Klægtede Mand, der aflægger sin Alvorlighed,

og giæffes med sin Søn. Saa bluesfærdig vil giennem alle Tidsalderne Bruden sidde, og ved hendes stille Ønsker endnu have behov, at man trøster hende, at man taler hende tilrette; saa utaalmelig vil Brudgommen paa Dørrinet lytte, om han tør træde ind.

Wilhelms Dine svævede om par utallige Billeder. Fra Barndommens første glade Drift, i Leeg kun at bruge og øve hvert Lem, til den Vises roelige fraskilte Alvorlighed, kunde man i Flæng levende følge see, hvorledes Mennesket ingen medfødt Tilbøielighed og Evne besidder, uden at bruge og nytte den. Fra den første fine Følelse, naar Pigen døxler med igien at tage Krukken op af det klare Vand, og imidlertid velbehagelig betragter sit Billede, indtil hine høje Fæstligheder, naar Konger og Nationer kalde Guderne ved Alteret til Vidne ved deres Forbindelser.

Det var en Verden, det var en Himmel, der paa dette Sted omgav de Beskuende, og foruden de Tanker, som hine dannede Skikkelser rakte, foruden de Følelser, de indskød, syntes endnu noget ganske andet at være nærværende, hvoraf det hele Menneske følte sig angrebet. Ogsaa Wilhelm lagde Mærke dertil, uden at kunde gjøre sig Regnskab derfor. Hvad er det, raabte han, der uafhængigt af al Betydning, frit fra al Medfølelse, som menneskelige Begivenheder og Skiebner indskyde os, er istand til at virke saa stærkt, og tillige saa behagelig paa mig? Det taler af det Hele, det taler af hver en Deel til mig, uden at jeg kan begribe hiint, uden at jeg i Særdeleshed kunde tilegne mig dette! Hvilken Trolsdom aner jeg i disse Glader, disse Pinier, disse Høyder og Bredder, disse Masser og Farver? Hvad er det, der gjør disse Figurer endog blot løselig betragtede, alt som Zirater, saa glædelige! Ja jeg føler, man kunde dvæle, hvile her, fatte Alt med Vinene, finde sig

lykkelig og føle og tænke noget ganske andet, end her staaer for Dinene.

Og sikkerlig! kunde vi beskrive, hvor lykkelig Alting var inddeelt, hvorledes paa det Sted ved Forbindelse eller Modsætning, ved Enfarvethed eller Brogethed, Alt syntes bestemt, saaledes og ikke anderledes, end det skulde synes, og frembragte en saa fuldkommen, som tydelig Virkning; vilde vi hensejtte Læserne paa et Sted, hvor han ikke saasnart vilde ønske sig bort fra.

Fire store Marmorcandelabrer stod i Hjørnerne af Salen, fire mindre i Midten, omkring en meget deilig udarbejdet Sarkophag, der efter sin Størrelse skulde have indeholdt en ung Person af Middelsstørrelse.

Natalia blev staaende ved dette Monument, lagde Haanden paa det, og sagde: min Onkel havde megen Forkjærlighed for dette

Oldtidsværk. Han sagde mangengang, ikke blot de første Blomster falde af, som I hist oppe kunne forvare i hine mindre Rum, men ogsaa Frugter, der hængende paa Grenene endnu længe give os de skønneste Forhaabninger, i det en lønlig Orm forbereder deres tidligere Modenhed, og deres Undergang. Jeg frygter, blev hun ved, han har propheteret om den kiære Pige, der lidt efter lidt synes at unddrage sig vor Pleie, og hælde sig til denne roelige Voelig.

Da de vare i Begreb med at gaae bort, sagde Natalia: jeg maa endnu gjøre Dem opmærksom paa een Ting. Vil De lægge Mærke til disse halvrunde Nabninger høit oppe paa begge Sider! her kunne Sangerchorne staae i Skul, og disse Kobberzirater under Gesimsfettene til at befaste de Tæpper, der efter min Onkels Anordning ved hvert Jordesfærd skulle ophænges. Han kunde ikke leve uden Musik, især uden Sang, og havde derhos den Egen-

hed, at han ikke vilde see Sangerne. Han pleiede at sige: Theatret forvanner os alt for meget; Musikken ligesom tiener der blot Diet, den ledsager Bevægelserne, ikke Følelserne; ved Oratorier og Concerter forstyrres vi stedse af Musikerens Udseende; den sande Musik er ene for Øret; en skøn Stemme er det almindeligste, der lader sig tænke, og i det det indskrænkede Individ, der frembringer den, stiller sig for Øiet, forstyrrer det den reene Effect af hiin Almeenhed. Jeg vil see enhver, jeg skal tale med; thi det er et enkelt Menneske, hvis Gestalt og Caracteer giver Taleren dens Værd eller Uværd; derimod, den, der synger for mig, skal være usynlig, hans Gestalt skal ikke bestikke eller forvirle mig. Her taler kun Organ til Organ, ikke Aand til Aand, ikke en tusindfold Verden til Diet, ikke en Himmel til Mennesket. Ligeledes vilde han og ved Instrumentalmusik have Orchesterne skult saameget muligt, da man ved Instrumentisternes mechaniske Bevægelser, og nødtørftige stedse

N

fælsomme Gebærder blev saa adspredt, og forvirret. Han pleiede derfor aldrig at høre paa nogen Musik uden med tillukte Dine, for at concentrere sin hele Tilværelse i Diets eneste rene Nydelse.

De vilde just forlade Salen, da de hørte Børnene løbe hæftig i Gangen, og Felix raabe: Nei jeg! nei jeg!

Mignon kastede sig først ind af den aabnede Dør, hun var aandeløs, og kunde ikke sige et Ord, Felix raabte endnu i nogen Frastand: Moder Therese er der! Moder Therese er der! Det lod, som Børnene var løbet om Kaps om at bringe denne Tidende. Mignon laae i Natalias Arme; hendes Hjerte bankede voldsomt.

Glemme Barn! sagde Natalia: er ikke enhver hæftig Bevægelse forbudt dig? see hvor dit Hjerte slaaer!

Lad det brikke! sagde Mignon med et dybt Suk: det har staaet alt for længe!

Neppe havde man fattet sig af denne Forvirring, af denne Slags Bestyrtelse, da Therese trådte ind. Hun fløj mod Natalia, omfavnede hende, og den gode Nige. Derpaa vendte hun sig mod Wilhelm, saae paa ham med sine klare Øine, og sagde: nu min Ven! hvorledes staaer det? De har dog ikke ladet Dem forvirre! Han gjorde et Skridt mod hende, hun sprang til ham, og hang om hans Hals. O min Therese! raabte han.

Min Ven! min Elskede! min Mand! ja evig Din, raabte hun under de fyrigste Kys.

Felix trak hende i Riolen, og raabte: Moder Therese! jeg er der ogsaa! Natalia stod, og saae hen for sig, Mignon foer med eet med den venstre Haand hen til Hjertet, og i det hun udstrakte heftig den høire Arm, faldt

hun med et Skrig ned for Natalias Fodder,
som død.

Skækken var stor, ingen Bevægelse af
Hjerte eller af Puls var at spore. Wilhelm
tog hende paa sin Arm, og bar hende hurtig
op, det slingrende Legeme hang over hans
Skuldre. Lægens Nærværelse gav liden Trøst,
han og den unge Saarlæge, som vi alt
kiende, gjorde sig forgæves Umage. Den
fiære Skabning var ikke at kalde til Live.

Natalia vinkede ad Therese. Denne tog
sin Ven ved Haanden, og førte ham ud af
Bærelset. Han var stum og maalløs, og
havde ikke Mod til at møde hendes Bine.
Saaledes sad han ved Siden af hende paa
den Canopee, hvor han først havde truffet
Natalia. Han giennemtænkte i stor Hurtig-
hed en Række af Skiæbner; eller rettere han
eftertænkte ikke, han lod virke paa sin Siæl,
hvad han ikke kunde bortrydde. Der gives

Dieblikke i Livet, hvori Begivenhederne, lige-
 som bevingede Bæverskiofter bevæge sig frem
 og tilbage for os, og uopholdelig fuldbringe
 en Bærv, som vi mere, eller mindre selv have
 spundet og anlagt. Min Ven! sagde Therese:
 min Elskede! i det hun afbrød Tausheden og
 tog ham ved Haanden: lad os i dette Dieblif
 holde fast sammen, som vi endnu oftere maa-
 ske i flige Tilfælde vil komme til. Dette er
 de Begivenheder i Verden, som man maa
 være to for at bære. Betænk, min Ven!
 føl! at du ikke er ene, viis, at du elsker din
 Therese, først ved at meddele hende dine
 Smerter. Hun omfavnede ham, og sluttede
 ham ømt til sin Varm; han tog hende i sine
 Arme, og trykte hende med Hæftighed til sig.
 Det arme Varn, raabte han, søgte i sørge-
 lige Dieblikke, Beskyttelser og Tilflugt ved
 min usikre Varm; lad din Varms Tryghed
 i denne skrækkelige Time komme mig til Gavn.
 De holdt hinanden fast omslyngede, han følte
 hendes Hjerte slaae ved hans Varm; men i

hans Aand var det øde og tomt; kun Natalia's og Mignons Billeder svævede som Skygger for hans Indbildningskraft.

Natalia traadde ind. Giv os din Betsignelse! raabte Therese, lad os i dette sørgelige Dieblis være forenede for dig. Wilhelm havde skult sit Ansigt ved Thereses Hals; han var lykkelig nok til at kunde græde. Han hørte ikke Natalia komme, han saae hende ikke, kun ved Klangens af hendes Stemme fordobledes hans Taarer. Hvad Gud sammenføier, sagde Natalia smilende, vil jeg ikke adskille; men forene eder kan jeg ikke, og kan ikke rose, at Smerte og Tilbøielighed synes aldeles at bandlyse Erindringen om min Broder af Eders Hjerte. Wilhelm rev sig ved disse Ord ud af Thereses Arme. Hvor vil De hen? raabte begge Fruentimmerne. Lad De mig see det Barn, raabte han, som jeg har dræbt. Den Ulykke, vi see med Dinene, er ringere, end naar vor Indbildningskraft

voldsom indpræger det Onde i vort Gemyt, lad De os see den henfarne Engel! dens blide Mine vil sige os, at den er vel. Da Bønderne ikke kunde holde den rorte Yngling derfra, fulgte de ham, men den gode Læge, der med Saarlægen kom dem imøde, holdt dem fra at nærme dem den Hensøvede, og sagde: hold De Dem borte fra denne sørgelige Gienstand, og tillad mig, at give Levningerne af dette synderlige Væsen nogen Varighed, saavidt min Kunst formaaer. Ved denne elskede Skabning vil jeg strax anvende den skionne Kunst, ikke blot at balsamere et Legeme, med ogsaa at bevare det et levende Udseende. Da jeg forudsaae hendes Død, har jeg søjet alle Anstalter og med denne Medhielp her skal det vist lykkes mig. Tillad mig blot endnu nogle Dage Tid, og forlang ikke at see det kiære Barn igien, før vi har bragt det i Forgængenheds Salen.

Den unge Chirurgus havde hiin mærk-
 værdige Instrumentaske igien i Hænderne.
 Hvem kan han vel have faaet den af? spurgde
 Wilhelm Løgen. Jeg kender den meget godt,
 svarte Natalia, han har den fra sin Fader,
 som dengang forbandt Dem i Skoven.

O! saa har jeg ikke taget feil, raabte
 Wilhelm: jeg kiendte Baandet strax. Overlad
 mig det, det bragde mig først igien paa Spor
 af min Belgiorerinde. Hvormeget Vel og
 Bæe overlever ikke et saadant livløst Væsen!
 Ved hvormange Smærter har ikke dette Baand
 alt været nærværende, og dets Traade helde
 endnu beftandig. Hvormange Menneffers
 sidste Dieblif har det alt ledsaget, og dets
 Farver ere endnu ikke blegnede. Det var
 tilfælde i et af mit Livs skønneste Diebliffe,
 da jeg laae saaret paa Jorden, og deres hiel-
 perige Gestalt lod sig see for mig, da Barnet
 med blodige Haar var med æmmeffe Omsorg

bekymret for mit Liv, hun, hvis Død vi nu begrave.

Vennerne havde ikke lang Tid at tale sammen om denne sørgelige Begivenhed, og oplysse Frøken Therese om Barnet og den sandsynlige Årsag til dets uventede Død; thi der blev meldt Fremmede, der, da de lod sig see, ingenlunde var fremmede. Lothario, Zarno, og Abbeem traadde ind. Natalia gik sin Broder imøde, mellem de øvrige blev en Dieblis Taushed. Therese sagde smilende til Lothario; De troede vel neppe at finde mig her, i det mindst er det just ikke raadeligt, at vi i dette Dieblis opsoge hinanden; vær mig imidlertid efter saa lang en Graværelse, hiertelig hilset!

Lothario rakte hende Haanden, og sagde; naar vi engang skal lide og savne, saa lad det kun skee i det elskede onskværdige Godes Nærværelse; jeg forlanger ingen Indskyldelse paa Deres Beslutning, og min Tillid til

Deres Hierte, Deres Forstand, og rene Aand er endnu bestandig saa stor, at jeg gierne lægger min og min Vens Skiabne i Deres Haand.

Samtalen vendte sig strax til almindelige, ja man kan sige, til ubetydelige Gienstande. Selskabet adskiltes snart for at spadserere i enkelte Par. Natalia var gaaet med Lothario, Therese med Abbeén, og Wilhelm var blevet paa Slottet med Jarno.

De tre Venners Komme i det Dieblik, da en tung Smerte hvilte paa Wilhelms Bryst, havde istæden for at adsprede ham, sat ham i overmaade slet Humeur; han var fortræden, og mistænksom, og kunde og vilde ikke lægge Dølgemaal derpaa, da Jarno satte ham ivette for hans knarvorne Taushed? Hvad gjøres videre behov? raabte Wilhelm. Lothario kommer med sine Medhjelpere, og det skulde være underligt, om hine Taarnets hem-

melighedsfulde Magter, der altid ere saa virksomme, nu ikke skulde virke paa os, og udføre, jeg veed ikke, hvilken hemmelighedsfuld Hensigt med og paa os. Saavidt jeg kiender disse hellige Mænd, synes det altid at være deres lovlige Hensigt, at adskille det, der er forbunden, og forbinde, hvad der er adskilt. Hvad Bønning deraf kan blive, tør vel evig blive vore vanhellige Dine en Gaaede.

De er fortrædelig og bitter, sagde Zarno, det er ret smukt og godt. Naar De kun først engang bliver ret vred, bliver det endnu bedre.

Det kan der ogsaa blive Raad til, svarte Wilhelm, og jeg er meget bange for, man har Lyst til denne Gang at tærge min medfødde og tildannede Taalmodighed til det Yderste.

Saa gad jeg dog, svarte Zarno, imidlertid, til vi see, hvad der bliver af vore Hi

historier, fortælle Dem noget om det Taarn, De synes at bære saa stor en Mistroe til.

Det staaer til Dem, svarte Wilhelm, naar vil vove det paa min Tankespredning. Mit Sind er saa mangehaande sysselsat, at jeg ikke veed, om jeg kan tage den vedbørlige Deel i disse værdige Eventyr.

Jeg lader mig, svarte Garno, ikke afskrække ved Deres behagelige Stemning fra at oplyse Dem angaaende denne Punkt. De holder mig for en fornuftig Karl, og De skal ogsaa komme til at holde mig for en ærlig Karl, og hvad mere er, denne Gang er det mig overdraget. — Jeg ønskede, svarte Wilhelm: De talte af egen Drift og af god Villie til at give mig Oplysning; da jeg ikke kan høre Dem uden Mistroe, hvorfor skal jeg da høre paa Dem? — Har jeg nu intet bedre at gjøre, sagde Garno, end at fortælle Eventyr, saa har jo vel De ogsaa Tid at skænke dem

nogen Opmærksomhed; maaskee er De mere tilbøielig dertil, naar jeg strax begynder med at sige Dem: alt det, De har seet i Taarnet, er egentlig endnu kun Reliquier af et Ungdoms Foretagende, som i Begyndelsen var de fleste Individuers ramme Alvor, og som alle nu ved Leilighed blot smile ad.

Altsaa driver man, raabte Wilhelm, kun Spil med disse værdige Tegn og Ord; man fører os med Høitidelighed til et Sted, der indskyder os Verbødighed, man lader os see de underligste Særsyn, man giver os Møller fulde af herlige hemmelighedsfulde Sprog, som vi vist nok kun forstaae den mindste Deel af, man betroer os, at vi hidtil kun vare Lærlinge, man giver os frie, og vi ere saa kloge, som vi var. — Har De Pergamentet ved Haanden? spurgte Jarno: Ier staaer meget Godt i; thi hine Almeensætninger ere ikke tagne af Bind og Beir; vist nok synes de tomme, og mærke for den, der ikke erin-

drer sig nogen Erfaring derved. Giv mig dog det saakaldte Lærebrev, om det er i Nærheden. — Vist ganske nær, svarte Wilhelm; saadant et Amulet skulde man bestandig bære paa sit Bryst. — Nu! sagde Jarno smilende, hvo veed, om Indholdet ikke engang finder Plads i Deres Hoved og Hjerte.

Jarno saae i det, og løb med Dinene den første Halvdeel igiennem. Denne, sagde han, gaaer ud paa at danne Kunstfandsen, som andre maae tale om, den anden Halvdeel handler om Livet, og der er jeg bedre hjemme.

Han begyndte derpaa at læse Steder, talte alt mellem, og flettede Anmærkninger og Fortællinger ind med. Ungdommens Tilboielighed til Hemmelighed, til Ceremonier, og store Ord er overordentlig, og tit Tegn paa en vis Dybhed af Caracteer. I de Aar vil man føle hele sit Væsen grebet og berørt, om det og blot seer dunkelt, og ubestemt. En Ung-

ling, der aner meget, troer at finde noget i en Hemmelighed, lægge meget i en Hemmelighed, og maatte virke derved. I dette Sindelag styrkede Abbeén et ungt Selskab, deels i Følge hans Grundsætninger, deels af Tilbøielighed og Vane, da han vel forhen stod i Forbindelse med et Selskab, der tør have virket meget i London. Jeg kunde mindst finde mig i dette Væsen; jeg havde fra Ungdom af seet klart, og ønskede i alle Ting Intet uden Klarhed; jeg havde ingen anden Interesse, end at kiende Verden, som den var, og anstak de øvrige bedste Brødre med dette Lysthaverie, og når havde hele vor Dannelses taget en falsk Vending derover; thi vi begyndte blot at see de andres Feil, og deres Indskrænkning, og holdte os selv for herlige Væsen. Abbeén kom os til Hielp, og lærte os: at man ikke maatte give Algt paa Mennesker, uden at interessere sig for deres Dannelses, og at man egentlig kun var istand til i

Virksomhed at bevogte og belure sig selv.
 Han raadede os, at bibeholde hiine Selska-
 bets første Former; der blev folgelig noget lov-
 ligt i vore Sammenkomster, man saae rigtig
 nok de første mystiske Indtryk paa det heles
 Indretning, siden antog det ligesom lignelses-
 viis Skikkelse af et Haandværk, der hævede
 sig indtil Kunst. Deraf kom Navnene Lær-
 linge, Svende, og Mestere. Vi vilde see
 med egne Øine, og danne os et eget Archiv
 af vor Menneſkekundskab; deraf kom de mange
 Beskueligheder, som vi deels selv skrev, deels
 gave andre Anledning til, og hvoraf siden
 Læraarene sammensattes; ikke alle Menneſker
 er det egenlig om deres Dannelse at giøre,
 mange ønske kun saadant et Hushaand til
 Velbefindende, Recepter til Rigdom og til
 ethvert Slags Lykſalighed. Alle disse, der i
 ikke vilde sættes paa deres egne Been, bleve
 ved Mystifikation og andre Hokus Pokus,
 deels afspiste, deels bragte tilside. Vi gav
 efter vor Naade kun dem frie, der levende

følte, og tydelig bekiendte, hvad de vare fødte til, og der havde svet sig nok, til med en vis Munterhed og Lethed at vandre deres Vej.

Saa har De overilet Dem meget med mig, svarte Wilhelm, thi hvad jeg kan, eller skal, veed jeg netop fra det Gieblif af allemindst. — Vi ere uden vor Brøde komne i denne Forvirring; god Lykke maa hielpe os ud af den igien; hør imidlertid blot: Den, der er meget at udvikle hos, opløses senere om sig og Verden. Der er kun faa, der have Manden, og tillige ere istand til Handlingen. Manden udvider, men lammer, Handlingen opliver, men indskrænker.

Jeg beder Dem, faldt Wilhelm ham i Ordet, læs ikke mere for mig af disse underlige Ord, disse Phrafer have alt giort mig forvirret nok. — Saa vil jeg blive ved Fortællingen, sagde Garno, og rullede Rullen halv sammen, og kastede blot nu og da et

Die deri. Jeg har selv gaaet Selvfabet og
 Menneffene mindst, jeg er en slet Læremester,
 det er mig uundholdeligt at see, naar en gjør
 ubesindige Forsøg, og den, der gaaer vild, maa
 jeg strax raabe til, om det saa var et Natte-
 vandrer, som jeg saa i Fare for ad den rette
 Wei at brække sin Hals. Derover havde jeg
 altid min Plage med Abbeene, der paaistaer,
 Wildfarelser kan kun læges ved at fare vild.
 Ogsaa Dem har vi tit været i Strid om, han
 havde taget Dem i sin synderlige Gunst, og
 det har noget at sige, i den høie Grad at til-
 drage sig hans Opmærksomhed; mig maa De
 give det Vidnesbyrd, at jeg, — hvor jeg traf
 Dem, har sagt Dem den rene Sandhed. —
 De har lidet skaant mig, sagde Wilhelm, og
 De synes at blive Deres Grundsatninger troe.
 Hvad er da der at skaane, sorte Jarno,
 naar et ungt Menneffe af mangehaande gode
 Anlæg tager en ganske falsk Bending? — For-
 lad mig, sagde Wilhelm, De har strængt nok
 frakendt mig al Duelighed til Skuespiller;

jeg tilstaaer Dem, at, endskiøndt jeg reent
 har forsaget denne Kunst, kan jeg dog hos
 mig selv ikke erklære mig for ganske udhygtig
 dertil. — Og hos mig, sagde Garno, er der
 dog saa fuldkommen afgjort, at den, der blot
 kan spille sig selv, ingen Skuespiller er. Den,
 der ikke af Aand og Skikkelse kan forvandle
 sig i mange Skikkelser, fortjener ikke dette
 Navn. Saaledes har De, f. Ex. spilt Ham-
 let og nogle andre Roller ret vel, hvor Deres
 Character, Deres Udvortes, og Dieblikkets
 Stemning kom Dem til Fordeel. Det var
 nu godt nok for et Privattheater, og for
 enhver, der ingen anden Bei saae for sig.
 Men Fal, blev Garno ved, i det han saae i
 Kulden, vogte sig for et Talent, som man ikke
 har Haab om at udøve til Fuldkommenhed. Man
 maa bringe det saavidt deri, som man vil, vil
 man dog bestandig tilsidst, naar engang Meste-
 rens Fortjeneste bliver os tydelig, smertelig
 beklage den Tids og Kvines Spilde, man
 har anvendt paa et saadant Jusserie.

Hold op at læse! sagde Wilhelm: jeg beder Dem indstændig, tael videre, fortæl mig, oplys mig! Saa har da Abbeén hjulpet mig til Hamlet ved at skaffe en Aand tilveie? — Ja! thi han forsikkrede, det var den eneste Veie til at helbrede Dem, hvis De var til at helbrede. — Og derfor efterlod han mig Sløret, og befalede mig at flye? — Ja! han haabede endog, at ved Forestillingen af Hamlet skulde deres hele Lyst være mættet. De be- traadde ikke Theatret oftere, paastod han, jeg troede det Modsatte, og beholdt Ret. Vi trættes endnu samme Aften efter Forestil- lingen derom. — Og De har altsaa seet mig spille? — Ja vist — Og hvem forestilte da Aanden? — Det kan jeg selv ikke sige, enten Abbeén eller hans Twillingbroder, dog troer jeg, det var den sidste, thi han er en Smule større; — De har altsaa ogsaa Hemmelig- heder indbyrdes? — Venner kan og maa have Hemmeligheder for hinanden; De er hin- anden dog derfor ingen Hemmelighed.

Allerede Mindet af denne Forvirring forvirrer mig. Oplys mig om den Mand, jeg er saa meget skyldig, og har saa mange Vebreddelser at gjøre?

Det, der gjør os ham saa dyrebar, svarte Zarno, hvad i visse Maader bevarer ham et Herredom over os alle, er det frie og skarpe Blik, Naturen har givet ham over alle de Gæver, der kan boe i Mennesket, og hvoraf enhver paa sin Maade lader sig uddanne. De fleste Mennesker, selv de udmærkede, ere kun indskrænkede, enhver sætter Priis paa visse Egenskaber hos sig og andre, kun dem begunstiger han, kun dem vil han vide uddannede; ganske tværtimod virker Abbeén, han har Sands for Alt, Lyst i Alt, at erkiende og fremme det; der maa jeg dog see i Kulden igien, blev Zarno ved! Kun alle Mennesker udgjøre Menneskeheden, kun alle Gæver tilsammentagne Verden. Disse ere ofte indbyrdes i Strid, og medens de søge at ødelægge

hinanden, holder Naturen dem sammen, og frembringer dem paa ny. Fra den ringeste byrreste Haandværksdrift, til den aanderigste Kunstes høieste Udøvelse, fra Barnets Ballen og GlædesKrig, indtil Talerens og Sangerens herligste Ytring, fra Drengens første Wyden, indtil de uhyre Anstalter, hvorved Lande forsvares, og erobres, fra den letteste Belvillie, og den flygtigste Kierlighed, til den heftigste Videnstæb og den alvorligste Forening, fra den reneste Følelse af den sandfelige Nær-værelse, til de sagteste Ahnelser og Forhaabninger om den fierneste aandige Fremtid, alt det, og langt mere ligger i Mennesket, og maa uddannes, men ikke i een; men i mange. Hvert Anlæg er vigtigt, og det maa udvikles. Naar den ene kun fremmer det Skønne, den anden det Nyttige, da udgør først begge Dele samlede et Menneske. Det Nyttige fremmer sig selv, thi Mængden frembringer det, og Alle kunde ikke undvære det, det

Skønne maa fremmes; thi saa fremstille det,
og mange trønge dertil.

Hold inde, raabte Wilhelm: Alt det har
jeg læst. — Kun endnu nogle Linier! svarte
Zarno: her gienfinder jeg ganske Abbeens: een
Kraft behersker den anden; men ingen kan
danne den anden; i hvert Anlæg ligger og
ene Kraften til at fuldende sig; det forstaae
saa saa Mennesker, der dog ville lære og
virke. — Og jeg forstaaer det ikke heller, svar-
tede Wilhelm. De vil tit nok faae Abbeens
at høre over denne Text, og saa lad De os
kun stedse ret tydelig see, og holde fast paa,
hvad der er ved os, og hvad vi ved os
kunne uddanne; lad De os være retfærdige mod
de andre, thi vi ere kun at agte, for saa
vidt vi vide at agte. — For Himlens Skyld,
ingen Sententser mere, jeg føler, de ere et
flet Løgemiddel for et saaret Hierte. Siig
De mig heller med Deres grusomme Bestemt-
hed, hvad De venter af mig, og hvorledes, og

paa hvad Maade De vil opoffre mig. — En hver Mistanke, forsikkrer jeg Dem, vil De i Tiden giøre os Afbigt for. Det er Deres Sag at prøve og vælge, og vor at staae Dem bi. — Mennesket er ikke lykkeligt, før hans ubetingede Skæbne bestemmer sig selv sine Grændser. Hold Dem ikke til mig, men til Abbeem! tænk ikke paa Dem selv, men paa det, der omgiver Dem. Lær De, for Exempel at indsee Lotharios Ypperlighed, hvorledes hans vide Blik og hans Virksomhed uadskillelig ere forenede, hvorledes han stedse skrider frem, hvorleder han udbreder sig, og bortriver enhver med sig. Han medfører en Verden, hvor han gaaer, hans Nærværelse opliver og opflammer. See De vor gode Medicus derimod; han synes at være lige den modsatte Natur. Naar hiin kun virker i det Hele, og ogsaa i det Fierne, henvender denne sit lyse Blik blot paa den nærmeste Ting, han skaffer mere Midler til Virksomhed, end han Kulde frembringe og oplive Virksomheden;

hans Handlen ligner fuldkommen en god Huusholdning, hans Virksomhed er stille, i det han fremmer hver i sin Kreds; saa liden er en bestandig Samlen og Uddelen, Indtægt og Meddelelse i det Smaa. Maaskee kunde Lothario paa en Dag forstyrre, hvad denne har bygget paa hele Aar; men maaskee meddeler ogsaa Lothario i et Dieblis andre den Kraft hundredefold igien at oprette det forstyrrede. — Det er en sørgelig Syssel, sagde Wilhelm, naar man skal tænke over andres rene Fortrin i det Dieblis, da man er ueens med sig; slige Betragtninger anstaae vel den roelige Mand, ikke den, der bevæges af Lidenskab og Uvisshed. — At betragte roeligt og fornuftigt er ingensinde skadeligt, og i det vi vænne os til at tænke over andres Fortrin, stille vore dem umærket paa deres Plads, og hver falsk Virksomhed, Phantasien lokker os til, opgives da gierne. Befrie De, om muligt, Deres Sind fra al Mistanke og al Uengstlighed! der kommer Abbeent! var De

endelig venlig mod ham, indtil De endnu faaer mere at vide, hvormegen Tak De er ham skyldig. Den Skalk! der gaaer han mellem Therese og Natalia, jeg vilde vædde paa, han udtænker noget. Som han overalt gierne gider spilt en Smule Skiebne, kan han heller ikke lade det Lysthaverie fare, at stifte et Giftermaal iblandt.

Wilhelm hvis Lidenskabelige og fortrædelige Stemning ved alle Jarnos gode og kloge Ord ikke var blevet bedre, fandt det høist udelikar, at hans Ben netop i dette Dieblif omtalte et saadant Forhold, og sagde vel smilende, dog ikke uden Bitterhed: Jeg synes, man skulde overlade det Lysthaverie at stifte Giftermaal til de Personer, der have Lyst til hinanden.

Siette Capitel.

Geselskabet var just mødt hinanden igien, og
vore Venner saae sig nødsagede til at afbryde
Samtalen. Ikke længe efter blev der meldt
en Coureur, der vilde overlevere et Brev i
Lotharios egne Hænder; Manden blev ført
ind, han saae rask og dygtig ud; hans Livree
var meget riigt og smagfuldt. Wilhelm troede
at kende ham, og han tog ikke feil, det var
den samme, som han dengang havde skiftet
efter Philine og den formeente Mariane, og
der ikke var kommet tilbage. Han vilde just
til at tale til ham, da Lothario, der havde
læst Brevet, alvorlig, og næsten fortrædelig
spurgde: hvad hedder hans Herre?

Det er af alle Spørgsmaal, svarte Cou-
reren med Beskedenhed, det jeg mindst veed

at svare paa, jeg haaber, Brevet melder det
fornødne, mundtlig er intet overdraget mig.

Det være nu, som det vil, svarte Lothario
sankende, da hans Herre har den Tiltroe
til mig at skrive mig saa venlig til, skal han
være os velkommen. Han vil ikke længe
lade sig vente, svarte Coureren med et Bux,
og gik.

Hør engang, sagde Lothario, det gale
urimelige Budskab. Da blandt alle Gæster,
skrives den Ubekjendte, gode Humeur skal
være den behageligste Gæst, naar det indfin-
der sig, og jeg bestandig har det med mig til
Reisefelskab, haaber jeg, det Besøg, jeg
har tiltænkt Deres Naade, ikke vil mig ilde
optages, tvertimod haaber jeg med samtlige
høje Familiers fuldkomne Tilfredshed at an-
komme, og ved Leilighed igien at forsvie mig
bort, havende der, og saa videre. Grev von
Schneckenfuss.

Det er en ny Familie, sagde Abbeén.

Det maa vel være en Vikariatsgreve!
svarte Jarno.

Den Hemmelighed er let at giette, sagde Natalia, jeg vil vedde, det er Broder Frederick, der lige siden Onkels Død truer os med eet Besøg.

Rigtig, smukke og vise Søster! raabte een fra en nær Buss, og i det samme traadde en behagelig munter ung Mand frem; Wilhelm kunde neppe holde sig fra at give et Skrig. Hvad! raabte han: vor blonde Skielmsmester skal ogsaa han komme mig her for Die? Fredrik blev opmærksom, saae paa Wilhelm og raabte. Sandelig! mindre forundret var jeg bleven, ved her i min Onkels Hauge at forefinde de vidtberømte Pyramider, der dog i Egypten staae saa fast, eller Kong Mausoli Grav, der dog, som man forsikker

mig, ingensteds meer var til, end Dem min gamle Ven, og mangehaande Belgierer. Vær mig i Gærdeleshed og paa det venligste hilst.

Efter at han rundt om havde budt alle Velkommen, og hilst Dem, sprang han igien hen paa Wilhelm, og raabte: hold mig ham endelig varin denne Helt, Hærfører, og dramatiske Philosoph. Jeg har veed vort første Bekjendtskab friseret ham stet, ja jeg tør vel sige, med Heglen, og dog har han siden sparet mig et dygtigt livfuld Hug. Han er ædelmodig som Scipio, gavmild som Alexander, ved Leilighed ogsaa forelsket, dog uden at hade sine Medbeilere. Ikke at han skulde samle gloende Kul paa Hovedet af sine Fiender, som er kun en stet Tjeneste, vil man sige; at vise en; nei tvertimod sender han de Benner, der bortføre ham hans Vige, gode og troe Tienere efter, at de ikke skal støde deres Fod paa nogen Steen.

I denne Smag blev han uopholdelig ved, uden at nogen var istand at standse ham, og da ingen kunde svare ham i samme Manceer, beholdt han Ordet saa temmelig eene. Andrer Eder ikke, udraabte han, over min store Belæst-
hed i hellige og profane Skribentere, I skal erfare, hvorledes jeg er kommet til disse Rund-
skaber. Man vilde vide af ham, hvorledes det gik ham? hvor han kom fra? men han kunde for bare Sententser og gamle Historier ikke komme til nogen tydelig Forklaring.

Natalia sagde sagte til Therese: Hans Slags Lystighed gjør mig Ondt, jeg vilde vædde paa, han ikke er vel tilmode derved.

Da Fredrik, paa nogle Spørg nær, som Jarno svarte ham, ingen Anklang for sine Løyer fandt hos det øvrige Selskab, sagde han: der bliver intet andet tilbage for mig, end med den alvorlige Familie ogsaa at blive alvor-
lig, og da under saadanne betænkelige Omstænd-

digheder, min hele Syndebyrde strax falder paa min Siel, vil jeg her fort og godt forstaae mig til et Generalskriftemaal, men som I, mine dyrebare Herrer og Damer intet faae at høre af. Denne ædle Ven, her, som alt adskilligt af mit Levnet og Dont er bekendt, skal ene erfare det saameget mere, som han ene har nogen Tøie at spørge derom. Skulde De ikke være nysgiærrig efter at vide, vedblev han til Wilhelm, hvorledes, og hvordan, hvo, naar, og hvorfor? — hvorledes seer det ud med Conjugationen af det grædste Verbum, Phileo, Philos, og med det allertidæreste Tidsords Derivativer.

Derpaa tog han Wilhelm ved Armen, førte ham bort, og favnede og kyskede ham, uden Maade.

Neppe var Fredrik kommet paa Wilhelms Bærelse, før han i Vinduet fandt en Puderkniv ligge med Paaskrivt: tænk paa mig!

J gemmer jeres dyrebare Ting godt, sagde han: det er i Sandhed Philines Pudderkniv, som hun forærede Jer den Dag, jeg havde rustet Jer saa dygtig. Jeg haaber, I har flittig derved tænkt paa den smukke Pige, og jeg forsikkrer Jer, hun holder ikke har glemt Jer, og naar jeg ikke alt længe havde bandlyst hvert Spor af Skinsyge af mit Hierte vilde jeg ikke kunde see paa Jer uden Misundelse.

Tal mig ikke mere om denne Skabning! svarte Wilhelm. Jeg nægter ikke, at jeg ikke i lang Tid kunde blive Indtrykket af hendes behagelige Nærværelse qvit; men det var ogsaa alt.

Why skam Jer! raabte Fredrik: hvo vil fornægte en Elsket! og I har elsket hende saa complet, som man kun kunde ønske; der gik ikke nogen Dag forbi, at I jo forærte hende noget, og hvem Indsken gjør Foræringer, elsker han sikkert ogsaa. Der blev intet andet

tilbage for mig, en tilstedst at pudse Jer hende bort, og det lykkedes da endelig ogsaa den lille røde Officeer.

Hvorledes? De var den Officeer, vi traf hos Philine, og som hun reiste bort med? Ja! svarte Fredrik: og som De tog for Mariane! vi har leet nok af den Feiltagelse. Hvilken Grusomhed! raabte Wilhelm: at lade mig blive i en saadan Uvished.

Og oven i købet, strax at tage den Conveer, De sendte efter os, i Tjeneste! svarte Fredrik. Det er en dygtig Karl, og er i al den Tid ikke kommet fra vor Side. Og Pigen elsker jeg endnu ligesaa rasende som nogensinde. Mig har hun ganske synderlig forgiort, saa jeg finder mig ganske nær et mythologisk Tilfælde, og hver Dag frygter at blive forvandlet.

Stig mig bare, spurgte Wilhelm, hvor har De Deres udbredte Lærdom fra? Jeg hører med Forundring paa den selsomme

Maneer, De har antaget, bestandig at tale med Hensyn til gamle Historier og Fabler.

Paa den lystigste Maade, sagde Fredrik, er jeg blevet Lærd, og det meget Lærd. Philine er hos mig. Vi har af en Forpagter lejet den gamle Borg paa et Riddergods, hvor vi leve saa lystige, som Nisser. Der have vi fundet et vel compendieus men udsøgt Bibliothek, indeholdende en Bibel i Folio, Gottfreds Krønike, to Bind Theatrum europæum, Acerra philologica, Gryphii Skrifter, og nogle andre mindre vigtige Bøger. Nu varede dog, naar vi havde afføyet, mangengang Tiden os lang, vi vilde læse, og inden vi saae os om, blev den lange Tid os endnu længere. Endelig havde Philine det herlige Indfald, at slaae alle Bøgerne op paa et stort Bord, vi satte os lige over for hinanden, og læste mod hinanden, bestandig kun enkelte Steder, af den ene Bog saa godt som af den anden. Det var nu ret en Fornøjelse! vi

troede virkelig at være i godt Selskab, hvor man holder det for upasseligt, at blive forlænge ved een Materie, eller vel endog, at vilde undersøge den grundig. Vi troede at være i levende Selskab, hvor ingen lader den anden komme til Orde. Denne Moroe gjør vi os regelrigtig hver Dag, og blive derved efterhaanden saa lærde, at vi undreder selv over det. Alt finde vi intet Nyt mere under Solen; til alt byder vor Videnskab os et Tilæg. Vi afveerle denne Maade, at undervise os paa mangehaande Manerer. Snart læse vi efter et gammelt bestaabt Timeglas, som paa nogle Minuter er udløbet, hurtig dreier den anden Glasset, og begynder at læse af en Bog, og neppe er igien Sandet i det nederste Glas, saa begynder alt den anden igien med sin Sententz, og saaledes studere vi virkelig paa sand academisk Maneer, undtagen at vi have kortere Timer, og at vore Studia ere overmaade mangfoldige.

Det Galsskab begriber jeg nok, sagde Wilhelm, naar saadant et lystigt Par engang er sammen; men hvor det letsindige Par kan blive saa længe sammen, det begriber jeg ikke saa snart.

Det er, raabte Fredrik, just Lykke og Ulykke; Philine tør ikke lade sig see; hun gider ikke seet sig selv, hun er paa gode Veie. Uformeligere og latterligere er intet i Verden end hun. Endnu kort før jeg gif, kom hun hændelsevis for Speilet. Why for Pokker! sagde hun, og vendte Ansigtet bort, den livagtige Madam Melina! det stygge Billede! man seer dog ret nederdrægtig ud!

Jeg maa tilstaae, svarte Wilhelm smilende, at det maa være temmelig comist at see Jer to sammen, som Fader og Moder.

Det er ret en naragtig Streeg, sagde Fredrik, at jeg endnu tilsidst skal anses for

Fader. Hun paaftaaer det, og Tiden træffer ogsaa rigtig nok ind. I Begyndelsen gjorde det forbandede Besøg hun havde gjort Jer efter Hamlet, mig en Smule confus.

Hvad for et Besøg!

I har dog vel ikke reent udsovet Erindringen derom? det allerkiæreste sødelige Spørgelse den Nat, var, om I ikke veed det endnu, Philine. Den Historie var rigtig nok en drøø Medgift; dog naar man ikke vil lade sig sligt behage, maa man slet ikke elske. Faderskabet beroer overalt kun paa Overbeviisninger, jeg er overbevist, og altsaa er jeg Fader. Der seer I, at jeg ogsaa paa rette Sted, veed at bruge Logiken. Og dersom Barnet ikke strax efter sin Fødsel leer sig ihjel paa Stødet, kan det blive om ikke en nyttig, dog en behagelig Verdensborger.

Medens Vennerne paa denne lystige Maade talte sammen om letsfærdige Gienstande,

havde det øvrige Selskab begyndt paa en alvorlig Samtale. Neppe havde Fredrik og Wilhelm begivet sig bort, før Abbeens ufor- mærkt førte Bennerne ind i en Haugefal, og og da de havde taget Plads, begyndte sit Foredrag.

Vi have, sagde han, i Almindelighed paaftaaet, at Frøken Therese ikke er sin Moders Datter, det er nødvendigt, at vi nu og i det Enkelte forklare os herom. Her er Historien, som jeg saa tilbyder mig at belægge, og paa alle Maader bevise.

Frue von *** levede i sin Egetstands første Aar i bedste Forstaaelse med sin Gemal, kun havde de den Ulykke, at Børnene, som der nogle Gange var Haab til, kom Forsødte til Verden, og Lægerne ved det tredie næsten alt bebudede Moderen Døden, og ved et følgende forudsagde den saa ganske uundgaaelig. Man var nødsaget at tage en Beslutning,

man vilde ikke have Egtebaandet, man fandt sig i borgelige Henseender for vel derved. Frue von * * * søgte i Uddannelsen af sin Mand, i en vis Repræsentation i Forsængelighedens Glæder, en Slags Skadesholdelse for den Moderlykke, der var hende nægtet. Hun saae med megen Munterhed igiennem Fingre med hendes Mand, da han fattede Tilbrædelighed til et Fruentimmer, der bestyrede hende Huusholdningen, havde en deilig Skabning, og en meget solid Caracteer. Frue von * * * bød kort efter selv Hænderne til en Indretning, efter hvilken den gode Vige overlod sig til Thereses Fader, vedblev at besørge Huushøvsenet, og mod Fruen i Huset viste næsten endnu mere Tienstagtighed og Hengivenhed, end tilforn.

Nogen Tid efter erklærede hun sig paa gode Veie, og begge Egtefolkene kom ved denne Leilighed, kiøndt af ganske forfællig Anledning paa samme Taaler. Herr von

*** ønskede at medføre sin Elskedes Barn, som ægte i Huset, og Frue von ***, fortrædelig, at ved hendes Læges Indiscretion hendes Forsatning var Rygtet i Naboelaug, tænkte ved et foregivet Barn igien at sætte sig i Anseelse, og ved en saadan Eftergivenhed faae en Overvægt i Huset, hun under de øvrige Omstændigheder var bange for at tabe. Hun var mere tilbageholdende end hendes Gemaal, hun mærkede ham hans Ønske af, og vidste uden at gaae ham imøde, at lette ham en Erklæring. Hun gjorde sine Betingelser, og fik næsten alt, hvad han forlangte, og saaledes blev det Testamente til, hvori saalidet syntes at være sørget for Barnet. Den gamle Læge var død; man vendte sig til en ung virksom, fornuftig Mand, han blev vel belønnet, og han kunde selv søge en Værelse i, at udsætte og forbedre sin afdøde Collegas Uduelighed og Overivelse. Den rette Moder samtykkede ikke ugiernerne; man spillede Forestillingen ikke ilde, Therese kom til Verden, og blev tillagt

en Stedmoder, medens hendes virkelige Moder blev et Offer for denne Forstillelse, da hun vovede sig for tidlig ud, døde, og efterlod den gode Mand træstesløs.

Frue von * * * havde midlertid naaet hele sin Hensigt; hun havde for Verdens Dine et elskværdigt Barn, som hun overdrevet paraderede med; tillige var hun blevet en Medbeilerinde qvit, hvis Forhold hun imidlertid dog betragtede med avindsyge Dine, og hvis Indsyndelse hun dog, i det mindste for Fremtiden hemmelig frygtede; hun overvældede Barnet med Omhed, og vidste i fortroelige Timer ved en saa levende Deeltagelse i hans Tab saaledes at drage sin Gemal til sig, at han, kan man gierne sige, ganske Hengav sig til hende, lagde sin og sit Barns Lykke i hendes Hænder, og knap fort for sin Død, og det paa en vis Maade blot ved sin vorne Datter, igien blev Herre af Huset. Det var, smukke Therese, den Hemmelighed, Deres syge Fader

rimeligviis saa gjerne ville have aabenbaret Dem; det er det, jeg nu, just da den unge Ven, der med den synderligste Forknytning i Verden er blevet Deres Brudgom, fattes her i Selskabet, omstændelig vilde foreslagge. Her er Papirerne, som paa det strengeste bevise, hvad jeg har paaستاet. De vil deraf tillige erfare, hvor længe jeg alt har været denne Opdagelse paa Spor, og hvorledes jeg dog først nu kunde komme til Bished; hvorledes jeg ikke vovede at sige min Ven noget om Mueligheden af hans Lykke, da det vilde have frænket ham for dybt, naar dette Haab anden Gang var forsvundet. De vil begribe Lydias Mistanke; thi jeg tilstaaer gjerne, at jeg paa ingen Maade begunstigede vor Vens Tilbøielighed for denne gode Pige, fra det Dicklik af jeg igien saae hans Forbindelse med Therese imøde.

Ingen svarede noget paa denne Historie. Fruentimmerne gave nogle Dage efter, Papirerne tilbage, uden videre at tale derom.

Man havde Midler nok i Nærheden at
 sysselsætte Selskabet, naar det var samlet, og
 saa tilbød Egnen saamange Yndigheder, at
 man gierne deels ene, deels samlede, til Fods,
 til Vogns, og til Hest saae sig om der.
 Garna forrettede ved en saadan Leilighed sit
 Erinde til Wilhelm, forelagde ham Papirerne
 men syntes ikke videre at forlange nogen Be-
 slutning af ham.

I den høist besynderlige Forsatning, jeg
 befinder mig i, sagde derpaa Wilhelm, behø-
 ver jeg blot at gientage Dem, hvad jeg strax
 i Begyndelsen i Natalias Nærværelse, og sik-
 kerlig af et reent Herte har sagt Dem: Botha-
 rio og hans Benner, kunne fordre ethvert
 Slags Selvfornægtelse af mig, jeg nedlægger
 herved alle mine Fordringer paa Therese i
 deres Haand, skaf De mig derimod min for-
 melige Afsked. O der behøves min Ven!
 ingen stor Betænkning til at beslutte mig. Alt
 i disse Dage har jeg følt, at Therese har

Umage med, blot at vedligeholde et Skin af den Livlighed, hvormed hun først hilste mig her. Hendes Tilbøielighed er mig røvet; eller rettere jeg har aldrig besiddet den.

Slige Tilfælde torde vel bedre efterhaanden oplyse sig under Taushed og Forventning svarede Jarno, end ved nogen Pøffen, hvor af altid kommer en Slags Forlegenhed og Siæring.

Jeg syntes snarere, sagde Wilhelm, at just dette Tilfælde var istand til den roeligste og reneste Afgjørelse. Man har saa ofte bebreidet mig Nælen og Uvisshed, hvorfor vil man nu da jeg er bestemt, ligesvem mod mig begaae en Feil, man badlede hos mig? gjør Verden sig blot derfor saa megen Umage med at danne os, for at lade os føle, at den ikke gider ladt sig danne? Ja und mig ret snart den rene Følelse at blive et Misforhold qvit,

hvori jeg med det reneſte Sindelag af Verden
er kommen.

Uagtet denne Bøn forløb nogle Dage
hvori han intet videre hørte om denne Sag,
heller ikke mærkede videre Forandring hos sine
Venner; tværtimod var Samtalen blot almindelig
og ligegyldig.

Syvende Capitel.

Engang sad Natalia, Jarno, og Wilhelm sammen, og Natalia begyndte: De er takkefuld, Jarno! det har jeg alt nogen Tid kunnet mærke Dem af.

Det er jeg, svarede Bennen, og seer et meget vigtigt Anliggende for mig, der alt længe er forberedet hos os, og som nu vel maa lægges Haand paa. De veed alt noget deraf i Almindelighed, og jeg tør gierne i vor unge Vens Nærværelse tale derom, da det skal komme an paa ham, om han har Lyst til at tage Deel deri. Mig vil De ikke længe mere see, thi jeg er i Begreb med at gaae over til Amerika.

Til Amerika? svarte Wilhelm smilende, et saadant Eventyr havde jeg ikke ventet af dem, og endnu mindre, at De skulde ansee mig til Deres Staldbroder.

Naar De kender hele vor Plan, svarte Gerno, vil De give den et bedre Navn, og maaskee blive indtaget for den. Hør mig! man behøver kun at være lidet fiendt med Tingene i Verden, for at blive vaer, at der forestaaer os store Forandringer, og at Eiendommene næsten ingensteds mere ere ret sikre.

Jeg har intet tydeligt Begreb om Tingene i Verden, faldt Wilhelm i Ordet, og jeg har først for kort siden bekymret mig om mine Eiendomme. Maaskee havde jeg giort vel i, endnu at slaae dem længere af Tanke, da jeg maa mærke, at man bliver saa hypochondrist af at sørge for at bevare dem.

Hør mig ud! sagde Zarno: Sorg rammer Alderen, paa det Ungdommen en Tidlang kan være sorgfrie. Ligevægten i de menneskelige Handlinger kan desværre kun ved Modsatninger bringes tilveje. Det er for nærværende Tid intet mindre end raadeligt, blot at have Eiendom paa et Sted, kun at betro et Sted sine Penge; og derimod er det igien svært at holde Opsyn derover paa mange; vi have derfor udtænkt os noget andet; fra vort gamle Taarn skal udgaae et Samsund, der skal udbrede sig i alle Verdens Dele, og som man fra hver Verdensdeel kan træde ind i. Vi assurerer hinanden indbyrdes vor Eksistens, i det eneste Tilfælde, at en Statsrevolution aldeles drev een eller en anden fra sine Eiendomme; Jeg tager nu over til Amerika, for at nytte de gode Forhold, vor Ven ved sit Ophold der har erhvervet sig. Abbeeen vil til Rusland, og De skal have Valget, naar De vil staae Dem til os, om De vil staae Lothario bi i Tydskland, eller tage med mig.

Jeg synes, De skulde vælge det sidste; thi at gjøre en stor Reise er overmaade nyttigt for en ung Mand.

Wilhelm samlede sig, og sagde: Forslaget er al Overveielse værdt! thi mit Balsprog bliver dog med det første: jo længere bort, jo bedre! jeg haaber, De vil gjøre mig nøiere kiendt med Deres Plan. Det kan komme af min ringe Kiendskab til Verden, men mig forekommer der at sætte sig uendelige Vanskeligheder mod en saadan Forbindelse.

Hvoraf de fleste ene høve sig ved det, svarede Zarno, at der hidtil kun er faae af os ærlige, fornuftige, og bestemte Folk, der have en vis almeen Aand, hvoraf ene den selskabelige Aand kan udspringe.

Fredrik, der hidtil kun havde hørt til, svarte derpaa: og give I mig et godt Ord, gaaer jeg med.

Jarno rystede paa Hovedet.

Nu hvad have I at udsætte paa mig blev Fredrik ved. Til en ny Colonie, behøves ogsaa unge Colonister, og dem bringer jeg strax med; ogsaa lystige Colonister, det forfikkre jeg Eder. Ogsaa vidste jeg nok en brav ung Pige, der herover ikke mere er paa sin Plads, den søde indtagende Lydia. Hvor skal det arme Barn hen med sin Smerte og Jammer, naar hun ikke ved Leilighed kan kaste den i Havets Dyb, og naar ikke en brav Mand tager sig af hende. Jeg synes, min Ungdoms Ven, da De dog er paa Gang med, at trøste Forladte, skulde I bestemme Jer! hver tog sin Pige under Armen og vi fulgte den gamle Herre.

Dette Forslag fortrød Wilhelm. Han svarte med forstilt Rolighed: jeg veed jo ikke engang, om hun er fri, og da jeg overalt ikke

synes at være lykkelig i Frierie, gad jeg ikke engang gjort sig et Forsøg.

Natalia sagde derpaa: Broder Fredrik! du troer, for det du handler letfindig for dig selv, gjælder dit Sindelag ogsaa for andre. Vor Ben fortjener et grundeligt Hjerte, der tilhører ham ganske; der ikke ved hans Side bevæges af fremmede Erindringer: kun med en høist fornuftig og reen Caracteer, som Thereses, var et Bovestykke af dette Slags at tilraade.

Hvad Bovestykke! raabte Fredrik. I Rørlighed er alting Bovestykke. I Lovhytten eller for Alteret, med Favnetag, eller Guldringe, ved Græshoppernes Sang, eller med Trompeter og Pauker; alt er kun et Bovestykke og Tilfældet gjør Alt.

Jeg har altid seet, svarte Natalia, at vore Grundsætninger kun ere et Supplement

til vore Eksistencer. Vi hænge alt for gierne en gyldige Lovs Raabe om vore Feil. Giv kun Ngt hvilken Bei den Skionne endnu vil føre dig, der paa saa voldsom en Maade har draget dig til sig, og holder dig fast.

Hun er selv paa meget god Bei, svarte Fredrik, paa Veien til Hellighed. Det er rigtig nok en Omvei, men deslystige og sikkere; Maria fra Magdald er ogsaa gaaet den, og hvo veed, hvor mange andre. Overalt, Søster! naar der tales om Kiærlighed, skulde du slet ikke snakke i med. Jeg troer, du gifter dig ikke, før det engang etsteds fattes en Brud, ogsaa giver du dig efter din sædvanlige Godhiertighed hen, som Supplement til en eller anden Eksistens. Alt saa lad os kun nu slutte vor Handel med den Seelenverkooper der, og blive enige om vort Reiseselskab.

De kommer for silde med Deres Forslag sagde Jarno: Lydia er der sørget for.

Og hvorledes? spurgde Fredrik.

Jeg har selv tilbudet hende min Haand, svarte Zarno.

Gamle Herre! sagde Fredrik: der gjør I en Streeg, som man, naar man betragter den som et Substantivum, kunde finde adskillige Adjectiva, og følgelig, naar man betragter den som Subjekt, adskillige Prædikater til.

Jeg maa oprigtig tilstaae, svarte Natalia, det er et farligt Forsøg, at tilegne sig en Pige i det Dieblig, da hun fortvivler af Kiærlighed til en anden.

Jeg har vovet det, svarte Zarno; hun bliver under en vis Betingelse min. Og troe De mig, intet i Verden er af større Priis end et Hierte, der er istand til Kiærlighed og Lidenskab. Om det har elsket? om det elsker endnu? derpaa kommer det ikke an. Den

Kiærlighed en anden elstes med, er mig næsten mere indtagende, en den, hvormed jeg kunde elstes, jeg seer et skönt Hjertes Kraft, Bølge, uden at Egenkiærlighed formærker mig det rene Syn.

Har De alt talt med Lydia i disse Dage? spurgte Natalia.

Garno nikkede smilende, Natalia rystede med Hovedet, og sagde i det hun reiste sig: jeg veed snart ikke mere, hvad jeg skal gjøre af Eder; men mig skulde I sikkerlig ikke forville.

Hun vilde just gaae, da Abbeén traadde ind med et Brev i Haanden, og sagde til hende: Blev De! jeg har her et Forslag, hvorved Deres Raad vil være velkommet. Marfesen, deres afdøde Onkels Ven, som vi nogen Tid have ventet, maa i disse Dage være her. Han skriver mig, at det tydske Sprog dog

ikke gleeed saa godt for ham, som han havde troet, og at han behøvede en Medreisende, der fuldkommen havde den og nogle andre inde; da han mere ønskede at træde i videnskabelige end politiske Forbindelser, var en saadan Tolk ham uundværlig. Jeg vidste ingen der var bedre fliffet dertil, end vor unge Ben. Han kiender Sprog, er forresten kyn- dig i mange Ting, at det vil være en stor Fordeel for ham, i saa godt Selskab, og under saa fordeelagtige Omstændigheder at see Tydsk- land. Dem der ikke kiender sit Fædeland, har ingen Maalestok for fremmede Lande. Hvad siger De, mine Benner? hvad siger De, Natalia?

Ingen vidste at indvende noget mod dette Tilbud. Jarno syntes ikke at ansee sit For- slag at reise til Amerika, for nogen Hindring, da han desuden ikke vilde bryde strax op. Natalia taug, og Fredrik anførte adskillige Ordssprog om Reisers Nytte.

Wilhelm var i sit Hjerte saa forbitret over dette Forslag, at han neppe kunde følge det. Han saae kun alt for tydelig en Aftale, snart at blive ham qvit, og hvad der var det værste, man lod sig saa aabenlyst, saa reent uden Skaansel mærke dermed. Ogsaa den Mistanke Lydia havde opvakt hos ham, Alt, hvad han selv havde erfaret, blev igjen paa ny levende for hans Siæl, og den naturlige Maade, hvorpaa Gerno havde udlagt ham alt, syntes ham ogsaa blot en kunstig Fremstilling.

Han samlede sig og svarte: Dette Tilbud fortjener vist nok et modent Overlæg.

En hurtig Beslutning torde behøves, svarte Abbeén.

Dertil er jeg nu ikke fattet; svarte Wilhelm. Vi kan oppebie Mandens komme, og da see om vi passe sammen. Men een Hovedbetingelse maa man forud indgaae, at jeg maa

maa have min Felix med, og tage ham med Overalt.

Denne Betingelse vil neppe blive bevilget, svarte Abbeén.

Og jeg indseer ikke, raabte Wilhelm, hvorfor jeg af noget Menneſke i Verden ſkulde lade mig ſkrive Betingelſer fore? Og hvorfor jeg, naar jeg engang vil ſee mit Fædreland, behøver en Italiener til Selskab?

For det et ungt Menneſke, svarte Abbeén med en vis imponerende Alvorlighed, ſtedſe har Grund til at hæfte ſig til.

Wilhelm, der nok mærkede, at han ikke var iſtand til at holde ſig længere, da hans Tilſtand blot ved Natalias Nærværelſe endnu i en nogen Maade lindredes, lod ſig herpaa med nogen Haſt forlyde: Man under mig blot endnu kort Betænketid, og jeg formoder, det

vil snart afgjøre sig, om jeg har Årsag til at hæfte mig videre til, eller om ikke maaskee Hjerte og Klogskab modsnaelig bebude mig, at løsrive mig fra saa mange Vaand, der true mig med et evigt elendigt Fængenskab.

Saaledes talte han med levende bevæget Sind. Et Blik paa Natalia beroeligede ham i nogen Maade, da i dette lidenskabelige Øieblik hendes Udseende og hendes Værd kun desdybere indprægede sig hos ham.

Ja, sagde han til sig selv, da han fandt sig ene, tilstaae dig kun du elsker hende, og Du føler atter, hvad det vil sige, naar Mennesket med alle Kræfter kan elske. Saaledes elskede jeg Mariane, og tog saa stærkelig Feil af hende; jeg elskede Philine; og maatte foragte hende. Aurelia agtede jeg, og kunde ikke elske hende; jeg ærede Therese, og den faderlige Kiærlighed antog sig Skikkelsen af en Tilbøielighed for hende, og nu da i dit Hjerte

alle de Følelser møde, der skulde gjøre Venne-
 sket lykkeligt, nu er du nødsaget at flye! Al!
 hvorfor maa til disse Følelser, til disse Erken-
 delser den uovervindelige Higen efter Besid-
 delse forene sig? og hvorfor lægge uden Besid-
 delse just disse Følelser, disse Overtydninger
 enhver anden Slags Lyksalighed fuldkommen
 øde? Vil jeg for Fremtiden kunne nyde Solen
 og Verden, Selskabet, eller noget af Lykkens
 Goder? vil du ikke altid sige til dig selv; Ma-
 talia er der ikke og dog vil desværre Natalia
 stedse være dig nærværende. Sukker du Dinene,
 vil hun fremstille sig for dig; aabner du dem,
 vil hun henvæve for alle Gienstand, som det
 Syn et blandende Billede efterlader i Diet.
 Var ikke alt tilforn Amazonens hastig forbiile-
 de Gestalt stedse nærværende for din Indbild-
 ningskraft? og du havde blot seet hende, du
 kiender hende ikke. Nu da du kiender hende,
 da du var hende saa nær, da hun har viist
 saa megen Deeltagelse for dig, nu ere hendes
 Egenskaber indprægede saa dybt i dit Sind,

som nogensinde hendes Vilsede i dine Sandser. Ængstligt, er det stedse at søge, men meget ængstligere, at have fundet, og maatte forlade? Hvad skal jeg nu i Verden videre spørge efter? hvorefter skal jeg videre see mig om? hvilken Egn, hvilken Stad bevarer en Skat, der ligner denne? og jeg skal reise, for stedse kun at finde det ringere? Er da Livet blot som en Løbebane, hvor man hurtig maa vende om igien, naar man har naaet den yderste Ende? Os staaer det Gode, det Fortreffelige der, blot som et uforrykket Maal hvorfra man med raske Heste maa ile bort ligesaasnart, som man troer at have naaet det, isteden for enhver anden, der trakter efter jordiske Vare, kan anskaffe dem i de forskiellige Himmelegne, eller vel endog paa Messe og Marked.

Kom kiære Dreng, raabte han sin Søn imøde, der just kom springende til: vær og bliv du mig Alt! du blev mig givet til Erstatning for din elskede Moder, du skulde erstatte

mig den anden Moder, og nu har du det endnu større Gaa at udfylde. Sysselsæt mit Hjerte, sysselsæt min Aand med din Skønhed, din Elskværdighed, din Videlsyst, og dine Evner.

Drengen var sysselsæt med et nyt Legetøj, Faderen søgte at indrette ham det bedre, ordentligere, hensigtspasseligere; men i samme Dieblis tabte og Drengen Lysten dertil. Du er et sandt Menneske! udraabte Wilhelm, kom min Søn, kom min Broder, lad os uden Hensigt henleeege i Verden, saa godt vi kunne.

Hans Beslutning at tage bort, tage Varnet med sig, og adsprede sig ved Gienstandene i Verden, var nu hans faste Forsæt. Han skrev til Werner, bad ham om Penge og Creditbreve, og sendte Fredriks Courer bort med den skærpende Befaling snart at komme igjen. Saa meget han endog var forstemt mod de øvrige Venner, saa vedblev hans Forhold til

Natalia. Han betroede hende sin Hensigt; ogsaa hun antog for bekiendt, at han kunde og maatte tage bort; og om end denne tilsyneladende Pigeegyldighed, hos hende smertede ham, beroeligedes han dog fuldkommen ved hendes gode Maade, og hendes Nærværelse. Hun raadde ham at besøge adskillige Steder, for der at lære at kiende nogle af hendes Venner og Veninder. Coureren kom tilbage, og bragte, hvad Wilhelm havde forlangt, hvorvel Werner ikke syntes fornøiet med denne ny Udflugt. Mit Haab, at du vilde blive fornuftig, skrev denne, er atter udsat en god Stund. Hvor sværme i om allesammen? og hvor bliver da det Fruentimmer af, hvis huusholderiske Vistand du gav mig Haab om? Ogsaa de øvrige Venner ere ikke tilstæde; Birkedommeren og mig er hele Sagen væltet paa. En Lykke, at han er en ligesaa god Lovmand, som jeg er Financemand, og at vi ere begge to vante til at slæbe noget. Lev vel! Dine Omsværminger skal være dig forladte, naar

dog uden dem vort Forhold der i Egnen ikke kunde blevet saa godt.

Hvad det Udvortes angik, kunde han nu gierne have reist; men hans Sind var endnu bundet ved to Hindringer. Man vilde engang for alle ikke visse ham Mignons Lida, førend ved Fordefærdet, Abbeens agtede at holde, til hvilket Høitidelighed Alting endnu ikke var istand til. Ogsaa var Lægen blevet bortkaldt ved et sunderligt Brev fra Landsbyepresten. Det angik Harpespilleren, hvis Skiebne Wilhelm nøiere vilde underrettes om.

I denne Tilstand fandt han hverken Dag eller Nat Hvile enten til Legem eller Siæl. Naar Alt sov, gik han op og ned i Huset. De gamle bekiendte Kunstværkers Nærværelse tiltrak ham, og stødte ham bort.

Han kunde ikke enten gribe, eller slippe noget, der omgav ham; Alt erindrede ham,

om Alt, han oversaae sit Livs hele Ring, kun laae den desværre brudt for ham, og syntes for bestandig ikke at vilde slutte. Disse Kunstværker, hans Fader havde solgt, syntes ham et Symbol, at ogsaa han deels skulde være udelukket fra en roelig og stadig Besiddelse af det ønskelige i Verden, deels ved egen og fremmed Brøde berøves det. Han tabte sig saa langt i disse synderlige og sørgelige Betragtninger, at han mangengang forekom sig selv, som en Aand, og selv naar han befølte og berørte Tingene udenfor sig, neppe kunde holde sig for den Tvivl, om han dog ogsaa virkelig levede og var til.

Kun den levende Smerte, der mangelgang greb ham, at han saa formastelig og dog saa nødvendig skulde forlade alt det fundne og Gienfundne, kun hans Taarer gav ham Gølelsen af hans Tilværelse igien; forgiæves kaldte han sig den lykkelige Tilstand, hvori

han dog egentlig befandt sig, i Minde. Saa er da alt intet! raabte han, naar det Eneste, fattes, der er Menneſket alt det øvrige værdt.

Abbeem forkyndte Selskabet Markesens Komme. De er vel, sagde han til Wilhelm, som det lader bestemt til at reise ene bort med deres Dreng; lær imidlertid i det mindste at kiende denne Mand, der, hvor de end undervejs træffer ham, i alle Tilfælde kan være Dem nyttig. Markesen kom, det var en Mand endnu ikke i høi Alder, en af de velſkabte behageligſte lombardiſke Figurer. Han havde, ſom Yngling gjort Kiendſkab, fiørst ved Armene, ſaa i Foretninger med Onklen, ſom alt var meget ældre, ſiden havde de giennemreist en ſtor Deel af Italien ſammen, og de Kunſt-værker, Markesen gienſandt her, vare for en ſtor Deel, i hans Nærværelſe, og under mange lykkelige Omſtændigheder, ſom han endnu godt kom ihu, kiøbte, og ſamlende.

Italienerne har overalt en dybere Følelse for Kunstens høie Værdighed, end andre Nationer, enhver, der kun har nogen Ting for, vil hedde Kunstner, Mester, og Professor, og bekiender i det mindste ved denne Titelsyge, at det ikke er nok, at snappe noget ved Tradition, eller ved Øvelse faae een eller anden Hændighed; han tilføjer at enhver meget meer ogsaa skulde være istand til at tænke over, hvad han tager sig for, at fremsætte Grundsætninger, og gjøre sig selv og andre Aarsagerne tydeligere, hvorfor det eller det var at gjøre.

Den fremmede blev rørt over at gienfinde saa skønne Besiddelser uden Eieren, og glad ved at høre sin Vens Mand tale af de herlige Efterladte. De giennemgik de forskellige Bærker, og fandt en stor Behagelighed i at kunde gjøre sig forstaaelige for hinanden. Markesen og Abbeén førte Ordet, Natalia, der igien følte sig hensat i sin Onkels Nærværelse, vidste

meget godt at finde sig i deres Meninger og Sindelag. Wilhelm maatte oversætte sig det i theatraliske Terminologie, naar han skulde forstaae noget deraf. Man havde ondt ved at holde Fredriks Spøg i Skranker! Jarno var sjælden tilstæde.

Ved den Betragtning, at fortræffelige Kunstværker i nyere Tider var saa sjældne, sagde Markesen: det lader sig ikke let tænke og oversee, hvad Omstændigheder maa gjøre for Kunstnerne; og derhos ere hos det største Genie, hos det meest afgjorte Talent endda bestandig de Fordringer uendelige, det har at gjøre sig selv, den Flid usigelig, der er fornøden til dens Uddannelse. Naar nu Omstændighederne gjøre lidet for det, naar det mærker, at Verden er noget let at fornøje, og selv kun begiærer et let, takkeligt, behageligt Udseende; saa var det at undres, om ikke Magelighed og Egenkiærlighed holdt ham fast ved det middelmaadige, det var selsomt, om

han ikke heller vilde for Modevarer tilbytte sig Noes, end vælge den rette Bei, der meer eller mindre fører ham til kummerlig Martir-
dom. Derfor tilbyde blot vor Tids Kunstnere bestandig, for aldrig at give. De vil altid pirre, for aldrig at tilfredsstille, alt er kun antydet og man finder ingensteds Grund eller Udførelse. Men man behøver og blot en Tid lang at bie roelig i et Gallerie, og give Agt, efter hvad for Kunstværker Mængden trækker, hvilke der roses, og hvilke der forsømmes, saa har man liden Lyst af Nutiden, og for Fremtiden lidet Haab.

Saa! svarte Abbeén: og saaledes danne Lysthaverie og Kunstnere hinanden gienfærdig; Lysthaveren søger kun en almindelig ubestemt Nydelse, Kunstværket skal omtrent behage ham som et Naturværk, og Menneskene troe, Organerne, til at nyde et Kunstværk, uddannede sig selv, ligesom Tungen og Ganen, man dommer om et Kunstværk, som om en Slags Mad,

og man begriber ikke, hvad anden Cultur der behøves til, at have sig til den sandeste Kunstsnydelse. Det tungeste finder jeg den Slags Afsondring, Mennesket maa virke i sig selv, naar han overalt vil danne sig selv; derfor finde vi saamange eensidige Culturere, hvoraf dog enhver tager sig til at dømme om det Hele.

Hvad De der siger, er mig ikke ganske tydeligt, sagde Jarno, der traadde ind i det samme.

Ogsaa er det vanskeligt svarte Abbeén, i Korthed at forklare sig bestemt derover. Jeg siger blot saameget: saasnart Mennesket gjør Fordring paa mangehaande Virksomhed, eller mangehaande Nydelse, maa han ogsaa være istand til at uddanne mangehaande Organer hos sig, ligesom uafhængige af hinanden. Hvo i hele sin Virksomhed vil gjøre eller nyde alting og hver Ting, hvo der vil knytte alt udenfor sig til en saadan Slags Nydelse, han

vit tilbringe hele sin Tid blot med en evig
 utilfredsstillet Stræben. Hvo tungt er det
 der synes saa naturligt, at beskue en god Na-
 tur, et ypperligt Malerie i og for sig selv,
 høre Sangen for Sangens Skyld, beundre
 Skuespilleren i Skuespilleren, fryde sig ved en
 Bygning for dens egen Harmonies, og dens
 Varigheds Skyld. Men nu seer man for det
 meste blot Menneskene behandle de meest afgjø-
 rende Kunstværker, som det kunde være et
 blødt Leer. Efter deres Tilbøieligheder,
 Meeninger, og Griller, skal det dannede Ma-
 mor strax omforme sig igien, den fastmurede
 Bygning udvide sig eller trække sig sammen,
 et Skilderie skal undervise, en Skuespiller for-
 bedre, 'og Alt skal blive Alt. Men egentlig
 fordi de fleste Mennesker ere uden Form, fordi
 de ikke kan give dem selv og deres Væsen
 nogen Skikkelse, arbeide de paa at betage Gien-
 standene deres, paa det endelig alt kan blive
 løs og sprød Materie, hvortil ogsaa de høre.
 Alt reducere de tilsidst til den saakaldte Effect,

alt er relativt, og saaledes bliver da og Alt relativt, paa den Nonsens og Smagløshed nær, der regierer det hele.

Jeg forstaaer Dem, svarede Tarno: eller rettere, jeg indseer nok, hvorledes det, De siger, hænger sammen med de Grundsætninger, De holder saa fast ved; men jeg kan umuelig tage det saa nøie med de arme Dievle, de Menneſker. Rigtig nok kender jeg nok af dem, der ved de ypperligste Natur- og Kunstværker strax erindre sig deres elendigste Nød-tørst, tage deres Samvittighed og deres Had med i en Opera, ikke aflægge deres Kiærlighed og Had ved en Støttegang, og i deres Forestillingsmaade først saameget mueligt maa formindſke det største og bedste, der uden fra kan bringes dem, for blot paa nogen Maade at forbinde det med deres kummerlige Væsen.

blev med Ottende Capitel.

Om Aftenen indbød Abbeén til Mignons
 Fordefærd. Selskabet begav sig til Forgan-
 genheds Salen, og fandt den paa det synder-
 ligste oplyst og udpyntet. Med himmelblaae
 Tæpper vare Væggene næsten fra øverst til
 nederst beklædte, saa at kun Soffet og Fries-
 skinte frem. Paa de fire Candelabrer i Hjør-
 nerne brændte store Vorfakler og ligesaa i For-
 hold paa de fire mindre, der omgav den mel-
 lemste Sarkophag. Ved Siden af denne stod
 fire Drenge, klædte himmelblaae med Sølv,
 og syntes med levende Bister af Strudsfiedre
 at tilviste en paa Sarkophagen liggende Figur
 Lust. Selskabet satte sig, og to usynlige Chor
 begyndte med huld Sang at spørge: hvem
 bringe I os til det stille Samfund? de fire
 Børn svarte med yndelig Stemme. En træt

Medbroder bringe vi Eder, lad ham hvile
mellem Eder til himmelske Sødskendes Jubel
engang ham vækker.

Chor

Ungdommens første i vor Kreds! vær os
velkommen, velkommen med Sorg! dig følge
ingen Dreng, ingen Pige! kun Alderdommen
nærme sig villig og roelig den stille Hald,
og i alvorligt Selskab hvile det kiære! kiære
Barn!

Drengene

At hvor ugiærne hidbragte vi ham? At!
og her skal han blive! lad os og blive, græde,
græde ved hans Kiste.

Chor

Seer dog de mægtige Vinger, seer det
lette reene Klædebon! hvor blinker det gyldne
Hovedbaand; seer den skønne den værdige
Noe!

Drengene

Alf Bingerne løfte hende ikke, i lette
 Leeg flager ei hendes Klædebon meer: Da vi
 med Roser bekrandsede hendes Hoved, saae hun
 huld og venlig til os.

Chor

Seer med Mandens Dine herop! i Eder
 leve den dannende Kraft, der bærer der
 Skionneste, Hvieste, Livet op over Stierne.

Drengene

Men ak! her savne vi hende; i Haugerne
 vandrer hun ikke, samler Engenes Blomster
 ei mere! lader os græde! hende forlade vi her,
 lader os græde, og blive hos hende.

Chor

Vorn! vender tilbage til Livet! Eders
 Taarer afstørre den friske Lust, der leger om
 det slyngende Band! Flygter fra Matten. Dag
 og Lyst, og Varighed er de levendes Lod.

Drengene

Op! vi vende tilbage til Livet! Dagen
give os Arbeid og Lyst, indtil Aftenen brin-
ger os Hvile, og vi qvæges af natlige Sovn.

Chor

Børn! iler fremad i Livet! I Skionheds-
reene Klædebon møde Kierlighed eder med
Himmelske Blik, og Udsødeligheds Krands.

Drengene vare alt langt borte, Abbe-
sted op fra sin Stool, og traadde bag Kisten.
Det er, sagde han, den Mands Anordning,
der har beredet denne stille Boelig, at hver
ny Ankommende skal modtages med Høitid.
Efter ham dette Huses Opbygger, dette Steds
Opretter, have vi først bragt en ung Udsan-
ding hid, og saaledes omfatter alt dette lidet
Num tvende ganske forskellige Offre for den
Kvænge, vilkaarlige og ubevægelige Dødens
Gudinde. Efter bestemte Love indtræde vi i
Livet, de Dage ere talte, der gjøre os modne

til at see Lyset, men for Livets Varighed er ingen Lov. Den svageste Livstraad drager sig i uventet Længde, og den stærkeste sønderknares voldsom af en Parces Sax, der syntes at finde Behag i Modsigelser. Om det Barn, vi her jorde, vide vi lidet at sige. Endnu er det os ubekendt, hvorfra det kom, dets Forældre kiende vi ikke, og dets Leveaars Antal formode vi blot. Dets dybe tillukte Hierte lod os knap giætte dets inderste Anliggender, intet var tydeligt ved det, intet aabenbart, uden dets Kierlighed til den Mand, der reddede det af en Barbars Hænder. Denne sømme Tilbøielighed, denne levende Taknemmelighed syntes at være den Lue, der fortærede hendes Livs Olie, Lægens Duellighed kunde ikke bevare det skønne Liv, det omhyggeligste Venskab kunde ikke opholde det. Men formaade ei Kunsten at fastholde den borttrængende Mand, da har den anvendt alle sine Midler paa at bevare Legemet, og unddrage

det for Forgængelighed. En balsamisk Masse er trængt giennem alle Aarer, og farver nu i Blodets Sted de saa tidlig henvisnede Kinder. Træder nærmere mine Venner! og seer Kunstens og Omhyggelighedens Underværk.

Han løftede Sløret, og Barnet laae i sine Engleklæder, som sovende i den behageligste Stilling. Alle traadde til, og beundrede dette Skin af Liv. Kun Wilhelm blev siddende i sin Stool, han kunde ikke fatte sig; hvad han sølte, torde han ikke tænke, og hver Tænke syntes at vilde forstyrre hans Følelse.

Talen var for Markesens Skyld blevet fremjagt paa fransk. Denne traadde til med de andre, og betragtede Gestaltet med Opmærksomhed. Abbeen blev ved: med en hellig Tillid, var ogsaa dette Gode for Menneskene saa lykkelige Hierte, bestandig henvendt til sin Gud. Udmygheden, ja en Tilbøielighed til udvortes at fornede sig, syntes hende medfødt.

Med Iver hang hun ved den catholske Reli-
gion, hvori hun var fød, og opdraget. Ofte
yttrede hun det stille Ønske, at hvile i viet
Grund, og vi have efter Kirkens Skikke ind-
viet denne Marmorliste, og den Smule Jord,
der er i hendes Hovedpude. Med hvilken
Fyrighed kyssede hun i sine sidste Dieblikke den
Korsfæstedes Billede, der paa hendes fine
Arme med mange hundrede Punkter staaer
meget ziirlig afbildet. Han blottede tillige, i
det han sagde dette, hendes høire Arm, og
en Crucifix med adskillige Bogstaver og Tegn
saaes blaalig paa hendes hvide Hud.

Markesen betragtede dette nye Særsyn
ganske nær ved. O Gud! raabte han, i det
han reiste sig, og løftede sine Hænder mod
Himlen, arme Barn! uhykkelige Niece! finder
jeg dig her igien, hvilken smertelig Glæde,
at finde Dig, som vi saalænge havde opgivet,
dette gode kiære Legeme, som vi længe troede
i Svæn, et Bytte for Fiskene, finde det her

igien vel død men bevaret. Jeg bivaåner dit
 Jordesfærd, der bliver saa herligt ved sit Ud-
 vortes og herligere ved de gode Menner-
 sker, der ledsage dig til dit Hvilested. Og
 naar jeg vil kunde tale, sagde han med brudt
 Stemme, skal jeg takke dem.

Taarer hindrede ham at faae videre frem.
 Ved at trykke paa en Fieder nedsankede Abbeens
 Legemet i Marmorets Dyb. Fire Ynglinge,
 flødte som hine Drenge, traadde frem bag
 Tæpperne, løftede det tunge skønt udjirede
 Laag paa Kisten, og begyndte tillige deres Sang.

Ynglingerne.

Vel bevaret er nu Skatten, Forgangen-
 hedens skønneste Bærk; her i Marmoret hviler
 det ufortæret, og ogsaa i Ebers Hierter, lever
 det, virker det frem. Skrider! skrider tilbage
 i Livet. Medtager den hellige Alvor herfra!
 thi Alvor den hellige, gjør ene Livet til
 Evighed.

Det usynlige Chor faldt ind med i de sidste Ord, men ingen af Selskabet fornåm de styrkende Ord, enhver var formeget sysselsat med de underfulde Opdagelser, og sine egne Følelser. Abbeu og Natalia førte Markesen, Therese, Lothario og Wilhelm derfra, og først da Sangen ganske ophørte at lyde for dem, faldt Smærter, Betragtninger, Tanker, Nysgjærighed over dem igien med al Magt, og inderlig ønskede de dem tilbage i hiint Element.

Niende Capitel.

Markesen undgik at tale om Sagen, men havde hemmelige og lange Samtaler med Abbeén. Han udbad sig, naar Selskabet var samlet, ofte Musik, man sørgede gierne derfor, da enhver var glad ved at være frie for Samtale. Saaledes levede man nogentid hen, da man mærkede, han gjorde Anstalter til at reise. En Dag sagde han til Wilhelm: jeg forlanger ikke at foruroelige det gode Barns Levninger, lad det blive paa det Sted, hvor det har elsket og lidt; men dets Venner maa love mig at besøge mig i dets Fædreland, paa det Sted, hvor den arme Skabning blev fød og opdraget; De maa see de Colonier og Statuer, det endnu havde beholdt et mørkt Begreb tilbage om.

Jeg vil føre dem i de Bugter, hvor hun
saa gierne samlede Smaastene. De, kiære
unge Mand! vil ikke unddrage Dem en Fami-
lies Taknemmelighed, der har Dem saameget
at takke. I Morgen reiser jeg bort. Jeg
har betroet Abbeem hele Historien, han vil
fortælle Dem den igien; han kunde tilgive
mig, naar min Smerte brød mig af, og han
vil som en Trediemand foredrage Begiven-
hederne mere i Sammenhæng. Vil De, som
Abbeem foreslog, endnu gjøre mig Selskab
paa min Reise giennem Tydskland, er De vel-
kommen. Lad De ikke Deres Dreng blive
tilbage; ved hver lille Uleilighed, han gjør os
vil vi erindre os Deres Omforg for min stak-
kels Niece.

Endnu samme Aften overraskedes man
ved Grevindens Komme. Wilhelm gittrede
over alle sine Lemmer, da hun traadde ind,
og hun, hvorvel hun var forberedet, holdt sig
ved sin Søster, der paa Diebliffet rakte hende

en Stool. Hvor besynderlig simpel var hendes
 Naaklædning, og hvor forandret hendes Ud-
 seende! Wilhelm torde neppe see hen paa hen-
 de, hun hilste ham med Venlighed; og nogle
 Almindelige Ord kunde ikke dølge hendes Sin-
 delag og Følelser. Markesen var gaaet betime-
 lig i Seng, og Selskabet havde endnu ingen
 Lyst at skilles ad; Abbeem kom frem med et
 Manuskript. Jeg har, sagde han, bragt den
 synderlige Historie, ligesom den blev mig be-
 troet, paa Papiret. Hvor man mindst skal
 spare Blef og Pen, er ved at optegne enkelte
 Omstændigheder af mærkværdige Begivenheder.
 Man underrettede Grevinden, hvad der taltes
 om, og Abbeem læste:

Min Fader, sagde Markesen, maa jeg
 saa meget jeg endog har seet til Verden, stedse
 holde for et af de underligste Mennesker. Hans
 Character var ædel og ligefrem; hans Ideer
 vide, og man tør sige store; han var streng
 mod sig selv, i alle hans Planer fandt man

en ubestikkelig Følge, i alle hans Handlinger et uafbrudt stadigt Skridt. Saa god han derfor fra en Side var at omgaaes, og have at giøre med, saalidt kunde han just for disse Egenkabers Skyld finde sig i Verden, da han af Staden, af sine Naboer, af Børn og Tyende fordrede Jagttagelsen af alle de Love, han havde paalagt sig selv. Hans maadeligste Fordringer bleve overdrevne ved hans Streng-
hed; og han kunde aldrig komme til Nydelsen, fordi intet blev paa den Maade, han havde tænkt sig det. Jeg har seet ham i det Dø-
blik, da han byggede et Pallads, anlagde en Hauge, købte sig et stort nyt Gods i den skønneste Beliggenhed, seet ham underlig med alvorligste Harm overtydet, Skibnen havde fordømt ham, at være afholden og lide. I hans Udvaltes viste han største Værdighed; naar han spøjte viste han blot Overlegenheden af sin Forstand, det var ham utaaleligt at blive dadlet, og jeg har kun engang i Verden seet ham ude af al Fatning, da han hørte,

at man talte om en af hans Foranstaltninger, som noget latterligt. I samme Aand havde han deponeret over sine Børn og sin Formue. Min ældste Broder blev opdraget, som en Mand der med Tiden havde store Godser at vente. Jeg skulde tage den geistlige Stand, og den yngste blive Soldat. Jeg var levende, fyrig, driftig, hurtig, skiftet til alle legemlige Øvelser. Den yngste syntes mere tilbøielig til en Slags sværmerisk Noelighed, hengivet til Videnskaberne, Musiken, Digtekunsten. Kun efter den haardeste Kamp efter den fuldkomneste Overtydning om Umueligheden, gav min Fader, hvorvel med Uvillie efter, at vi torde bytte vort Kald, og hvorvel han saae hver af os begge tilfreds, kunde han dog ikke finde sig deri, og forsikrede, at der intet Godt vilde komme af. Jo ældre han blev, jo mere affkaaret følte han sig fra alt Selskab. Han levede tilsidst næsten ganske allene. Kun en gammel Ven, der havde tient ved de tydske, i Felttoget havde mistet sin Kone, og bragte

en Datter med, der var omtrent ti Aar gammel, blev hans eneste Omgang. Denne købte sig en artig Gaard i Naboelaugst, saae min Fader bestemte Dage og Timer om Ugen, hvori han ogsaa undertiden medbragte sin Datter. Han modsigde aldrig min Fader, der tilsidst fuldkommen vante sig til ham og leed ham, som det eneste taalelige Selskab. Efter vor Faders Død mærkede vi nok, at denne Mand var ypperlig bleven udsyret af vor Gamle, og ikke havde tilbragt sin Tid forgiæves; han udvidede sin Gaard hans Datter kunde vente en ypperlig Medgift; Pigen vorte til, og var af udmærket Skønhed, min ældre Broder spogte tit med mig, at jeg skulde frie til hende.

Smidlertid havde Broder Augustin i Klosteret tilbragt sine Aar i den synderligste Tilstand. Han overlod sig ganske til Nydelsen af et helligt Ervermerie, til sine halv aandelige halv physiske Høiesser, der ligesom de en Tidlang opløstede ham i tredie Himmel, snart

derpaa lode ham nedsynke i en Afgrund af
 Vanmagt og tom Elendighed. Ved min
 Faders Levetid var ikke at tænke paa nogen
 Forandring, og hvad havde man skuldet ønske
 eller foreslaae? efter vor Faders Død besøgte
 han os flittig; hans Tilstand, der i Begyndel-
 sen jamrede os, blev efterhaanden meget taale-
 ligere, thi Fornuften havde seiret. Men jo
 sikkrere den lovede ham fuldkommen Tilfreds-
 hed og Helbredelse paa Fornuftens rene Vel,
 jo mere levende forlangte han af os, at vi
 skulde frie ham fra hans Løfter; han gav at
 forstaae, at hans Tanker var henvendt paa
 Spirata vor Naboerke.

Min ældre Broder havde lidt for meget
 ved min Faders Haardhed, til at kunde blevet
 urørt ved den yngstes Tilstand. Vi talte
 med Familiens Skriftefader en værdig Mand,
 aabenbarede ham vor Broders dobbelte Hensigt,
 og bad ham udlæde og fremme Sagen. Mod
 Sædvane dvælede han, og da endelig vor

Broder drev paa os, og vi mere levende Anbefalede den Geistlige Anliggendet, maatte han beslutte sig til, at aabenbare os den synderlige Historie.

Sperata var vor Søster, og det baade af Fader og Moder; Tilbøielighed og Sandfælsighed havde endnu overvældet Manden i senere Aar, da Egttemands Rettigheden alt synes ophørt; et lignende Tilfælde havde man fort tilforn gjort sig lystig over der i Egnen, og min Fader, for ikke ligeledes at udsætte sig for at blive latterlig, besluttede med samme Omhu at dølge denne Kierlighedens silde, lovlig Frygt, som man ellers pleier at skjule Tilbøielighedens tidligere tilfældige. Vor Moder kom hemmelig ned, Barnet blev bragt ud paa Landet, og den Gamle Huusven, der tilligemed Skriftefaderen var den eneste der vidste af Hemmeligheden, lod sig let overtale til at give hende ud for sin Datter. Skriftefaderen havde blot betinget sig, i yderste Nødsfald at torde

aabenbare Hemmeligheden. Faderen var død, den spæde Pige, levede under en gammel Kones Opsyn; vi viste, at Musik og Sang, alt havde indført min Broder hos hende; og da han idelig opfordrede os, at sønderrive hans gamle Bånd, for at knytte det nye, var det nødvendigt, saasnart mueligt, at underrette ham om den Fare han svævede i.

Han saae paa os med vilde foragtende Blik. Spar Eders usandsynlige Eventyr! raabte han, til Børn, og lettroende Daarer, mig skal I ikke rive Sperata fra Hjertet, hun er min. Fornægter strax Eders rædsomme Spøgelse, der kun forgæves vilde ængste mig. Sperata er ikke min Søster, hun er min Kone. Han beskrev os med Henrykkelse, hvorledes den himmelske Pige, fra den unaturlige Adskillelses Tilstand fra Mennesker havde bragt ham i den sande Liv, hvorledes begges Sind stemte ligesom begges Stemmer, og hvorledes han velsignede alle sine Lidelser og Bildfarel-

ser, fordi de hidtil havde holdt ham langt fra alle Truentsinner, og for at han nu ganske og aldeles kunde hengive sig til den elskværdigste Pige. Vi skrækkedes over denne Opdagelse, hans Tilstand jamrede os, vi vidste ikke at hjælpe os, han forsikkrede os med Hæstighed, at Sperata bar et Barn af ham under sit Hjerte. Vor Skriftestader gjorde Alt, hvad hans Pligt indflød ham; men derved blev det Onde kun værre. Naturens og Religionens, de moralske Rettigheders og de borgerlige Loves Forhold gienneftæmpede min Broder paa det hæftigste. Intet forekom ham helligt uden hans Forhold til Sperata, intet værdigt, uden Navnene Fader og Hustru. Disse ene, udraabte han, ere efter Naturen, alt andet er Griller og Meeninger. Gaves der ikke ædle Folkesfærd, der billigede Egteskab med en Søster? Nævner ikke Eders Gud, I bruge aldrig disse Navne, uden naar I vil daare os, bortlede os fra Naturens Vej, og ved fiændig Tvang omstabe de ædleste Drifter til

Forbrydelser, Til Anders største Forvirring,
til Legemets skændigste Misbrug nød I de
Slagtoffre, I levende begrave.

Jeg tør tale, thi jeg har lidt, som ingen
anden, fra Sværmeriets høieste sødeste Fylde,
til Vanmagtens, Tomhedens, Tilintetgiørel-
sens, og Fortvivlelsens frygteligste Øder, fra
de høieste Ahnelser af underjordiske Væsner,
til den fuldkomneste Vantro, Vantro paa
mig selv. Alt dette skrækkelige Bundefald af
den paa Bredden smigrende Ralk har jeg ud-
drukket, og mit hele Væsen var forgiftet ind-
til sit Underste; nu da den gode Natur ved
sine største Gaver ved Kierlighed igien har
helbredet mig, da jeg ved en himmelsk Piges
Varm igien føler, at jeg er til, at hun er
til, at vi ere et, at af denne levende Forbin-
delse en Tredie skal blive til, og smile os
imøde, nu aabne I eders Helveders Luer,
eders Skærsilde, som kun kunne svie en syg
Indbildningskraft, og modsætte dem den reene

Kierligheds levende sande uforstyrrelige Kierlighed. Næder os under hine Cypresser, der vender deres alvorlige Toppe mod Himlen, besøger os ved hine Espalieres, hvor Citroner og Pomerandser Blomstre ved vor Side, hvor den ziirlige Myrthe rækker os hine spæde Blomster, og vover da med eders mørke, graa af Menneſker spundne Garn at ængste os.

Saaledes stod han længe paa en haardnakken Vantroer ved vor Fortælling, og tilsidst, da vi tilſvoer ham dens Sandhed, da Skriftefaderen ſelv forſikkrede dem, lod han ſig dog derved ikke forſtyrre, meget mere udraabte han: ſpørger ikke eders Korsgangers Gienlyd, ikke eders Muldneede Pergament, ikke Eders indſtrængede Griller og Forordninger, ſpørger Naturen og Eders Hjertter, de vil lære Eder, hvad I have at ghye for, de vil med ſtrængſte Finger viſe Eder, hvad den evig og ugienſkadelige lyſer ſin Forbandeſſe over. Seer paa Liſſierne! udspringe ikke begge Mager paa

en Stilk, forbindes ikke begge af den Blomst, der fødte dem begge, og er ikke Lillien Ustylds Billede, og er dens Sødskendeforening ikke frugtbar? Naar Naturen affkyer, siger den det lydelig: den Skabning, der ikke skal være, kan ikke worde, den Skabning, der vrangelig lever, forstyrres tidlig. Ufrugtbarhed, kummerlig Tilværelse, tidlig Hensaldenhed ere hendes Forbandelser, Kiendetegnene paa hendes Strængthed. Kun ved umiddelbare Følger straffer hun. Der, see rundt om Eder, og hvad der er forbudet, forbandet vil falde Eder i Dine. I Klosterets Stilhed og i Verdens Larm, helliges og æres tusinde Handlinger, hvorpaa hendes Forbandelse hviler. Paa Magerlig Orkesløshed saa godt som paa overspændt Arbeid, paa Vilkaar og Overflod som paa Nød og Mangel seer den ned med sorgende Bie, til Naadehold kalder dem, sande ere alle dens Forhold, og roelge alle dens Virkninger. Hvo der har lidt, som jeg, har den Ret at være fri. Sperata er min, kun Døden

skal røve mig hende. Hvorledes jeg kan beholde hende, hvorledes jeg kan blive lykkelig? det er Eders Sorg. Strax gaaer jeg til hende, for aldrig mere at skilles.

Han vilde til Skibet for at lade sig sætte over til hende, vi holdt ham derfra, og bad ham intet Skridt at gjøre, der kunde have de skæffeligste Følger. Han skulde overveie, at han ikke levede i sine Tankers og Forestillingers frie Verden, ene i en Forsatning, hvis Love og Forhold havde antaget en Naturløvs Uovervindelighed. Vi maatte love Skriftefaderen at vi ikke vilde slippe Broderen af Dine, og endnu mindre af Slottet, derpaa gik han bort, og lovede om nogle Dage at komme igien. Hvad vi forudsaae, traf ind; Forstanden havde gjort vor Broder stærk, men hans Hjerte var blødt; Religionens tidligere Indtryk blev levende, og de rædsomste Tvivelsmaal betog ham. Han tilbragte to frygtelige Dage og Nætter, Skriftefaderen kom ham igien til

Hjælp, forgiæves! den ubundene frie Forstand
frakjendte ham, hans Følelse, hans Religion,
alle vante Begreb erklærede ham for en For-
bryder.

En Morgen fandt vi hans Bærelse feier,
et Blad laae paa Bordet, hvori han erklærede
os, at han, da vi med Magt holdt ham fan-
gen, var berettiget til, at søge sin Frihed;
han flygtede, han gif til Sperata, han haa-
bede at undflye med hende; han var belavet
paa Alt, hvis man vilde adskille dem.

Vi forfærdedes ikke lidet, men Skrifte-
faderen bad os være roelige. Vor arme Bro-
der var nær nok bleven bevogtet, Skibsfolkene,
istæden for at sætte ham over, førte ham til
hans Kloster. Træt af en fyrgetyve Timers
Vaagen faldt han i Søvn, saasnart Vaaden
i Maanskin vuggede ham, og vaagnede ikke,
før han saae sig i Brødrenes Hænder, fattede

sig ikke, før han hørte, Klosterporten slaae i
 efter sig.

Smertelig rørte af vor Broders Skiebne
 gjorde vi vor Skriftefader de meest levende
 Behreidelse, men denne ærværdige Mand vidste
 snart med Saarlægens Grunde at overtale,
 at vor Medynk var dræbende for den arme
 Syge. Han handlede ikke efter eget tykke,
 men efter Biskoppens og det høie Raads Be-
 faling. Hensigten var at forebygge den offent-
 lige Forargelse, og tildække det sørgelige Til-
 fælde, med en hemmelig Kirketugts Slør.
 Sperata skulde skaaes, hun skulde ikke faae
 at vide, at hendes elskede tilfælde var hendes
 Broder. Hun blev anbefalet en Geistlig, som
 hun alt tilforn havde betroet sin Frugtsumme-
 lighed. Man vidste at følge saavel den, som
 hendes Nedkomst. Hun var som Moder fuld-
 kommen lykkelig i den lille Skabning. Som
 de fleste af vore Piger, kunde hun hverken
 skrive, eller læse Skrift, hun overdrog derfor

Fæteren, hvad han skulde sige hendes Elskede. Denne troede at skyldte en diende Moder det fromme Bedrag, han bragte hende Efterretninger fra vor Broder, som han aldrig saae, formanede hende i hans Navn til Nødsalighed, bad hende sørge for sig og Barnet, og hvad Fremtiden angik, at sætte Liid til Gud.

Sperata var af Naturen tilbøielig til Meligiositet. Hendes Tilstand, hendes Eensomhed forøgede dette Hang, den Geistlige nærede det, for lidt efter lidt at forberede hende til en evig Skilsmisse. Neppe var Barnet afvænt, neppe troede han hendes Legeme stærkt nok til at bære de ængstelige Stælelidelser, saa begyndte han med skrækkelige Farver at foremale hende den Forbrydelse at have hengivet sig til en Geistlig, hvilket han behandlede som en Slags Synd mod Naturen, som en Incest. Thi han havde den synderlige Tanke, at gøre hendes Anger liig hiin Anger, hun vilde have følt, naar hun havde faaet sit Feiltrins sande

Forhold at vide. Han bragte derved saantegen Jammer og Kummer i hendes Gemyt, han ophøiede Forestillingen om Kirken og dens Overhoved saameget for hende, han viste hende de skrækkelige Følger for alle Gaaes Salighed naar man i sige Tilfælde vilde give efter, og end mere belønne de straffskyldige ved en lovlig Forbindelse; han viste hende, hvor gavnlig det var at affone en saadan Feil i Tiden, og derfor engang erhverve Herlighedens Krone, at hun omsider, som en arm Synderinde villig bøiede sin Hals under Øren, og indstændelig bad, man maatte evig skille hende fra vor Broder. Da man havde faaet hende saavidt, lod man hende, dog under en vis Opsigt have den Frihed, at være snart i sit Hiem, snart i Klosteret, alt som hun fandt for godt.

Hendes Børn vorte til, og viste snart en synderlig Natur. Det kunde meget tidlig løbe, og med al Behændighed bevæge sig, det sang snart meget artig og lærte paa Zithar

ligesom af sig selv. Kun med Ord kunde det ikke udtrykke sig, og Hindringen syntes at ligge mere i dets Tænkemaade end dets Taleredskaber. Den arme Moder følte imidlertid et særegeligt Forhold til Barnet, den Geistliges Behandling havde saaledes forvirret hendes Forestillingsmaade at hun, uden at være vanvittig, fandt sig i de selsomste Forsatninger. Hendes Forbrudelse syntes stedse at blive hende mere og mere straffskyldig, den Geistliges saa ofte gjentagne Lignelse om Incast, havde saa dybt indpræget sig hende, at hun følte saadan en Afsky derfor, som Forholdet selv havde været hende bekendt. Skriftefaderen bildte sig ikke lidet ind paa det Kunststykke, hvormed han sønderrev en ulykkelig Skabnings Hierte. Jammerligt var det at see, hvorledes Moderkierligheden, der var tilbøielig at glæde sig saa hiertelig over Barnets Tilværelse, streed med den skrækkelige Tanke, at dette Barn burde ikke være til. Snart streed begge disse

Jølelser sammen, snart havde Afstyren Magt med Kierligheden.

Man havde alt for længe siden taget Varnet fra hende, og givet det til skikkelige Folk nede ved Søen, og i den større Frihed, det havde, viste sig snart dets særdeles Lyst til at klavre. At bestige de høieste Tinte, løbe hen langs ad Kanten paa Skibene, og gjøre Linebandserne, som undertiden lod sig see der paa Stødet, de underligste Kunststykker efter, var Naturdrift.

For at øve alt dette deslettere, holdt hun af at skifte Klæder med Drengene, og hvorvel hendes Pleieforældre ansaae det for høist uanstændig og utilladeligt, lod vi dog saa meget mueligt see igiennem Fingre med hende. Hendes underlige Veie og Spring førte hende undertiden langt bort, hun foer vild, blev ude og kom bestandig igjen. For det meste naar hun vendte tilbage, satte hun sig under Por-

ralstøtterne paa et Landsteb i Naboelaugget; man søgte hende ikke mere, man ventede hende. Der syntes hun at udhvile sig paa Trinene, saa løb hun op i den store Sal, besaae Statuerne, og naar man ikke særdeles holdt hende op, ilte hun hjem.

Tilfældt blev dog vort Haab skuffet, og vor Eftergivenhed straffet. Barnet udeblev, og man fandt dets Hat svømmende paa Vandet, ikke langt fra det Sted, hvor en Biergstrøm styrter sig i Søen. Man formodede, at det ved sin flavren paa Klipperne var forulykket, med al Eftersøgning kunde man ikke finde Legemet.

Ved sine Medsøstres uforsigtige Snak fik Sperata snart Barnets Død at vide; hun syntes roelig og blid, og gav ikke utydelig at forstaae, hun glædede sig, at Gud havde taget den arme Skabning til sig, og saaledes bevaret det fra at lide eller stifte en større Ulykke.

Ved denne Leilighed kom alle de Eventyr
 for Dagen, man om vore Bønder pleier at
 fortælle. Det hedde, En maatte hvert
 Aar have et uskyldigt Barn, den leed ingen
 døde Legemer, og fastede det tidlig eller sild
 paa Bredden, ja endog det sidste lille bitte
 Bøen, om det saa var sunket til Bunds,
 maatte op igjen. Man fortalte Historien om
 en utrøstelig Moder, hvis Barn var druknet
 i Enen, og der havde paakaldet Gud og hans
 Helgene, i det mindste at unde hende Benene
 at begrave, den næste Storm havde bragt
 Hierneskallen, den paafølgende Kroppen til
 Bredden, og da alt var sammen, havde hun
 baaret alle Benene i et Klæde til Kirken; men
 O Underværk! da hun var traad ind i Temp-
 let var Paffen bestandig blevet tungere, og
 endelig, da hun lagde den paa Trinene af
 Alteret, havde Barnet begyndt at strige, og
 havde til hver Mands Forundring viklet sig
 ud af Klædet; kun et lille Bøen af den mind-
 ste Finger paa høire Haand, havde manglet,

det havde da Moderen siden endnu omhyggelig opsogt og fundet; og det var da ogsaa blandt andre Reliquier til en A mindelse blevet giemt i Kirken.

Da den arme Moder gjorde disse Historier megen Indtryk, hendes Indbildningskraft folte et nyt Sving, og begunstigede hendes Hjertes Følelse. Hun antog, at Barnet nu havde bødet for sig og sine Forældre, at Forbandelsen og Straffen, der hidtil havde hvilet paa dem, nu ganske var ophævet, at det kun kom an paa at finde Barnets Been igien for at bringe dem til Rom, saa vilde Barnet paa Trinene af det store Alter i Peterkirken igien staae for Folket omgivet med en skøn frisk Hud. Det vilde med sine egne Bine igien see Fader og Moder, og Paven overtydet om Guds og hans Helgenes Samtykke, vilde under Folkets glade Samraab tilgive Forældrene deres Synd, afløse dem, og forene dem.

Nu vare hendes Hine og hendes Omhu bestandig henvendte til Søen og Bredden. Naar om Natten i Maanskin Bølgerne veltes de sig, troede hun, enhver blinkende Kant drev hendes Barn frem, det maatte en for et Syns Skyld løbe ned, at tage mod det ved Søebredden.

Saaledes var hun og om Dagen utrættet paa de Steder, hvor den flintestruede Bred gik fladt ud i Søen, hun samlede i en lille Kurv alle de Been, hun fandt. Ingen torde sige hende, at det var Dyrebeen; de store begravede hun, de smaa glemte hun. I denne Syssel levede hun uafslædig hen. Den Geistlige, der ved denne ueftergivelige Udøvelse af sin Pligt havde voldt hendes Tilstand, antog sig hende nu af alle Kræfter. Ved hans Indflydelse blev hun i Egnen anseet for en Hensrykt, ikke en Forrykt; man stod med foldede Hænder, naar hun gik forbi, og Børnene kyssede hende paa Haanden.

Hendes gamle Veninde og ledsagerinde var den Brøde, hun ved de tvende Personers ulykkelige Forbindelse torde havt, kun eftergivet paa den Betingelse, at hun hele hendes tilkommende Levetid skulde ledsage den Ulykkelige, og hun har med en beundringsværdig Saalmodighed og Samvittighed udøvet sine Pligter til det sidste.

Vi havde imidlertid ikke tabt vor Broder af Sigte; hverken Lægen eller hans Klosters Geistlighed vilde tillade os at komme for ham; men for at overtyde os, at det efter hans Naade gik ham vel, kunde vi saa tit vi vilde, lure paa ham i Haugen, i Korsgangene, ja giennem et Vindue paa Loftet af hans Bærelse.

Efter mange og synderlige Epoker, som jeg gaaer forbi, var han kommet i en sælsom Tilstand af Siæleroe, og Legemsuroe. Han sad næsten aldrig, uden naar han tog sin Harpe, og spillede paa, da han for det meste ledsagede den

med Sang. Forresten var han altid i Bevægelse, og i alle Ting overmaade bœielig og fœielig; thi alle hans Lidenskaber syntes at have opløst sig i den eneste Frygt for Døden. Man kunde bevæge ham til alting i Verden, naar man truede ham med en farlig Sygdom eller med Død.

Foruden denne Synderlighed, at han gik utrættet frem og tilbage i Klosteret, og ikke utydelig gav at forstaae, at det endnu vilde være bedre, at gaae saaledes over Bierge og Dale, talte han ogsaa om et Særsyn, der sædvanligen ængstede ham. Han paaastod nemlig, at naar han vaagnede, til hvad Tid om Natten, stod en deilig Dreng nede ved hans Seng, og truede ham med en blank Kniv. Man flyttede ham hen paa et andet Værelse; men han paaastod, at Drengen stod ogsaa der, og tilsidst endog andre Steder i Klosteret paa Luur. Hans Op- og Nedgaaen blev uroligere, ja man erindrede siden, at han den Tid tiere

end sædvanlig havde staaet i Vinduet og seet ud over Søen.

Vor arme Søster syntes imidlertid efterhaanden at fortæres af den eneste Tanke, af den indskrænkede Syssel, og vor Læge foreslog, man skulde efterhaanden mellem de andre Been blande Knoklerne af et Børneskelet, for derved at forsøge hendes Haab. Forsøget var tvivlsomt, dog syntes i det mindste saameget vundet derved, at man, naar alle Dele vare samlede, kunde faae hende fra den evige Søgen, og give hende Haab om Reise til Rom.

Det skeete, og hendes Ledfagerinde ombyttede umærkede de hende betroede smaa Levninger med de fundne, og en utroelig Fryd udbredte sig over den arme Syge da Delene efterhaanden fandtes samlede, og man kunde opgive dem, der satte sig endnu. Hun havde med stor Omsorg, befastet hver Deel med Traade og Naal, hvor den henhørte, hani

havde, som man pleier at hædre de Helliges
 Legemer udfyldt Mellemrummene med Silke
 og Broderier.

Saaledes havde man ladet Lemmerne
 komme sammen, der fattedes kun faa paa de
 yderste Ender. En Morgen medens hun
 endnu sov, og Lægen var kommet at spørge
 til hendes Befindende, tog den Gamle de
 hædrede Levninger bort af Skrinet, som stod
 i Sovestammeret, for at vise Lægen, hvorledes
 den gode Syge søffelsatte sig. Kort derpaa
 hørte man hende springe ud af Sengen hun
 løftede Klædet op, og fandt Skrinet tomt.
 Hun kastede sig paa Knæ, man kom, og hørte
 hendes glade, fryderige Bøn. Ja! det er
 sandt! raabte hun, det var ingen Drøm! det
 er virkeligt! glæder Dem, mine Venner! med
 mig, jeg har seet den gode skønne Skabning
 levende igien. Den stod op, og kastede Sløret
 fra sig, dens Glæds oplyste Bæbelses, dens
 Skønhed var forklaret, den kunde ikke betræde

Gulvet, skøndt den vilde. Let hørvedes den i Veiret, og kunde ikke engang række mig Haanden. Da kaldte den mig til sig, og viste mig den Vej, jeg skulde gaae. Jeg skal følge den, og snart følge den; jeg føler det, og bliver saa let om Hjertet. Min Kummer er forsvundet, og alt Beskuelsen af min Igienopstandne, har givet mig en Forsmag af Himmels Glæde.

Fra den Tid var hele hendes Sind sysselsat med de blideste Udsigter, paa ingen jordisk Udsigt henvendte hun mere sin Opmærksomhed, hun nød kun liden Tøde, og hendes Aand løsrev sig lidt efter lidt fra Legemets Baand. Ogsaa fandt man hende tilsidst uformodentlig blegnet og uden Følelse; hun aabnede ikke Øinene mere, hun var hvad vi kalde død.

Rygtet om hendes Vision havde snart udbredt sig blandt Folket, og den ærværdige Anseelse, hun i levende Live nød, forvandlede

sig efter hendes Død hurtig til den Tanke, at man strax maatte holde hende for salig, ja for hellig.

Da man vilde jorde hende, trængte mange Mennesker sig med utroelig Hestighed til, man vilde berøre hendes Haand, eller i det mindste hendes Klæder. I denne lidenskabelige Exaltation sølte adskillige Syge ikke det Onde, de ellers plagedes af; de ansaae sig for helbredede, beklendte det, priste Gud, og hans ny Helgene. Geistligheden blev nød til, at sætte Legemet i et Capel, Folket forlangte Leilighed at forrette sin Andagt, Trængselen var ubeskrivelig. Biergboerne, der desuden ere stemte til levende religiøse Følelser, trængte frem af deres Dale; Andagten, Underværkerne, Tilbedelsen forøgedes hver Dag. De bispe- lige Anordninger, der skulde indskrænke en saadan ny Tjeneste, og nedslaae den lidt efter lidt, kunde ikke bringes i Udøvelse; ved hver Modskand var Folket hestigt, og reede at bryde

ud i Boldsomheder mod hver Bantroende. Vandrede ikke ogsaa, raabte de, den hellige Borromæus, imellem vore Forfædre? oplevede hans Moder ikke den Fryd, at han blev cano- niseret? har man ikke ved hiint store Billede paa Klippen ved Ancona sandselig villet fore- holde os hans uendelige Størhed? leve hans Frønder ikke endnu iblandt os? og har Gud ikke tilfagt os, at han blandt et troende Folk, stedse vil fornye sine Underværker?

Da Legemet efter nogle Dage ikke gav noget Tegn til Forraadnelse, men snarere blev hvidre, og ligesom giennefsigtigt, forhøiedes Menneſtens Tillid ſaa meget mere, og der viſte ſig blandt Mængden, adſkillige Luer, ſom den opmærkſomme Dagttager ſelv ikke kunde forklare, og heller ikke ligefrem paaanke ſom Bedrag. Hele Egnen var i Bevægelse, og hvo ikke ſelv kom, hørte i det mindſte i lang Tid ikke tale om andet.

Klosteret, min Broder var i, gienlød saa godt som den øvrige Egn af disse Underværker, og man vogtede sig saameget mindre for at tale derom i hans Nærværelse, da han ellers ikke pleiede at give Ngt paa noget, og hans Forhold ingen var bekendt. Men denne Gang syntes han at have hørt meget usie til; han udførte sin Flugt med saadan Snedighed, at ingen har kunnet begribe, hvor han kom ud af Klosteret. Man erfarede siden, at han havde ladt sig sætte over med en Deel Pilgrime, og at han blot havde bedet Skibsfolkene, der ellers intet Gald havde mærket hos ham, om yderste Omsorg, at Fartøiet, ikke skulde fantre. Dybt ud paa Natten kom han i hendes Capel, hvor hans ulystelige Elskede, udhøilede af sine Lidelser, kun saa Andægtige knælede i Krogene, hendes gamle Veninde sad ved hendes Hoved, han traadde til, hilste hende og spurgte, hvorledes hendes Hærskab befandt sig. Det seer I! svarede hun, ikke uden Forlegenhed. Han betragtede Liget kun fra Siden.

Efter nogen Øvelsen greb han hendes Haand. Skrækket af dens Kulde slap han den igien, han saae sig urolig om, og sagde til den Gamle: jeg kan nu ikke blive hos hendes jeg har endnu en meget lang Reise at gjøre; men jeg skal til rette Tid nok være der igien, sig hende kun det, naar hun vaagner.

Saaledes gik han bort, vi blev kun seent underrettede om denne Begivenhed, man for-
 skede efter, hvor han var blevet af! men for-
 giæves! hvorledes han maa have arbeidet sig
 giennem Bierge og Dale, er ubegribeligt.
 Endelig efter lang Tid, fandt vi i Gran-
 bündten Spor af ham igien, men for silde,
 og det tabte sig snart igien. Vi formodede,
 han var gaaet til Tyskland, men Krigen
 havde ganske udsløttet slige Godspor.

Siende Capitel.

Abbeeen holdt op at læse, og ingen havde hørt til uden Taarer. Grevinden havde ikke Tørklædet fra Dinene, tilsidst stod hun op og gik med Natalia ud af Værelset. De andre taug, og Abbeeen sagde: det er nu Spørgsmaal, om man skulde lade den gode Markese reise, uden at aabenbare ham vor Hemmelighed. Thi hvo tvivler vel eet Dieblif paa, at Augustin og vor Harpespiller er een Person. Det er at overlægge, hvad vi skal gjøre, saavel som for den ulykkelige Mand, som for Familiens Skyld. Mit Raad skulde være, intet at overile, oppebie, hvad Løgen, som vi just vente tilbage derfra, bringer for Eftersretning.

Enhver var af samme Mening, og Ab-
 been blev ved: et andet Spørgsmaal, som
 maaskee er hurtigere at afgjøre, opstaaer til
 samme Tid; Markesen er usigelig rørt over
 det Giestvenskab, hans arme Niece havde fun-
 det hos os, især hos vor unge Ven. Jeg
 har maattet fortælle ham hendes Historie om-
 stændelig, ja adskillige Gange, og han viste
 sin meest levende Taknemmelighed. Denne un-
 ge Mand, sagde han, har afflaaet at reise
 med mig, inden han kiendte det Forhold, der
 bestaaer mellem os. Jeg er ham nu ingen
 Fremmed mere, hvis Tilværelsesmaade og
 Lune han maaskee ikke kunde være vis paa;
 jeg er hans forbundne, om De vil, hans
 Vaarørende, og da hans Dreng, som han ikke
 vilde lade blive tilbage, først var den Hin-
 dring, der holdt ham fra at slaae sig til mig,
 saa lad nu dette Barn blive det skønne Vaand
 der kun knytter os desfastere til hinanden. For-
 uden den Forbindtlighed jeg alt er ham skyldig,
 være han mig ogsaa paa Reisen til Nytte, han

vende tilbage med mig, min ældste Broder vil modtage ham med Glæde, han forsmaae ikke sit Pleiebarns Arvedeel; thi efter en hemmelig Aftale af vor Fader med hans Ven, er den Formue, han havde tilvendt sin Datter, igien faldet tilbage til os, og vi vil sikkerlig ikke forholde vor Nieces Belgiorer, hvad han har fortient.

Therese tog Wilhelm ved Haanden, og sagde: vi opleve her atter et saadant skønt Tilfælde, at uegennyttig Belgiorrenhed bringer de høieste og skønneste Nenter. Følg De dette synderlige Kald, og maaskee De gjør Dem Markesens dobbelt forbunden, iil De et skønt Land imøde, som mere end eengang har draget Deres Hierte og Deres Indbildningskraft til sig.

Jeg overlader mig ganske til mine Venner og deres Førelse, sagde Wilhelm: det er forgieves i denne Verden at tragte efter egen

Wille. Hvad jeg ønskede at holde fast, maa jeg slippe, og en ufortient Velgierning paander sig mig.

Med et Tryk paa Thereses Haand drog Wilhelm sin ud. Jeg overlader Dem ganske, sagde han til Abbeem, hvad De beslutter over mig, naar jeg ikke behøver at lade min Felix komme fra mig, er jeg tilfreds med at tage allevægne hen og foretage Alt hvad man holder for vigtigt.

Paa denne Erklæring udfastede Abbeem strax sin Plan. Man skulde, sagde han, lade Markesen reise, Wilhelm skulde oppebie Lægens Efterretning, og naar man da havde overlagt hvad der var at giøre, kunde Wilhelm med Felix reise bag efter. Saaledes betydede han ogsaa Markesen under Vaaskud, at den unge Bøns Indretninger til Reisen ikke maatte holde ham fra, undertiden at hese Stadens Markværdigheder. Markesen tog bort, ikke uden

gentagne levende Forsikringer om sin Taknemmelighed, hvorpaa de Foræringer han efterlod, og der bestod af Juveler, skaarne Stene og broderede Stoffer, gave tilstrækkeligt Beviis.

Wilhelm var nu ogsaa fuldkommen rejsesærdig, og man var i desstørre Forlegenhed over, at ingen Efterretning vilde komme fra Løgen; man befrygtede, der torde werde mødt den stakkels Harpespiller en Ulykke, paa samme Tid, som man kunde haabe, at bringe ham fuldkommen i en bedre Forsatning. Man sendte Coureren bort, der neppe var redet, før om Aftenen Løgen traadte ind med en Fremmed, hvis Udseende og Væsen var betydelende, alvorligt, og paafaldende, og som ingen kiendte. Begge Nykomne taug en Tidlang stille, endelig gik den Fremmede mod Wilhelm, rakte ham Haanden og sagde: kiender De ikke Deres gamle Ven mere? Det var Harpespillerens Stemme, men af hans Udortes syntes intet Spøer mere at være blevet tilbage. Han

var i en Reisendes sædvanlige Dragt, renlig
 og anstændig klædt, hans Skæg var forsvun-
 det, paa hans Loffer saae man nogen Kunst,
 og hvad egentlig gjorde ham ganske ukiendelig,
 var at Alderens Træk ikke mere saaes paa
 hans betydnende Ansigt. Wilhelm omfavnede
 ham med den meest levende Glæde, han blev
 forestilt de andre, og opførte sig ganske for-
 nuftig, og vidste ikke, hvor kiendt han endnu
 for kort siden var blevet Selskabet. De vil
 have Taalmodighed med et Menneske, vedblev
 han med stor Taalmodighed, der, saa voren
 han seer ud, efter lang Lidelse træder først
 som et uersfaren Varn ind i Verden. Denne
 vakke Mand har jeg at takke for, at jeg rigtign
 kan lade mig see i menneskeligt Selskab.
 Man bød ham velkommen, og Løgen for-
 anledigede strax en Spadseregang, for at af-
 bryde Samtalen, og vende den hen paa lige
 gyldige Ting.

Da man var ene, gav Lægen følgende Erklæring: denne Mand's Helbredelse er ved det synderligste Tilfælde lykket os. Vi have længe behandlet ham efter vor Overtydning, fysisk og moralsk, og det gik ogsaa til en vis Grad ganske godt, men Dødsangesten var endnu bestandig stor hos ham; og hans Skæg, og hans lange Klædning vilde han ikke opofre os; forresten tog han mere Deel i de verdslige Ting, og hans Sorger syntes ligesom hans Forstillemaade igien at nærme sig Livet. De veed, hvilket synderligt Brev fra vor Geistlige kaldte mig herfra, jeg fandt vor Gamle ganske forandret; han havde frivillig opofret sit Skæg, han havde tilladt at klippe hans Løkker i en brugelig Form, han forlangte sædvanlige Klæder, og syntes paa eensgang at blive et ganske andet Menneske. Vi vare nysgierrige efter at udgrunde Aarsagen til denne Forandring, og vovede dog ikke at undlade os med ham selv derom; endelig opdagede vi tilfældigviis det synderlige Forhold. Et Glas

flydende Opium fattedes i den Geistliges Huus-
 apothek, man holdt det for nødvendigt, at an-
 stille den strengeste Undersøgelse, enhver søgte
 at fralægge sig Mistanken, der gaves mellem
 Huusfolkene heftige Scener. Endelig fremstod
 denne Mand, og bekiendte, at han havde det;
 man spurgte ham om han havde taget deraf?
 Han svarte nej! men vedblev: Jeg har denne
 Besiddelse at takke, at min Fornuft er vendt til-
 bage; det beroer paa Eder, at tage denne
 lille Flaske fra mig og I vil see mig uden
 Haab falde tilbage i min gamle Tilstand. Den
 Følelse, at det var ønskeligt at see denne Jord-
 lidelser endte ved Døden, bragte mig først
 paa Helbredelsens Vej; snart derpaa opkom
 den Tanke, at ende dem ved en frievillig Død,
 og i denne Hensigt tog jeg Glasset; Muelig-
 heden til strax at høre de store Smerter for
 evig, gav mig Kraft til at bære Smerterne,
 og saaledes har jeg, siden jeg fik denne Ta-
 lifsmænd i Eye, ved Dødens Nærhed igien
 trængt mig ind i Livet? Vær ikke bange, sagde

Han, at jeg skal gjøre Brug deraf, men beslutter Eder, som Kiendere af Menneskehierter, først at gjøre mig ret afhængige af Livet, ved at tilstaae mig Uafhængighed deraf. Efter modent Overlæg trængte vi ikke videre ind paa ham, og han fører nu i en fast sleben Glasflaske denne Gift, som den synderligste Modgift hos sig.

Man underrettede Pægen om Alt, hvad imidlertid var blevet opdaget og man besluttede at iagttage den dybeste Tausked mod Augustin. Abbeén foretog sig, ikke at lade ham komme fra sin Side, og føre ham fremad paa den gode Vej, han havde betraad.

Imidlertid skulde Wilhelm fulende Rejsen gennem Tyskland med Markesen. Syntes det muelig at indskyde Augustin Kierlighed til sit Fædreland igien, vilde man aabenbare hans Paarørende Tilstanden, og Wilhelm skulde igien føre ham til Sine.

Denne havde nu gjort alle Anstalter til Reisen, og syntes det i Begyndelsen underligt, at Augustin glædede sig, da han fornam, at hans gamle Ven og Belgiorer strax igien skulde tage bort, saa opdagede dog Abben snart Grundene til denne selsomme Sindsbewægelse, Augustin kunde ikke overvinde sin Frygt han havde for Felix, og ønskede jo for jo heller, at see Drengen borte.

Nu var der efterhaanden kommet saa mange Mennesker, at man knap kunde rumme dem alle i Slottet og Sidebygningerne, saameget mere, som man ikke strax i Begyndelsen havde belavet sig paa at modtage saa mange Gæster. Man spiste Frokost og Middagsmad samme, og vilde gierne bildt sig ind, man levede i en fornøielig Overeensstemmelse, skøndt i Stilhed Gemytterne paa en Maade længtes efter at komme fra hinanden. Therese reed undertiden ud med Lothario og endnu oftere eene, hun havde alt lært at kiende alle Land-

huusholdere og Landhuusholderster i Nabo-
lauget ; det var hendes Huusholdningsprincip,
og hun havde vel ikke uret, at man maatte
staae med Naboer og Naboerster i bedste For-
staaelse, og en stedsevarende Tienstagtigheds-
Skitse. En Forbindelse mellem hende og Lo-
thario syntes der slet ikke at tænkes paa, begge
Søstrene havde noget at snakke sammen, Ab-
been syntes at søge Harpespillerens Omgang.
Jarno havde idelige Conferencer med Lægen ;
Fredrik holdt sig til Wilhelm, og Felix var
overalt, hvor det gik ham vel. Saaledes for-
enedes ogsaa for det meste Værene paa Spad-
seregangene naar Selskabet skiltes ad, og naar
de maatte være sammen, tog man hurtig sin
Tilflugt til Musik, for at forbinde alle, ved
at give hver tilbage til sig selv.

Uforvarende forøgede Greven Selskabet,
for at afhente sin Gemalinde, og som det lod
at tage en høitidelig Afsked fra sine verdslige
Naarværende. Jarno ilede ham lige til Bog-

nen imøde, og da den Kommende spurgte, hvad Selskab han fandt, sagde han i et Anfald af gal Lune, der altid kom over ham, saasnart han blev Greven vaer: De finder her al Verdens Adel samlet, Markeser, Marquis, Mylords og Baroner, her har kun manglet en Greve. Saaledes gif man op ad Trappen, og Wilhelm var den første Person, der i Forsalen kom dem imøde. Mylord! sagde Greven paa fransk, efter at have betragtet ham et Øieblik, jeg glæder mig meget uventet at fornye Bekjendtskab; thi jeg maatte tage meget Feil, naar jeg ikke skulde have seet Dem i Prindsens Følge paa mit Slot. Jeg havde den Lykke dengang at opvarte Deres Excellence, svarte Wilhelm, kun viser De mig for megen Ære, naar De anseer mig for en Engelskmand, og det af første Rang; jeg er en Tydsker — og — en meget brav ung Mand, faldt Jarno strax i Ordet. Greven saae smilende paa Wilhelm, og vilde just til at svare noget, da det øvrige Selskab kom til, og hil-

fte ham paa det Venfkabeligfte. Man undskyldte sig, at man ikke strax kunde anvise ham et anstændigt Kammer, og lovede uforsvøvet at anskaffe det fornødne Rum.

Ei! ei! sagde han smilende, jeg seer nok, man har overladt Tilfældet at affatte Foreersettelen; Med Forsigtighed og Indretning, hvor meget er der ikke gjørligt! Nu beder jeg eder, lad mig ikke en Tøffel komme af Pletten, thi ellers, seer jeg nok, bliver der en stor Uorden, enhver kommer til at boe umageligt, og det skal ingen for min Skyld gjøre en eneste Time. Du var Vidne, sagde han til Garno, og De ogsaa Meister, i det han vendte sig til Wilhelm, hvor mange Mennesker jeg dengang, paa mit Slot har bequommelig anbragt. Man give mig Listen paa Personerne og Domestikkerne, man anvise mig, hvorledes enhver nu er indkvarteret, og jeg vil gjøre en Dislocations Plan, at med mindst Umage enhver skal finde rummelig Bopæl, og at der endda skal blive

Plads tilovers for en Giest, der tilfældigvis kunde indfinde sig hos os.

Jarno forestilte strax Grevens Adjutant skaffede ham alle fornødne Noticer, og havde efter sin Maade de største Løier, naar han iblandt kunde forplumre den gamle Herre. Men denne vandt snart en stor Triumph. Indretningen var færdig, han lod i sin Nærværelse skrive Navne over alle Dørene, og man kunde ikke nægte, at med saa Omstændigheder og Forandringer Maalet ganske var opnaaet. Og saa havde Jarno blandt andet maaget det saaledes, at de Personer, der i nærværende Dieblik tog Interesse i hinanden, boede sammen.

Efterat Alting var indrettet, sagde Greven til Jarno, hielp De mig paa Spor af den unge Mand, som De kalder Meister, og der skal være en Tydsker. Jarno taug, thi han vidste ret godt, at Greven var een af de Folk, der naar de spørge, egentlig vil under-

vilse; ogsaa blev denne, uden at oppebie Svar ved i sin Tale: De havde dengang forestilt mig ham, og i Prindsens Navn anbefalet mig ham paa det Bedste. Var ogsaa hans Moder tydsk, saa staaer jeg inde for, at hans Fader var en Engelskmand og det af Stand, hvo vilde beregne alt det engelske Blod, der paa 30 Aar flyder i tydske Aarer; jeg vil ikke drive videre derpaa; I har altid saadanne Familieomstændigheder, dog mig skal men i sige Tilfælde intet binde paa Vermet. Derpaa fortalte han endnu adskilligt, som dengang skulde have tildraget sig med Wilhelm paa hans Slot, som Jarno ligeledes raug til, endeligst Greven var ganske paa Wildspoer, og forbyttede Wilhelm mere end engang med en ung Engelskmand i Prindsens Følge. Den gode Herre havde i ældre Tider havt en ypperlig Hukommelse, og var endnu bestandig stolt af, at kunde erindre sig de ringeste Omstændigheder fra sin Ungdom; men nu bestemte han med samme Visshed underfulde Combinationer, og Sab-

ler hans Indbildningskraft ved hans Hukommelses tiltagende Svaghed, engang havde forestillet ham som sande. Iøvrigt var han blevet meget mild og søielig, og hans Nærværelse virkede ret fordeelagtig paa Selskabet. Han forlangte, at man skulde læse noget nyttigt sammen, ja han angav endog undertiden smaa Lege, som han, om ikke legede med, dog med stor Omhu beskyrede, og da man undrede sig over hans Medlædelse, sagde han: det var enhver's Pligt der i Hovedsager trak sig tilbage fra Verden, ligegyldige Ting at anstille sig den desmere liig.

Wilhelm havde blandt disse Lege mere end eet ængsteligt og fortrædeligt Dieblif, den letfjindige Fredrik greb mangt et Dieblif, til at pege paa en hemmelig Lidenkab hos Wilhelm for Natalia. Hvor kunde han falde derpaa? Hvormed var han berettiget dertil? og maatte ikke Selskabet troe, at, siden begge omgikkes hinanden meget, Wilhelm havde giort ham denne uforsigtige og uheldige Confidence.

En Dag vare de ved en saadan Spøg muntere end sædvanlig, da Augustin med eet styrtede med græsselige Gebærde ind af Døren, som han rev op; hans Ansigt var bleegt, hans Dine vildt, han syntes at vilde tale, Ordene slog ham feil. Selskabet forskrækkedes, Lothario og Jarno, som troede, hans Bannvittighed var kommet igien, sprang ind paa ham, og holdt ham fast. Stammende og dumpt, derpaa hæftigt og voldsom sagde og raabte han: ikke mig holder! iler! hjælper redder Barnet! Felix er forgivet. De slap ham han ilte ud af Døren, og fuld af Skræk trængte Selskabet sig efter ham. Man raabte efter Lægen, Augustin tog Veien ad Abbeens Bærelse, man fandt Barnet, der syntes forskrækket, og forloget, da man alt langt borte fra tilraabte det: hvad har du taget dig for?

Kjære Fader! raabte Felix: jeg har ikke drukket af Glasken; jeg drak af Glasset, jeg var saa tørstig.

Augustin slog Haand i Haand, raabte han er forloren, trængte sig igiennem de Omstaaende, og ilte bort.

De fandt et Glas Mandelmælk staae paa Bordet, og en Karaffel ved Siden, der var over halv tom; Lægen kom, han fik at vide, hvad man vidste, han saae med Skræk den velbekiendte lille Flaske, hvori den flydende Opium havde været, ligge tom paa Bordet, han lod bringe Eddike, og kaldte alle sin Kunstes Midler til Hielp.

Natalia lod Barnet bringe op paa et Værelse, hun var ængstlig sysselsat om ham. Abbeén var løbet bort at søge Augustin op, og afvoinge ham nogle Oplysninger? Ligeledes havde den uslykkelige Fader gjort sig forgieves Umage, og fandt, da han kom tilbage, Bangehed og Sorg paa alles Ansigter. Lægen havde imidlertid undersøgt Mandelmælken i Glasset der viste sig den stærkeste Tilfætning af Opium,

Barnet laae paa Lodbanken, og syntes meget
 syg, han bad Faderen, at man blot ikke vilde
 skænke mere i til ham, at man blot ikke vilde
 pine ham mere. Lothario havde sendt sine
 Folk ud, og var selv redest, at komme paa
 Spor efter Augustins Flugt. Natalia sad hos
 Barnet, det flygtede hen paa hendes Skød,
 bad hende grædende om Beskyttelse, grædende
 om et Stykke Sukker; Widdiken var alt for
 suur! Lægen tillod det; man maatte lade Bar-
 net, der var i den skrækkeligste Bevægelse,
 hvile eet Dieblis, sagde han: alt hvad raade-
 lig var, var skedd, han vilde gjøre alt hvad
 der var muligt. Greven traadte til med no-
 gen Uvillie, som det lod, han saa alvorligt,
 ja høitidelig ud, lagde Hænderne paa Barnet,
 saae mod Himlen, og blev nogle Diebliske i
 denne Stilling. Wilhelm, der laae trøstes-
 løs i en Stool, sprang op, kastede et Blik
 fuldt af Fortvivlelse paa Natalia, og gik ud
 af Døren.

Kort derpaa forlod ogsaa Greven Bærelset.

Jeg begriber ikke, sagde Lægen efter nogen Pause, at der endnu ikke findes det ringeste Spor af en farlig Tilstand hos Barnet. Blot med eet eeneste Slurk maa det have taget en uhyre Dosis Opium til sig, og nu finder jeg ved hans Puls ingen videre Bevægelse, end jeg kan tilskrive mine Midler, og den Frygt vi har sat Barnet i.

Strax efter traadte Jarno ind med den Efterretning, at man havde fundet Augustin paa det øverste Loft i hans Blod, en Nagelkniv havde ligget ved Siden af ham, og rimeligviis havde han skaaret Struben over paa sig. Lægen tilste bort, og mødte Folkene, som bragte Legemet ned af Trappen. Han blev lagt paa en Seng, og nøie undersøgt; Skaaret var gaaet ind i Luftrøret, paa et stærk Tab af Blod var fulgt en Afmagt, dog lod sig snart

mærke, at der endnu var Liv, endnu Haab tilbage. Løgen bragte Legemet i den rette Stilling, sammenføiede de adskildte Dele, og lagde Forbind paa. Matten hengif søvnløs og sorgfuld for alle. Barnet vilde ikke lade sig skille fra Natalia. Wilhelm sad forved hende paa sin Skammel; han havde Drengens Hoveder paa sit Skød. Hoved og Bryst laae paa hendes, saaledes deelte de den behagelige Byrde, og de smertelige Sorger, og blev til Dagen frembrød i den umageligste og sørgeligste Stilling. Natalia havde givet Wilhelm sin Haand, de talte ikke eet Ord, saae paa Barnet og paa hinanden. Lothario og Jarno sad i den anden Ende af Bærelset, og førte en meget betydende Samtale, som vi gierne naar ikke Begivenhederne her trængte os alt for meget, meddelede her vore Læsere. Drengen sov sødt, vaagnede tidlig om Morgenens ganske munter, sprang op, og begiærte et Smørrebrød.

Saa snart Augustin nogenlunde var kommet til sig selv, søgte man at faae nogen Oplysning af ham, man fik ikke uden Møie og kun efterhaanden at vide, at da han med Grevens ulykkelige Omflytning var kommet paa eet Bærelse med Abbeen, havde han fundet et Manuskript, hvori han læste sin egen Historie; hans Forsærdelse havde været uden lige, han havde strax overtydet sig, at han ikke torde længere leve, strax havde han taget sin sædvanlige Tilflugt til sit Opium, havde kommet det i et Glas Mandelmælk, og havde dog gysset, da han satte det for Munden; derpaa havde han ladet det staae for nok engang at løbe giennem Haugen, og see Verden; ved hans Tilbagekomst havde han fundet Barnet faldt i Færd med at skænke Glasset fuldt igien, det havde drukket af.

Man bad den ulykkelige, at være roelig; han tog Wilhelm frampeagtia i Haanden; af! sagde han: hvorfor har jeg ikke for lange siden

forladt Dig! jeg vidste nok, at jeg vilde dræbe Drengen, og han mig. Drengen lever! sagde Wilhelm. Lægen, der havde hørt opmærksom til, spurgte Augustin om al Driften havde været forgiftet? Han svarte nej! kun det Glas! saa har ved det lykkeligste Tilfælde, raabte Lægen, Barnet drukket af Glasken! En god Genius har ført dets Haand, at det ikke greb efter Døden, der stod saa nær bered! Nei! nei! raabte Wilhelm med et Skrig, og holdt Hænderne for Øinene: hvor frygteligt er dette Udsagn! udtrykkelig sagde Barnet: det havde ikke drukket af Glasken men af Glasset. Dets Sandhed er kun et Skin, det vil døe hen mellem vore Hænder. Han ilte bort, Lægen gik ind, kiggede for Barnet, og spurgte: ikke sandt, Felix! Du har drukket af Glasken og ikke af Glasset? Barnet begyndte at græde. Lægen fortalte Natalia i Stilhed, hvorledes Sagen forholdt sig, hun gjorde sig ogsaa forgiæves Umage at faae Sandheden ud af Bar-

net; det græd kun hæftigere, og indtil det faldt i Søvn.

Wilhelm vaagede hos Barnet, Matten hengik rolig. Den anden Morgen fandt man Augustin død i sin Seng, han havde bedraget sine Oppasseres Opmærksomhed ved en forstilt Røe, stille løst Forbindet, og blødt sig ihjel. Natalia gik at spadserere med Barnet, der var muntert, som i dets lykkeligste Dage. Du er dog god, sagde Felix til hende, du skander ikke, du slaaer mig ikke; dig vil jeg kun sige det, jeg har drukket af Flasken. Moder Aurelia slog mig altid over Fingrene, naar jeg greb efter Karaffen; Fader saae saa vred ud, jeg troede han vilde slaae mig.

Med bevingede Skridt ilte Natalia til Slottet, Wilhelm kom hende endnu fuld af Befymring imøde. Lykkelige Fader raabte hun høit, i det hun løstede Barnet op, og fastede det i hans Arme, der har du din Søn!

han har druffet af Glasfen, hans Ufki har reddet ham.

Man fortalte det lykkelige Udfald til Greven, men der blot hørte til med smilende, stille, beffeden Bifhed, hvormed man bærer gode Menneffers Bildefarelfe. Jarno opmærksom paa Alt, kunde denne Gang ikke forklare fig en faadan høi Selvtilfredfhed, før han endelig efter mange Omgang erfarede: Greven var overtudet, at Bernet virkelig havde taget Gift, men at han havde ved fin Bøn, og ved at lægge Hænder derpaa, underfulde bevaret det i Live. Nu beffuttede han ogsaa ftær at tage bort, indpakket var hos ham Alting fom fædvanlig i eet Dieblif, og ved Uffeden tog den deilige Grevinde Wilhelms Haand, inden han endnu flap fin Søfter, tryffede begges Hænder fammen, vendte fig hurtig om, og ftod i Vognen.

Saa mange skrækkelige og underfulde Begivenheder, der trængte sig, den ene ovenpaa den anden, nødde til en usædvanlig Levemaade, og bragte Alting i Uorden og Forvirring, havde bragt en Slags febrilsk Smag i Huset. Timen til at vaage og sove, spise, drikke og være selskabelig sammen, vare forrykkede og omvendte. Paa Therese nær var ingen blevet i sit Spoor, Mandfolkene søgte ved stærke Drikke igien at opreise deres gode Lune, og i det de gav sig en kunstig Stemning, bortjog de den naturlige, der ene giver os sand Munterhed og Virksomhed.

Wilhelm var ved de hæftigste Liden-skaber bevæget og forvirret, de uformodentlige og skrækkelige Anfald havde bragt hans Zinderste ganske ud af al Fatning til at modstaae en Liden-skab, der saa voldsom havde bemøstret sig hans Hierte. Felix var givet ham tilbage, og dog syntes alt at fattes ham, Brevene fra Werner med Anviisningerne var der, han fat-

tedes intet til sin Reise uden det Mod at tage bort. Alt drev ham til denne Reise. Han kunde formode at Therese og Lothario kun ventede paa, han skulde tage bort, for at lade dem vie. Jarno var mod Sædvane stille, og man kunde næsten sagt, han havde tabt noget af sin sædvanlige Munterhed. Lykkeligt hialp Lægen vor Ben nogenlunde ud af Forlegenheden, i det han erklærede ham syg, og gav ham Medicin.

Selskabet kom bestandig sammen om Aftenen! og Fredrik, det overgivne Menneske, der gemeenlig drak mere Vin end vedbørlig, bemestrede sig Samtalen, og bragte efter sin Viis veed hundrede Citata, og Uglspeils Allusioner, Selskabet til at lee, og satte det heller ikke fielden i Forlegenhed, i det han tillod sig at tænke tydelig.

Sin Bens Sygdom syntes han slet ikke at troe paa. Engang da de alle vare samlede,

udraabte han: Hvad kalder I det Onde, Doctor, vor Ven er angreben af? passer her indtet af de tre hundrede Navne, I udpynte Eders Uvidenhed med; lignende Exempler har i det mindste ikke feilet. Der kommer vedblev han i en emphatisk Tone, en saadan Casus fore i den ægyptiske eller babylonske Historie. *in 179*
1796 in der schuldigen mals vor 1799? aland
 20 Selskabet saa paa hinanden og smilte. *1796 med eng*

Hvad heed nu den Konge? udraabte han og holdt et Dieblisk inde. Hvis I ikke vil hielpe mig paa det, blev han ved, skal jeg vide at hielpe mig selv. Han rev Glødsøren op, og pegede paa det store Billede i Forsalen. Hvad hedder det Bukkestæg med Kronen der, som græmmer sig ved Foden af Sengen for sin syge Søn? Hvad hedder den Skønne, der triner ind, og i sine sødelige Skalkesvine fører Gift og Modgift tillige? Hvad hedder den Buxer af Løge, som der først i dette Dieblisk gaaer et Lys op for, som første Gang i sine

Dage finder Leilighed at forordne en fornuftig
 Recept, at give en Medicin, der curerer
 for Grunde, og er ligesaa velsmagende, som
 gavnselig.

I denne Tone blev han ved at svadronere
 Selskabet fattede sig saa godt muligt, og skulde
 sin Forlegenhed bag et tvungent Smil. En
 let Rødme overdrog Natalias Kinder, og fore-
 raadte hendes Hjertes Bevægelser. Lykkelig-
 viis gik hun op og ned med Tarno; som hun
 kom til Døren, gik hun med en klog Bevæ-
 gelse ud, nogle Gange frem og tilbage i For-
 salen, og derpaa paa sit Bærelse.

Selskabet var stille. Fredrik begyndte at
 dandse og synge:

Hertegn I at see skal faae
 Steet er steet og sagt er sagt
 giv kun Agt
 førend Solen skal opgaae
 Hertegn I at see skal faae.

Therese var gaaet efter Natalia, Frederik trak Løgen hen for det store Skilderie, holdt en latterlig Lovtale over Medicinen og listede sig derfra.

Lothario havde hidtil staaet i en Vindue-efordybning, og saae, uden at røre sig, ned i Haugen. Wilhelm var i den skrækkeligste Forsatning. Selv da han nu saae sig ene med sin Ven, blev han en Tidlang stille, han giennemløb med et flygtigt Dickast sin Historie, og saae tilsidst med Gysen paa sin nærværende Tilstand, endelig sprang han op, og raabte: er jeg Skyld i, hvad foregaaer, i, hvad der møder mig og Dem, saa straf mig! Til mine øvrige Lidelser unddrag De mig Deres Venskab, og lad mig uden Trøst gaae ud i den vide Verden som jeg længe skulde tabt mig i. Men seer De i mig Offeret for en grusom Forvikling, som jeg ikke var istand til at snøe mig ud af, saa giv mig Forsikringen om Deres Kierlighed, Deres Godhed med paa en Reise,

som jeg ikke længere maan udsætte. Der vil komme en Tid, da jeg vil kunne sige Dem, hvad i disse Dage er foregaaet i mig; maaskee lider jeg just nu denne Straf, fordi jeg ikke tidlig nok aabenbarede mig for Dem, fordi jeg nøled med, at vise mig Dem ganske som jeg er. De havde staaet mig bje, De havde til rette Tid hiulpet mig løs. Igien aabnes mine Vind over mig selv, altid for silde, og altid forgiæves. Hvor hvæilig fortiente jeg Jarnos Straffetale! hvor troede jeg at havde fattet den, hvor haabede jeg at nytte den, til at vinde et nyt Liv! Kunde jeg det? forgiæves anklage vi os, forgiæves Skiebne. Vi ere elendige og bestemte til Elendighed, og er det ikke fuldkommen det samme om egen Brode, høire Indflydelse, eller Tilfælde, Dyd eller Last, Blisdom eller Vanvittighed, styrte os i Fordærvelse. Lev De vel! jeg vil intet Dieblik længre dvæle i det Huus, hvori jeg mod min Villie saa skrækkelig har frænkert Gæstretten; Deres Broders Indiskretion er utilgives

lig, den driver min Ulykke til den høieste Grad,
den bringer mig til at fortvivle.

Og naar nu, sagde Lothario, og tog hans
Haand, Deres Forbindelse med min Søster
var den hemmelige Betingelse, under hvilken
Therese har bekluttet sig til at give mig sin
Haand? En saadan Erstatning har den ædle
Pige tiltænkt Dem; hun swoer, at dette dob-
belte Par paa een Dag skulde gaae til Alteret.
Hans Forstand har valgt mig, sagde hun,
hans Hierte fordrer Natalia, og min Forstand
skal komme hans Hierte til Hielp. Vi bleve
enige at vogte paa Natalia og Dem, vi gjorde
Abbeem til vor Fortrolige, og maatte love ham
ikke at gjøre noget Skridt til denne Forbin-
delse, men at lade Alt gaae sin Gang. Det
have vi gjort. Naturen har virket, og den
gale Broder har kun rystet den modne Frugt
ned. Lad De, da vi eengang ere komne saa
underlig sammen, os ikke føre et almindeligt
Liv, lad os samlede paa en værdig Maade,

være virksomme. Utroligt er det, hvad et Menneske kan gjøre for sig selv og andre, naar han, uden at vilde herske, har det Sind at være Formynder for mange, leder dem, til rette Tid at gjøre, hvad de dog alle gierne ville gjøre, og fører dem til deres Maal, som de for det meste har ret godt i Minene, for det meste kun forseile paa Veien. Lad De os herpaa slutte en Forening; det er intet Sværmerie, det er en Idee, der ret godt lader sig udføre, og der ofte, kun ikke altid med tydelig Bevidsthed af gode Mennesker udføres. Min Søster Natalia er et levende Exempel herpaa. Uopnaaelig bliver stedse den Handelsmaade, som Naturen har foreskrevet denne skønne Siel. Ja hun fortjener dette Hædersnavn, fremfor mange andre, meer, om jeg tør sige det, end vor ædle Tante selv, der paa den Tid, da vor gode Læge gav Manuscriptet hiin Titel, var den skønneste Natur, vi i vor Kreds kiendte. Midlertid har Na-

Natalia udviklet sig, og Menneskeheden fryder sig ved et saadant Phænomen.

Han vilde tale videre, men Fredrik kom springende ind med stort Skraal. Hvad Krands fortjener jeg, raabte han, og hvorledes vil I belønne mig? Myrther, Laurbær, Vedbende, Egelsøv, det friskeste I kunne finde, fletter det sammen! saamange Fortienester har I at belønne! Natalia er din, og jeg er den Troldmand, der har hævet den Skat.

Han sværmer, sagde Wilhelm, og jeg gaaer.

Har du Fulmagt? sagde Baronen, og holdt paa Wilhelm.

Uf egen Magt og Myndighed, svarte Fredrik, ogsaa af Guds Naade, om I vil, saaledes var jeg Frier, saaledes er jeg

nu Gesandt; jeg har luret ved Døren, hun har ganske aabenbaret sig for Abbeem.

Uforskammede! sagde Lothario, hvem beder dig lure?

Hvem beder Dem lukke sig inde, svarte Fredrik; jeg hørte alt ganske nøiagtig. Natalia var meget rørt. I den Nat, da BARNET syntes saa sygt, og hvilte selv paa hendes Skød, og du sad trøstesløs forved hende, og deelte den elskede Byrde med hende, gjorde hun det Løfte, om BARNET skulde døe, at betiende dig sin Kierlighed, tilbyde dig selv sin Haand; nu da BARNET lever, hvorfor skal hun forandre Tanker? Hvad man engang saaledes lover, holder man under hver Betingelse. Du vil Klerken komme, og ret troe, hvad han bringer for Nyheder.

Abbeem traadte ind i Bærelset. Vi veed det! raabte Fredrik ham imøde, giv det fort,

for I kommer blot for Formalitetens Skyld;
til videre forlanger man ikke de Herrer.

Han har luret, sagde Baronen. — Hvor
uartig! raabte Abbeén.

Nu hurtigt! svarte Fredrik, hvorledes seer
det ud med Ceremonien? de lader sig regne
op paa Fingrene; I maa reise, maaskee hans
Indflydelse kommer Jer herlig tilpas. Er I
først engang over Alperne, saa finder Alting
sig hiemme, og Folk takker Jer til, at I tar
ger Jer noget underligt fore, I skaffer dem
et Moerskab, de ikke behøve at betale. Det er
ligesom I gav en Masquerade, alle Stænder
kan tage Deel i.

I har rigtig nok med flige Folkefester
alt gjort jer meget fortient af Publikum,
svarte Abbeén, og det lader, jeg kommer ikke
mere til Orde i Dag.

Er ikke Alt, som jeg siger, svarte Fredrik, saa lær os det bedre. Kom over, kom over, vi maa see dem og glæde os.

Lothario omfavnede sin Ven, og førte ham til Søstrene; hun kom dem med Therese imøde, alle taug.

Jungen Nolen! raabte Fredrik, om to Dage kan I være rejsesfærdige. Hvad mener I, Ven! blev han veed, og vendte sig til Wilhelm, da vi gjorde Kiendskab, og jeg forlangte den smukke Bouquet af Jer, hvo kunde da tænke, I nogensinde skulde modtage en saadan Blomst af min Haand.

Erindre mig ikke i dette den højeste Lykkes Øieblik paa hine Tider.

Som I ikke skal kamme Jer ved, saa lidt som man skal kamme sig ved sin Herkomst: Tiderne vare gode, og jeg maa lee, naar jeg

seer paa dig, du kommer mig for, som Saul,
 Kis Søn, der gik ud at søge sin Faders Afsen,
 men fandt et Kongerige.

Jeg kender ikke et Kongeriges Værdie,
 svarte Wilhelm, men jeg veed, at jeg har naaet
 en Lykke, som jeg ikke fortjener, og som jeg for
 intet i Verden vilde bortbytte.

